

Onbewust

Onbewust

Willem Mulder

Onbewust

Copyright © 2021 Willem Mulder

Auteur: Willem Mulder

Omslagontwerp: VM Holding

Vormgeving binnenwerk: VM Holding

ISBN: 9789083067827

NUR: 332

Genre: Thriller/misdaad

Gebaseerd op historische feiten, mensen en plaatsen. Dit is echter een werk van fictie en een gelijkenis met een bedrijf of persoon is puur toeval. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Fragment

In de doodstille kamer zaten ze verslagen tegenover elkaar.

De toon van een binnengekomen tekstbericht op haar telefoon galmde hard door de ruimte.

Hij zag haar verstarren terwijl ze het las.

Geschrokken vroeg hij: 'Wat is er?'

Ze stond op en draaide zich om.

De stoel viel met een harde klap achterover en gleed op de gladde eikenhouten vloer nog een stukje door.

Zonder iets te zeggen liep ze het balkon op en liet zich geluidloos over de reling vallen.

1

Rogier werd wakker met zacht licht dat door het authentieke en kleurrijke glas-in-lood van de bovenramen op zijn gezicht viel. Het genoegen bij het ontwaken in de dakkapel bleef vandaag uit door de onbeslagen plek naast hem in bed.

Hij opende de ramen van de uitbouw en keek naar de tuinen die tussen de monumentale panden lagen. Het was nog vroeg in de ochtend en de met dauw bedekte tuinstoelen op de grasperkjes beneden hem waren nog onbezet.

Het was nu ruim twee weken achtereen prachtig zomerweer, maar hij kon er niet van genieten. Hij kreeg het niet voor elkaar om de duistere wolken uit zijn gedachten te verdrijven. De hevige ruzie van gisteren deed hem weer denken aan de druk die op zijn relatie lag en die de laatste maanden steeds sterker werd.

De klok op het nachtkastje wees zes uur aan. Dat gaf hem genoeg tijd. Hij wilde haar verrassen met een schoon huis en een uitgebreid ontbijt. In die ontspannen sfeer zou ze hopelijk zijn excuus aanvaarden.

Na anderhalf uur werk schoof hij de stofzuiger en dweil in de bergkast onder de trap en sloot het deurtje. In de keuken had hij sinaas-appels uitgeperst, eieren gekookt en broodjes gebakken. Hij keek tevreden om zich heen of hij nog iets vergeten was. Het zag er schoon en netjes uit.

Op de sfeervol gedekte tafel in de huiskamer stond alles precies op zijn plek zoals hij het graag wilde. De ronde witte tafelkleedjes onder de borden waren door zijn schoonmoeder gehaakt. Ze staken fel af tegen het donkerrode blad van de antieke mahoniehouten tafel. Het kleine rode hartje in het midden van de kleedjes gaf hem altijd een warm gevoel als ze aan tafel zaten.

Een antieke zilveren kandelaar stond prominent op de korte kant van de tafel en bevatte vijf witte kaarsen. Die zou hij aansteken als

ze zo thuiskwam, ze waren namelijk vandaag precies vijf jaar getrouwd. De oorzaak van de ruzie van gisteren had ermee te maken dat hij graag had gewild dat ze vandaag vrij had genomen om het te vieren.

Humeurig had ze kortaf gereageerd. Zijn poging om haar te overreden was mislukt. Ze zat dicht tegen een burn-out aan, maar besefte het zelf niet, ze ontkende het pertinent. Haar stemmingen vertelden hem echter wat anders.

Hij keek op de klok en plofte neer op de bank. Ze zou zo terugkomen uit haar nachtdienst.

Dit was een mooie plek om thuis te komen, vond hij. Het gerenoveerde appartement in Utrecht waar ze woonden bevond zich op de derde en vierde woonlaag van een oud historisch pand uit 1820. Het lag op loopafstand van het centrum.

Voor beiden was het hun eerste eigen plek. Onder toezicht van Monumentenzorg hadden ze er een prachtige woning van gemaakt, met authentieke kenmerken. Een mooi aspect waren de dubbele schuifdeuren in de lange zitkamer, waarmee twee kamers gecreëerd konden worden. Na de voltooiing van de restauratie ademde het appartement de atmosfeer van vroeger in de luxe van het heden.

Vandaag was zo'n dag dat die sfeer optimaal tot leven kwam. De ochtendzon scheen door de dunne crèmekleurige gordijnen op de licht glimmende eiken parketvloer in de relatief smalle maar lange woonkamer. Het plafond met de zware eikenbalken bracht een bijzondere glamour met zich mee, zoals het alleen in een gerenoveerd oud pand tot uiting kon komen.

De lichtgetinte groene muren filterden het harde en felle zonlicht in een zachte gloed, die alles in de kamer warmer deed lijken. De dubbele deuren naar het balkon achter de grote eettafel stonden open. De vitrage langs het kozijn bewoog sloom in de verkoelende lichte bries die de broeierige warmte van de afgelopen dagen probeerde te verjagen.

Rogier gooide de NLD-krant die hij op de bank zat te lezen geagiteerd van zich af. De kop van de voorpagina bevestigde zijn vrees: 'Gemuteerd virus slaat vernietigend toe.'

Het artikel ging over een bedrijfsongeval in een laboratorium te Breda. Hiermee werden zijn onrust en de oorzaak van hun ruzies bekrachtigd. Ze moest toch ook inzien dat die enorme werkdruk vroeg of laat gevolgen zou hebben?

Overbelaste mensen maakten sneller fouten, en dat kon in haar werkomgeving dramatische gevolgen hebben. Dat bleek nu weer overduidelijk. Er waren in Breda maar liefst vijf mensen besmet en een vrouw lag voor haar leven te vechten op de ic in het ziekenhuis. Alle werknemers van het lab gingen drie weken in quarantaine. Het laboratorium zelf ging ook dicht. Het was maar de vraag of de gezondheid van het personeel er iets aan zou overhouden.

Dit kon ook in Utrecht gebeuren, waar Barbara, zijn vrouw en de liefde van zijn leven, als viroloog haar werk deed in een laboratorium. Ze was goed in haar werk, eigenlijk te goed. Ze had al aan diverse succesvolle vaccins meegewerkt, maar dat was tevens haar probleem. Ze konden haar niet missen en zij wilde niet gemist worden.

Een volledig jaar van zeven dagen per week werken zonder een dag vrij begon zijn tol te eisen. De sfeer thuis was om te snijden en ze balanceerden constant op een dunne draad om niet in ruzies te vervallen.

Ieder mens heeft regelmatig een break nodig, was zijn mening in hun discussies. Hij kende haar antwoord inmiddels uit zijn hoofd: 'Het kan nu niet, misschien later. Mensen hebben een werkend vaccin nodig.'

In principe had ze gelijk, maar het ene na het andere virus kwam voorbij en hij zag haar steeds verder wegglijden. Sneller dan zijzelf in de gaten had.

Hij had er diep respect voor hoe ze het allemaal kon opbrengen. *Nu hij nog*, dacht hij somber. Hopelijk had het ongeval in Breda haar de ogen geopend en zou hij haar nu wel kunnen overhalen om samen een paar dagen weg te gaan, zodat hij haar de rust kon bieden die ze zo hard nodig had.

Hij werd opgeschrikt door de hand op zijn schouder.

Barbara keek hem bezorgd aan. Hij had haar niet horen thuiskomen.

‘Ben je zittend in slaap gevallen?’ vroeg ze fronsend.

Hij keek verward op de klok, die acht uur aangaf.

‘Ik sliep niet,’ zei hij stellig.

‘Het zal wel door de hitte komen,’ antwoordde ze.

Rogier wreef gapend over zijn warme gezicht. ‘Dat denk ik ook,’ zei hij ten slotte.

‘Join the club,’ zei ze emotioneel en ze drukte een vluchtig kusje op zijn lippen.

Haar mooie gezicht zag er bedrukt uit. Haar doorgaans glinsterende en sprankelende blauwe ogen stonden dof en lusteloos. Ze zag de krant naast hem op de bank liggen en knikte somber dat ze het wist.

‘Kan dat ook bij jullie gebeuren?’ vroeg hij.

Ze haalde haar schouders op. ‘Als die demente oudjes beneden het gas vergeten uit te doen is het hier ook niet veilig. Het is al eerder gebeurd.’

Rogier herinnerde zich de keer dat er donkere rookwolken uit de keuken beneden waren opgestegen doordat het echtpaar een pan op het vuur had laten staan. Gelukkig hadden ze het op tijd opgemerkt en was de schade beperkt gebleven tot zwart uitgeslagen muren. De brandweer was op tijd aanwezig geweest en had de uitbreiding van het vuur voorkomen. Sinds die tijd controleerde hij vaak of hij beneden iets zag of rook wat niet normaal was.

Hij keek verontrust naar zijn vrouw, die tegenover hem aan tafel was gaan zitten. Haar knappe en aantrekkelijke gezicht kon de vermoeidheid niet verhullen. Ze schoof het bestek op de mooi gedekte ontbijttafel lusteloos heen en weer.

‘Sorry voor gisteren,’ begon hij en hij zag dat ze direct zachtjes begon te huilen. Ze pakte een servet om haar ogen te deppen.

‘We kunnen niet meer gewoon praten met elkaar, we eindigen altijd in ruzie,’ snikte ze terwijl ze haar neus snoot.

Hij wist dat ze gelijk had.

Een opmerking van hem over haar humeur en gespannen houding van de laatste tijd was gisteren een van de oorzaken geweest van een daverende ruzie.

De zoveelste.

De discussie zat diep in zijn brein en hij herinnerde zich elk woord.

‘Wat moet ik dan?’ had ze kwaad geroepen. ‘Ga ik de dag vieren dat ik vijf jaar getrouwd ben en mijn taken afschuiven op het team en hun werkdruk nog verder verhogen? Willen we echt mensen laten sterven voor een dag vrij? Is dat wat je wilt?’

Ik ben niet degene die hier steeds over begint. En ja, ik ben gespannen en moe na een nachtdienst, mag het alsjeblieft? Loop alsjeblieft niet zo te zeuren, ik ben dat zo zat.’

‘Schat, ik denk gewoon dat je een paar dagen rust nodig hebt, meer niet,’ had hij als reactie gegeven.

‘Jij bent degene die hier een probleem van maakt,’ was haar antwoord geweest, ‘niet ik.’

‘Ben ik nu het probleem?’

Ze was daarna compleet uit haar dak gegaan en had hem verweten dat hij niet zo egocentrisch moest zijn.

‘Ik zal het er niet meer over hebben,’ had hij gezegd, ‘maar ik maak me gewoon zorgen over je.’

Langzaam was ze kalm geworden. Hij had haar verder met rust gelaten, in de hoop dat het allemaal wel goed zou komen.

Gezien haar houding deze ochtend was hij er echter niet gerust op. Ze had mat gereageerd op de feestelijke tafeldekking en op zijn felicitaties dat ze vandaag vijf jaar getrouwd waren. Zijn woorden leken af te ketsen op een dikke muur van uitputting en chagrijn.

Rogier nam zich voor om niet meer over vrije dagen te beginnen, hij wilde deze speciale dag niet verpesten.

Hij stak de vijf kaarsen aan en schonk de thee in terwijl hij haar opnam. Ze zat ineengedoken op haar stoel, alsof er een gewicht op haar schouders drukte.

Met een gebaar naar de gedekte tafel met daarop de gekookte eieren en warme broodjes schonk hij een glaasje vers sinaasappelsap voor haar in. ‘Eet smakelijk, schat!’

Ze had er echter geen oog voor en staarde somber voor zich uit. Haar handen lagen plat en passief voor haar op het gladde tafelblad. Het leek allemaal langs haar heen te gaan. Hij pakte een hand en wreef met zijn duim licht over haar vingers.

‘Ik hou van je, Babs, en wil niet dat je ziek wordt,’ zei hij zachtjes. Ze keek hem aan en knikte bijna onmerkbaar, maar zei niets. Dat hun relatie onder druk stond werd voor hem op dat moment angstig duidelijk.

‘Gezellig toch?’ probeerde hij spontaan. ‘Nu nog een weekje met zijn tweeën op een strand. O, verdomme, sorry, dat was stom, ik bedoelde niet ...’ Hij sloot zijn ogen en vervloekte stillietjes zijn opmerking. Hij maakte het ongewild nog erger toen hij vervolgde: ‘Maar moet ik dan voortaan al mijn woorden eerst op een weegschaal gaan leggen voordat ik iets tegen je zeg?’

Ze keek hem woest aan.

‘Je houdt niet op hè?’ Gisteravond beloofde je me om het te laten rusten, maar het eerste wat je de volgende ochtend doet is er weer over beginnen.’

Ze schudde kwaad haar hoofd en meed zijn blik. Ze dronk alleen een paar slokjes thee. Hij durfde niets te zeggen.

Na minutenlang stil naar het tafelblad gestaard te hebben keek ze op. Ze boog over de tafel naar hem toe en veegde met een servet zijn mond af.

Hij was te perplex om te reageren.

‘Je bent niet de man waarmee ik getrouwd ben,’ zei ze toonloos. Hij was verbijsterd.

Het afvegen van zijn mond had ze gedaan alsof het de gewoonste zaak van de wereld was geweest en ze het elke dag deed. De opmerking die erop volgde sneed dwars door zijn ziel. Pijnlijk verward keek hij naar zijn vrouw, die haar stoel naar achter schoof en opstond.

‘Ik heb geen trek en ga naar bed.’

Hij keek haar na terwijl ze naar de deur liep en voelde zich volkomen machteloos.

Bij de kamerdeur stopte ze en bleef besluiteloos staan. Ze keek naar het servet in haar handen waarmee ze zijn mond had afgeveegd en maakte er een prop van. Ze draaide zich om, liep traag terug naar de tafel en ging weifelend weer zitten.

De vingers van haar rechterhand tikten rusteloos op het tafelblad.

Rogier wachtte op wat er ging komen. De spanning was om te snijden, want hij herkende het patroon. Er zou iets volgen wat ze moeilijk kon verwoorden. Dit deed ze meestal als er iets vreselijks of dramatisch was gebeurd.

‘Ik moet je iets vertellen,’ zei ze met haar blik strak op de tafel gericht. Haar trillende rechterwijsvinger tekende iets vaags op het blad.

‘Ik heb er lang over nagedacht en een besluit genomen. De spanningen tussen ons kan ik niet meer verdragen. Ik ben klaar met je stemmingen en de ruzies die we elke dag hebben.

Ik heb er gewoon geen energie meer voor.’

Ze wachtte en keek hem toen met tranende ogen aan.

‘Ik moet bij je weg.’

De woorden sloegen bij Rogier in als een granaat en overrompelden hem totaal. Hij wist dat het niet goed ging en dat ze een relatiedip hadden, maar dit ging verder dan hij ooit verwacht had.

Zorgvuldig en met moeite koos hij zijn woorden.

‘Kunnen we er niet eerst over praten?’ probeerde hij stamelend.

Hij was zo geschokt dat hij moeite had met het vinden van de juiste woorden.

Zijn stem leek van ver te komen en bevatte een echo die via de muren zijn oren bereikte. Hij hoorde zichzelf twee keer en dat maakte hem nog verwarder dan hij al was.

Ze durfde hem niet aan te kijken en bleef naar het glanzende tafelblad staren.

‘Nee, dat heeft geen zin, ik heb een paar enorme fouten gemaakt, het spijt me echt en ...’ Ze viel stil en veegde met het servet niet-bestaande kruimels van het tafelblad.

‘Wat bedoel je?’ vroeg hij. ‘Wat voor fouten?’

‘Ik kan het niet uitleggen, maar het ligt niet aan jou,’ zei ze vermoeid, ‘niet alles draait om jou.’

‘Daar kan ik dus verdomme helemaal niets mee,’ barstte hij woedend uit en hij veegde met zijn hand over de tafel. De kleine glaasjes met vers sinaasappelsap spatten uiteen tegen de muur en het bestek dat ernaast had gelegen viel rinkelend op de houten vloer.

Barbara week angstig achteruit op haar stoel.

Rogier keek hoe het gele sap langs de muur naar beneden droop.

Waarom doe ik dit? vroeg hij zichzelf af. *Had ze gelijk en waren het zijn eigen stemmingen die dit alles veroorzaakten?*

Terwijl hij dit overdacht trok een pijnlijke en intense kramp door hem heen. Het leek of er elektrische stroom door zijn lichaam raasde die hem verlamde, hij kon zich niet meer bewegen. De schok dat ze van hem wilde scheiden leek te heftig voor zijn lichaam. Hij keek verwonderd naar zijn verkrampte hand die naast het omgestoten theeglas lag.

De hete vloeistof liep over het tafelblad en tekende bruine kringen in de witte tafelkleedjes. Zijn hand lag in de dampend hete thee, maar hij voelde niets. De eierdopjes stonden nog fier overeind in een plasje vocht.

Ze negeerden het beiden. Zij huilend verdiept in haar emoties, hij totaal van slag door de onverwachte aankondiging dat ze van hem af wilde.

De kramp trok langzaam weg en Rogier kreeg weer wat controle over zijn ledematen. Met een paar servetten depte hij stuntelig de thee op en hij zette de glazen weer overeind.

Met de theepot in zijn trillende handen schonk hij ze opnieuw vol.

‘Sorry voor mijn reactie. Ik wil niet van je scheiden. Ik hou van je en zal veranderen, die stemmingen die ...’

‘Het is te laat.’

‘Babs, wat bedoel je? Waarom is het te laat, is er iemand anders?’

‘Nee, er is niemand anders, niet op die manier. Ik kan het niet uitleggen.’

De blik die in haar ogen lag pijnigde hem diep.

In de doodstille kamer zaten ze verslagen tegenover elkaar.

De toon van een binnengekomen tekstbericht op haar telefoon galmde hard door de ruimte. Hij zag haar gezicht verstarren terwijl ze het las.

Geschrokken vroeg hij: ‘Wat is er?’

Ze stond op en draaide zich om.

Haar stoel viel met een harde klap achterover en gleed op de gladde eikenhouten vloer nog een stukje door.

Zonder iets te zeggen liep ze het balkon op en ze liet zich geluidloos over de reling vallen.

Totaal verbijsterd over wat er zich net voor zijn ogen had afgespeeld, bleef hij als verankerd in zijn stoel zitten en hij staaarde naar de ijzeren reling van het balkon.

Als in een film zag hij zijn vrouw telkens weer over de rand verdwijnen. Hij kon de beelden niet stoppen en zijn lichaam leek diep weg te zakken in de stoel waar hij op zat.

Zoekend naar houvast viel hij rillend van angst in het zwarte gat dat onder hem opdook.

2

Rogier kwam weer bij bewustzijn met een zwaar en bonkend hoofd. Hij wist niet precies wat er gebeurd was en keek in shock om zich heen.

Boven hem hingen zware steunbalken tegen het plafond. Zijn blik was nog troebel en zijn ogen traanden hevig, maar hij besepte opeens waar hij was. Hij lag naast een omgevallen stoel op de houten vloer in zijn eigen woonkamer. Een stukje verder lag nog een stoel omver. Het vreselijke moment kwam terug en zorgde voor een paniekaanval.

De hartslag die volgde gierde als een op hol geslagen paard door zijn borst. Het leek alsof hij aan het hardlopen was en niet kon stoppen. De helse pijn van de kramp kwam terug. Hij kon zich niet verroeren en verstard lag hij op de houten vloer.

Na een aantal minuten, die wel een uur leken te duren, kwam zijn hart tot rust en vervloog het jachtige en paniekerige gevoel dat hij tijdens de aanval had gehad.

Langzaam minderde ook de pijn in zijn borst en kon hij zich weer bewegen. De contouren van de kamer werden weer scherp en voorzichtig kwam hij overeind.

Verward keek hij om zich heen. Hoelang was hij weggeweest? Het horrormoment van wat zich net in de kamer had afgespeeld kwam weer terug, maar nu bleef de paniekaanval uit.

Was het echt gebeurd?

Was ze wel thuisgekomen?

Haar telefoon lag naast hem op de vloer, dus het moest wel.

Hij draaide zich moeizaam op zijn zij en pakte met een nog verkrampte hand de iPhone op. Zijn duim drukte op de homeknop. Het bericht stond in een grijze balk op het display: *'Vandaag betalen, anders vertellen we je man dat je de hoer speelt.*

P.S. we weten waar je woont,' las hij.

Een frons trok diepe groeven tussen zijn ogen. Iemand noemde haar een hoer en wilde geld. Niet prettig, zeker niet, maar de gemiddelde commentaren op sociale media waren vaak heftiger dan dit. Daarom kon ze toch niet gesprongen zijn?

Het was te bizar, het kon niet gebeurd zijn. Het was voor hem echter wel voldoende geweest om onderuit te gaan. Was hij soms in shock? Rogier liep duizelig om de tafel heen in de richting van het balkon en struikelde over het vloerkleed voor de drempel.

Hij viel voorover en kwam hard op de houten vlonders van het smalle terras terecht. Zijn hoofd klapte hard tegen de dwarsreling, maar hij bleef nu bij zijn positieven. Hij vervloekte zijn onhandigheid en vroeg zich af waarom hij steeds viel.

Toen hij eindelijk wat kracht terugvond legde hij zijn hand op de reling en trok zichzelf moeizaam omhoog.

In eerste instantie durfde hij niet naar beneden te kijken, omdat de wereld als een dolle om hem heen draaide. Hij greep de reling met beide handen vast om overeind te blijven en keek toen angstig naar beneden.

Rillingen trokken door zijn lichaam: het was inderdaad echt gebeurd. Zijn nachtmerrie bleek harde werkelijkheid.

Barbara lag beneden met uitgestrekte armen en benen op het grasveld van de benedenburen, een gepensioneerd stel.

De oude vrouw zat in een tuinstoel achter in de tuin met gevouwen handen op haar schoot, alsof ze zat te bidden. De ontzetting was van haar sympathieke en gerimpelde gezicht af te lezen. Haar man zat op zijn knieën naast het lichaam van Barbara in het gras. Hij had een telefoon in zijn hand en sprak met iemand. Snikkend haalde hij een zakdoek over zijn ogen.

Rogier kon niet geloven dat zijn grote liefde daar dood op het grasveld lag.

Babs, wat flik je me nou?

Toen ging hij weer onderuit op de houten vlonders van het balkon, die onder zijn voeten wegschoten.

Hij werd wakker en keek verbaasd naar de spijlen voor zijn gezicht. Waar lag hij nu weer?

Het leek een gewoonte te worden dat hij flauwviel en niet wist waar hij was. Rogier kon zich niet herinneren dat het ooit eerder was gebeurd. Nu zelfs drie keer op één dag. Hij lag op zijn rug op het kleine terras waar hij graag een kopje koffie dronk met zijn lief na het eten, Babs, die nu ...

Iemand riep zijn naam, maar hij wilde het niet horen.

Hij strompelde naar binnen, niet wetend wat te doen. De chaotische beelden die steeds opdoken in zijn brein waren te vreselijk om te verwerken. Zijn aandacht moest ergens anders op gericht worden, in plaats van op zijn vrouw die ...

Nee! Hij wilde er niet aan denken, hij kon het niet aan.

Apathisch staaarde hij naar de gele vlek op de muur bij de eettafel. Zo stram als een robot pakte hij een stoffer en blik uit de gangkast. Na het opruimen van de glasscherven liet hij een emmer vollopen, deed er afwasmiddel in en begon de vlek op de muur schoon te schrobben.

Daarna ruimde hij de eettafel af en deed alles in de vaatwasser. Het nog natte tafelkleed en de onderzetters gooide hij in de wasmand. In trance bewoog hij zich langzaam en traag door het huis. Hij vroeg zich af waarom hij zo reageerde na het ongeluk, want dat was het toch? Er was niets in zijn hoofd, hij wist gewoon niet wat hij deed of wat hij moest doen. Het enige wat voor hem zin had was opruimen. De logische volgorde waarin hij moest handelen was verdwenen en dit voelde veilig.

Zolang hij maar niet ...

De deurbel ging en hij liep de trap af naar beneden, zonder boven op het display van de intercom te kijken.

Voor de deur stond een grote, stevige vent in een blauw uniform. De imposante man vroeg zijn naam en hij knikte bevestigend.

‘Dat ben ik, ja.’

De man tegenover hem had dezelfde haarstijl als hij: een korte tondeusecoupe. Alleen de lichaamsbouw was totaal verschillend.

Rogier was best redelijk gespierd en fit, maar de man voor hem leek meer op een bodybuilder dan op een agent. Zijn machtige schouder-spieren drukten het uniformjasje uit de pasvorm toen hij zijn ID-politiekaart toonde. De knopen stonden onder hoogspanning en leken elk moment als dodelijke projectielen te kunnen exploderen.

Rogier wees op het openstaande uniform. 'Was de XXL op?'

De wijkagent moest grijnzen om zijn opmerking.

Hij wilde toestemming om even binnen te komen en een paar vragen te stellen. Rogier kreeg de indruk dat het geen vraag was.

Hij liet de deur open, draaide zich om en liep hijgend de trap op. Hij had het gevoel alsof hij een berg aan het beklimmen was, zo moeizaam ging het. Het was alsof hij in de huid van iemand gekropen was die totaal uit vorm bleek en te langzaam reageerde op de bevelen van zijn brein. Alles gebeurde zo traag als in een slow-motion opname van een sportprogramma na een score of een spannend moment.

Rogier probeerde zich te herinneren wat er precies was gebeurd nadat Babs over de reling verdwenen was. Hij had alleen een paar flarden in zijn geheugen en wist dat hij naar beneden was gelopen. Hij had meegekregen dat ze Barbara op een brancard in een ambulance schoven. Een verpleegkundige in een geel-blauwe jas had hem bezorgd aangekeken en verteld dat hij waarschijnlijk in shock verkeerde. Hij had hulp nodig, wilde hij meerijden? Rogier had zijn hoofd geschud.

Hij zou wat later komen, had hij geantwoord. De werkelijke reden was dat hij het niet aankon om naast zijn dode vrouw te zitten. Rogier voelde zich enorm schuldig. Als hij niet steeds over die werkdruk was begonnen zou ze misschien nog in leven zijn.

Na het weggrijden van de ambulance was hij weer naar boven gelopen en toen realiseerde hij zich dat hij zelfs niet gevraagd had waar ze het lichaam naartoe zouden brengen.

Verdomme, wat nu?

Daarna was hij op de bank in de huiskamer gaan zitten om voor zich uit te staren. Na het schoonmaken wist hij niet wat hij verder moest

doen of hoe hij zou moeten reageren in de situatie waarin hij zich bevond. Hij kon het gewoon niet geloven of accepteren.

Net zesendertig jaar op zijn kalender en op zijn vijfde trouwdag weduwnaar geworden. Wat een feestje had moeten worden werd een drama, dat was wel helder en duidelijk.

De man in blauw stelde zich voor als Robben, de wijkagent van de buurt. Hij had er geen probleem van gemaakt toen Rogier hem vroeg zijn schoenen uit te trekken. Dat was nu eenmaal de regel die Babs en hij hadden ingesteld na de voltooiing van de verbouwing, ze vonden het onhygiënisch om met vuile schoenen zo naar binnen te lopen. Wijkagent Robben had zijn schoenen netjes in de hal gezet. Hij ging tegenover Rogier in een leren leunstoel zitten. De agent keek goedkeurend rond en maakte lovende opmerkingen over het appartement en de inrichting ervan.

Rogier ontving het compliment met een vage glimlach, maar liet het van zich afglijden. Trots als hij was geweest na de renovatie en het resultaat ervan had hij nu geen motivatie om te reageren. De beelden van de sprong van zijn vrouw raasden nog steeds door hem heen en hij had geen plek of tijd over om zich met onbenullige zaken bezig te houden.

Hij trok zijn benen onder zich en staarde somber door het grote voorraam naar buiten. Er zouden vragen komen en hij probeerde zich voor de antwoorden te focussen op de dood van zijn vrouw. Met name op hoe het was gebeurd en wat er zich precies had afgespeeld in de kamer. Dat was vreselijk moeilijk, omdat hij er liever niet aan dacht. Zijn poging om zich iets te herinneren van wat belangrijk kon zijn mislukte. Zijn gedachten bleven hangen in de heftige onweersbui en de stromende regen die langs het glas van het voorraam naar beneden stroomde.

Hij herkende een buurman die tussen de huizen zijn kletsnatte hond uitliet. In de middenberm waar hij stond gutste het water van zijn regenjas in het soppende gras, waar de hond vergeefs naar geurtjes zocht. De donkere lucht en de met bakken neervallende

regen pasten naadloos in de depressie die op hem neerdaalde en hem vastgreep.

Wijkagent Robben wachtte respectvol tot Rogier aangaf klaar te zijn.

Die vertelde emotioneel wat er volgens hem was gebeurd die ochtend en schoot toen vol. Hij was blij iets anders te voelen dan kramp. Eindelijk kwamen er een paar tranen, niet veel, maar het voelde als een opluchting.

‘Gaat het?’ vroeg de agent.

Rogier knikte.

‘Ik vermoedde wel dat er iets speelde,’ vervolgde hij somber tegen de politieambtenaar, die druk aan het schrijven was in zijn notitieboekje.

‘We hadden vaak ruzie de laatste tijd, te vaak. De oorzaak was de werkdruk in dat verdorpe laboratorium waar ze werkt, ik heb geen moment de mogelijkheid overwogen dat ze wilde scheiden,’ sloot hij af.

‘Er zijn enkele gedeeltes in uw verhaal waarop ik graag wat dieper in wil gaan,’ zei de wijkagent, en hij vroeg hoe Rogier zich voelde.

‘Zwaar klote.’

De agent knikte zwijgend en wachtte geduldig op een vervolg. Rogier gaf aan dat ze verder konden gaan.

De wijkagent liep eerst de gegevens door met de personalia van Barbara. Nadat hij een blaadje had volgeschreven keek hij vervolgens Rogier peinzend aan.

Hij liep met hem de feiten nogmaals door en tikte toen op het blokje in zijn hand.

‘Dit is precies wat er volgens u gebeurd is?’

Rogier knikte. *Alles klopte, dacht hij cynisch, hij hoeft alleen nog maar de overlijdensdatum in te vullen.*

‘Het klopt niet,’ zei de agent.

Rogier was het met hem eens. ‘Het klopt inderdaad van geen kant, ik snap ook niet wat er gebeurd is.’

‘Ik bedoel de antwoorden op de standaardvragen, daar klopt het niet,’ zei de agent. ‘Ik blijf met een aantal gaten zitten en als ik daar geen afdoende antwoord op krijg moet ik u helaas arresteren.’

Rogier keek de man met grote ogen aan. ‘Wat?’

3

Rogier staaarde op de bank in zijn woonkamer vol ongeloof naar de wijkagent tegenover hem. Hij begreep de laatste zin van de man niet, waar het woord 'arresteren' in voorkwam.

'Bent u nu helemaal belazerd?' viel hij uit. 'Mijn vrouw is net naar beneden gesprongen en u heeft het over arresteren, bent u gek geworden?'

De wijkagent werd bleek. Tijdens zijn opleiding had hij ook al moeite gehad met dit soort situaties. Hij was geen hoogvlieger geweest in het verhoor en afnemen van getuigenissen.

'Excuus, ik had het woord "arresteren" inderdaad niet moeten gebruiken,' zei de politieman. 'Ik zal eerlijk tegen u zijn, ik heb weinig tot geen ervaring in dit soort kwesties. De recherche die dit normaal gesproken doet had geen mensen vrij, maar wil straks wel een volledig rapport van mij dat klopt.'

Rogier bedaarde en begreep de man. Het zou in het takenpakket van een wijkagent niet elke dag gebeuren dat een vrouw zelfmoord pleegde en hij het onderzoek moest doen.

'Ik moet dus een aantal dingen ophelderen die ik niet begrijp,' zei de agent. 'Ze vallen buiten het patroon.'

'Buiten het patroon?' vroeg Rogier. 'Wat bedoelt u precies?'

'Bijvoorbeeld waarom het zo lang duurde voordat u kwam kijken wat er met uw vrouw gebeurd was?'

'Dat weet ik niet, was het zo lang?'

'Uw onderburen van de begane grond wisten te vertellen dat u pas later op het balkon verscheen, ze denken zeker tien minuten na haar val. U reageerde niet op hun roepen en hebt niet opengedaan.' De agent pauzeerde en bestudeerde het gezicht van Rogier.

'U bent pas naar beneden gekomen toen de ambulance arriveerde. Heeft u daar een verklaring voor?'

'Ik ben flauwgevallen en werd wakker op de grond. Geen idee hoelang ik daar heb gelegen.'

‘Hadden jullie ruzie?’

‘Ze had me net verteld dat ze van me af wilde.’

‘Is dat zo? En daarna sprong ze naar beneden?’

‘Ja, onvoorstelbaar, ik begrijp niet waarom ze dat deed.’

‘Het echtpaar dat beneden u woont zat achter in de tuin aan het ontbijt en ze hoorden harde stemmen van boven. Het klonk als ruzie. Daarna klonk het geluid van brekend glaswerk.’

De blik van de agent was gericht op de natte plek in de muur.

Rogier zag het. ‘Klopt, dat was mijn schuld, ongelukje met mijn sap.’

‘Daarna is uw vrouw naar beneden gevallen.’

‘Dat klinkt afschuwelijk luguber zoals u dat zo verwoordt, beschuldigt u mij ergens van?’

‘Nee, het is een opsomming van feiten gebaseerd op getuigenverklaringen. Maar u heeft gelijk, het klinkt inderdaad niet best in het rapport. Zeker niet omdat u daarna de kamer heeft schoongemaakt terwijl uw vrouw beneden zonder uw hulp in een tuin lag. Moest u sporen uitwissen?’

‘Welke sporen? Nee, ik heb alleen het glas opgeruimd en die vlek geschrobd. Ik had de kamer al eerder schoongemaakt ... eh ... ik weet het niet. Ik kan het me niet herinneren.’

‘Het blijft voor mij verwarrend,’ zei de wijkagent rustig. ‘Dat u niet naast uw vrouw in het ziekenhuis zit om haar bij te staan vind ik heel vreemd.’

Rogier sprong op.

‘Leeft ze nog?’ riep hij.

‘Ja, ze leeft nog.’

‘Ik begrijp niet waarom u dat mij niet direct vertelde,’ reageerde Rogier onthutst. ‘Dat is geweldig nieuws,’ stamelde hij, ‘ik dacht dat ze dood was. Ik ga direct naar haar toe.’

Hij stond op en liep naar de kamerdeur.

In de hal werd hij tegengehouden door de wijkagent. De hand in zijn nek voelde alsof er een bankschroef over zijn schoudergordel werd aangedraaid.

‘Het spijt me, maar dat kan ik niet toestaan. We gaan naar het hoofbureau voor verder verhoor bij de recherche. Uw versie van

wat er gebeurd is rammelt aan alle kanten.' Ze stonden grimmig zwijgend tegenover elkaar.

De stilte werd verbroken door de bel van de voordeur en ze keken beiden naar de intercom die op de staander van de trap hing. Naast het donkere scherm knipperde een lampje. Het was zo chaotisch in zijn gedachten dat Rogier niet de camera activeerde om te zien wie er voor de deur stond, maar automatisch op de knop drukte waardoor het slot opensprong.

Er klonk zwaar gestommel op de met tapijt beklede houten trap. Rogier en Robben werden door mannen in witte pakken beetgepakt en de huiskamer in geduwd. De agent was te verbouwereerd om te reageren en liet zich gewillig naar binnen sturen. De huiskamer stroomde vol met mannen in witte beschermende kleding met gezichtsmaskers op.

Iemand hield een ID-kaart omhoog en blafte onverstaanbare bevelen in het rond.

De twee verbaasde mannen in de huiskamer werden door een massieve gestalte tegen de muur gezet en die hield hen daar. De man produceerde plastic kraakgeluiden bij elke beweging die hij maakte.

'Wat gebeurt hier?' vroeg Rogier luid.

'Ja, dat wil ik ook wel weten,' sloot de agent aan, die zijn politiekaart omhooghield.

De vraag werd genegeerd door de grote man die hen bewaakte en ze keken verbijsterd naar de witte schimmen, die grijze nevel de kamer in spoten uit een aluminium container die ze op hun rug droegen. Een man met een plexiglas masker voor zijn gezicht kwam voor hen staan. Hij hield zijn identificatiekaart voor de hoofden van beide heren.

'Mijn naam is Reitsma,' klonk het gedempt.

'Speciaal ambtenaar Gemeentelijke Gezondheidsdienst, bekend onder de naam GGD. Zijn er nog andere aanwezigen in dit pand?'

'Nee,' zei Rogier.

'Ik heb het niet gecontroleerd,' antwoordde de wijkagent.

Een van de witte mannen haalde op bevel van zijn baas iets uit een kist. Snel en vakkundig plaatste hij een zuurstofmasker over de hoofden van de verbouwereerde wijkagent en de bewoner. Reitsma gaf bevelen om de woning te doorzoeken en keek het tweetal door zijn masker kalm aan.

‘Het is voor uw eigen veiligheid van het grootste belang dat u rustig blijft. Mogelijk is deze omgeving besmet. Trek dit aan over uw kleding, verdere uitleg krijgt u later. U gaat onmiddellijk in quarantaine tot we meer informatie hebben.’

Ze kregen een pakketje aangereikt dat bestond uit een blauwe overall, witte wanten en overtrekhoezen voor hun schoenen en hoofd. De witte nevel van desinfecterende vloeistof trok langzaam door de lange kamer en verdreef de nog aanwezige warmte, om plaats te maken voor een kille werkelijkheid.

‘Is dat spul schadelijk?’ vroeg Rogier benauwd.

‘Een paar teugjes kan geen kwaad,’ antwoordde de ambtenaar, ‘maar ik zou het masker ophouden als ik u was. Zeker als er een besmetting wordt geconstateerd.’

‘Een besmetting waarvan?’ vroeg de wijkagent.

‘We hebben een virusmelding binnengekregen die serieus is.’

‘Serieus in de zin van gevaarlijk?’ vroeg de agent verder.

‘We zijn hier niet op oefening, agent, dit doen we niet zomaar.’

‘Shit,’ zei Rogier met gesloten ogen, ‘net toen ik dacht dat de dag niet erger kon worden.’

Ze stonden allebei nog met het pakket in hun handen.

‘Als u wilt dat de dag niet slechter wordt, verzoek ik u om direct die beschermende spullen aan te trekken, anders vrees ik van wel.’

Speciaal ambtenaar Reitsma liep naar het balkon en keek over de rand naar het grasveld onder hem. Beneden op de begane grond was een team bezig om het gras te bespuiten.

Het oudere echtpaar dat er woonde stond bedremmeld achter in de tuin tegen de muur van een houten schuurtje. Ze zagen eruit als dik ingepakte teletubbies.

Een van de in het wit geklede mannen kwam de kamer weer in en gaf Reitsma een teken met zijn duim omhoog. Rogier en de wijkagent waren net klaar met aankleden.

‘Oké, afvoeren,’ zei de ambtenaar tegen zijn mensen.

Rogier keek de wijkagent aan.

‘Wat denkt u?’ vroeg hij sceptisch onderweg naar de trap. ‘Ik snap hier ook niets van, dit rammelt ook aan alle kanten.’

Wijkagent Robben reageerde niet, maar hoopte stilletjes dat het een vals alarm betrof, want hij was behoorlijk lang in het pand aanwezig geweest.

Dat de mannen om hem heen hun maskers zorgvuldig en regelmatig controleerden maakte hem er niet geruster op. Dat deden ze niet zomaar. Zijn eerste klus als rechercheur en hij liep mogelijk een gevaarlijk virus op.

De wijkagent had het zich heel anders voorgesteld.

4

‘Uw naam is Rogier van Oorschot?’

De vraag klonk hol in de grauwe en kale verhoorkamer van het hoofdbureau politie te Utrecht. De ruimte was niet bedoeld voor een comfortabel verblijf en voldeed met het interieur prima aan zijn functie.

‘Knikken is niet voldoende, graag duidelijk antwoorden in de microfoon.’

‘Ja,’ klonk het.

‘U bent hier omdat er onduidelijkheden zijn over de val van uw echtgenote vanaf het balkon van uw appartement waar u beiden woonachtig bent.’

‘Het is voor mij ook onduidelijk,’ antwoordde Rogier somber.

‘U heeft er geen rol in gehad?’

‘Na het lezen van een bericht op haar telefoon sprong ze naar beneden.’

‘Oh, het was niet omdat ze wilde scheiden en u door het lint ging?’

‘Ik reageerde misschien te fel, maar meer dan een woordenwisseling hebben we niet gehad. Ik heb haar niet aangeraakt.’

Rechercheur Spits, die het verhoor afnam, bleef op het gezicht van zijn verdachte speuren naar zenuwtrekjes.

‘U wilt mij vertellen dat het bericht, en ik citeer: *“Vandaag betalen, anders vertellen we je man dat je de hoer speelt. P.S. we weten waar je woont”*, de reden was dat ze naar beneden sprong en niet omdat u haar over de reling hebt gerost?’

‘Inderdaad. Ik hou zielsveel van mijn vrouw.’

‘Ondanks dat ze u net verteld had dat ze niet meer van u hield?’

‘Dat waren niet haar woorden, dat heeft ze niet gezegd.’

‘Is het niet de gewoonlijke reden waarom iemand wil scheiden?’ Rogier schoof ongemakkelijk over zijn stoel. De man had daar wel een goed punt mee en dat lag zwaar op zijn maag.

Rechercheur Rik Spits draaide zijn forse en stevige bovenlijf, terwijl zijn onderkant onbeweeglijk in de te krappe en harde stoel vast bleef zitten.

Hij onderdrukte een kreun.

Spits had met regelmaat moeite om te gaan zitten in meubilair met armleuningen. Vooral dit type in de verhoorruijnte was een martelwerktuig voor hem. De leuningen van de stoel zaten diep in zijn middel gedrukt en zijn achterwerk deed meestal na vijf minuten al zeer van de harde beukenhouten zitting.

Zijn lengte van bijna twee meter en zijn gewicht van honderdvijfentwintig kilo hielpen ook niet mee.

Spits besloot een bepaalde verhoortactiek te gebruiken om de verdachte op zijn gemak te stellen, dat werkte vaak: op vriendelijke toon de druk eraf, dan hard toeslaan en openleggen.

‘Wat doet u voor de kost?’

‘Ik ben freelance systeembeheerder.’

‘Wat houdt dat in?’

‘Ik zorg ervoor dat computers met elkaar kunnen communiceren.’

‘U werkt thuis?’

‘Er zijn onlinesystemen die ik vanuit huis online kan benaderen, maar de meeste staan bij bedrijven die ik alleen ter plekke kan bedienen. Dat is vanwege de veiligheid, dus ik zit vaak langs de weg.’

‘U was dus thuis en had geen afspraken die dag.’

Het klonk niet als een vraag, dus Rogier reageerde niet.

‘Wilt u wat drinken?’ vroeg Spits.

Niet omdat hij bezorgd was over de welstand van zijn arrestant, maar meer omdat hij dan zijn benen kon strekken en uit die vreselijke stoel kon ontsnappen.

Rogier schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank u.’

Spits zuchtte.

‘De GGD kreeg een anonieme tip dat er gevaarlijke ampullen in uw huis zouden liggen, wat weet u daarvan?’

Rogier keek verbaasd op. 'Wat voor ampullen? Daar weet ik niets van. Mijn vrouw werkt in een lab met dat spul, maar dat neemt ze niet mee naar huis, dat lijkt me duidelijk.'

'Nou, dat is maar de vraag. De Gemeentelijke Gezondheidsdienst krijgt wel vaker van dit soort anonieme meldingen. Ze onderzoeken dan eerst of er een bron van waarheid in kan zitten voordat ze ons bellen en ergens binnenvallen.'

'Wat wilt u daarmee zeggen?'

'Uw vrouw woont op het adres waar de tip naar verwijst en dan blijkt dat ze dezelfde dag een ongeval heeft gehad. Ze is van drie-hoog naar beneden gevallen en ligt vervolgens in coma. U moet toch ook toegeven dat het verdacht overkomt? Ik zal u zeggen dat ik met minder belastend materiaal mensen heb gearresteerd.'

Rogier keek de rechercheur verbijsterd aan. Hij had geen verbale reactie doordat de woorden ontbraken. Het woord 'coma' dreunde hard door zijn hoofd.

Rechercheur Spits probeerde weer een andere houding, omdat na de linker- nu zijn rechterbil begon te tintelen. Hij las het rapport van de wijkagent en streek daarbij zijn vlassige witte haar in model. Met getuitede lippen keek hij over zijn bril naar de andere kant van de verhoortafel, waar de verdachte echtgenoot zat. Het profiel van de dader paste niet in het patroon. Misschien wel in de val van zijn vrouw, maar niet in combinatie met die virusdreiging.

Zijn eerste indruk was dat er iets niet klopte.

Nu was het zijn taak om uit te zoeken waarom hij dat gevoel kreeg en wie er dan wel op die stoel moest zitten, en of die tip over ampullen met een virus flauwekul was of niet.

Die virussen waren op zich al problematisch genoeg en Spits had er geen behoefte aan als iemand ze ook nog eens moedwillig ging verspreiden. Je moest wel heel stom of crimineel zijn om zoiets te flikken, en dat was in zijn opinie beide niet van toepassing op de man die voor hem zat.

Zijn verdachte was gekleed in een zwart T-shirt, versleten spijkerbroek en een kort zwart leren jasje. Hij zag er gedeprimeerd uit,

maar door de uitstraling van zijn ogen wist Spits dat het een intelligente man moest zijn.

Hij had Rogier duidelijk gemaakt dat het bezoek aan zijn vrouw moest wachten. Dat maakte volgens de redenering van de rechercheur toch niet zo veel uit, want ze lag in coma.

Sentiment kende geen plek in deze kille kamer, die door de jaren heen vele stemmingen en bekentenissen had geabsorbeerd.

Makkelijk werd het leven hier niet, wel duidelijker.

De rechercheur zuchtte vermoeid en bladerde met tegenzin door het dossier. Met zijn leeftijd van negenenvijftig ging hij al redelijk richting zijn pensionering. Er waren mogelijkheden om eerder te stoppen en hij was bezig om te onderzoeken of het financieel haalbaar zou zijn. Hij wilde een goed pensioen en had geen zin om op een houtje te moeten bijten na vijfendertig volle en drukke dienstjaren. Hij had al behoorlijk wat meegemaakt in de maffe wereld die zijn werk grotendeels omvatte en was het meer dan zat.

Zijn tolerantiegrens voor wat mensen elkaar konden aandoen was in al die jaren vaak aangetikt. Regelmatig had hij te maken gekregen met doorgedraaide randdebielen die elkaar naar het leven stonden.

Nu stoorde hij zich de laatste jaren steeds meer aan de vrij opgevoede en zogenaamde nette burgers die hun recht moesten halen. Gewoon omdat het kon. Het was een groep mensen die zelf dachten te weten welke regels ze wilden volgen en vooral welke niet.

Deze vaak goed opgeleide hufters gingen tegen alles en iedereen in en gierden met hun meningsuiting regelmatig respectloos over de grens. Volgens de wet kon dat omdat ze in een vrij land woonden en ze dat recht hadden. Althans, volgens de redenering van dit type burger dus. De rechercheur zelf dacht daar heel anders over.

Spits vond dat de samenleving op deze manier het broodnodige respect en de wederzijdse tolerantie steeds verder verloor. Met dit soort mentaliteit had hij meer moeite dan met een eerlijke inbreker, voor zover dat mogelijk was, maar toch.

Hij zuchtte weer en onderdrukte een kreun.

Straks mocht iemand anders zijn taak overnemen. Misschien wel de stageloper die hij onder zijn hoede had. Dat joch had wel potentie, die mocht zijn stokje wel overnemen. Zijn chronisch pijnlijke lichaamsdelen waren het met hem eens.

De verdachte tegenover hem zat wazig voor zich uit te kijken. De man zat mentaal zwaar in de put. Dat was op zich niet zo vreemd hier. Meestal kwam de spijt van de daad in deze troosteloze verhoorkamer naar boven drijven en moest de bekentenis opluchting brengen.

‘Gaat het of heeft u een dokter nodig?’

Rogier keek op. Met zijn afwezige en glazige blik bevestigde hij de indruk van de rechercheur.

‘Nee, maar het gaat niet,’ zei hij. ‘Eerst mijn vrouw Barbara die wil scheiden, heeft volgens u virusampullen ontvreemd, springt naar beneden, ligt vervolgens in coma en als toetje ga ik de isoleercel in. Nee mijnheer, ik heb betere dagen gekend.’

Rechercheur Spits knikte meelevend, daar zat wat in.

Rogier had die middag na een verplichte en uitgebreide douche zijn gewassen en gedroogde kleding weer aangetrokken.

Hij kon weer gerust ademhalen, had de man verklaard die de kleren kwam brengen.

‘Loos alarm,’ had hij gezegd, ‘niets om u zorgen over te maken.’

Hij had de man sprakeloos aangekeken. Rogier had zich geen moment zorgen gemaakt over een virus, ondanks de witte pakken die zijn huis hadden overgenomen, uitgespit, gedesinfecteerd en hem in quarantaine gezet.

Hij had zijn vrouw over een reling zien verdwijnen en dat beeld was onuitwisbaar op zijn netvlies gebrand. De rest kon hem geen ene moer schelen.

‘Nee natuurlijk niet,’ had hij geroepen, ‘loos alarm, niets aan de hand. Mijn vrouw is voor de lol naar beneden gesprongen.’

Rogier was woedend geweest over de opmerking. De bewaker had zijn excuus aangeboden, hij had het niet zo bedoeld. Maar het had Rogier niet geholpen om zich enigszins beter te voelen. Nu zat hij hier als verdachte, het kon dus altijd erger.

‘Hallo, bent u er nog? Knikken is niet ...’

‘Ja, ik ben er nog.’

‘Tja, ik weet het niet hoor, het klinkt allemaal niet bepaald geloofwaardig wat ik hier lees,’ mompelde de rechercheur peinzend. De groeven in zijn gezicht werden nog dieper als hij fronste en deden hem ouder lijken dan hij in werkelijkheid was.

‘Hoe is het met mijn vrouw?’

‘Stabiël in coma, aardig dat u het vraagt. Zo veel belangstelling had u niet toen het gebeurde, waarom nu wel? Omdat ze uw lanceering overleefd heeft?’

‘Voor de zoveelste keer, ik heb niemand gelanceerd. Ze liet zich zo naar beneden vallen,’ reageerde Rogier ontdaan.

‘Ik vind dat moeilijk te geloven. Ik heb een eigen versie, dit is er volgens mij gebeurd: Jullie hadden ruzie, u werd woedend toen ze vertelde dat ze een ander had en wilde scheiden. Toen is er iets geknapt bij u. Geef het maar toe, het was een spontane en emotionele reactie. Dat gebeurt wel vaker in een onder druk staande relatie.’ Rogier schudde verontwaardigd zijn hoofd, maar zei niets. De rechercheur bekeek een uitdraai uit het dossier.

‘Ik ben zo vrij geweest de financiële situatie van u beiden op te vragen.’

Rogier keek de rechercheur verrast aan.

‘Ja, dat mag in dit soort zaken. Dat is nodig om naar een eventueel motief te zoeken. Ik zie dat u beiden dieproud staat bij uw bank. Je zou toch aannemen dat een laborante en een systeembeheerder goed verdienen.’

‘Dat is ook zo, we verdienen beiden boven modaal.’

‘Hoe komt het dan dat u diep in de schuld staat bij de bank?’

‘Drugsgebruik, gokken?’

‘Familiekwestie,’ reageerde Rogier. Hij vond het niet nodig om het verder uit te leggen. Hij had de indruk dat zijn verhoorder zijn conclusie al had getrokken. Volgens de rechercheur tegenover hem was hij schuldig aan doodslag op zijn vrouw.

De politieman sloeg intussen een blad van het dossier om.

‘Is het niet gewoon zo dat u diep in de financiële problemen bent gekomen? En dat u daarom een paar ampullen probeerde te verkopen, iets wat gewoon uit de hand is gelopen?’

De rechercheur keek nauwlettend naar Rogier, die de stelling zo absurd vond dat hij zijn hoofd moedeloos schudde.

Na een lange pauze zei hij eindelijk: ‘Uw redenatie slaat helemaal nergens op! Ik weet niets van ampullen, trouwens, aan wie zou ik een virus moeten verkopen zelfs als ik dat zou willen? Ik ken geen terroristen en heb geen ampullen. Barbara vertelde me dat ze wilde scheiden en kreeg toen dat bericht. Dat is wat er gebeurd is en niets anders.’

‘Waarom om geld werd gevraagd,’ concludeerde de rechercheur. Hij maakte een grimas en bleef Rogier strak aankijken.

‘Oké, ze krijgt een tekstbericht dat iemand haar ervan beschuldigt de hoer te spelen, weet waar ze woont en om geld vraagt. Dat is niet iets om voor te springen, toch? Nee, ik denk dat het feit dat ze wilde scheiden hier de echte oorzaak is. Voor sommigen is dat voldoende om door het lint te gaan, is dat wat er gebeurd is? U hebt een woedeaanval gehad en weet niet meer wat er precies gebeurd is.’

Rogier knikte, ‘Het is een zwarte ...’

‘Vlek zeker,’ vulde de rechercheur aan. ‘U heeft geen idee, uw geheugen laat u in de steek. Of, zoals ik onlangs een vooraanstaand politicus heb horen zeggen: u hebt daar geen actieve herinnering aan.’

‘Zoiets ja.’

‘U moest eens weten hoe vaak ik soortgelijke antwoorden heb gehoord in deze ruimte. Bent u trouwens al onderzocht door een dokter?’

‘Ja, de arts vertelde me dat ik in shock verkeer en dat ik een advocaat nodig heb voor ik word verhoord. Is dit een verhoor?’

‘Nee, dit is gewoon een inleidend gesprek. Wilt u iemand bellen?’

‘Ik weet het niet, we hebben een advocaat.’

‘We? Ook voor uw vrouw? Wie neemt wie?’

Rogier keek de rechercheur vertwijfeld aan.

'Bel hem of haar maar, die zoeken het wel uit. We spreken elkaar daarna weer.'

De rechercheur trok zijn machtige lijf uit het stoeltje en stond op. Hij verliet de verhoorkamer en wreef over zijn pijnlijke achterwerk. 'Kloteminimeubilair,' bromde hij.

5

Rechercheur Spits sloot de deur van de verhoorkamer achter zich. De zes weken geleden aan hem toegewezen jonge collega André Kooistra kwam hem tegemoet op de gang en liep mee naar de afdeling. Na een wat onwennig begin was gebleken dat de jonge man het leven van de meestal wat sombere oudere rechercheur kon opvrolijken. Al bleven er wel nadelen kleven in de omgang met hem als collega.

Het waren de hyperactieve houding en zijn kleding die Spits irriteerden. Kooistra was veel te netjes gekleed, vond hij, zeker vergeleken met zijn eigen kledingstijl.

De jonge man kwam elke dag onberispelijk voor de dag in een vlot pak met een gestreken overhemd en gepoetste schoenen. Vanwege de opmerkingen van collega's in de eerste week over het verschil in outfit had hij, Spits, zich moeten aanpassen. Dat was wennen geweest, omdat hij al tijden gekleed was gegaan in een bruin ribfluwelen flodderbroek en een donkerblauwe slobbertrui. Die zaten lekker comfortabel, maar hadden jammer genoeg het veld moeten ruimen.

Hij had zelfs een strijkbout moeten kopen, en schoenpoets. Het kwam erop neer dat hij nu ook netjes gekleed verscheen om de hiërarchie op het werk te bewaren en de aanmerkingen te lozen.

Zijn pupil Kooistra was in zijn opleiding een snelle leerling gebleken en was met zijn eenentwintig jaar net van de politieacademie gekomen. Hij woonde nog thuis, stond er in zijn persoonsdossier, groener kon niet. *'Nog nat achter zijn oren'* was de uitdrukking daarvoor op de werkvloer. Spits had liever een ervaren collega gekregen, maar er was geen ontkomen aan geweest. Hij moest de jongeman begeleiden in de eerste negen maanden en hem na de theorie op school de beginselen van het daadwerkelijke recherche- en veldwerk van de straat bijbrengen. Hij deed dit samen met de ervaren politiefunctionaris Nico de Beukelaar, die de begeleidings- en

vertrouwensman was in het politiekorps. Nico had vele jaren terug een arrestant die een collega wilde neersteken met één slag uitgeschakeld.

Sinds die dag werd hij de Beuk genoemd in de wandelgangen van het bureau. Samen zouden hij en Spits bepalen of de jongeman in het team paste en een verdere opleiding tot rechercheur zin had. De definitieve keuze van plaatsing in het korps werd na twee jaar bepaald.

Na drie weken had Spits zijn bedenkingen geuit bij de Beuk. Hij was niet positief geweest tegenover de opleider. Maar die wilde er niets van weten. 'Geef hem een eerlijke kans,' was het commentaar geweest. Drie weken was veel te mager om iemand te beoordelen. De beuk zag veel potentie in de knul.

Spits had schoorvoetend toegegeven.

Het zag ernaar uit dat de Beuk het goed had gezien, want ook Spits begon langzaam te wennen aan die hyperactieve dandy, die buitengewoon gehoorzaam en pienter bleek te zijn.

Na zes weken praktisch kwam het gevoel dat hij de jongen in de juiste vorm kon kneden. Hij kreeg zelfs sympathie voor die jonge gast met zijn charmante babyface, want hij was eerlijk en er zat geen slecht brein in dat slungelachtige lijf. Spits moest wel slikken toen hij zich iets realiseerde: hij was zijn werkomgeving door dat joch weer wat leuker gaan vinden. *Het moest niet gekker worden,* dacht hij.

Hij had de vertrouwensman een fles wijn gegeven voor zijn goede beoordeling, dat was de afspraak als een van hen er flink naast had gezeten.

De Beuk had hem grijnzend in ontvangst genomen.

Rechercheur Spits keek wantrouwend neer op zijn jonge collega, die net tot zijn schouders reikte. 'Wat doe je buiten de afdeling, is het al speelkwartier?'

'Dit wilt u horen, chef,' zei de jonge rechercheur stoïcijns. Hij ging niet verder en keek naar beelden op het display van zijn iPhone, waarbij hij moest lachen.

‘Ga je het ook nog aan me vertellen of moet je het afspelen op je telefoontje?’

‘Ja chef, sorry ehh, dus ... mevrouw Coma is niet van onbesproken gedrag en lustig.’

Spits bekeek het babyface van zijn jonge collega nauwkeurig. ‘Lustig? Wat bedoel je daarmee?’

‘Barbara van Oorschot is in het laatste halfjaar twee keer gearresteerd geweest op verdenking van prostitutie. Het blijkt dat ze zes maanden geleden gestopt is met haar baan als viroloog in het lab waar ze werkte.’

‘En dat weet haar echtgenoot niet?’ vroeg Spits. ‘Is dat mogelijk?’ Hij dacht terug aan het verhoor en de apathische man die voor hem had gezeten. Het zou kunnen, was zijn indruk.

‘Dus ze had eerst een dubbelleven en ging daarna fulltime de escort in?’

‘Mogelijk, dat is echter niet de reden waarom ze met witte pakken hun huis binnenvielen. Het was geen soa. Dat is vervelend, maar geen reden voor zo’n actie. Om het te voorkomen hoef je maar één deel in te pakken, weet u ...’

Spits fronste en keek de jonge rechercheur met een vermoeide blik aan.

‘Ja Kooistra, ik weet welk deel. Kan je niet gewoon een verslag doen zonder die flauwekul?’ Hij werd soms gek van de morbide humor en de drang van de ander om daarna alles uit te leggen als een onderwijzer. Het was irritant en gaf meer druk aan zijn toch al overbelaste hoofd.

‘Ik bedoelde dat niet, maar goed, Babs. Nee, niet u, chef, dat is zoals ze genoemd wordt, heeft iets onvreemd van haar baas.’

‘Klopte die tip dus toch?’

Spits keek naar het grijnzende, scheve hoofd van zijn collega.

‘Shit, nee toch?’

‘Ja en nee. Na het vertrek van mevrouw Van Oorschot bij het lab duurde het een tijdje voordat ze een bevoegd opvolger hadden gevonden, want ze had een belangrijke en verantwoordelijke positie daar. Die opvolger begon met archivering van de zaken die zijn of

haar voorganger in behandeling had gehad. Dat heeft ook langer geduurd dan normaal. Maar na die anonieme tip hebben ze het direct gecontroleerd en het klopt.'

Hij stopte en nam rustig een slokje koffie, terwijl hij de voorpagina bekeek van het Nederlands Landelijk Dagblad dat op het bureau van zijn baas lag.

'Leest u echt nog papieren kranten, chef?' vroeg hij.

Hij bracht daarmee Spits tot wanhoop, die gromde: 'Godallemachtig! Kom je nog tot een punt of kan ik eerst een tukkie gaan doen?'

'Ze missen een set kweekbuisjes. Daarop ging code rood af.'

'Fuck, van escort naar terrorist? Dat klinkt niet logisch, toch?'

De rechercheurs keken elkaar aan.

'Dit begint op een echte zaak te lijken,' zei Spits en hij wreef in zijn handen, 'eindelijk weer iets dat een inbraak ontstijgt. Ja en nee, zei je net, wat bedoelde je daarmee?'

'De tip was ongegrond, er bleek geen virusdreiging.'

'Maar ze missen toch kweekbuisjes?'

'Op het lab ja.'

'Juist, wat heeft ze precies gesnaaid?'

'Weet u nog wat er gebeurde met Covid-19?'

'Ja natuurlijk, de halve wereld lag plat.'

'In dat lab waar mevrouw werkte kweken ze virussen en mutaties daarvan om een vaccin te fabriceren. Er liggen daar besmette cellen in stapelbedjes te wachten op een vaccin om gedekt te worden. Ze hebben een hele voorraad van die meuk liggen in de diepvries.'

'Stapelbedjes met gedekte bevroren meuk,' zuchtte Spits en hij sloot zijn ogen, hij moest zich inhouden. 'En zij heeft ...?'

'Er zijn drie kweekbuisjes verdwenen met een heel beroerde inhoud. Corona was een lichte verkoudheid vergeleken met dit door de lucht overdraagbare goedje. De inhoud van die buisjes legt in een dag een hele stad plat en daarna ook iedereen die er binnenkomt. Het is link spul.'

Spits wreef over zijn kin. 'Vandaar die condoompakken dus. En nu?'

‘We zijn de leiding over dit onderzoek kwijt, chef. Er komt iemand van buiten. Ze was ooit hoofdinspecteur hier, misschien kent u haar, ze heet Maarschalk.’

‘Fuck me!’

‘Kent u haar?’

‘Zeker ken ik haar, Lotte Maarschalk alias 3G, ik heb onder haar gewerkt.’

‘Was dat bevredigend voor u?’ vroeg Kooistra grijnzend, de donkere blik van Spits negerend. ‘Ze is nu speciaal opsporingsambtenaar en hoofdinspecteur in dienst van DOT,’ vervolgde hij.

‘Wat is dat nou weer?’

‘Dienst Opsporing & Terrorisme, het is een geheim onderdeel van de AIVD.’

‘En hoe weet jij dat?’

‘Ik heb er toevallig over gehoord op de academie.’

‘Zo geheim dus dat studenten het weten,’ klonk het sarcastisch.

‘Je leert best wel wat daar,’ grijnsde Kooistra. ‘Wat betekent die 3G eigenlijk?’

‘Geniaal, Grof, Gestoord.’

‘Dat klinkt best spannend.’

‘Rikkie Spits,’ klonk er een montere stem achter hen, ‘ik ben ver-eerd dat ik weer met jou mag werken, dat heb ik altijd heel plezierig gevonden.’

De rechercheurs keken om en zagen een slanke en aantrekkelijke vrouw staan. Kooistra schatte haar leeftijd ergens eind dertig begin veertig.

Ze droeg een goed zittend blauw uniform, waarvan het jasje half openstond. Daaronder had ze een nauwsluitend wit shirt aan met een diep decolleté dat haar vrouwelijke lijnen accentueerde. Haar gitzwarte haar zat opgebonden in een staart.

Nonchalant ging ze op een bureau zitten en ze liet haar glimmende zwarte laarzen langs de rand zwengelen. Als in hypnose staarden de beide rechercheurs naar het zwarte leer dat langs de stalen poten van het schrijfmeubilair heen en weer bewoog.

‘Jullie zijn mij voorlopig toegewezen door de brigadier, zullen we elkaar ergens onder het genot van een borreltje updaten?’
De jonge collega van Spits, André Kooistra, keek de vrouw verbaasd aan.

‘Is dat niet wat te vroeg?’

‘Voor jou misschien, maar niet voor mij, ik ben niet naar bed geweest, ik tel door.’ Ze keek op haar polshorloge.

‘Voor mij is het nu kwart over zesentwintig. Daar zit ergens een ochtend in, twee eigenlijk, maar ik weet niet of dat nu is. Het maakt eigenlijk niet uit, komen jullie een lekker glaasje doen?’

Rechercheur Spits knikte op de vragende blik van zijn collega.
‘Snap je wat ik bedoelde?’

‘Helemaal, wat staat ons te wachten?’

‘Oh jongen, dat wil je helemaal niet weten.’

‘Nou, eigenlijk wel,’ fluisterde Kooistra, ‘die 3G hè, dat klinkt ...’
Hij stopte met praten door een hand die door zijn krullende rode haar ging.

‘Ik ga met mijn tijd mee en zit nu op 4G,’ zei ze met lage stem in zijn oor. ‘Je mag er “gevorderd” aan toevoegen. Ik werk aan 5G, misschien kan je me daarbij helpen.’

Maarschalk staaarde hem van dichtbij in zijn ogen en streek de plooiën van zijn lichtblauwe overhemd glad. Ze liet haar hand op de gesp van zijn dure designriem rusten.

‘Goed gevormd en uitstekend gekleed. Je hebt goede invloed op de outfit van je chef, zie ik. Werk je hier al lang?’

‘Ik eh ... zes weken,’ stotterde de jonge man.

‘Lekker vers van de opleiding, daar houd ik wel van, dan zijn ze nog plooibaar,’ zei Maarschalk terwijl ze zijn geur opsnoof. Ze gaf Spits een knipoog, draaide zich langzaam om en liep heupwiegend voor hen uit. Kooistra bleef haar met een rood hoofd gefascineerd nakijken.

‘Hé, wakker worden!’ foeterde Spits.

‘Wat een vrouw, chef. Wat bedoelt ze met 5G?’

‘Vergeet het,’ zei Spits, ‘je bent verdomme niet eens droog achter je oren.’

‘Nou, ik denk dat ze ...’

‘Wat zei ik nou net?’

‘Sorry chef.’

‘Heb je het nummer op de telefoon van de mevrouw in coma nog gecontroleerd?’

‘Van Babs. Ja, dat heb ik.’ De blik van de jonge rechercheur bleef gericht op Maarschalk, die wat handen van oude bekenden op de afdeling aan het schudden was.

Spits keek hem onderzoekend aan. ‘Waarom moet ik bij jou twee vragen stellen om één antwoord te krijgen?’

‘Sorry chef, wat was de andere vraag?’

‘God sta me bij!’ kreunde Spits.

‘O, het was een prepaid nummer, chef, niet te achterhalen.

De rechercheurs keken naar hun nieuwe chef, die richting de deur liep en hen wenkte.

Spits constateerde dat zijn vroegere collega niets veranderd was, ondanks de acht verstreken jaren. Drank scheen haar niet te raken en ze kon nog steeds elke man om haar vingers winden, zonder enige moeite.

De jonge rechercheur die hij moest begeleiden was al totaal in haar ban en kon zijn ogen niet van haar afhouden. Het kwam hem allemaal heel bekend voor, hij had die weg ooit ook genomen, en dat niet alleen, hij dacht er nog vaak aan.

Na de dood van zijn vrouw, nu inmiddels tien jaar geleden, was hij daarna als een blok gevallen voor de charme en wulpse vormen van zijn collega. Hij zou dat fantastische samenzijn met haar nooit vergeten. Ze had hem alles geleerd wat ze wist van seks, en dat was heel wat. Hun knetterende verhouding in en buiten bed had precies zes maanden en tien dagen geduurd. Daarna had ze besloten om verder te gaan in het leven, zoals ze als verklaring had gegeven, en had overplaatsing aangevraagd.

Op zijn vraag waar ze naartoe ging had ze gereageerd met de opmerking: ‘We hebben het toch leuk gehad samen? Verpest het nou niet.’

Toen ze vertrok had hij gevraagd of hij haar dan ten minste kon bezoeken. Ze had hem een kushandje gegeven en was zwijgend de deur uit gelopen, met het geluid van de rolkofferwielletjes achter haar aan.

Op dat moment had hij niets begrepen van haar houding en beslissing. Later was hem duidelijk geworden dat ze zich niet kon binden en zich losmaakte uit een relatie voordat het te serieus werd. Dat gegeven had hij dan maar als een compliment aanvaard, het was tenminste iets.

Hoofdinspecteur Lotte Maarschalk keek in de sfeervolle kelder om zich heen. Ze zat samen met Kooistra op een barkruk. Spits bleef liever staan. Hij had moeite met die verdomde paalstoelen die ze barkrukken noemden. Die dingen waren niet berekend op een stevig gevormd achterwerk zoals hij nu eenmaal had.

De kroeg annex eetcafé zat in een kelder aan de werf van de Oudegracht in Utrecht. Politie mensen die na hun werk wat afleiding zochten kwamen daar vaak een afzakkertje of een oppeppertje halen. Met het gebogen kelderplafond en de grote grove stenen in de muren had de kroeg de sfeer van een oud kasteel. Hoge gemetselde nissen in de wanden bevatten oude zwaarden en kruisbogen. Onder de nissen stonden eenvoudige maar stevige zitjes tegen de muren. Ze waren gemaakt van halfronde stammen van dennenhout, waar je met vier mensen kon aanschuiven om iets te drinken of te eten.

De horecagelegenheid was niet breed, maar liep onder het grachtenpand door en was ruim veertig meter diep. Het was nu stil, maar in de loop van de dag zou het steeds drukker worden, vooral op tijden van dienstwisselingen op het hoofdbureau. Door de politie mensen die er vaak aanwezig waren werd het de BK genoemd, de Blauwe Kelder.

Maarschalk boog opzij en wreef glimlachend over de ronde buik van Spits. 'Je bent afgefallen hè? Vroeger had ik wel moeite om sta-biel ...'

Haar vroegere collega hief zijn hand op. 'Als u het niet erg vindt laten we het daarbij,' smeekte hij.

‘Ligt het zo gevoelig?’ vroeg ze onschuldig en ze bekeek ondertussen de ‘verse’ collega met de brede grijns op zijn knappe gezicht.

‘Ik mag je inloopspeurder nu al,’ zei ze tevreden en ze sloeg de borrel in één keer achterover. Er stonden er nog twee op de bar en Kooistra had zijn hand al om het glas toen hij het gezicht zag van zijn chef en zich snel bedacht.

‘Nee? Dan neem ik hem wel,’ zei Maarschalk en ze pakte het glas van de bar. ‘Geef die jongen een sapje,’ zei ze tegen de barman.

Ze knikte naar de jonge rechercheur.

‘Goed, breng me op de hoogte.’

Kooistra wachtte met een reactie tot Spits zijn goedkeuring gaf.

‘Nu al gedresseerd, puik hoor!’ smaalde ze naar haar oud-collega. ‘Is dit je beoogde opvolger? Hoeveel heb je er al getest?’ vroeg ze venijnig.

‘Net zo veel als minnaars aan uw kant,’ was zijn reply en hij sloeg de borrel achterover.

Ze keek hem glimlachend aan. ‘Touché.’

Kooistra, die de spanning tussen de twee aanvoelde, brak deze met een beknopte samenvatting aan hun nieuwe inspecteur.

Maarschalk liet de data inzinken en ging van een informele over op een zakelijke toon.

‘Goed, deze poging tot moord of zelfmoord staat in belangstelling van de AIVD, omdat er een terreurdreiging aan verbonden is. Er is besloten dat de DOT dit onderzoek overneemt, vandaar mijn aanwezigheid, omdat ik sinds kort aan het hoofd sta van die unit.

Ik heb daarmee de leiding over het onderzoek en de bevoegdheid om alle faciliteiten van het Nederlandse politieapparaat te gebruiken en op mijn gezag in te zetten. Zo staat het tenminste in mijn werkomschrijving.’

Ze keek haar twee nieuwe rechercheurs aan, die wachtten op wat er nog meer zou komen.

‘Jullie zijn mijn startgepeupel, binnen een week komen er meer rechercheurs bij. Als het goed is krijgen we er vier of vijf mensen bij die allemaal een aparte specialiteit beheersen. Ik wil dit snel opgelost hebben, want niemand zit te wachten op een nieuwe pandemie.

Dit is wat we in standaardsituaties ook doen. We gaan de buurt af waar die vrouw gesprongen is en waar de anonieme tip aan refereerde.

Ik wil alles weten wat er speelt in die buurt. Elke mening en roddel wil ik gerapporteerd hebben. Ik wil vooral weten waarom ze van viroloog in een laboratorium is overgestapt naar een escortdame, en dan wil ik meer horen dan dat het beter betaalt.

Ik ga zelf naar het lab waar ze werkte. Vanmiddag om vier uur komen we hier weer samen.'

Ze keek glimlachend om zich heen.

'Goh, ik heb dit hok gemist! Doe mij nog een kopstootje, ouwe,' zei ze tegen de student die achter de bar stond. 'Een kleintje graag, want ik moet nog werken.'

De jongen achter de bar schonk grijnzend de borrel in.

Maarschalk glimlachte hartelijk naar Kooistra, die haar met het sapje in zijn hand in opperste bewondering zat aan te staren.

'Kom,' gromde Spits, die het glas uit zijn hand pakte en hard op de bar neerzette. Hij trok Kooistra ruw aan zijn schouder van de barkruk. 'Voordat ik je zo moet opdweilen.'

Hoofdinspecteur Maarschalk keek de twee glimlachend na.

'Wat zijn je werktijden?' vroeg ze aan de aantrekkelijke student achter de bar.

6

Sjaak de Groot trok de glazen toegangsdeur open van zijn werkgever, het Nederlands Landelijk Dagblad, en knikte naar de receptioniste die achter de balie in de centrale hal zat. Ze deed geen moeite om een glimlach te produceren en knikte koel terug. Haar houding paste in de omgeving waarin ze verbleef. Ondanks al het groen van de goedgevulde plantenbakken deed de met grijs marmer betegelde hoge ruimte koud en kil aan.

Er was niemand aanwezig in de ontvangstruimte, dat zou vanmiddag anders zijn als de bobo's zich hier zouden verzamelen voor een vergadering. Eindelijk gebeurde er in het grotendeels verlaten gebouw weer eens iets bijzonders, dacht hij voldaan.

Sinds de coronacrisis, nu alweer vier jaar geleden, was het leven totaal anders geworden. De eerste virusgolf werd gevolgd door een aantal die niet te vergelijken waren geweest met de eerste pandemie. Ze werden steeds heftiger. De ene na de andere variant dook op en ze waren zonder uitzondering gevaarlijker dan hun voorgangers. Het had dramatische gevolgen gehad, niet alleen in thuissituaties, maar ook voor reeds jaren bestaande arbeidsplekken.

De economie had na de eerste Coviduitbraak al onder druk gestaan, maar was nu totaal ingestort. De depressie die volgde was desastreus geweest en had de werkomgeving voor miljarden mensen veranderd. Bedrijven waren bij bosjes omgevallen en het werkloosheidspercentage was met sprongen omhooggeschoten.

Ook bij het NLD had het gevolgen. In het gebouw van het dagblad waren ze vóór de pandemie met ruim tweehonderd man aan het werk geweest, maar de reorganisatie had diep huisgehouden in het personeelsbestand van de krant. Slechts weinigen van de oorspronkelijke werknemers waren overgebleven en van hen werkte nu tachtig procent thuis, praktisch allemaal op freelancebasis. Thuiswerken was de norm geworden. Sjaak de Groot was als enige van

zijn afdeling overgebleven, zijn vroegere werkmaten zaten zonder werk, wachtend op betere tijden.

Op zijn gemak sjokte Sjaak met zijn logge postuur door het verlaten gebouw en hij daalde de stenen trap af naar de postkamer in de kelder. Hij liep door de lange, verlaten gang naar de laad- en losruimte van het bedrijf. De deuren waren hier beneden allemaal afgesloten, omdat de kantoren die erachter lagen niet meer gebruikt werden. Dat scheelde behoorlijk in verwarmings- en schoonmaakkosten.

Aan het einde van de gang opende hij routineus een stevige stalen deur, die naar een overdekt laadperron leidde. Met enige moeite trok hij de klaarstaande en afgesloten lorrie op vier draaiwielen over een stalen opritplaat naar binnen.

Eenmaal binnen op de gladde vloer rolde hij het gevaarte soepel naar zijn werktafel in de grote en stille postkamer naast de laadruimte. Zijn eerste daad was elke morgen het verdrijven van de drukkende stilte die er heerste. Sjaak drukte op de powerknop van de radio die op de ordnerkast stond, waarmee hij zijn favoriete radiozender Nostalgia aanzette.

Een oude klassieker van de Beatles met de titel 'Help' schalde uit de luidsprekerboxen. Sjaak werkte alleen in de immense postkamer, dus er was niemand die kon klagen over het geluid. Maar iemand moest toch de interne post doen. De keus was op hem gevallen, omdat hij met zijn vijfenveertig dienstjaren waarschijnlijk te duur was geweest om te ontslaan, door de ontslagvergoeding die zijn werkgever zou moeten betalen.

Sjaak vond het niet erg, want hij werkte graag. Zijn sociale leven lag hier, en dan met name bij zijn maatje die boven zat. Of lag, dat was maar net hoe laat het was. Als het werk het toeliet werd er soms een siësta gehouden.

Sjaak opende de lorrie met een sleutel en trok er twee zakken post uit, die hij moest verdelen over de vakken langs de wand. Het was zijn dagelijkse taak om post uit te splitsen en in gepersonaliseerde tasjes te stoppen. Die zouden om twaalf uur opgehaald worden door een koerier, die ze vervolgens bij de desbetreffende journalisten en fotografen thuisbezorgde.

Hij werd vandaag verrast door de hoeveelheid post, maar met wat extra inzet zou hij vóór de koffie weer op zijn normale tijdschema liggen.

Sjaak de Groot had geen illusie dat zijn job nog lang zou aanhouden, alles was praktisch online te doen. De post die hij kreeg werd steeds minder, op vandaag na dan, en zou in de toekomst allemaal digitaal worden. Als resultaat zou ook hij binnen niet al te lange tijd overbodig worden. Zijn lijfspreuk was: *'Je kan willen wat je wilt, maar de betaler bepaalt.'* Zo simpel was het, en niet anders.

Hij zong keihard en vals mee met de muziek, sorteerde de post op routine en dacht er niet meer bij na. Sjaak trok een dikke envelop uit de zak en legde hem op het stapeltje voor de hoofdredacteur. Dat lag apart en hij bracht het altijd zelf naar boven, naar de vijftiende verdieping.

Nadat hij de andere post gesorteerd had in de bakken trok hij de lorrie weer op gang en rolde hem voorzichtig weer naar buiten op zijn plek. Het ding zou om vier uur opgehaald worden en in de nacht worden gevuld op het postsorteercentrum bij het CS van Utrecht.

Sjaak keek op zijn klokje, precies op tijd voor de koffie. Hij sjokte met zijn kenmerkende loopje naar de automaat op de gang en trok de deur van het apparaat open. Hij trok de opvanglade eruit en leegde hem in de afvalbak ernaast. Het filtergedeelte legde hij in de afwasbak en hij zette de kraan open.

Voordat hij de eerste bak koffie van de dag tapte maakte hij het apparaat eerst helemaal schoon. Dat was een gewoonte geworden sinds hij na een vakantie een teug uit een kop met schimmel had genomen. Kokhalzend had hij de bruine smurrie uitgespuugd. Op zijn vraag waarom niemand dit had gemerkt kwam hij erachter dat ze het apparaat niet meer gebruikten omdat de koffie erbarmelijk was.

'Vind je dat gek?' had hij geroepen. 'Er zit een complete kweektuin in! Het is een kuuroord voor champignons.'

Het schoonmaken van de koffiemachine was sindsdien een taak die bij zijn dag hoorde. Het hield het apparaat vrij van schimmel en de koffiesmaak op niveau.

Sjaak vulde twee bekers met zwarte koffie en drukte ze in een dienblad met gaten. Die zou hij boven opdrieken met zijn maat. Het was een soort van ritueel geworden tussen twee mensen die maatschappelijk ver van elkaar af stonden, maar al bij hun eerste ontmoeting, nu ruim veertig jaar geleden, een klik hadden gekregen.

De postverwerker en de hoofdredacteur waren hechte vrienden, ook buiten het werk. Ze gingen met regelmaat samen naar een museum of evenement en zaten als vaste prik elke vrijdagavond in het biljartcafé op de Croeselaan.

Sjaak drukte op de liftknop en bekeek zijn gladgeschoren kop in de spiegel van de lift. Plotseling voelde hij de bundel post uit zijn linkerhand glijden. Snel drukte hij de stapel met zijn heup tegen de wand om te voorkomen dat alles op de grond zou vallen. Het dienblad klapte tegen de spiegel, maar hij kon het gelukkig nog net overeind houden. Hij kon echter niet voorkomen dat er koffie op de dikke envelop lekte. Hopelijk was het geen contract, want de hete vloeistof leek er dwars doorheen te gaan.

Mopperend over zijn klunzigheid veegde hij het bruine vocht van de envelop, met als resultaat dat de vlek alleen maar groter werd.

‘Morge,’ riep hij terwijl hij de deur van het kantoor van de redactie met zijn rug openduwde.

‘Je bent laat, kale.’

‘Sorry baas, behoorlijk wat post vandaag.’

Sjaak grijnsde naar zijn maat en werkgever Charles Blanchard, die een stapel papieren wegschoof op zijn schrijfblad.

De hoofdredacteur van de krant trok een lade van zijn bureau open en pakte twee ligakoeken. Het was voor hen beiden het begin van een ritueel dat ze niet graag zouden willen missen: koffiedrinken en het nieuws van de dag doornemen met de roddels die erbij hoorden.

‘Heb je nog wat bijzonders te melden?’ vroeg Charles en hij schoof een ligakoek met roze glazuur over het bureau in de richting van zijn vriend.

‘Behalve de vriendelijke receptioniste die me ontving?’

‘Een slechte dag?’

‘Mwah, die heeft ze al jaren,’ bromde Sjaak.

‘Allemaal voor mij?’ Charles wees op de stapel post.

‘Er zit een persoonlijke bij, die met die koffievlek, sorry.’

‘Valt zeker niet mee om het met die enorme buik netjes boven te brengen?’ Terwijl zijn baas het zei klopte hij spottend op zijn eigen bolle bast.

De twee keken elkaar aan en begonnen gelijktijdig te lachen. Ze hadden hetzelfde oversized gevormde lichaamsformaat, beiden bezaten geen haar, maar wel dezelfde humor. Het hadden broers kunnen zijn.

Charles pakte de envelop en bekeek hem. ‘Hm ... geen afzender, daar hou ik niet zo van,’ mompelde hij. Hij overwoog hem in de prullenbak te kiepen, maar zijn nieuwsgierigheid won het. Hij zette de briefopener in de rand en sneed hem open. Direct lekte er vloeistof uit, die zich snel over het bureaublad verspreidde.

‘Verdomme!’ vloekte hij. ‘Vlug, een doek!’

Sjaak rende naar de wasbak tegen de wand en gooide de dweil die over de rand hing met precisie op het bureau. Met een doffe plets viel hij net voor de buik van zijn baas op het werkblad.

Helaas bleek de dweil niet te zijn uitgespoeld.

Donkere spetters verschenen er op het schone witte overhemd van de hoofdredacteur. Die veegde vloekend de vloeistof op van zijn schrijfblad en wierp de dweil terug. De natte doek miste Sjaak, doordat die opzij stapte. Hij raakte wel een schilderij aan de wand en veroorzaakte een grote bruine vlek op het canvas. Het was het portret van de stichter van de krant, I.R. Blanchard, de overgrootvader van de hoofdredacteur.

‘Sorry opa,’ zei Charles. ‘Kon je hem niet opvangen?’ beet hij zijn vriend toe.

‘Ik ontvang alleen post, geen dweilen,’ antwoordde Sjaak stocijns.

‘Vertel me eens waarom ik jou hier laat werken?’ vroeg zijn baas terwijl hij met een papieren zakdoekje over de spetters op zijn overhemd veegde. Het resultaat werd een grote natte bruine vlek in het eerder smetteloos witte overhemd, dat nu op zijn bolle buik plakte.

‘Zal ik je achterkant ook doen?’ vroeg Sjaak. Dan is het net of het zo hoort.’

‘Als je je baan wilt behouden zou ik daar nog even over nadenken,’ bromde Charles nijdig. ‘Het is maar goed dat ik een extra overhemd heb liggen.’

‘Reservekleren zijn altijd nuttig op jouw leeftijd,’ zei Sjaak vals. De hoofdredacteur dreigde hem met de briefopener in zijn hand. Heel voorzichtig klapte hij daarna met de punt ervan de envelop open, want hij zag een aantal scherven door het papier steken.

‘Je hebt iets gebroken, dombo.’

‘Volgens de voorschriften mag er geen ...’

‘Als je weer de regels gaat doornemen ontsla ik je.’

Sjaak hief zijn handen op als overgave.

Charles veegde het glas van de doorweekte brief. De handgeschreven tekst was doorgelopen en bijna niet meer te lezen.

‘Zou je me missen, baas?’

‘Nee,’ klonk het resoluut, ‘het zou meer een opluchting zijn en ...’ Hij stopte toen hij de eerste zinnen van de brief las en werd bleek door de plotseling geremde bloedstroom naar zijn immer glimmende en roze schedel.

‘Zouden ze ons missen, Sjakie?’

‘Zijn we ontslagen?’

‘Het komt wel op hetzelfde neer. Volgens deze brief zit er in de ampul een uiterst besmettelijk en dodelijk virus.’ Hij veegde met zijn pen stukjes glas over zijn bureau.

‘Het zát erin, kan ik beter zeggen.’

‘Is dat ...?’

‘Ja, dat was de ampul. De inhoud zit inmiddels overal. Ik denk dat we wat eerder met pensioen gaan, mijn vriend,’ zei hij somber. Hij leunde achterover en nam een slokje koffie uit de beker die de dweil had overleefd en nog overeind stond op het bureaublad. Op zijn gemak, alsof hij op een zorgeloze ochtend met zijn vrouw belde, pakte hij de telefoon van de haak en drukte 112 in.

‘Ja, goedemorgen meldkamer, de politie graag.’

Charles keek verontrust naar zijn vriend tegenover hem, die de kleur van een lijk had aangenomen en trilde als een riet.

‘We zullen onze biljartspraak moeten annu ...eh, ja hallo,’ onderbrak hij zichzelf toen hij iemand aan de lijn kreeg.

‘U spreekt met de hoofdredacteur van het NLD, Charles Blanchard. Ik wil graag melding maken van een precaire situatie bij ons op de Neude in Utrecht. Ik heb op de redactie een envelop opengemaakt waarin een gebroken ampul zat, inclusief dreigbrief.

Daarin staat dat het een aanslag betreft met een virus. De vloeistof is over mijn bureau gelekt. Ik vrees dat ik samen met onze chef Postverwerking, de heer Sjaak de Groot, het virus heb opgelopen. Ik verzoek om onmiddellijke bijstand.’

Sjaak, die zenuwachtig in een stoel tegenover het bureau zat, keek naar zijn handen, die nog vochtig waren. Van de envelop of de dweil, dat wist hij niet. Hij wreef ze droog langs zijn broek. Niet dat het nog wat uitmaakte.

Hij pakte nerveus en met trillende handen de beker koffie van zijn baas en nam een teug. Bij gebrek aan een borrel moest dit maar. De trillingen werden steeds heviger, hij was doodsbang. Charles staarde hem nijdig aan terwijl hij de telefoon neerlegde.

‘Waarom drink je mijn koffie?’

Sjaak keek naar zijn lege beker op de grond.

‘Ik ... ik zal ... ik haal wel nieuwe,’ hakkelde hij.

‘Je haalt helemaal niets,’ zei de hoofdredacteur. ‘We hebben opdracht gekregen om te blijven waar we zijn. We zijn besmet, vrees ik, het is over en uit.’

Hij bekeek zijn maat, die hevig op zijn stoel zat te trillen. ‘Verdomme Sjaak, het spijt me.’

Zijn vriend stortte in en begon zachtjes te huilen.

De postmedewerker had die dag nog over het naderende einde van zijn carrière lopen mijmeren, maar zeker niet over het einde van zijn leven.

Charles liep om het bureau heen om hem te troosten. Hij wreef over de schouders van zijn maat en zette een fles oude jenever die hij uit

een lade had gehaald op het bureaublad. Hij schonk twee kleine glaasjes vol en gaf er een aan zijn vriend.

Met bevende hand gooide Sjaak het vocht in een keer naar binnen.

‘Joh, we gaan in ieder geval samen,’ zei Charles, ‘kunnen we boven een potje biljarten. Laten we maar proosten nu het nog kan, we maken eerst dit flesje soldaat voordat we de pijp uit gaan, wat dacht jij?’

Sjaak zei niets en hield het lege glaasje vooruit.

Rechercheur Rik Spits schoof zijn grote lichaam tussen de tafel en de nog steeds te kleine en ongemakkelijke harde stoel in de verhoorkamer. Hij trok zijn zorgvuldig gestreken witte overhemd los van zijn forse buik.

‘Geen advocaat dus?’ vroeg hij.

‘Wil ik niet,’ zei Rogier, ‘ik ben onschuldig en heb niets te verbergen. Ik heb haar niets aangedaan en wil graag naar haar toe.’

Spits wreef peinzend over zijn nek.

De rechercheur had een zwakke plek in zijn door de jaren opgebouwde en bikkelharde systeem, dat gevormd was door de praktijk op straat. Die gevoelige plek was net vol geraakt. Hij had namelijk een bloedhekel aan advocaten, hij kon ze niet uitstaan.

Die wetregelstofzuigers zochten naar de niet netjes tussen de lijntjes geschreven letters van de aanklacht. Zo spitten ze naar de eventueel geschonden rechten van een misdadiger in een proces-verbaal en probeerden zo hun cliënt vrij te krijgen. Dat was hun taak uiteraard, maar ze waren, uitzonderingen daargelaten, vaak zowel irritant als arrogant. Als een verdachte zei dat hij zo’n zwarte havik niet nodig had, dan deed dat iets met hem. Ook in dit geval, en zijn intuïtie kreeg de leiding over het verhoor.

‘Hoelang bent u getrouwd?’

‘Gisteren vijf jaar.’

‘En ze wilde scheiden van u?’

‘Ja, die zag ik niet aankomen.’

‘Waarom, weet u dat wel?’

‘Ik zou het niet begrijpen, zei ze, en daar had ze vrees ik helemaal gelijk in.’

‘Tja, u kende haar blijkbaar toch niet zo goed als u dacht, vermoed ik. Wist u bijvoorbeeld dat ze in een escort zat?’

Rogier fronste. ‘Is dat belangrijk? Bij wie?’

Nu fronste de rechercheur ook. 'Ik heb nog geen idee bij wie, dat hebben we nog niet in kaart gebracht. Waarom wilt u dat weten?'

Rogier keek de rechercheur niet-begrijpend aan. 'Wij rijden geen escort en ik heb geen idee of een van haar vriendinnen er een heeft. Ik snap trouwens ook niet waarom dat belangrijk kan zijn.'

De rechercheur staaarde zijn verdachte aan.

'Ik heb het niet over het merk van een auto, mijnheer Van Oorschot, ik heb het over een sekswerker, een prostituee, een hoer, dat soort escort.'

Rogier keek de rechercheur verbluft aan, zijn mond zakte open. 'Nee, onmogelijk, dat kan niet, dat geloof ik niet.'

'Hoeft ook niet, maar het is wel een feit. Uw vrouw is twee keer gearresteerd tijdens het uitoefenen van haar nieuwe beroep. U wist dat niet?'

Het verbijsterde gezicht van Rogier was voor de rechercheur voldoende antwoord. De kleur van het gezicht van zijn arrestant leek zich moeiteloos aan te passen aan de asgrijze muren om hem heen. De hand van de verdachte lag om zijn mond terwijl hij naar de rechercheur staaarde.

Die drukte door.

'Voordat uw vrouw overstapte van het lab naar haar nieuwe job heeft ze dus ook nog een paar buisjes levensgevaarlijke kweekvirussen verduisterd, die nog steeds spoorloos zijn. Dat is een feit trouwens, net zoals haar prostitutiewerkzaamheden.'

De uitdrukking die op het gezicht van zijn verdachte lag zei hem voldoende. Verbijstering in optima forma.

Op dat moment wist Spits vrijwel zeker dat de man vóór hem van niets wist. Zijn ervaring vertelde hem dat. Als hij in één ding goed was in zijn beroep was het wel het effectief analyseren van lichaamstaal.

Hij zat er zelden naast en handelde ernaar. Daarom sloot hij het verhoor voor dit moment.

'Goed, voorlopig zijn we klaar. Ga voordat u het ziekenhuis bezoekt eerst naar huis en probeer te bedenken waar uw vrouw de ampullen zou kunnen hebben verborgen. Ik geloof dat het niet

waarschijnlijk is dat u ze vindt, maar mocht dat zo zijn, blijf er dan van af. Ze zijn namelijk extreem gevaarlijk en besmettelijk. Bel me direct. Als die virussen in verkeerde handen komen is het niet best.' Hij schoof een visitekaartje over de verhoortafel. 'Bel me ook als u verder nog iets te binnen schiet. Ga niet reizen en blijf bereikbaar.'

'O, haar telefoon,' zei Rogier plotseling.

'Wat is er met haar telefoon?'

"We weten waar je woont" stond in het bericht dat ze kreeg net voordat ze sprong. We hebben hun nummer.'

'Ja, dat zei u al en dat hebben we onderzocht. Het was helaas van een prepaid telefoon, we kunnen de afzender dan niet achterhalen.'

'Dat bericht betekent ook dat ik ze op bezoek kan krijgen?'

'Ja, helaas heeft u gelijk. Ik zorg daarom voor regelmatige patrouilles rond uw huis. Bel ons direct als u iets verdachts opmerkt. Ik laat u thuisbrengen. Een moment graag, ik roep een agent.'

'Nee, dank u, ik heb wat frisse lucht nodig, als u het niet erg vindt ga ik lopen,' zei Rogier.

'Wat u wilt,' zei Spits en hij trok het knellende stoeltje onder zijn zitvlak vandaan.'

Op weg naar huis probeerde Rogier te bevatten wat zijn leven in nog geen vierentwintig uur op zijn kop had gezet. Hij had geen oog voor de historische gebouwen waar hij langs kwam en liep in gedachten over de smalle loopbrug van een sluis langs de Bemuurde Weerd.

Gisteren wilde hij het feit van zijn vijfjarig huwelijk vieren met een viroloog die tegen een burn-out aan zat. Vandaag stond hij op het punt te scheiden van een in coma liggende prostituee die van een balkon was af gesprongen. Ze werd door de politie omschreven als een terroriste.

Hoe bizar en radicaal kon het worden?

Het lag buiten zijn bevattingvermogen en hij kon het daarom ook niet geloven. Hij kende haar toch?

Na in totaal zeven jaar samen, waarvan vijf jaar getrouwd, weet je toch wel hoe iemand in elkaar steekt?

Hij had geen idee wat ze precies had meegenomen van haar werk. Wat het ook was, het kon geen virus zijn, volstrekt onmogelijk.

Rogier had net als de rechercheur niet het idee dat hij thuis iets zou vinden. Hun huis was al helemaal omgespit door die witte pakken van de GGD, en later nogmaals door de recherche, maar hij zou tegen beter weten in toch een poging wagen. Het oude pand kende best wel plekken waar je iets kon verbergen.

In de middag zou hij Barbara gaan bezoeken, misschien lagen die ampullen wel bij haar persoonlijke spullen in het ziekenhuis. En dat was zeker geen goede plek.

Terwijl hij het overwoog schudde hij zijn hoofd. Nee, dat was flauwekul, dat risico zou ze nooit nemen en ze zouden allang gevonden zijn. Het kon gewoon niet, er moest meer gebeurd zijn wat dit allemaal kon verklaren.

Hij was er totaal niet op voorbereid toen er twee mannen naast hem opdoken en hinderlijk dicht naast hem meeliepen.

‘U kent ons niet, maar we hebben een afspraak met uw vrouw,’ klomk het beleefd.

‘Wie bent u?’ vroeg Rogier, die een Arabische klank herkende. De man reageerde niet op zijn vraag.

‘Weet u waar uw vrouw is?’

Rogier, die de mannen opnam, kwam tot de conclusie dat ze van Marokkaanse afkomst moesten zijn. Ondanks de rustige en beschaafde toon waarop de man sprak zou hij ze nooit richting zijn vrouw sturen. De man probeerde zich respectabel te presenteren, maar dat werd door de blik in zijn ogen en de trek om zijn mond tenietgedaan.

‘Ze is niet bereikbaar, u zult geduld moeten hebben.’

De harde stoot in zijn maag kwam totaal onverwacht en hij klapte dubbel. Zonder lucht in zijn longen zakte hij met een hoog piepend geluid door zijn knieën op het trottoir. Hulpeloos keek hij op.

‘Excuus dat ik u moest slaan, maar u gaf een verkeerd antwoord. Wilt u het nog een keer proberen?’

Rogier had geen lucht om wat te zeggen en schudde zijn hoofd. Dat werd helaas voor hem verkeerd opgevat.

De volgende uithaal was keihard en hij klapte met zijn hoofd tegen een ijzeren paal van een verkeersbord en viel daarna languit op de grove tegels van het trottoir. De trap die volgde schoof zijn hoofd ruw over de betonnen stoeptegels en schaafde ook zijn wang open. Het liet een streep van bloed achter op het vaalgrijze beton.

De schaafwond deed vreselijk pijn en hij had het gevoel dat de hele zijkant van zijn hoofd ontveld was.

Met moeite probeerde hij op te krabbelen en zijn ademhaling weer op orde te krijgen, maar elke ademtucht ging vergezeld van een paar ijzige pinnen die genadeloos door zijn longen prikten. De man pakte hem hard in zijn nek en trok hem ruw omhoog.

‘Hé jij daar!’ hoorde hij iemand schreeuwen. De greep in zijn nek verdween en hij viel weer op zijn gezicht, nu op zijn neus. Het bloed spoot eruit.

‘Dit was een waarschuwing,’ hoorde hij de aanvaller zeggen, ‘we komen binnenkort langs.’

‘Dit lijkt een slechte gangsterfilm ...’ begon Rogier en hij keek buiten adem op. Hij zag in zijn wazige blik een groepje mensen om hem heen komen staan. Hij zocht degene die hem geslagen had, maar die stond er niet tussen.

‘Ze zijn gevlucht, maar u bloedt hevig. Daar moet u wat aan laten doen,’ zei een vrouwenstem.

Rogier had een moment nodig om bij zijn positieven te komen en knikte toen hij weer helder werd.

‘Zal ik doen, het gaat wel weer. Bedankt voor de hulp.’

Hij liep onzeker en wankelend verder over het trottoir. Zijn hoofd deed ontzettend pijn en bonkte stevig. Die onderwereldfiguren waren bij hun werk onderbroken door de voorbijgangers, wie weet wat ze met hem hadden gedaan als die er niet waren geweest.

Het was ook duidelijk dat ze niet zomaar opdoken, ze kwamen voor Babs.

De rechercheur had het over ampullen gehad met een virus dat Barbara had gestolen van haar werkgever. Hij kon zich toen niet voorstellen dat ze dat had gedaan. Maar die escort dan wel? Er

stond in dat bericht dat ze geld wilden en anders zouden vertellen dat ze de hoer speelde. Werd Babs gechanteerd?

Ze zou nooit prostituee kunnen zijn of een virus verspreiden, dat wist Rogier zeker. Maar toch, stel dat het zo was en die mannen chanteerden haar voor geld. Had ze daarom die ampullen gestolen? Voor hen?

Hij verwierp zijn stelling direct weer. Er zat een groot hiaat in het verhaal en dat was dat zijn Babs de hoofdrol had. Het was gewoon uitgesloten. Ze zou liever zelf ten onder gaan en die ampullen leegdrinken om te voorkomen dat iemand anders ziek zou worden, absoluut. Dat beeld had hij van zijn Babs.

Maar toen kwam plots de herinnering terug aan het moment dat ze van het balkon sprong. Dat kon hij alleen maar accepteren omdat hij het zelf had meegemaakt. Het absurde van alles bleef aan hem knagen.

Weer kwam de vraag terug: kende hij zijn vrouw echt wel zo goed? Ze had een tweede leven waar hij niets vanaf had geweten. Was het dan ook niet reëel om te denken dat er eventueel meer kon zijn waarvan hij niets wist?

Hij snoot zijn neus met een papieren zakdoekje en zag dat het bloedrood werd. Hij voelde het bloed over zijn kin lopen en veegde het weg. Ze hadden hem flink te pakken gehad. Als dit slechts een waarschuwing was wilde hij niet denken aan het echte werk. Ze zouden langskomen, had de man gezegd, leuk vooruitzicht. Hij zou de rechercheur moeten bellen voor bijstand en de overval melden.

Zou hij dat eerst doen of was het ziekenhuis beter? Hij voelde zich enorm beroerd en alles om hem heen draaide. Hij kokhalsde en gaf over in de goot. Hij wist dat hij eerst behandeld moest worden voor dat hij weer in die verhoorkamer kon gaan zitten. De pijn in zijn hoofd werd heviger en zijn zicht bleef wazig. Terwijl hij de keuzes overwoog reed er een taxi voorbij. Hij stak spontaan zijn hand op en keek naar de auto, die op zijn teken weifelend stopte. De chauffeur keek hem wantrouwend aan.

‘Ziekenhuis?’

‘Goh, hoe wist u dat?’ vroeg Rogier, die het inmiddels met bloed doordrenkte zakdoekje achter zijn rug hield.

‘U heeft een bloedende hoofdwond,’ zei de chauffeur, die naar zijn hoofd wees en uitstapte.

‘Een moment alstublieft.’ Hij pakte een stuk plastic uit zijn kofferbak en legde dat over de achterbank.

‘Plakt en kraakt, maar anders trekt het in de bekleding en wordt mijn baas kwaad. Drukt u deze handdoek op de wond, anders bloedt u leeg in mijn net schoongemaakte cabine en krijg ik mogelijk zombies achter me aan.’

‘Ik begrijp het,’ zei Rogier met een pijnlijke glimlach en hij bekeek argwanend de vale handdoek in zijn handen.

‘Hij wordt elke dag gewassen en is schoon, ik heb dit vaker mee-gemaakt,’ verklaarde de chauffeur.

Aangekomen bij het ziekenhuis gaf Rogier de man zijn geld, met een ruime fooi, die hij dankbaar in ontvangst nam. ‘Sterkte,’ zei hij en hij gebaarde dat Rogier de oude handdoek mocht houden. De fooi was voldoende om hem te vervangen.

Rogier bleef onzeker op zijn benen staan voor de ingang van de eerste hulp, totdat de toegangsdeur voor zijn gevoel landde op straatniveau. Tergend langzaam kwam het beeld tot stilstand en nam zijn braakneiging af. Uiteindelijk durfde hij zich te bewegen en hij liep voorzichtig en wankelend naar binnen.

In de wachtruimte van de eerste hulp was het druk. De banken zaten vol mensen die snel geholpen wilden worden. Opgewonden stemmen vulden de wachtkamer toen hij naar binnen liep. Een paar mensen stonden op en gingen verzitten om uit zijn buurt te blijven.

Hij hoorde iemand hem dronken noemen. ‘Ga eerst je roes uitslapen, zuiplap!’ Rogier wist niet waarom hier alcohol bij betrokken werd. Misschien omdat hij zo waggelde.

‘De man heeft een ongeluk gehad, zie je dat dan niet?’ zei een ander. ‘Ja, dat zal wel,’ reageerde de eerste stem nukkig.

Zijn voorkomen bleek een prima ruimtemaker. De zitplekken om hem heen bleven leeg, totdat er een oude man naast hem kwam

zitten. Die bekeek hem rustig van top tot teen. 'Zware dag gehad, jochie?'

Rogier knikte en sloot zijn ogen om de omwenteling van de wachtkamer stil te zetten. Hij bleef netjes op zijn beurt wachten. Onder zijn zitting vielen er druppeltjes bloed op het glimmende linoleum.

De verpleegster achter de balie bestudeerde op afstand zijn gezicht. Ze stond op en liep naar hem toe. Ze wipte de handdoek omhoog en bekeek de wond nauwkeurig. 'Dat moet direct ontsmet en gehecht worden.'

Rogier opende zijn ogen en knikte tegen de om haar as draaiende vrouw in haar witte jas.

'Ik ... ik kom bij mijn vrouw op bezoek,' hikte hij tijdens een braakneiging.

'Dat is prima, maar laten we eerst die wond dichten,' zei de verpleegster en ze liep naar de balie, waar ze een telefoon pakte. Terwijl ze dat deed vroeg Rogier zich af waarom iemand het licht had uitgedaan. Hij gleed onbewust van de bank af.

Zijn hoofd kwam terecht op een van de schoenen van de oude man, die het daar rustig liet liggen en het zelfs met zijn andere voet ondersteunde om te voorkomen dat het eraf zou rollen op de harde grond.

'Wat mensen allemaal doen om als eerste geholpen te worden,' mopperde de man. Hij keek bezorgd naar het hoofd op zijn voeten. Zijn keurige witte linnen zomerschoenen werden langzaam rood. De oude man boog voorover en sprak gedecideerd tegen de bewusteloze man op zijn schoenen: 'Die zijn net nieuw, jochie, dat ga je toch wel vergoeden hè?'

8

Rogier werd wakker in een witte, steriel uitziende kamer. Het duurde een paar minuten voordat hij beseftte dat hij in een ziekenhuisbed lag. Hij begreep niet hoe hij van de wachtkamer hier terechtgekomen was nadat het licht was uitgegaan. Hij wist wel dat er een vriendelijke oude man naast hem had gezeten op de bank, maar verder was zijn geheugen blank.

De arts die naast zijn bed opdook verklaarde dat hij flauwgevallen was en dat ze hem hadden onderzocht en verzorgd. De uitslagen van de testen die ze hadden gedaan zouden niet lang op zich laten wachten. Rogier probeerde de arts uit te leggen dat hij alleen maar duizelig was geweest na een vechtpartij en dat er verder niets aan de hand was.

De dokter negeerde zijn verhaal en leek hem niet te horen. Later bleek dat zijn zelfdiagnose klopte, want op grond van de uitslagen van het onderzoek bleek alles in orde. Het waren voornamelijk oppervlakkige wonden, maar ze moesten wel behandeld worden.

Niet lang daarna begon een verpleger in zijn hoofd te prikken en die vertelde daarbij opgewekt dat het hechtingen waren.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken hoor,’ zei hij vriendelijk, ‘ze zitten praktisch allemaal onder je haargrens en later zie je er niets meer van. Ik vind het persoonlijk wel stoer,’ glimlachte de man en hij wreef voorzichtig wat bloedresten weg op het hoofd van zijn patiënt.

‘In totaal zijn het tien hechtingen in je schedel en twee hechtpleisters op je wang. Aan dat dikke hoofd dat je nu nog hebt kan ik helaas niets doen, maar dat zal snel minder worden. Ook de kleuren zullen je nog een tijdje plagen, maar een beetje kleur in je leven kan nooit kwaad, zeg ik maar.’ De verpleger ruimde opgewekt zijn spullen op in een bakje.

‘Alles zit dicht en is ontsmet, maar als ik jou was zou ik voorlopig geen kopstoot uitdelen.’ De verpleger zei het zonder enig spoor van

sarcasme en gaf hem een vriendschappelijk kneepje in zijn arm voordat hij vertrok.

Rogier bedacht dat er steeds meer mensen in zijn arm begonnen te knijpen, maar hij bedankte de verpleger en keek hem glimlachend na. Hij dacht terug aan een zin die zijn oma regelmatig prevelde: *'Probeer de kleine positieve dingen om je heen te zien en gebruik ze om het leven te verlichten en te verrijken.'*

Hij had er net een voorbeeld van gehad hoe een klein gebaar hem hielp om niet in zelfbeklag te vervallen. Hij merkte dat hij zelfs een grijns op zijn gezicht had staan. Hij trok het ziekenhuishemd uit en kleepte zich aan. Zijn kleren zaten vol opgedroogd bloed.

Rogier liep de kamer uit en zag de oude man die naast hem had gezeten op de gang zitten.

'Ik dacht dat je me vergeten was en dat ik kon fluiten naar me centen.'

Na de niet-begrijpende blik van Rogier vertelde hij wat er gebeurd was en hij wees naar zijn rood gevlekte linnen schoenen.

Rogier begreep het en bedankte hem voor zijn hulp. De honderd euro waren te veel voor zijn nu hippe rode schoenen, had de oude man verklaard, maar hij pakte ze wel dankbaar aan.

'Ik heb maar een klein pensioentje,' zei hij zacht, alsof hij zich wilde verontschuldigen voor zijn hulp.

Rogier bedankte hem nogmaals en vroeg aan de verpleegster waar zijn vrouw lag. Hij wilde haar graag zien.

De vrouw keek naar zijn kleding en het vuil dat erop zat. *'Misschien kunt u zich beter eerst opfrissen en verkleden? We willen liever geen infectie naar binnen brengen.'*

Rogier knikte begrijpend. *'Mag ik haar dan eerst even zien?'*

De verpleegster nam hem mee de gang door en naar een raam tegenover een balie. Ze kneep zachtjes in zijn schouder en liet hem alleen terwijl hij door het raam staarde.

Hij brak mentaal toen hij het hulpeloze en gebroken lichaam van zijn geliefde zag liggen. Geruisloos liepen de tranen over zijn wangen. Hij wilde haar aanraken en knuffelen, maar dat ging niet. Hij moest eerst naar huis om zich op te knappen en zou snel weer

terugkomen. Rogier gaf Babs een luchtkusje en ging op weg naar de bushalte. Hij had niet meer genoeg geld voor een taxi. In de bus naar huis werd hij aangestaard. Zijn gezicht was dan wel opgeknapt, maar hij zag er met de bloedresten op zijn kleren toch nog uit als een uitgedroogde vampier die elk moment een medepassagier zou kunnen uitzuigen.

Elk nadeel heeft zijn voordeel, zei een bekende voetballer ooit, en ook hier werkte het ruimte-effect weer uitstekend. Bloed creëert afstand, ook opgedroogd bloed met korsten. Het garandeert een eigen plek op drukke plaatsen en niemand durft in je buurt te komen. Wel zo rustig.

Hij zat naar buiten te staren toen er toch een man vlak naast hem kwam staan in het gangpad. Dat was vreemd, omdat er nog voldoende lege zitplaatsen waren. Rogier schrok op toen de man hem ruw tegen het raam van de bus drukte. Hij keek geïrriteerd omhoog en verstarde door het bekende gezicht dat hij zag.

‘U had toch niet het idee dat we u zouden laten lopen?’

Rogier herkende de overvaller die hem de hechtingen had bezorgd. Zijn maat bewaakte gemeen grijnzend de uitgang van de bus.

‘Als u het niet erg vindt, of wel, dat maakt ons eigenlijk niet uit, dan vergezellen we u naar huis en doen we de afrekening. Met of zonder geld.’

Vooraf dat laatste deed Rogier rillen en hij voelde elke hechting in zijn onder spanning staande lijf. Hij overwoog de mogelijkheden die hij had. In zijn lichamelijke conditie was een vechtpartij niet de oplossing tegen deze twee criminelen. Alleen het idee al deed pijn en hij zou geen kans hebben.

Hij zou stennis kunnen maken en hopen dat de chauffeur de politie snel genoeg bij de bus zou krijgen of ..., hij kreeg spontaan een beter idee.

‘Ik heb het geld niet thuis liggen, ik moet iemand bellen om het te brengen.’

‘Prima, zet hem op de speaker, ik luister mee,’ zei de overvaller en hij wreef ruw over de hechtingen van Rogier, die zich moest inhouden om zijn elleboog niet in het kruis van de man te planten. Hij

mocht dan niet in staat zijn om te vechten, maar bang was hij niet. Met een van pijn vertrokken gezicht koos hij voor de vreedzame oplossing.

De afperser scheen zich geen zorgen te maken dat iedereen in de bus het gesprek zou kunnen volgen, of het interesseerde hem gewoon niet.

‘Als ik vermoed dat u ons misleidt, dan is dit pas het begin. Dan moet u terug voor nieuwe behandelingen.’ Hij liet zijn vinger over de lange wond op de schedel van Rogier gaan, die ineenkromp. Hij vond de beschaafde taal van de man angstaanjagender dan de pijn die door zijn hoofd schoot.

Rogier pakte zijn telefoon en belde een geprogrammeerd nummer. Na enkele ogenblikken werd er opgenomen.

‘Hallo, met Rogier van Oorschot, u staat op de speaker.’

‘Problemen?’

‘Ja, ik heb het geld nodig dat Barbara bij u bewaart.’

‘Oké,’ klonk het bedachtzaam.

‘Kunt u het brengen naar de bushalte bij de molen?’ Hij keek op zijn horloge. ‘Ik kom daar aan met lijn vijf over ongeveer zes minuten. Er zijn twee begeleiders bij mij.’

Rogier wachtte niet op een reactie en drukte het gesprek weg. De Marokkaan keek woest op hem neer. ‘Begeleiders?’

‘Het is behoorlijk wat geld, dus hij moet wel weten wie het ontvangt, gewoon voor de veiligheid, zodat niemand rare dingen gaat doen.’

‘Waarom bij de bushalte?’

‘Ik wil jullie niet binnen hebben.’

De overvaller vond het wel logisch klinken en knikte.

Precies zeven minuten later draaide de stadsbus langzaam de Kaatstraat bij de oude molen in en hij stopte bij een opmerkelijk volle bushalte.

De mensen die er stonden maakten echter geen aanstalten om voor in te stappen, maar bleven allemaal bij de uitstapdeuren staan.

De deuren van de bus gingen sissend open. De Marokkaan trok Rogier ruw uit zijn stoel en duwde hem naar de uitgang. Zijn maat

keek in de bus agressief om zich heen of iemand de held wilde uithangen. Dat was niet het geval.

‘Rogier!’ klonk het toen ze op het trottoir stapten. ‘Daar ben je eindelijk. We maakten ons zorgen.’

De man die het zei hield een grommende en vals uitzierende herdershond met moeite onder controle. De groep van een man of tien die op de plek van de bushalte stond maakte snel een kring rond de drie mannen die uit de bus stapten. Ze vormden de buurtwacht, die een paar maanden geleden was opgericht na wat inbraken en vechtpartijen in de wijk. Hun gezichten stonden grimmig. Sommigen hadden knuppels in hun handen. Rogier stapte naar voren, maar de Marokkaan hield hem tegen.

De herdershond hapte direct in de richting van de overvaller, die meteen losliet en bang achteruitstapte. Rogier, die de hond van zijn buurman regelmatig uitliet, grijnsde en bewonderde de mensenkennis van de herder.

De buschauffeur begreep inmiddels dat er niemand instapte en reed weg. De kring rond de drie werd steeds kleiner.

‘Basil, foei,’ zei Anatole Agapitos van de buurtwacht tegen de herder. Een andere buurman met forse afmetingen boog naar voren en keek de overvaller van korte afstand in de ogen. Hij tikte met de houten honkbalknuppel op de palm van zijn hand. ‘Ik denk dat het beter is om afstand te nemen, mijnheer. Ik weet niet of mijn vriend hier zijn hond nog langer kan houden en ik heb ook jeukende handen.’

De twee Marokkanen begrepen de boodschap en stapten voorzichtig naar achter, de kring uit, en maakten dat ze wegkwamen. Af en toe achteromkijkend renden ze naar de brug richting het centrum. Anatole bekeek het gezicht van Rogier. ‘Shit man, heb je een ongeluk gehad?’

‘Je hebt de oorzaak net weggejaagd.’

‘Verdomme,’ vloekte zijn buurman, ‘dat had ik graag eerder geweten.’ Hij weerstond de drang om Basil los te laten. De hond had nog zicht op de overvallers en hield zijn lijn strakgespannen.

‘Misschien later,’ zei Rogier. Hij richtte zich tot de rest van de mannen die om hem heen stonden.

‘Hartstikke bedankt allemaal, die gangsters wilden me beroven. Deze buurtgroep is inderdaad een prima en effectief middel om onze buurt schoon te houden van dit soort gepeupel.’

Hij zei dat speciaal voor zijn buurman Anatole, die hem weken aan zijn hoofd had gezeurd om bij de groep te komen. Uiteindelijk was Rogier gezwicht en hij was de regelmatige avondwandeling met Basil zelfs leuk gaan vinden. Vooral als Barbara avonddienst had was het een leuke afleiding.

Dat het initiatief prima preventief werkte was vanavond gebleken en Rogier was uitermate dankbaar.

Hij werd door de groep begeleid tot aan zijn voordeur. Hij sloeg het aanbod om een biertje te komen drinken af en verontschuldigde zich. Hij moest nog herstellen en kon beter een uurtje naar bed gaan. Iedereen in de groep die hem had bekeken begreep zijn beslissing.

In zijn badkamer aangekomen schrok hij van het beeld in de spiegel dat hij voor zich zag. Na de verzorging in het ziekenhuis had de verpleegster hem geadviseerd om eerst naar huis te gaan om zijn kleding te wisselen voordat hij zijn vrouw zou gaan bezoeken.

Nu hij zichzelf zag met die bebloede kleren vond hij dat advies heel logisch en hij trok ze meteen uit. Hij bekeek zijn naakte lichaam nauwkeurig en zag een ander persoon in het spiegelbeeld.

Zijn hele borst was paarsachtig blauw. Het rechteroog zat bijna dicht en begon diverse kleuren te vertonen. Het weefsel eromheen was dik en geschaafd. Verder zag hij behalve de rits van de hechtningen tussen zijn stekeltjeshaar een enorme bult op zijn voorhoofd. Resten van bloed zaten nog overal in zijn korte bruine haar. Verder een dikke wang met de hechtpleisters en korsten eromheen.

De schaafwond op zijn kin was rood en bloederig. De tinten op zijn lichaam waren een kleurplaat waardig. Hij zag er verschrikkelijk uit, zijn hoofd leek op een beurse zuurstok met duizend kleuren.

Eén ding was wel merkwaardig: er was geen pijn, eigenlijk voelde hij helemaal niets. De arts had hem iets gegeven. Dat werkte

uitstekend, want hij voelde zich prima, wat gezien de staat van zijn lichaam best opmerkelijk te noemen was.

Hij raapte zijn kleren bij elkaar en propte ze in de wasmachine. In zijn jeans zaten rond de knieën grote gaten. Hij wist dat het mode was, maar het was niet zijn stijl. Toen hij de jeans in de vuilnisbak propte op het balkon kwam de herinnering terug en hij keek met afschuw naar beneden. Hij kreeg kippenvel op zijn armen en stond huiverend aan de reling.

Gekleed in een ruim trainingspak ging hij daarna op zoek naar de ampullen. Hij had geen pijn, maar zijn bewegingen gingen moeizaam en traag. Dwangmatig ging hij stug door en hij doorzocht het huis kamer voor kamer. Zelfs de meest onwaarschijnlijke plekken onderzocht hij, tot onder het verlaagde plafond in de gang aan toe. Hij stootte daarbij zijn hoofd en vloekte stevig, niet door de pijn, maar door de rode veeg die op de plafondtegels achterbleef.

Hij moest stoppen met zoeken omdat hij weer duizelig werd en het gevoel had zomaar van de huishoudtrap af te kunnen vallen. Op de bank van de huiskamer wachtte hij geduldig tot alles om hem heen weer tot rust was gekomen.

Waar die ampullen gebleven waren wist hij niet, maar ze waren in ieder geval niet hier. Babs lag in coma en kon het hem niet vertellen. De huisbel klonk.

Hij staarde geschrokken naar de intercom op de muur.

Waren zijn overvallers terug?

9

Rogier keek twijfelend naar het rinkelende apparaat dat in de hal tegen de trapstijl was gemonteerd. Zijn overvallers wisten waar hij woonde. Kwamen ze de klus afmaken? Hij was alleen, misschien wisten ze dat.

Hij besloot op het display van de intercom te kijken. Dat had als na-deel dat degene die beneden stond wist dat hij thuis was.

Rogier pakte de hoorn van de intercom op en zag een onbekende man bij zijn voordeur staan. Door het eerdere bezoek dat hem overrompeld had vroeg hij nu wel een naam voordat hij opendeed. Hij had geen behoefte meer aan witte pakken die hem wilden vergassen of andere figuren die hem een pak slaag wilden geven.

‘De Zwart, ik kom voor Barbera,’ hoorde hij.

‘Ze is niet thuis,’ antwoordde Rogier en hij bestudeerde het beeld op het display om te kijken of de man alleen was. Hij zag niemand naast hem staan.

‘Waarom wilt u haar spreken?’

‘Dat gaat u niet aan.’

‘Is dat zo?’ Rogier kwakte de hoorn op de haak, daalde zo snel als hij kon de trap af en trok woest de voordeur open. Hij was zijn lichamelijke toestand totaal vergeten en moest zich aan de deurpost vastgrijpen om niet direct neer te gaan.

‘Jezus, wat is er met jou gebeurd?’ vroeg de onbekende man vóór hem, die zijn handen gestrekt hield om hem eventueel op te vangen. Dat was niet nodig. Rogier wankelde, maar bleef overeind.

‘Eerst ik,’ hijgde hij, ‘wie ben je en wat moet je van Barbara?’

‘Ik ben trainer en had een aantal afspraken met haar op de club, maar ze komt niet opdagen en reageert niet op mijn telefoon.’

‘Club? Welke club?’

‘Wie ben je eigenlijk?’

‘Ik ben haar man. Welke club?’

‘Ze is niet getrouwd man, wat klets je nou?’

Rogier pakte zonder erbij na te denken de man bij zijn shirt en trok hem de kleine hal onderaan de trap in.

‘Laten we binnen verder kletsen,’ gromde hij. Dat leek goed te gaan, totdat Rogier binnen een paar seconden op zijn rug lag in zijn eigen hal. De klap waarmee hij neerkwam sidderde door tot in zijn tenen. Een diepe kreun ontsnapte uit zijn mond.

‘Heb ik geen moeite mee,’ hoorde hij de bezoeker zeggen, ‘want het lijkt erop dat we elkaar wat uit te leggen hebben. Je moet echter wel van mijn lijf afblijven, anders trek ik die hechtingen uit je kop en werk je bij met nog een paar extra kleuren.’

Rogier staarde duizelig naar het ijzige gezicht boven hem en liet zijn handen zakken. Zijn ego sijpelde weg onder de deurmat waar hij op lag. Dit was in korte tijd de tweede keer dat hij het onderspit moest delven.

‘Oké, rustig maar,’ zei hij kreunend en de man trok hem omhoog. Rogier wreef over zijn zware hoofd om de hechtingen te controleren, ze zaten er nog. Hij had er geen notie van hoe de man hem zo snel op de grond had gewerkt.

‘Wie heeft je zo toegetakeld?’ vroeg De Zwart.

‘Lang verhaal. Als je het niet erg vindt doe ik dat boven, ik moet eerst gaan zitten voordat ik omval.’

Hij wees naar de schoenen van de man. ‘Schoenen uit graag, regel van het huis.’

Boven liet hij zich voorzichtig zakken op de bank. De verdoving leek te zijn uitgewerkt, want in alle delen van zijn lichaam had hij heftige spierpijn. Zijn beeld was echter stabiel en dat vond hij al heel wat.

‘Dus?’

‘Ben je echt haar man?’

‘Ja, echt.’ Rogier wees op de trouwfoto in de boekenkast.

‘Shit, Barbara vertelde mij dat ze alleen was.’

‘Nee, ze is met zijn tweeën,’ zei Rogier cryptisch. ‘Hoe heet je voluit?’

‘Rinus de Zwart, waar is ze?’

‘Ze ligt zwaargewond in het ziekenhuis, Rinus.’

‘Hè, wat is er gebeurd?’

'Ze is van het balkon gesprongen.'

'Wat! Waarom?'

'Ja, als ik dat eens wist. Het heeft iets te maken met geld, ampullen en gangsters.'

'Is dat van die gangsters?' Rinus wees op het hoofd van Rogier.

'Ja.'

'Zijn ze er slechter vanaf gekomen dan jij?'

'Nee.'

'Dan heb je zelfverdediging en vechtttraining nodig.'

'Vertel mij wat.'

'Hoe is het met je vrouw?'

'Ze ligt in coma, het is ernstig.'

Rinus wreef over zijn gezicht. 'O, verdomme. Wat is haar toestand precies?'

'Ik heb haar gezien door een raam, maar ben nog niet bij haar geweest en heb de arts nog niet gesproken.'

Op de verbaasde blik van Rinus zei hij: 'Ik zat eerst in de cel, later moest ik me eerst omkleden voordat ik bij haar mocht.'

'Zat je in de cel? Fuck, waarom?'

'De politie verdacht mij. Maar nu eerst een paar van mijn vragen, dan ben jij weer aan de beurt,' zei Rogier.

'Hoelang ken je Barbara?'

'Ze is zes maanden in training en ik ben ...'

'De reden dat ze wilde scheiden?' onderbrak Rogier hem.

'Man, ik had werkelijk geen idee dat ze getrouwd was, laat staan dat ze wilde scheiden. Mijn werk is puur professioneel en er speelde niets tussen ons, dus nee, dat denk ik niet. Ze kwam via een kennis bij mij terecht. Ze was net verhuisd naar deze regio en wilde fit worden voor haar nieuwe baan. In de loop daarnaartoe wilde ze ook leren om zichzelf te verdedigen, omdat ze nachtdiensten draaide en vaak in het donker naar huis moest. Dat ben ik nu met haar aan het verfijnen. Ze is inmiddels vrij goed, ze legt iedereen op de sport-school neer. Zelfs ik heb moeite met haar.'

‘Tjonge,’ prevelde Rogier, ‘tegen mij zei ze dat ze op het werk een uurtje per dag trainde. Wat is je achtergrond? Je had me wel erg snel op mijn rug liggen.’

‘Ik ben ex-bijna-marinier. Ik doe nu PT, dat staat voor personal training. Je verdediging is erg matig, eh ...’

‘Rogier.’

‘Ik zou je kunnen trainen, Rogier.’

‘Met gezinskorting?’

De twee mannen keken elkaar aan en schoten in de lach. Ondanks de hele bizarre situatie merkten beiden dat ze elkaar mochten. De klik tussen hen was duidelijk aanwezig.

‘Koffie of een biertje?’ vroeg Rogier.

‘Doe maar een biertje,’ zei Rinus.

‘Ik heb ook een pijnstillertje nodig,’ zei Rogier.’

In gedachten verdiept dronken ze hun pilsje.

‘Woon je in Utrecht?’ vroeg Rogier.

‘Ja, in Overvecht.

‘Wat betekent een ex-bijna-marinier?’ vroeg hij weer.

‘Dat word je na een verhouding met de vrouw van je luitenant.

Dat vond de luitenant niet zo leuk en hij rapporteerde me bij zijn vriend, de commandant van de basis. Toeval was dat de vrouw van de commandant ook aanwezig was in het kantoor en daar had ik net een avontuurtje mee gehad. Toen werd ik dus ‘ex’ voordat ik marinier werd.

‘Je zou kunnen concluderen dat je van andermans vrouwen moet afblijven,’ zei Rogier, ‘en nu ben je dus een personal trainer die vrouwen versiert, behalve mijn prachtig mooie vrouw.’

Hij keek ongelovig naar de man op de stoel voor hem.

Rinus zag zijn blik.

‘Luister, ik sluit het niet uit. Ik train voornamelijk vrouwen en soms gebeurt er wat. Maar dat was niet het geval met Barbara, geloof me, er was niets tussen je vrouw en mij. Ze hield afstand.’

‘En dat moet ik geloven?’

‘Ja, want het is de waarheid. Maakt het trouwens wat uit? Ze wilde scheiden, zei je net. Dan is het je ex toch?’

De laatste zin kwam eruit met een valse grijns.
Rogier schudde zijn hoofd. 'Je hebt zieke humor.'
Rinus knikte. 'Ja, dat zou je ex ook zeggen.'

Rogier begon te lachen omdat hij niet anders kon en grijnzend keken ze elkaar aan.

'Wat zei je net over gangsters?'

'Ik heb een flink pak slaag gehad en vanmiddag probeerden ze het weer. Ik ben gered door de buurtwacht die hier net is opgericht. Ze kwamen voor het geld.'

Hij vertelde hoe de hechtingen in zijn hoofd terecht waren gekomen. Toen hij klaar was ging Rogier nog twee biertjes pakken uit de koelkast, maakte ze open en ging weer zitten.

Hij keek peinzend naar Rinus en aarzelde.

Die bekeek hem nieuwsgierig.

'Komt er nog meer?'

'Ja, dit was niet alles,' begon Rogier en hij vertelde wat hij van de rechercheur op het bureau had gehoord.

Het gezicht van Rinus de Zwart stond na zijn verslag in een ongeloofvige frons.

'Onmogelijk, dat kan niet.'

'Ben ik helemaal mee eens.'

'Man, daar is ze helemaal geen type voor.'

'Dat bedoel ik, maar die rechercheur heeft bewijs dat ze in de escort zit, in een club.'

'Niet mijn club.'

'Ik hoop het voor je.'

'Ik huur ruimte in de Total Body Fitnessclub, daar train ik mijn cliënten. Ik heb helemaal niets met escort te maken.'

Rogier had Rinus zorgvuldig geobserveerd tijdens het gesprek en wilde hem graag geloven. Het was een rasversierder met zijn knappe kop, maar het leek alsof hij de waarheid vertelde.

Dit was het eerste goede nieuws sinds de sprong van zijn Babs. Hij had iemand gevonden die ook niet geloofde dat ze sekswerker was. Alleen al het idee was te absurd voor woorden.

‘Zal ik je gaan trainen, zodat je jezelf voortaan tegen die onderwereldfiguren kunt verdedigen?’

‘Dat zou wel heel prettig zijn,’ zei Rogier, ‘ze hebben nog wat te goed van me.’

‘Wat wilden ze eigenlijk precies?’

‘Hij had het over afrekenen, geld. Hij heeft het niet over ampullen met een virus gehad. Maar ik was niet van plan om die chanteurs ook maar iets te leveren. Geen geld en geen ampullen. Alles ligt toch al op straat.’

‘Prima instelling,’ zei Rinus. ‘We kunnen ervan uitgaan dat ze terugkomen, want ze weten waar je woont. Ik heb wel zin om ze te grazen te nemen, zeker na wat ze Barbara hebben aangedaan. Maar ze komen in ieder geval te vroeg voor jou. Ik ben goed als trainer, maar zo snel krijg ik je niet in vorm.’

Het toeval wil dat ik vandaag twee kameraden op bezoek krijg die ons kunnen helpen. Het zijn twee collega’s uit de opleiding van de marine en samen kunnen we die twee van jou wel aan. Rinus zette het lege flesje op de lage salontafel voor hem en stond op. ‘Ik zie ze vanavond in de kroeg. Laten we daar afspreken en dan bekijken wat we kunnen doen. Ik geef je dan gelijk een schema om te trainen en te eten.’

‘Eten?’

‘Ja, een trainingsdieet.’

‘Moet ik daar sterk van worden?’

‘Later wordt het duidelijk en zal je me bedanken.’

‘Ik hoop het, de tijd zal het leren,’ zei Rogier bedenkelijk.

Het leek hem echter wel aantrekkelijk om zichzelf te kunnen verweeren tegen mensen die hem zo makkelijk in elkaar hadden kunnen slaan. Hij had geen schijn van kans gehad. Om dat te keren had hij er wel wat voor over. Hij moest leren vechten.

Ze wisselden telefoonnummers uit en spraken af om tien uur die avond in de stamkroeg van Rinus, die op de Steenweg bleek te zitten. Heel toepasselijk droeg de tent de naam ‘Rocky’.

Hij maakte zich klaar om terug te gaan naar het ziekenhuis.

10

De confrontatie in het ziekenhuis tussen Rogier en zijn echtgenote was zwaar. Dat wil zeggen voor hem, want zijn vrouw kreeg er niets van mee.

Rogier meldde zich bij de receptie en werd opgehaald door haar arts, die hem aan een tafeltje in het restaurant een kop koffie aanbood. Hij wilde eerst even praten, zei hij, en stelde zich voor als Reinier de Graaf. De arts had de eigenaardige gewoonte om als hij sprak zijn hand op de arm van Rogier te leggen en die daar te houden. Bij elke zin kneep hij dan lichtjes in zijn onderarm, totdat hij uitgepraat was. Rogier werd er een beetje ongemakkelijk van, maar begreep ook dat het goed bedoeld was.

‘Ik ga u straks begeleiden naar de kamer van uw vrouw. U heeft haar al gezien door het raam, begreep ik. Wees voorzichtig met de kabels, stellages en apparaten die er staan. Die zijn voor de stabilisatie van het lichaam, omdat ze gecompliceerde botbreuken heeft. Ze ligt in diepe bewusteloosheid door de val, die tevens zwaar hersenletsel veroorzaakte. Mijn advies is om met haar te blijven communiceren alsof ze gewoon bij bewustzijn is, ook al reageert ze niet. Het is mogelijk dat ze, zoals sommige mensen in coma hebben ervaren, dingen meekrijgt en hoort. Dus blijf als het enigszins mogelijk is positief en opbouwend betreffend haar genezing.

Uw vrouw Barbara ligt in een zogenaamde acute fase. Ze wordt bewust in een kunstmatige coma gehouden om verdere schade aan de hersenen te beperken. Ze krijgt ademhalingsondersteuning. Op deze manier krijgt het beschadigde weefsel de kans om zo goed mogelijk te herstellen. Dat is ook het geval voor de meerdere breuken die ze heeft opgelopen. Een kleine verkeerde beweging kan vergaande gevolgen hebben.’

Rogier besloot niet te vragen wat ‘vergaand’ betekende, maar hij vond het heel prettig om te horen dat de arts het over een val had

gehad. Dat klonk in zijn beleving zo veel beter dan een zelfmoordpoging.

‘Ze is sterk en vecht voor haar leven.’

‘Wat is de kans op herstel?’ vroeg Rogier terwijl ze door de hangelwitte gangen van het ziekenhuis liepen.

De arts zuchtte en hield zijn hoofd scheef, terwijl hij zijn lippen op elkaar drukte. ‘Dat is op dit moment onmogelijk te zeggen, we kunnen er alleen maar het beste van hopen.’

Hij drukte met zijn elleboog een deur open, maar bleef zelf buiten. ‘Niet vergeten wat ik gezegd heb, blij positief,’ fluisterde hij.

De arts wist uit ervaring dat de eerste confrontatie met iemand die in coma ligt mentaal diepe sporen trekt bij de betrokkenen. Hij gaf Rogier alle ruimte en tijd om het te verwerken.

Die bekeek huiverig de stellages en slangen in en om het bed van zijn vrouw. De monotone harde biep van haar hartslag op het apparaat naast haar bed prikte hard door zijn hoofd. De pomp van het beademingsapparaat blies synchroon bewegend met haar borst pufende geluiden door de ruimte.

Rogier schuifelde schuw en zenuwachtig naar haar toe en pakte een hand vast die op haar borst lag. De andere hand lag naast haar lichaam en zat in het gips. Door het contact met de warme huid van zijn zielsmaatje ging hij door de grens waar hij zo desperaat op had gewacht. Eindelijk kon hij echt huilen.

Hij wist niet hoelang het duurde voordat hij iets kon zeggen, het leken uren in zijn beleving. Hij veegde zijn tranen weg.

‘Babs, schatje, ik ben het,’ stamelde hij eindelijk en hij wreef zachtjes over haar hand. ‘De dokter zegt dat je lichaam een enorme optater heeft gehad en dat het tijd nodig heeft om te herstellen. Doe maar rustig aan. Je kan terugkomen als je daar klaar voor bent.’

Rogier verdronk weer in zijn emoties, zakte door zijn knieën voor het bed en drukte zijn gezicht in het matras, zodat hij geen geluid maakte. Hij wist niet wat ze hoorde en wilde haar niet bang maken met zijn verdriet. Langzaam stond hij op en hij drukte zachtjes een kus op haar voorhoofd.

'Ik zat voor het eerst van mijn leven in de cel. Ze denken dat ik wat te maken heb met je val. Het is standaard dat na zo'n gebeurtenis de eerste verdachte de echtgenoot is, vandaar. Je vertelde me dat je wilde scheiden, maar schat, je was niet helemaal jezelf.'

Rogier nam een moment voordat hij verderging.

'Ik wil wat voorstellen. Zullen we dit allemaal nog een keer bespreken als je weer beter bent? Als je dan nog wilt scheiden, dan doen we dat en zal ik niet dwarsliggen. Maak je geen zorgen over dat tekstbericht dat je kreeg, ik regel dat met wat vrienden.'

Rogier aarzelde en keek intens naar het witte gezicht op de nog wittere sloop van het kussen.

Hij besloot niet in te gaan op de prostitutie of de ampullen, hij kon het niet, later misschien. Hij kustte haar weer zachtjes en fluisterde liefdevol: 'Ik zal alles voor je doen als jij belooft terug te komen. Daarna mag je zelf beslissen of we samen verdergaan of niet, is dat goed?'

Hij voelde een lichte druk in zijn arm en schrok.

De euforie doordat Babs wakker was geworden duurde maar kort, ze had niet bewogen. Hij keek om.

De arts was zonder dat hij het had gemerkt binnengekomen.

'We moeten een paar testjes doen, mijnheer Van Oorschot.'

Rogier knikte.

Onderweg naar buiten veegde hij overstuur de tranen uit zijn ogen. Niemand nam enige notie van hem, het was niet ongewoon dat mensen huilend in een ziekenhuis rondliepen. Iedereen was met zijn eigen sores bezig en voor dat van een ander was weinig tot geen ruimte.

Het beeld in zijn dromen waarin zijn geliefde onherkenbaar verminkt was geweest, bleek gelukkig niet te kloppen. Ze zag er vredig en knap uit, als een engel die nog moest ontwaken.

Hij ging door de draaideuren naar buiten en snoof de frisse avondlucht op. Spiedend bekeek hij de omgeving, maar hij zag geen bekende gezichten. De poging van de overvallers was hij niet vergeten. Onderweg naar het ziekenhuis had hij ook goed opgelet of hij gevolgd werd.

Rogier slenterde richting de parkeergarage en draaide zich plotseling om alsof hij iets vergeten had. Niemand die reageerde of naar hem keek. Daarna liep hij naar de ondergrondse fietsenstalling en in een donkere hoek bleef hij een kwartier lang doodstil staan.

Eindelijk was hij ervan overtuigd dat hij niet werd gevolgd. Hij zou dit keer hard van zich af slaan als ze weer opdoken. Rogier voelde aan de korte wapenstok onder zijn leren jasje. Hij had de hardrubberen staaf die je kon uitschuiven ooit gekregen van een vriend.

Hij had een gat in de binnenzak van zijn jasje gemaakt, waar het ding in hing. Met de handlus achter een knoop voorkwam hij dat de staaf wegzakte. Hij had geoefend en kon hem redelijk snel tevoorschijn trekken. Het gaf hem het zelfvertrouwen dat hij broodnodig had. Na zijn training zou hij misschien nog geruster over straat kunnen lopen.

Opgelucht dat hij niet werd gevolgd liep hij naar de tramhalte, terwijl hij om zich heen bleef kijken. Hij had zijn auto laten staan vanwege de afspraak die hij die avond had met Rinus in diens stamkroeg. Het was moeilijk om te rijden doordat zijn oog dicht zat, waardoor hij geen diepte zag. Niet handig in een drukke stad met krappe parkeerplaatsen in de garages.

Hij stapte uit op het Vredenburg en liep schuin over het stadsplein van Utrecht richting de Steenweg. De straat bestond voornamelijk uit modewinkels. Het was na sluitingstijd en alles lag er nu doods en verlaten bij.

Na enkele onweersbuien waren de dagen weer stralend mooi geworden en de warmte van de afgelopen dag hing nog beklemmend tussen de gevels van de smalle straat. Overdag kon je hier niet lopen van de drukte. Hij begreep niets van die voortdurende drang die mensen hadden om van kleding te wisselen die niet versleten was. Boodschappen om te eten en noodzakelijke producten leken hem logisch, die had je nodig om in leven te blijven. Maar kleding? Maar goed, ieder had zo zijn ding nodig om zich beter te voelen en bij sommigen bleek dat nieuwe mode te zijn.

Hij kwam aan bij de kroeg en keek op zijn telefoon, hij had geen waarschuwing. Dat betekende dat hij de QR-code in de app kon gebruiken. Rogier liet de code scannen door de portier. Sinds het Covid-19-virus maakte iedereen gebruik van de virusapp op zijn telefoon, of van een plak-elektrode op de arm, die gescand kon worden op eventuele virussen en/of mutaties ervan.

Een paar weken geleden had hij de jaarlijkse vaccinatie gekregen, dus hij maakte zich geen zorgen. Als hij symptomen had gehad zouden ze er bij zijn behandeling in het ziekenhuis wel achter zijn gekomen.

De controle aan de deur werd bijna overal toegepast waar mensen samenkwamen. Tegenwoordig had elke uitbater van een café of restaurant een portier aan de deur staan. Daar waar dat vroeger alleen het geval was bij nachtclubs of dancings was het nu vrij normaal dat er overal een potige kerel de deur beheerde. Het hoorde erbij en was in feite ook een bijdrage aan de werkgelegenheid.

De portiers hadden snel een onderlinge band met elkaar en hielpen waar nodig. Van het sussen van ruzies tot reanimatie na hartfalen. Het had een positief effect op het uitgaansleven, dat een stuk veiliger was geworden met al die indrukwekkende spierbundels op straat. Je moest wel erg stom zijn om die testosteronbommen uit te dagen.

En de mensen waren er snel aan gewend geraakt.

Alleen als iemand de toegang werd geweigerd ontstond er soms een opstootje. De portier moest de persoon die positief testte namelijk direct aanhouden. Deed hij dat niet, dan konden de gevolgen voor het etablissement waar hij voor werkte desastreus zijn. Als later namelijk zou blijken dat er op deze plek een ziekteverspreiding had plaatsgevonden, werd het pand onmiddellijk ontruimd, ontsmet en voor een half jaar gesloten. De ondernemers namen dus geen enkel risico en dat resulteerde soms in enige consternatie aan de deur.

In het begin, toen de wetgeving werd ingesteld, was het weleens voorgekomen dat er mensen vluchtten als een portier of boa iemand wilde aanhouden. Die vluchteling hing dan snelrecht boven

het hoofd. Het feit dat er een aantekening op je persoonlijk dossier werd gemaakt maakte het er niet beter op.

Drie keer betekende een strafblad en dan werd bijvoorbeeld een overheidsbaan onmogelijk en solliciteren moeilijker. Niemand wilde iemand aannemen die een simpele regel overtrad en mensen besmette.

Het resulteerde in het feit dat iedereen die nu werd aangehouden netjes bleef wachten, op een paar dronken uitzonderingen na.

Geweigerde en aangehouden mensen werden naar een speciaal medisch centrum gebracht, waar een uitgebreide controle werd uitgevoerd. Positief getest betekende vijf of tien dagen in quarantaine, met de overheid als sponsor. Daarna werd je weer op straat gezet, goed gevoed en helemaal relaxed. Bij een negatief resultaat kostte het je alleen wat tijd en had je een gratis test gehad.

Als ze je echter moesten opsporen na je vlucht ging je dus via snelrecht de bak in. In de volksmond werd dit 'de virusbak' genoemd. Dit waren speciale detentieverblijven, waarin de straf solitair werd uitgezeten. Je maand in de cel werd in rekening gebracht. De rekening voor de kale muren, het dunne matras en de voedzame maar smakeloze pap was pittig en hoger dan die voor drie maanden in een viersterrenhotel. Blijven staan na aanhouding was dus beter en goedkoper.

Die keuze was met elk verstandelijk vermogen niet zo moeilijk.

11

Rogier stapte over de drempel het café Rocky in. Een schrale bierlucht penetreerde zijn neus. Hij moest wennen aan het gebrek aan licht, maar toen zijn ogen zich hadden aangepast zag hij een verrassend ruim café. De tafeltjes stonden ver uit elkaar en waren redelijk bezet. Hij was geen kroegmens, maar dit had de uitstraling van een rustieke oude drinkgelegenheid, zoals hij die weleens op films had gezien, inclusief de geweven rode tafellakentjes. De dikke man achter de bar keek hem oplettend aan, maar zei niets.

Rogier zag een leeg tafeltje en op weg langs de lange bar daarnaartoe stootte hij per ongeluk tegen een barkruk en hoorde een glas vallen.

‘Verdomme! Kijk waar je loopt, blinde vink!’

‘Sorry, ik vergoed uw drankje,’ zei Rogier timide.

‘Ja, dat mag ik hopen, kleurbal. Hier blijven!’

‘Ik vergoed uw drankje, maar waar ik ga is uw zaak niet.’

De man van wie hij het glas had omgestoten stond op. Hij moest zeker twee meter lang zijn, omdat Rogier met zijn 1.75 omhoog moest kijken. Shit, realiseerde hij zich, zit ik weer in de problemen. Tegen deze reus hielp dat wapenstokje ook niet.

‘Dus jij denkt dat het mijn zaak niet is?’ vroeg de grote man dreigend. Het leek Rogier beter niet te antwoorden. Hij pakte een biljet van tien euro uit zijn zak, legde het op de bar en wilde doorlopen. Maar de arm van de man, die de omvang had van een cruiseschipaanlegkabel, hield hem tegen. De afstandsregel van anderhalve meter, die officieel nog steeds bestond, werd door de man genegeerd.

‘Je komt toch voor Rinus de Zwart?’

Rogier knikte verrast.

‘Dan is het wel mijn zaak, ga zitten.’

De man schoof een barkruk op en wees op de lege plek aan de bar. Rogier aarzelde.

'Ga zitten, wij zijn je oppas. Rinus gaf als signalement een bultige kop met rits in de kleuren van een regenboog. Dat klopt aardig als ik dat zo bekijk, hij komt zo. Mijn naam is Appie en dit is Gert.' Die stond ook op, hij had dezelfde lichaamsafmetingen.

'Ah, de mariniers. Komen jullie in één maat?'

'Goh, een landrot met humor!' Appie bekeek het hoofd van Rogier. 'Heb je ergens klemgezeten?' Rogier reageerde niet.

'Je drinkt zeker wijn?'

'Ja, maar nu niet, doe maar een biertje.'

'Goed zo jochie, want als je wijn wilt drinken mot je ergens anders zijn.'

'Heb je iets tegen wijn?'

'Nee, alleen tegen de gasten die het drinken en waar ze voor staan. Meestal zijn wijndrinkers zeikerige types, die over fruitig en rond beginnen en dan hysterisch over politiek beginnen te lullen.' Rogier fronste. 'Ik ben blij dat je niet generaliseert.'

'Hi gasten.'

Rinus kwam achter hen staan.

'Jullie hebben al kennisgemaakt, zie ik, en je bent niet verder beschadigd,' zei hij tegen Rogier terwijl hij hem bekeek. 'Hoewel je nog steeds bijkleurt. Hebben ze je al bestookt met racistische opmerkingen? Mijn vrienden testen altijd graag hoe iemand reageert, om te kijken wie ze voor zich hebben.'

Hij keek naar Appie, die knikte.

'Je hebt een voorlopige goedkeuring. Laten we achterin gaan zitten voor wat meer privacy.' Hij wachtte tot iedereen zat en deed zijn verhaal en dat van Rogier.

'Verdomme man, dat is klote,' zei Gert en hij sloeg vriendschappelijk op de schouders van Rogier, die de klap tot in zijn teennagels kon voelen. Het beeld van de mannen voor hem werd even wazig.

'Verdomme, doe toch voorzichtig man!' merkte Rinus op. 'Die arme kerel heeft al genoeg te verduren gehad.'

'Sorry,' zei Gert. 'Vertel ons precies wat je weet, elk woord wat ze gezegd hebben en hun signalement.'

Rogier voldeed aan het verzoek.

‘Is je verder nog iets bijzonders opgevallen?’

‘Een van hen had een wijnvlek in zijn gezicht. Hij heeft me zo toetakeld, die andere stond er alleen maar bij te lachen.’

‘We zullen zien of hij dat nog kan als wij hem ontmoet hebben. Ik heb wel zin om hem creatief te bewerken. Dus je vrouw had een dubbelleven en die gasten hebben er iets mee te maken. Hoelang was dit aan de gang?’

‘Zes maanden,’ antwoorde Rogier. ‘We hadden wel wat onenigheid samen maar niet iets bijzonders, tot ze me vertelde dat ze wilde scheiden.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik bleef zeuren dat ze een paar dagen vrij moest nemen.’

‘Kut man!’ zei Appie.’

‘Wat een bijzondere reden om te willen scheiden,’ zei Gert.

‘Ik weet intussen ook niet meer wat ik moet denken,’ reageerde Rogier. ‘Er zijn vreemde dingen gebeurd zoals ik jullie net vertelde, maar er moet meer aan de hand zijn. Het is zo surrealistisch dat ik het niet kan verwerken.’

Er viel een bedrukte stilte aan het tafeltje.

‘Dus die kerels wilden weten waar je vrouw is. Hebben ze geld gevraagd?’

Rogier knikte. ‘Eerst wilden ze inderdaad weten waar mijn vrouw was. In het tekstbericht vroeg iemand om geld, maar ik weet niet of dat dezelfde persoon was. In de bus wilde de overvaller die mij mishandelde afrekenen. De buurtwacht verhinderde dat gelukkig. In ieder geval weten ze waar ik woon, dus ik verwacht wel iemand binnenkort.’

‘Gezellig, dan kunnen we het ze vragen,’ constateerde Appie.

‘Laat je ze dan deze keer wel eerst praten voordat je gaat slaan?’ vroeg Gert bezorgd.

‘Nou, ze hebben wel een paar kletsen verdiend hoor,’ zei Rinus, ‘moet je die kanis bekijken.’ Het massieve trio bestudeerde het opgezwollen hoofd van Rogier met de hechtingen.

‘Het zijn wel prachtige kleuren,’ zei Gert met een onderzoekende blik, ‘maar ik vind het toch meer een noorderlicht dat op zijn tronie schijnt, het is toch overwegend groen?’

‘Nee, dat is blauw man. Maar ik vind het wel mooi, die rits op je kop,’ zei Appie bloedserieus.

‘Moet je zo laten,’ beaamde Gert, ‘knap was je toch al niet.’

‘Tot zover mijn vrienden,’ zei Rinus lachend, ‘je moet ertegen kunnen. Soms zijn ze wel aardig, geloof ik, hoewel ik dat persoonlijk nog nooit ...’

Rinus hief zijn handen op als overgave toen de twee mariniers aanstalten maakten om op te staan.

‘Waar verblijven jullie?’ vroeg Rogier.

‘We kwamen gisteravond al, maar die gast was niet thuis,’ zei Appie terwijl hij Rinus een stomp gaf.

‘Auw, verdomme, moet dat?’

‘Dus moesten we ergens anders meuren. In het Wilhelminapark lagen we, zo heet dat veld geloof ik.’

‘Zit daar een hotel?’ vroeg Rogier verbaasd, die goed bekend was in Utrecht, zijn geboortestad.

‘Geen idee, heb ik niet gezien,’ antwoordde Appie.

‘Zitten jullie in een Airbnb?’

‘We zijn mariniers, man. We rollen onze berenlul uit en gaan meuren, zo doen wij dat.’

‘Jullie slapen op een grasveld in het prestigieuze Wilhelminapark en niemand zegt daar iets van?’

‘Nou je het zegt. Er was wel een oud vrouwtje die vanochtend stond te blèren voor de rits. Ik heb haar uitgenodigd om binnen verder te praten om de buurt niet wakker te maken, maar ze nam de benen. Ik was nog niet helemaal aangekleed, misschien kwam het daardoor.’

‘Vast die berenlul waar ze van schrok,’ opperde Rogier grijnzend. Appie en Gert keken hem met een verontruste blik aan.

‘Zo noemen we een deel van onze bekapping mijnheer,’ zei Gert. ‘Dat is de opgerolde slaapzak. Het is best wel duister in dat beschaagde koppie van je.’

‘Misschien kunnen jullie beter bij mij overnachten,’ zei Rogier er snel overheen.

‘Hè hè, eindelijk komt er wat zinnigs uit,’ zei Gert. ‘Lijkt mij een goed plan, dan kunnen we die gasten opvangen als ze bij je thuis komen opdraven.’

‘Prima,’ zei Rinus. ‘Maar vanavond gaan we eerst zijn pijn wegdrinken.’ Hij wees op Rogier.

‘Morgen gaat hij in training en moet hij op dieet.’ Hij maakte een beweging naar de barman, die al aan het tappen was.

‘Appie keek vol bewondering naar Rogier. ‘Ga je in training voor zelfverdediging bij dat beest? Petje af hoor! Drie keer per dag trainen in de eerste week, daarna vier keer. Als je daarna nog kan lopen mag je verder met de aanvalstraining.’

Gert stak zijn duim op. ‘Sterkte.’

Rogier keek bedenkelijk naar de mannen die *zijn* pijn gingen wegdrinken en vroeg zich af in welke wereld hij was beland.

12

Rechercheur Rik Spits drukte op de deurbel van een monumentaal pand aan de overzijde van het huis waar zijn verdachte Van Oorschot woonde. Hij was aan het begin van de straat begonnen en had nog geen resultaat waar hij iets aan had, laat staan om mee te beginnen. De bewoners reageerden praktisch allemaal sceptisch op zijn verzoek om inlichtingen over de familie Van Oorschot. Aardige mensen hoorde hij, verder kwam hij niet. Het was duidelijk geen roddelbuurt.

Zijn collega Kooistra deed de andere kant van de straat en hij zag hem af en toe op het trottoir lopen met zijn boekje. Zijn humeur was op een dieptepunt aangekomen en hij vroeg zich af waar hij dit aan had verdiend. Dit veldwerk voelde na al die jaren rechercheurswerk als een degradatie.

Na de instructies van Maarschalk voor dit onderzoek had hij zoals gewoonlijk een aantal agenten opgetrommeld om de klus te klaren, maar de hoofdinspecteur had direct ingegrepen. Woest had ze haar ongenoegen ten overstaan van de afdeling geventileerd. Hijzelf was diep door het stof gegaan en vernederd.

‘Als ik je opdracht geef om langs de deuren te gaan, wat snap je dan niet? Als ik wil dat iemand anders dat doet, dan geef ik die dat bevel, is dat duidelijk of heb je wat in je oren?’

Spits had de reprimande bitter geaccepteerd en was afgedropen. Het was voor iedereen direct duidelijk dat het verleden tussen de hoofdinspecteur en hem definitief voorbij was.

‘Gaat het een beetje, chef?’

Spits keek om en zag zijn collega Kooistra bezorgd naar hem kijken.

‘Maak je geen zorgen, jongen, ik heb wel meer meegemaakt. Soms vinden onze superieuren het nodig om naar beneden te trappen als ze van boven onder druk staan.’

‘Misschien, maar ze had u ook apart kunnen nemen.’

Spits vond de constatering van zijn jonge collega opmerkelijk volwassen.

‘De hoofdinspecteur is soms grof en direct. Ze vond het nodig en het was in ieder geval duidelijk.’ Hij keek Kooistra aan. ‘Ik heb niets aan deze kant, heb jij wat?’

Zijn jonge collega bladerde door zijn notitieblokje.

‘Het oude stel beneden heeft regelmatig ruzie gehoord. De bewoner links van hen heeft wel eens seksgeluiden opgevangen. En de bewoners rechts vonden het een vriendelijk stel, maar ze hadden geen contact buiten het groeten van elkaar.

‘Seksgeluiden?’

‘Ja, ze schijnen volgens de man regelmatig en luidruchtig te vrijen en deze oude huizen blijken heel gehorig. Hij gaf wel aan dat het de laatste tijd stil was.’

‘Klinkt voyeursachtig.’

‘Heel goed mogelijk, het is een man alleen. Hij heeft een telescoop gericht op de huizen aan de overkant.’

‘Op welk huisnummer zit hij?’

‘Vier.’

Spits had wel een idee welk huis de interesse had van de man. Recht tegenover dat nummer had er een aantrekkelijke vrouw opengedaan. Hij keek in zijn boekje: Annabel en Astrid, een samenwonend stel.

‘Dus hij houdt de buurt goed in de gaten. Heb je aan hem gevraagd hoelang de stilte duurde?’

‘Natuurlijk chef, ongeveer een half jaar.’

‘En die Barbara is zes maanden geleden de escort in gestapt, vast geen toeval. Goed gedaan, jongen.’

Kooistra rechtte zijn rug van trots.

‘Ga die telescoop in beslag nemen.’

‘Eh ... op welke grond, chef?’

Spits toonde een leeg blaadje van zijn notitieblokje. ‘Klachten van de overkant, aantasting van de privacy. Zeg dat we bij herhaling hem zelf komen ophalen.’

Kooistra grijnsde en ging op weg. Spits keek zijn zorgeloze collega na en besloot dat ze een pauze hadden verdiend. Zijn maag rommelde.

‘Lever dat ding af op het bureau en kom daarna naar Louis op de gracht,’ riep hij hem na. Dat was de favoriete broodjeszaak van de halve politiemacht in Utrecht. Kooistra stak zijn hand op ter bevestiging dat hij het gehoord had.

Rechercheur Spits liep via de Hopakker de Weerdsingelbrug over in de richting van het centrum. Hij vroeg zich af waarom er zo veel sirenes klonken. Er moest vast iets gebeurd zijn en hij versnelde zijn pas.

Zoals elke politiefunctiearis wilde hij altijd graag weten wat er aan de hand was om eventueel bijstand te kunnen verlenen. Uiteraard en niet geheel onbelangrijk, ook om zijn eigen nieuwsgierigheid te bevredigen.

Aangekomen bij de Loeff Berchmakerstraat zag hij dat de smalle straat richting de Neude was afgesloten door een politieauto. Achter in de Breedstraat zag hij ook een wegversperring. Dit was serieus en interessant. Onderzoek doen is uitermate belangrijk in het brein van een rechercheur en Spits was altijd hongerig.

Er werd verkeer teruggestuurd. Maar zoals gewoonlijk waren er natuurlijk altijd weer personen die dat niet wilden accepteren. Ze vonden zichzelf belangrijker dan anderen. Dat bleek ook hier weer in het profiel van een burger dat hem vaak zo mateloos irriteerde. In dit geval een exemplaar van ergens in de veertig met een platte geruite pet op.

Voor het afzetlint hing de man hysterisch schreeuwend over het stuur van zijn fiets. Hevig vloekend tegen de agent dat hij door moest omdat er veel van afhing. De wereld zou ter plekke vergaan, zoiets.

Spits zuchtte, hij herkende het type. Hij beschreef het als de eeuwige student die niet beseftte dat hij geen student meer was. Meestal een persoon met een behoorlijk verstoord en zwaar overschat zelfbeeld.

‘Wie denk je wel dat je bent?’ schreeuwde de pet. ‘Ik moet door, ik werk daar verdomme en ben belangrijk. Als ik daar vandaag niet kan komen kost het geld, meer dan jij in een hele maand verdient. Ga jij dat ophoesten, agentje?’

Het verkleinwoord *agentje* maakte Spits woedend.

‘Mijnheer, het is afgesloten voor de veiligheid,’ klonk het met een zucht. Van het gezicht van de agent was af te lezen dat het niet de eerste keer was dat hij het zei. ‘Dat betekent ook voor die van u.’

‘Rot toch op met je veiligheid, man, ik bepaal toch zelf wel of ik veilig ben. Snap je dat dan niet, randdebiel? Weet je wat, je hoeft het helemaal niet te snappen, ik rij door.’

‘Dat denk ik niet, mijnheer,’ reageerde de agent en hij hield de fiets van de man vast. ‘U hoeft niet zo moeilijk te doen en schelden is al helemaal niet nodig.’

Spits was bij het stel aangekomen en wees de agent op een fietser die de blokkade probeerde te omzeilen. Die maakte gebruik van het moment dat de agent omkeek en hij de andere fietser verbaal waarschuwde met een aanhouding. Als reactie kreeg hij een opgestoken vinger.

‘Hij heeft gelijk, hufter,’ tierde de man met de pet, ‘dit is een vrij land. Je berooft ons van de vrijheid om te gaan en staan waar we willen en ughh ...’

De man boog plotseling kreunend opzij. Zijn geruite pet lag op de grond.

‘O sorry,’ zei Spits tegen de gebogen man, die adem tekort scheen te komen. Hij had hem een korte maar stevige stomp in zijn zijde gegeven. ‘Ik zag u niet staan, het spijt me vreselijk.’ Hij pakte de pet van de straat, stofte hem met zijn hand af en frommelde hem op het hoofd van de man.

‘Zo, die zit weer, is alles goed met u?’

De man strompelde buiten adem en kreunend naar de gevel van een winkel op de hoek van het huizenblok.

Spits keek stuurs naar de fiets van de vent, die half op de weg en half op het trottoir lag.

‘Eh, wilt u die fiets wel ergens anders stallen, anders moet ik u bekeuren.’

Hij bleef de man strak aankijken en pakte toen, omdat hij alleen een ongelovige blik met gebrek aan lucht terugkreeg, zijn notitieblokje.

‘Legitimatatie,’ vroeg hij bits.

‘Ik ga al,’ klonk het raspand.

Dit was soms zijn manier om dingen op te lossen, zeker niet volgens de regels van het boekje, maar uitermate effectief. De rechercheur kwam van de oude school en was er trots op.

Tevreden stopte Spits zijn boekje weg en hij keek de man na, die zijn fiets oppraapte en rechtsomkeert maakte.

‘Hé Adrie,’ zei hij tegen de agent voor het lint, ‘hoe hangt het?’

‘Prima, rechercheur, soms zijn ze best lastig. Deze man was al tien minuten bezig. Gelukkig is hij bij zinnen gekomen, net zoals die andere die net doorreed.’

Ze keken beiden grijnzend naar een tafereel verderop in de straat. Daar kreeg de fietser die was doorgereden en zijn vinger had opgestoken een proces-verbaal wegens belediging en het negeren van een stopteken. Aan zijn gezicht te beoordelen lag het bedrag dat hij direct moest afrekenen buiten de begroting van deze maand.

‘Sommigen zijn hardleers,’ zei Spits hoofdschuddend. ‘Zeg, wat is er aan de hand?’

‘Code rood, besmettingsgevaar op de Neude bij de krant die daar zit.’

‘Het NLD? Weten ze al wat voor een soort besmetting het is?’

‘Nog niet, o wacht, ik krijg wat door.’

Hij luisterde naar zijn portofoon en bevestigde dat hij het bericht begrepen had. ‘Begrepen, ik ga direct.’

Hij richtte zich tot de rechercheur.

‘De code is opgeheven en ik heb een spoedmelding.’

De agent maakte het reflecterende lint dat de weg afsloot los en rolde het op. Spits hielp hem en pakte de rood-witte afzetpylonnen en legde ze in de kofferbak van de politiewagen.

‘Bedankt,’ zei de agent, die het lint erbij legde.

Hij boog voorover voor het autoraam en vroeg aan zijn collega: 'Heb je de route?' Na bevestiging stapte hij in de politiewagen, die met gierende banden wegreed.

'Wat is hier allemaal aan de hand?' Hij keek om in het glimlachende gezicht van Kooistra.

'Dat gaan we zo uitzoeken. Heb je de krant al gelezen vandaag?'

'Nee chef, waarom?'

'Het lijkt erop dat ze vandaag zelf in het nieuws zijn.'

'Op papier of digitaal?'

'Fysiek zo te horen, laten we gaan snuffelen daar.'

'Ik snuffel graag,' zei Kooistra glimlachend.

'Ook bij besmettingsgevaar?' vroeg Spits argeloos.

'Kan dat dan met een krant?' merkte zijn collega nerveus op.

'Laten we het gaan uitzoeken,' zei Spits, 'dat is ons beroep.'

13

De twee rechercheurs keken uit over het plein van de Neude, dat in een trapeziumvorm tussen oude historische panden lag. Op de vroegere parkeerplaats van het voormalige postkantoor stonden een paar marktkraampjes. In het grote pand zelf waren nu de bibliotheek en een paar winkels gevestigd.

Op het plein zaten mensen aan tafeltjes onder de gekleurde parasols. Het trapgeveltje van een van de panden gaf het geheel een mooie sfeer met een gezellige uitstraling. Het was druk zo rond het middaguur en de terrasjes waren goed bezet.

Spits kwam hier graag, het was een van zijn favoriete plekjes in de stad. Vooral op zwoele zomeravonden, als de terrassen goed gevuld waren, deed de atmosfeer hier mediterraan aan. Hij pakte dan graag een pilsje op het plein om te genieten van de gemoedelijke sfeer die er hing.

Spits keek om zich heen, omdat hij geen idee had waar de krant gevestigd was, en zag na lang zoeken links aan de gevel een piepklein reclamebordje NLD boven een glazen deur hangen. De krant vond het kennelijk niet nodig om reclame voor zichzelf te maken, of het mocht hier niet, dat kon ook. Aan de tijden van knipperende en irritant grote reclameborden had men in het centrum een eind gemaakt.

Spits wees Kooistra waar ze moesten zijn.

De blokkade mocht dan wel opgeheven zijn, maar de deur van de NLD-krant zat nog potdicht. Er stond een agent in uniform achter de glazen deur, die de twee rechercheurs herkende en opendeed.

Spits herkende de agent ook en had niet zo'n positief beeld van de man. Een vrouwelijke collega had hem een keer toevertrouwd dat hij haar graag aanraakte op plekken die zij niet zo prettig vond. Toen ze hem dat vertelde vond hij dat ze niet zo preuts moest zijn, hij bedoelde er niets mee. Maar ze kon altijd bij hem een klacht indienen, had hij er grijnzend aan toegevoegd.

Spits was woest en had de agent bij zich geroepen. Na zijn waarschuwing was het ongewenste gedrag opgehouden. Spits was het echter een onsympathieke kerel blijven vinden die graag zijn macht misbruikte, want er bleven geruchten rondgaan dat hij zich soms misdroeg. Niet voldoende om in te grijpen, maar Spits had hem sindsdien in de gaten gehouden.

‘Dat is snel, jullie laten er geen gras over groeien!’

‘Dat is ons kenmerk,’ bromde Spits.

‘Dat is dan voor het eerst dat ik dat merk,’ reageerde de agent sarcastisch.

‘Dat komt omdat je achterloopt,’ bromde Spits weer.

Kooistra schoot in de lach door het gesprek.

Dat viel niet goed bij de postende agent, die hem kwaad aankeek en hem met zijn vinger nawees. De bedoeling was duidelijk: *ik spreek jou later nog wel*, zei het gebaar.

Spits stapte razendsnel naar voren en stootte zijn borst zo hard tegen de agent dat die met zijn rug tegen het informatiebord aan de muur klapte.

De rechercheur drukte de agent grimmig tegen het plastic bord. Hij hield zijn gezicht op enkele centimeters voor dat van de agent en spuwde woest zijn woorden uit.

‘Ik heb jou al een keer gewaarschuwd voor ernstige vrijpostigheid en ik vind dat gebaar met je vinger onacceptabel richting een collega van mij. Als ik merk dat je de bully gaat uithangen ben je met mij nog niet klaar. Als je denkt dat dit een kutdienst is heb je helemaal gelijk. Die krijg je dan ook voor de rest van je loopbaan. Dan gebruik ik je voor alle kloteklussen die ik maar kan vinden. Dit was je laatste waarschuwing.’

Spits ademde uit en weerstond de verleiding om de agent direct weg te sturen.

‘Ben ik duidelijk? Geef me geen reden om je te rapporteren.’

De agent knikte zenuwachtig.

‘Wie heeft het bevel?’

‘Dat bent u op dit moment, rechercheur Spits, maar hoofdinspecteur Maarschalk is onderweg.’

‘Niemand erin, niemand eruit, begrepen?’ zei Spits nog steeds kwaad.

De agent stond nog kaarsrecht met zijn hoofd tegen het bord.

‘Natuurlijk, rechercheur. De hoofdredacteur die de melding heeft gedaan zit op de vijftiende etage. De GGD heeft de code rood opgeheven, dus u heeft toegang.’

Het zweet stond op het voorhoofd van de agent en hij zag opgelucht dat de rechercheurs doorliepen. Zijn plan om die groene, goedgeklede dandy aan te pakken zou hij laten lopen, die ouweheer bij hem was veel te link.

Met een grimmige blik liep Spits naar de liften, met een glimlachende Kooistra achter zich aan. Woest drukte hij op de knop van de vijftiende etage.

‘Vroeger zou dat nooit gebeuren, de discipline in het korps wordt steeds minder,’ donderde hij met zijn diepe basstem door de hal.

Kooistra vond het beter niet te reageren tot de kleur op het hoofd van zijn chef weer zijn normale waarde had aangenomen. Hij vond het wel stoer dat zijn meerdere hem beschermde, al was het niet nodig, hij kon wel op zichzelf passen.

Tijdens zijn opleiding was hij al eerder in dit soort situaties terechtgekomen en hij had gemerkt dat hij in dat opzicht snel en accuraat kon reageren. Zijn babyface bleek een soort van magneet te zijn voor hufters die moeilijkheden zochten. Hij was bij een flink aantal vechtpartijen betrokken geweest, het leek wel of ze hem opzochten.

Op vragen van de leiding van school waarom dit zo vaak gebeurde had hij verklaard: ‘Beschaafd zijn in een groep mannen wordt soms als zwakheid aangezien. Sommige types willen dan hun macht aan de rest tonen. Daar kiezen ze normaliter niet de sterkste tegenstanders voor uit, omdat het over het algemeen lafaards zijn. Ik zie er zwak uit, denk ik.’

‘Daar is anders niets van gebleken.’

‘Ik train verdedigings- en aanvalstechnieken bij een oude vriend van mijn vader, een oud-militair. Ik verdom het om weg te lopen omdat iemand graag wil dat ik me asociaal gedraag.’

‘Gaat dit vaker gebeuren?’

‘Als ze mij met rust laten niet.’

De vechtpartijen op school waren een van de redenen geweest waarom hij naar de politieacademie was gegaan. Dit soort machts-spelletjes en agressiviteit waren de zwam geweest die de sfeer in en ook buiten de klas verpestte.

Sommige individuen vonden dat ze daar recht op hadden en boven de regels van het fatsoen en de wet stonden. Op een dag was hij het zat toen hij zag dat een onguur uitziend type drugs verkocht vanuit een auto bij het schoolplein. Hij had de sleutels uit het contact getrokken en de man vastgezet met zijn rechterhand terwijl hij de politie belde met links. De greep die hij gebruikte om de man doodstil vast te zetten in zijn stoel had hij geleerd van de oud-militair. Het was pijnlijk en doeltreffend, en degene die het onderging had daarna minstens drie dagen een stijve nek.

De agent die arriveerde was in eerste instantie verbaasd omdat de jonge man de crimineel zo eenvoudig onder controle hield. Later vroeg hij boos waarom hij zo veel risico had genomen. ‘Wat had je gedaan als hij gewapend was geweest?’

‘Dan had ik hem ontwapend,’ had Kooistra geantwoord, alsof hij het had over boodschappen doen bij de supermarkt.

Op dat moment had hij gevoeld dat hij wilde meewerken om dit soort figuren uit de maatschappij te weren. Misschien een druppel op een gloeiende plaat, maar uitwassen als dit moesten constant bestreden worden, anders werd die mooie multiculturele gemeenschap die ze in Nederland hadden onleefbaar.

Toen de liftdeuren op de vijftiende verdieping opengleden zagen ze een aantal mensen in witte overalls rondlopen, die hun materiaal opborgen in grote aluminium kisten op wielen. De rechercheurs roken een scherpe geur van alcohol, die gebruikt was als ontsmettingsvloeistof. Die hing als een mistige nevel over de afdeling, waardoor de ramen besloegen en als druppels over het gladde glazen oppervlak naar beneden gleden.

Spits stapte op een persoon af die bevelen stond te geven en vroeg hem of het veilig was. De man van de GGD gaf aan dat er geen

besmettingsgevaar aanwezig was. Ze hadden uit voorzorg desinfectant gespoten en de damp was ongevaarlijk, tenzij je zwanger was. Kooistra hield met moeite zijn gezicht in de plooi toen hij zag dat de man, terwijl hij het zei, naar de buik van Spits staarde.

Die had niets door en vroeg hem waar hij de persoon kon vinden die de melding had doorgegeven. De man wees naar een glazen wand aan de zijkant van de etage. In het midden van die wand zat een deur met de gegraveerde titel 'Hoofredactie' in het glas.

De afdeling van de krant waar ze stonden was opgedeeld in rechthoekige werkplekken. De hokjes waar vroeger de journalisten hun werk deden waren van onderen dicht en hadden glas aan de bovenkant. Zo had de gebruiker van de werkruimte toch zicht over de hele etage. Niet dat het nodig was, want de stoelen waren allemaal onbezet.

Hier en daar stond nog een oude, verdorde plant op een bureau. Misschien zou het vocht van het ontsmettingsmiddel ze doen opleven. De condensdruppels lagen dik op de bladen.

Spits was inmiddels gekalmeerd na de confrontatie met de agent en zijn gezicht had zijn normale tint weer aangenomen.

De rechercheur zag twee gezette mannen met een kaalgeschoren hoofd en een bedremmeld gezicht aan een bureau zitten. Hij klopte op de glazen deur van het kantoor en ging naar binnen.

'Goedemorgen heren. Mijn naam is Spits en dit is mijn collega Kooistra, wij zijn van de Utrechtse recherche. Allereerst gefeliciteerd dat u niet besmet bent geraakt. Het ergste wat er met dit ontsmettingsmiddel kan gebeuren is dat u tijdelijk uw reuk en smaak kwijtraakt, meer niet.'

Kooistra keek verbluft, de man bleef hem verbazen met zijn kennis. Hij had zich zorgen gemaakt over de nevel die ze inademden. De twee mannen keken dankbaar naar Spits, het besef dat ze het zouden overleven kwam nu ook bij hen binnen. Met een wrange maar opgeluchte glimlach knikten ze beiden. Ze hadden vanavond heel wat te vertellen thuis.

Spits maakte een gebaar naar zijn collega dat hij moest notuleren.

‘Graag uw namen, uw functie en dan graag een uitgebreid verslag met de tijdlijn erbij.’

Terwijl de hoofdredacteur aan het verzoek voldeed en rapporteerde wat er die dag allemaal gebeurd was, prikte Spits met zijn pen in de envelop. Hij draaide hem om zonder het papier aan te raken, dit om eventuele vingerafdrukken te sparen. Hij bekeek een wit dopje met een stukje glas dat met een draad aan het bovineinde van de envelop bungelde.

De dreigbrief lag kwetsbaar en gerimpeld in de envelop. De tekst was geprint en in het Nederlands opgesteld. De inkt was doorgelopen en alleen de onderste helft was nog redelijk leesbaar.

... als onze eisen niet strikt opgevolgd worden zullen er meer aanslagen volgen.

Het was ondertekend met: *Actiecollectief Zuiver Nederland*

De rest van de tekst zou hopelijk in een lab duidelijk worden, want de eisen die gesteld werden waren onleesbaar.

‘Wie heeft deze envelop aangeraakt?’

‘Alleen Sjaak en ik,’ antwoordde de hoofdredacteur.

Spits draaide zich naar de man van de postkamer. ‘Hoe komt die post hier naar binnen?’

‘In de ochtend op een lorrie van PostNL.’

‘Waar precies?’

‘Op de overdekte binnenplaats. PostNL heeft een sleutel van de buitenpoort.’

‘En de inhoud is allemaal gefrankeerde post?’

‘Externe post is altijd gefrankeerd,’ zei de chef Postkamer gedeceerd.

‘En deze envelop zat in die lorrie?’

‘Ja. Er was vandaag geen interne post, dat is er trouwens bijna nooit, iedereen d...’

‘Ik begrijp het,’ onderbrak Spits de ijverige man. ‘En die interne post is nooit gefrankeerd, toch?’

‘Nee natuurlijk niet, die post verlaat het gebouw niet.’

‘Zou je mij dan kunnen uitleggen waarom die envelop niet gefrankeerd is?’ vroeg Spits en hij keek de chef Post indringend aan.

Die en ook de hoofdredacteur waren verbluft, het was hun beiden ontgaan.

‘Ik heb geen idee,’ stamelde de man van de postkamer.

‘Wij wel.’ De aanwezigen in het kantoor keken om naar een glimlachende vrouw in de deuropening.

‘Hallo.’ Ze knikte op afstand naar de twee mannen van de krant. Handen geven was al een tijdje buiten gebruik in het korps na de zoveelste pandemie.

‘Mijn naam is Maarschalk, hoofdinspecteur DOT, dienst Opsporing en Terrorisme. Ik leid het onderzoek en wil zo graag verder met u praten.’ Ze wenkte de twee rechercheurs naar buiten.

‘Dat is goed werk, jongens. Mijn lof dat jullie vóór een officiële melding al aanwezig waren op een plaats delict. Echt bijzonder. Hoe dan ook, het betekent dat we een spoor hebben. Je blijft een verdomd goede speurder, Spits, dat je die ontbrekende zegel opmerkte. Er is weinig dat aan je aandacht ontsnapt, dat was ik bijna vergeten.’

‘Dank u, inspecteur,’ reageerde Spits ietwat verlegen.

‘Heeft het buurtonderzoek nog wat opgeleverd?’

‘Nee, helaas geen aanknopingspunten. De familie Van Oorschot leefde daar zonder problemen, niemand lijkt ze kwaadaardig gezind. In feite komen ze heel positief over in de buurt.’

‘Hm, dan laten we die kant even rusten. De link met de ampullen wijst naar de post. Er moet daar iemand zitten die er meer van weet. Dat betekent dat jullie volgende stop het verdeelcentrum van PostNL is, dat is van hieruit makkelijk te lopen. Dan kunnen jullie onderweg dat broodje bij Louis pakken, dat was toch de bedoeling? Ik blijf hier nog napraten, mag ik je notities, Kooistra? Anders moeten ze weer alles uitleggen.’

Later in de lift naar beneden keek Kooistra zijn chef aan. ‘Hoe wist ze dat allemaal?’

‘Ze is goed. Wat ze net deed is een analyse van de situatie. Ze weet dat ik iets moet eten tussen de middag, anders word ik niet lekker. Ik haal graag een broodje bij Louis, net als iedereen

trouwens van het bureau als ze in de buurt zijn. En een stageloper doet altijd de notities.'

'Goh, het klopte wel. Ik vond trouwens uw vondst indrukwekkend, chef.'

'Is dat zo?' vroeg Spits glimlachend.

'Ja,' zei Kooistra uit de grond van zijn hart, hij had de missende frankering totaal gemist.

'Zag je nog iets?'

'Dat dopje met de draad?'

'Ja, die envelop had een papieren rits met een clip, waardoor je hem makkelijk kunt openen. De draad was daaraan bevestigd, zodat de inhoud van de ampul bij het openen vrij zou komen.'

'Dat bleek dus niet nodig.'

'Nee, het glazen ding is onderweg gesneuveld. Het zag er niet echt professioneel uit, de uitvoering was meer iets voor een kwa-jongensstreek.'

Spits keek Kooistra peinzend aan. 'Er klopt iets niet, maar ik zie het nog niet. Weet je wat, ik trakteer vanavond op een biertje, dan kunnen we het erover hebben.'

'Lekker,' zei Kooistra, 'zullen we eerst de post doornemen?'

'Doen we, en als hij of zij aanwezig is mag jij de arrestatie doen.'

'Dat wordt dan mijn eerste,' zei Kooistra nerveus.

'Je moet ooit ontmaagd worden, jongen,' zei Spits vaderlijk, 'en ik ben bij je, het komt goed.'

'Ontmaagd worden in gezelschap van een collega is niet iets wat ik voor ogen had toen ik bij het korps ging,' merkte Kooistra lachend op.

Grinnikend liepen ze naar buiten over de Neude richting de Oude Gracht. De agent, die nog voor de deur stond en netjes knikte, werd door de rechercheurs totaal genegeerd.

Nadat ze op de Oudegracht hun broodje hadden gekocht en dat onderweg hadden verorberd, lieten ze hun legitimatie zien aan de portier bij de dienstingang van PostNL.

Ze liepen door de laad-en-losruimte de grote centrale hal van de postverwerking in. Er was behoorlijk wat bedrijvigheid in de opvallend hoge productiehal, die ingedeeld was in verschillende secties, met lage wanden vol met kleine vakjes waarin de post verdeeld werd. Tegen de zijwanden stonden draadkarren met zakken post. Hoog in de muur lieten de vervuilde ramen af en toe een straaltje zon toe op de ingesleten werkbladen van het verdeelcentrum.

In het eerste gedeelte van de hal stonden grijze juten zakken met post klaar, die in de tweede sectie op lopende banden werden gestort, waarna ze op een andere afdeling terechtkwamen. Vervolgens werden ze in verschillende richtingen geleid, uitgespuwd en gestapeld.

De sfeer onder het personeel leek goed, onderling werd er gelachen en naar elkaar geroepen. Waarschijnlijk had iemand opgemerkt dat er politie aanwezig was, want er werd luid gevraagd wie er de klos was.

‘Jopie, ben je ontsnapt? Je was toch vrijgelaten?’ De opmerking werd gevolgd door hard gelach.

In een productiehal is er meestal een afgesloten gedeelte waar de leiding een kantoor heeft om niet afgeleid te worden door het lawaai van het werk om hen heen. Administratie en handwerk gaan zelden samen.

Spits tikte op het rammelende glas van de kantoordeur en hield ondertussen het personeel in de gaten dat aan de lange tafels post zat te sorteren. Hij had zijn protegé de instructies gegeven hetzelfde te doen.

Kijk of er iemand zenuwachtig wordt, had hij gezegd. En als dat zo is, blijf dan hem of haar nadrukkelijk aankijken, dat is meestal voldoende voor een reactie. Iemand die iets op zijn geweten heeft krijgt de kriebels, en dat zie je snel genoeg.

Spits stelde hen voor aan de twee aanwezige mannen in het kantoor, die de manager en de voorman van de afdeling bleken te zijn. Hij vroeg het werkrooster van deze week, dat hij verrassend snel in zijn handen gedrukt kreeg. Hij bestudeerde het formulier en keek op. ‘Omar Hadouchi, waar werkt die?’

De voorman wees naar een grote witte kast met verdeelvakken vlak naast een nooduitgang. Ze zagen een magere man die op een hoge kruk met een koptelefoon over zijn oren brieven zat te sorteren in de vakken voor zich.

‘Is dat nog altijd handwerk?’ vroeg Kooistra verbluft.

‘Er blijven altijd postcodes over die de scanner niet kan lezen,’ zei de voorman. ‘Gelukkig wel,’ voegde hij er nog aan toe.

Spits bedankte de manager en zei dat hij een vervanger voor die sorteerkast moest regelen. De man begreep wat er ging gebeuren en knikte somber. Hij wilde met de rechercheurs meelopen naar de werkvloer, maar Spits hield hem tegen. ‘Blijft u maar hier,’ zei hij rustig, ‘dit kunnen wij zelf wel af.’

De twee rechercheurs liepen op hun gemak naar de verdeelkast en Kooistra tikte op de wenk van Spits de sorteerder voorzichtig op zijn schouder.

De reactie van de man was zowel opmerkelijk als razendsnel. Hij had door zijn koptelefoon alle commotie bij de entree van de rechercheurs gemist en schrok zich wezenloos toe hij zag wie er op zijn schouder had getikt. Een introductie was niet nodig, omdat hij direct begreep wat of wie de mannen naast hem vertegenwoordigden.

Hij liet zich zijdelings van zijn kruk vallen om richting de nooduitgang te vluchten.

Dat was tenminste de bedoeling, maar zijn voeten bereikten de grond niet. Kooistra had met een uitgekiende trap zijn benen onder hem weggetikt. In de val die de man vervolgens maakte pakte hij de hand van de verdachte en draaide hem op zijn rug. Voordat het lichaam de grond bereikte bracht Kooistra zijn knie in de onderrug van de man en drukte hem vast op het beton van de vloer. Geluid van klikkende handboeien klonk, waarna de arrestant door Kooistra overeind getrokken werd.

Spits stond erbij en keek geïmponeerd.

‘Verdomd jongen, dat was een prima stukje vakwerk,’ zei hij goedkeurend. ‘Hebben ze je toch wat functioneels geleerd op de

boekenschool. Ik vroeg me af of je het in je had, maar dat is nu wel duidelijk.'

Al het personeel in de productiehal was gestopt met werken en ze keken hun kant op. Kooistra bekeek hun gezichten en dacht een ver-sluierde bewondering in hun ogen te zien.

'Omar Hadouchi, je bent gearresteerd op verdenking van post-fraude,' zei hij tegen de arrestant en hij wees hem op zijn rechten. Trots duwde hij de zenuwachtige man voor zich uit richting de uit-gang.

14

De twee mariniers trokken op verzoek van Rogier netjes hun schoenen uit en beklommen de met tapijt beklede trap van het appartement. Rinus was al naar huis vertrokken. Als die twee je niet kunnen beschermen kan ik het ook niet, was zijn verklaring geweest. Bovengekomen vroeg Rogier of de mannen nog iets wilden drinken, maar dat werd beleefd geweigerd omdat ze vonden dat ze genoeg hadden gehad. Hun beveiligingswerk was begonnen, verklaarde Appie. Rogier wilde graag overleggen over de kosten daarvan, maar dat werd ook beleefd maar resoluut afgewezen.

‘Dit is een vriendendienst, elke vriend van Rinus is de onze, of je dat nu leuk vindt of niet. Je bent duidelijk genaaid en daar houden wij niet van.’

‘Dat wil zeggen ...’ begon Gert, ‘niet van dit soort naaiwerk, ik bedoel ...’

‘Hij weet wat je bedoelt,’ grijnsde Appie.

Rogier wees hen dankbaar de logeerkamer aan, gooide een stel dekens en lakens op de bedden en dook de douche in.

Hij was doodmoe en had een loodzwaar en pijnlijk hoofd, dat slaap nodig had. Fris gedoucht voelde hij zich wat beter en hij strekte zijn benen in bed. Hij liet zijn gedachten gaan over de gebeurtenissen van de laatste twee dagen en wat hem mogelijk nog te wachten stond. Na enkele minuten viel hij prompt in slaap.

Toen hij in de nacht naar de wc ging zag hij licht branden in de huiskamer en hij stapte naar binnen om het uit te doen.

Gert zat te lezen en keek op. ‘Dit is een verdomd goed boek,’ zei hij. Rogier knikte bevestigend. Hij herkende de kaft, omdat die uit zijn boekenkast kwam. “Ik ben Pelgrim” is een van mijn favoriete thrillers.

‘Dat snap ik, goed geschreven en spannend.’

‘Ga je niet slapen?’ vroeg Rogier.

‘Ik heb al geslapen, Appie is aan de beurt. Dit is onze methode totdat we weten met wie we te maken hebben.’

Slaperig trok Rogier de deur dicht en hij prees zich gelukkig met de massieve bescherming om zich heen.

In de ochtend stuurde hij Gert naar bed met de opmerking dat hij hem wakker zou maken bij eventueel bezoek. De marinier ging akkoord en verdween naar boven.

Rogier had een moeilijke en zware taak voor de boeg, waar hij enorm tegen opzag. Hij moest de familie van Barbara inlichten dat ze in coma lag. Hij besloot het bij een ongeval te houden en het woord ‘zelfdoding’ te vermijden.

Hij belde zijn schoonmoeder Gerda en voelde de pijn in haar reactie op wat hij haar vertelde. Toen ze emotioneel werd liepen de tranen ook bij hem weer over zijn gezicht. Na een stroef begin hilde hij nu bij het minste of geringste.

‘Kunt u Debbie inlichten?’ vroeg hij uiteindelijk. Hij kon het niet opbrengen om dit gesprek tweemaal te moeten voeren.

Hij bedoelde de tweelingzuster van Barbara. Zijn alleenstaande schoonzus had al een vreselijk moeilijke periode achter de rug.

Eerst met de scheiding van een overspelige echtgenoot en in hetzelfde jaar de ziekte van haar zoontje Vincent.

De jongen had een zeldzame immuunziekte en was onder behandeling geweest van een specialist in Amerika. Die behandeling was peperduur en iedereen in de familie had bijgedragen in de kosten ervan, behalve de ex-echtgenoot, zijn vader. Hij had even geen geld, was de verklaring geweest.

Daar had Rogier niet van opgekeken. Hij had zijn zwager al vanaf het eerste contact niet gemogen, hij vond het een egoïstische hufter.

‘Ja jongen, dat doe ik,’ antwoordde Gerda. ‘Ik bel ze weer vanavond. Ze zitten voor de tweede behandeling in Amerika, dat weet je toch?’

‘Nee,’ zei Rogier verrast. Hij had wel meer niet doorgekregen de laatste tijd, dus dit kon er nog wel bij. Stapelgek was hij op zijn neefje Vincent en hij was diep teleurgesteld geweest toen Debbie

hem vertelde dat ze voorlopig geen persoonlijk contact konden hebben, omdat het gevaar van infectie voor haar zoontje te groot was.

‘Er was een tweede behandeling nodig,’ ging zijn schoonmoeder verder, ‘dan is het hopelijk klaar voor die arme jongen. Hij heeft al zo veel meegemaakt, net als zijn moeder. Nu dit weer met Barbara. Hopelijk komt het goed, ik ga direct naar het ziekenhuis. Ik zal voor haar bidden dat ze snel beter wordt.’

‘Laten we daarvan uitgaan,’ zei Rogier. ‘Ze ligt in het UMC in kamer 36 op de 3^e etage. Wie heeft trouwens de behandeling voor Vincent betaald? Ik heb niets gehoord over een bijdrage.’

‘Babs heeft beloofd het te betalen, ze zei dat ze een winstuitkering van haar werk kreeg over een paar maanden. Ze staat borg voor het bedrag, heeft ze je dat niet verteld?’

‘Dat zal ik ook gemist hebben,’ mompelde Rogier ontdaan, ‘maar ik ben blij dat ze geholpen heeft.’

‘Wat een gouden meid hè? Je hebt echt een lot uit de loterij, jongen, wees er zuinig op.’

‘Zal ik doen, Gerda, ik zie je binnenkort.’

Hij hing op en staaarde naar buiten. Zijn schoonmoeder nam het laconiek op. Ze deed alsof de coma een griepje was waar je vanzelf wel weer bovenop kwam. Rogier probeerde de positieve instelling van haar over te nemen. Hij kon alleen maar hopen dat ze gelijk kreeg.

Hij vroeg zich af waarom Babs hem niet verteld had over die winstuitkering. Misschien had ze hem niet meer willen belasten met geldzaken. Of vond ze het niet meer nodig? Had ze toen al besloten om van hem af te gaan?

Om de eerste kuur voor Vincent te betalen hadden ze een tweede hypotheek moeten nemen op hun appartement. Ze konden nog steeds alles betalen maar het was krap. Meer bijdragen dan dit konden ze niet, dat viel buiten hun financiële vermogen.

Nu had Babs beloofd de kuur te betalen zonder hem daarbij te betrekken. Kon een winstuitkering zo hoog zijn? Hij was vergeten te vragen hoe duur die tweede behandeling was geweest, de eerste had ruim tachtigduizend dollar gekost.

Iedereen was het er echter over eens geweest dat er geen prijs te hoog was om de jongen een kans te geven op een gezond leven. Dat leek lange tijd goed te gaan, maar nu moest Rogier van zijn schoonmoeder horen dat er een tweede kuur nodig was.

Het gegeven dat zijn vrouw als escort had gewerkt drukte zich weer naar voren. Zou ze het dan toch gedaan hebben om dit te financieren? Met wat hij nu wist had ze een goed motief. Maar hij kon het nog steeds niet geloven en vond het idee op zich alleen al vreselijk.

Het bracht hem met een ruk weer terug in het heden. De aangekondigde scheiding en de wetenschap dat ze al dingen regelde buiten hem om waren een duidelijk teken.

Alles zou veranderen, het leven dat ze samen hadden gehad was definitief voorbij. Hij verborg zijn gezicht in zijn handen.

Appie stond in de hal bij de deuropening van de huiskamer en bekeek Rogier, die met zijn handen voor zijn gezicht op de bank zat. Hij trok zich stil terug en liep naar beneden om een sigaret te roken. Leunend tegen de post van de voordeur blies hij de rook van zich af. Verdomme, die kerel kreeg wel veel op zijn bord. Na een minuut of tien liep hij weer naar boven. De lucht van gebakken eieren deed hem het water in de mond lopen. Hij zag de gedekte tafel en bekeek zijn gastheer, die net ging zitten.

‘Goedemorgen, hoe kleur je vandaag?’

‘Mwa, er zit wat meer groen op, wil je koffie?’

‘Graag,’ zei Gert, die ook binnenliep. ‘Lekker ontbijtje man, voorlopig blijf ik hier,’ grijnsde hij.

Appie was aan zijn vierde granenbol bezig toen hij met volle mond de twee andere mannen tot stilte maande. Op zijn sokken liep hij naar het halletje bij de trap. Hij ging door zijn knieën en tuurde naar beneden. De brievenbusklep ging net weer dicht, maar er lag geen post op de mat. Iemand rommelde met het slot in de voordeur. Kort daarna zag hij de deur opengaan en twee silhouetten het kleine halletje beneden hem in stappen. Het ging heel snel. *Het zijn professionele insluipers*, dacht Appie geïmponeerd.

Hij kroop over de vloer naar achteren en sloot de huiskamerdeur zachtjes achter zich. Hij stak een hand op naar de mannen aan tafel en liet zwijgend twee vingers zien. Daarna knikte hij naar Rogier en wees naar de bank. Hij maakte een hupbeweging met zijn hand. Die begreep wat hem werd opgedragen en kroop achter de bank die onder het raam van de voorgevel stond. De brede vensterbank sloot aan op de rug van de bank, zodat hij onzichtbaar was voor de bezoekers. Rinus trok zijn sokken uit, gaf zijn vriend opdracht hetzelfde te doen en maakte een trapbeweging. Functioneel vechten had wel voldoende grip nodig.

Gert knikte bevestigend. Hij nam de borden van tafel en liep zwaar bonkend op zijn blote voeten over de houten vloer naar de keuken. Hard fluitend draaide hij de kraan bij het aanrecht open en hij zette er de borden en een paar kopjes met bestek erin onder. Kletterend geluid klonk, alsof iemand de afwas deed. Daarna ging hij achter de deur staan en balde zijn vuisten. Hij dacht aan de mishandeling van zijn nieuwe vriend en wat er met diens vrouw was gebeurd. Grimmig stond hij klaar om de gasten te ontvangen, dit was leuker dan de dagelijkse training. Appie liep op zijn blote voeten naar de boekenkast in de huiskamer. Met zijn rug tegen de muur achter de brede kast was hij niet te zien voor iemand die de kamer in kwam. Hij zou de terugweg naar de trap afsnijden zodra ze binnen waren. Hij luisterde ingespannen en moest toegeven dat ze goed waren, want hij hoorde niets. Geen geluid van krakende treden, dat ze bij normaal gebruik wel produceerden. Misschien vertrouwden ze het niet en waren ze weer vertrokken, dat kon ook. Toen dacht hij iets te horen, het was een minimaal kraakje in de gang. Kort daarna zag hij de klink van de kamerdeur bewegen. Langzaam draaide de deur naar binnen. Hij dook weg en hoorde lichte voetstappen richting de keuken gaan. Appie kwam achter de kast vandaan en sloot geruisloos aan.

Toen de eerste insluiper de keuken binnenstapte kreeg hij een enorme beuk van Gert, die bij het zien van een gedaante direct keihard toesloeg. De man sloeg met zijn hoofd tegen het aanrecht en

zakte daarna kreunend op de vloer. Voordat de tweede kon reageren lag hij al naast zijn maat, doordat Appie hem vol van achteren raakte. Eervol vechten was hier niet van toepassing, zeker niet met ongewenste insluipers. Appie sloeg nogmaals, omdat de man wilde opstaan. 'Liggen blijven,' beet hij hem toe.

Ze trokken de twee over de parketvloer de huiskamer in en zetten ze op hun knieën met het gezicht tegen de lange muur. Een van de mannen keek angstig achterom en had direct een stevige vuistslag op zijn neus te pakken van Appie.

'Als je wat gevraagd wordt mag je omkijken, pisvlek!'

De man met de bloedneus zag de verbijsterde blik van zijn maat. In plaats van een computernerd, de naam die ze hun slachtoffer gegeven hadden, kregen ze twee vechtmachines op blote voeten over zich heen. Ze durfden zich niet te bewegen en staarden bevreesd naar de muur.

Appie en Gert stapten zwaar achter de twee insluipers langs, zo bewust de spanning opvoerend. De stilte maakte hun angst nog groter.

'Rogier, kom je het bezoek begroeten?' riep Appie.

De bank schoof een stukje de kamer in en Rogier stond op. Hij bekeek de twee mannen die hem gisteren in elkaar hadden geslagen. Ze zaten op hun knieën tegen de lange muur in de kamer.

'Zijn dit de mannen die je zo toegetakeld hebben?'

Rogier knikte.

'Welke was het?' vroeg Gert.

Rogier wees op de man met de wijnvlek in zijn gezicht.

'Wil je wraak nemen?'

Het was heel aanlokkelijk voor Rogier om zijn aanvaller die hem zoveel pijn had gedaan een trap te geven. Maar hij besloot het niet te doen, omdat hij dan geen haar beter was.

'Nee, maar ik wil wel uitleg hebben.' Hij kon zien dat er klappen waren uitgedeeld, door de bloedneus bij de een en het gezwollen oog bij de ander. De mariniers zelf leken ongeschonden uit de strijd gekomen te zijn.

Appie trapte de man die Rogier had mishandeld ruw omver. Hij had geen last van gewetenskwesaties.

‘Je mag blij zijn dat ik mijn legerklossen niet aan heb, ben je doof? Geef antwoord.’

Hij kreeg alleen angstige blikken. *Het waren gewoon een stelletje amateurs die snel geld wilden scoren door iemand af te persen*, dacht Appie.

‘Luister, ik wil weten waarom en waar de opdracht vandaan kwam.’

Een natte klets volgde toen Appie weer sloeg en zich klaarmaakte voor de volgende. Gert deed ook mee met een van woede vertrokken gezicht. Hij zou de wraak van Rogier wel overnemen, hij was zelf niet zo’n gentleman.

‘Geen opdracht, dit was voor onszelf,’ kreunde een van de mannen snel voordat hij weer een opdonder kreeg. ‘We hadden een afspraak, maar die hoer kwam niet opdagen.’

Een doffe harde klap en de man viel om. Bloedspetters drongen in de nerven van de eikenhouten vloer.

‘Wie noem je een hoer?’ siste Appie.

Zijn slachtoffer keek angstig omhoog. ‘We zijn mevrouw gevolgd naar dit adres en hebben haar man een waarschuwing gegeven.’

‘Wat voor een deal?’ vroeg Appie kort.

‘Die teringhoer zou vijftigduizend euro betalen voor bescherming.’

Appie sloeg tegen het achterhoofd van de man, die tegen de gestucte muur klapte. Hij grijnsde vals door de pijnkreet die door de kamer galmde.

‘Nog zo’n denigrerende omschrijving en je volgende kopstoot is de begane grond.’

‘Zo denk ik er ook over,’ zei Gert en hij sloeg de man, die net overeind kwam, weer omver.

Appie knikte naar Gert, de boodschap moest heel duidelijk worden.

‘Luister, deze man staat onder onze bescherming. Zijn vrouw,’ hij wees naar Rogier, ‘is aangevallen, gechanteed en ligt in coma, dat vraagt om eerwraak.’

Gert knikte, 'Je hebt volkomen gelijk. We keilen ze naar beneden, want ze zijn verantwoordelijk voor wat er met de vrouw van onze vriend is gebeurd.'

'Nee, we hebben niemand naar beneden gegooid,' schreeuwde een van de mannen, 'zoiets doen wij niet.'

'Nee, jullie chanteren alleen maar,' grauwde Appie.

'Ze heeft toch geen centen?' snauwde de andere man arrogant.

'Ik ben het zat,' zei Appie en hij pakte de eerste bij zijn benen, nadat hij hem eerst omver had getrapt. 'Eerst je schoenen uit, dat is de huisregel hier.'

Hij trok de man over de vloer naar het balkon en gooide hem achtere-loos op de houten vlonders. Zijn schoenen vlogen over de rand en werden gevolgd door die van zijn maat.

'Stop,' schreeuwde de man in paniek, 'ik vertel je alles.'

De andere man met de wijnvlek, die nog tegen de muur zat, wilde daarop reageren. Hij veranderde van mening door de hak van de voet die Gert samen met zijn lichaamsgewicht op de rug van zijn linkerhand zette. Dat er geen schoen omheen zat leek niet uit te maken, het krakende geluid was weerzinwekkend.

De blik in de ogen van de marinier was ijskoud.

'Die heb je voor de ritssluiting van onze vriend,' zei hij. 'Ik denk nog na over je andere hand en de kleur die ik je ga geven.'

Kermend van pijn boog de insluiper voorover, waarbij hij zijn hand uit voorzorg tegen zijn lichaam hield.

Op het balkon ratelde de man die over de reling hing een verhaal af tegen Appie. Zijn angstige ogen waren gericht op het grasveld beneden hem, waar zijn schoenen lagen.

'Dat was alles, echt waar,' kermde hij ten slotte.

'Ik geloof je,' zei Appie tevreden en hij trok de man terug over de reling. Hij knikte naar Gert, die de andere insluiper overeind zette en hardhandig zijn kleren afklopte. De man kreunde bij elke veeg over zijn lichaam en probeerde weg te draaien.

'Alles is nog heel gebeven, op een handje na,' siste Gert tegen de man. 'De volgende keer heb je minder geluk. Als we je weer

tegenkomen in de buurt van onze vriend of zijn vrouw breek ik alle beweegbare delen in je magere lijf, begrijp je dat?’

De man knikte en liep op de wenk van Gert met een pijnlijk vertrokken gezicht naar de kamerdeur. Hij hield zijn hand onder zijn arm, met zijn maat hinkend achter hem. Ze durfden niet om te kijken. Ze strompelden op hun sokken de trap af en lieten de deur beneden openstaan.

Rogier had alles met open mond gevolgd en keek ongelovig naar de twee mariniers.

‘Wat voor een verhaal gaf hij?’

‘Geen idee of er iets van waarheid zat in dat lulverhaal dat hij op het balkon opduste. Hij had het over een manke kerel in een kamp. Het zijn amateurs. De inbraak deden ze wel vrij goed, dat is hun gewoonlijke werk, denk ik. Dit was gericht op chantage om snel geld binnen te halen. Misschien lopen er wel twee zaken door elkaar. We gaan ze volgen en kijken waar we uitkomen.

‘Moet je er niet achteraan dan?’ vroeg Rogier met wanhoop in zijn stem.

‘Ja, maar ze kennen ons van gezicht, dus dat zal niet gaan.’

Rogier zuchtte door de logica en schudde zijn hoofd.

‘Maak je geen zorgen, Rinus staat klaar om ze op te vangen.’

‘Stond die al buiten op hen te wachten? Dus dit was allemaal show. Jullie hadden dit zo gepland?’

‘Vond je het een interessant scenario?’ vroeg Gert argeloos terwijl hij weer aan de tafel ging zitten.

‘Ik heb nog honger,’ zei Appie en hij schepte een stuk gebakken ei op een broodje.

Gert trok een vies gezicht toen hij een slokje uit zijn kopje nam. ‘Ik zet verse koffie, deze is koud geworden.’

Hij liep op zijn blote voeten neuriënd naar de keuken met de thermoskan in zijn handen. Appie zat rustig aan tafel zijn broodje op te peuzelen. Beide mariniers leken volkomen op hun gemak, in tegenstelling tot Rogier.

Die stond nog te trillen van de maffiafilm die net in zijn huiskamer was afgespeeld.

Die twee mariniers gingen onverstoort door, alsof dit elke dag in hun leven gebeurde. Het leek ze niets te doen. Misschien was dat ook wel zo, dacht Rogier, en hij besepte daarmee ook dat hij zich zo snel mogelijk moest aanpassen. Hij wilde mentaal overeind blijven, fysiek was al moeilijk genoeg.

Hoofdinspecteur Lotte Maarschalk bekeek de ID-kaart van de gespierde maar schichtig kijkende man voor zich. Ze controleerde zijn gegevens en legde de kaart in het dossier op de tafel van de verhoorkamer. De verdachte zat met de handboeien vast aan een ring die uit de tafel stak. Soms werd dit uit voorzorg gedaan, als er werd verwacht dat iemand gewelddadig kon worden tijdens een verhoor. Kooistra had hem zo geïnstalleerd, Maarschalk had het niet nodig gevonden, maar ze liet het maar zo.

‘Niet zo handig hè, Omar Hadouchi? Dat je een misdrijf pleegt in je proeftijd, dan ben je wel erg stom. En al helemaal als je gepakt wordt.’

‘Het was gewoon een envelop met een luchtje, ga je me daarvoor lopen afzeiken?’ merkte de jonge man brutaal op. ‘Je hebt toch helemaal niets, bitch, of ga je me nu arresteren omdat ik geen zegel plakte?’

Maarschalk kon de opmerking wel waarderen en glimlachte vriendelijk.

‘Nee,’ antwoordde ze poeslief, ‘maar als je dat wel had gedaan zouden we je nooit gevonden hebben.’

‘Fuck you, teringwrijf!’

‘Zou je willen. Heb je nog iets originelers dan bitch, fuck en teringwrijf? Niet echt bijzonder hoor. Nu wil je zeker ook dat ik oprot?’

‘Ik wil een advocaat en iemand die me niet discrimineert.’

‘Tuurlijk, een advocaat is je recht, heb je iemand op het oog? Zeg eens, gewoon voor mijn persoonlijke interesse, waarmee discrimineer ik je volgens jou?’

‘Mijn afkomst, jullie klootzakken zijn allemaal hetzelfde.’

‘Afkomst? Het is je dikke strafblad dat me die opinie geeft. Je bent geen brave burger, dus ik plaats je daarmee bewust in een groep. Een kleine crimineel zonder verstand. Hmm, eigenlijk heb je gelijk, dat zou je inderdaad discriminatie kunnen noemen.’

De jonge Marokkaan spuugde op het tafelblad vóór haar.

‘Je bent ook nog eens een smeerpijp en dommer dan ik inschatte,’ zei Maarschalk. ‘Sinds de pandemie is spugen strafbaar, deze poging mij te besmetten kost je zes maanden extra.’

‘Als ik je straks op straat tegenkom praat je anders.’

‘Ik kan niet wachten,’ zei Maarschalk, ‘flutkereltjes met een te grote bek als jij doe ik voor het ontbijt.’

‘Maak me los,’ schreeuwde de arrestant en hij trok aan de metalen handboei. ‘Ik sla je mooie kop verrot.’

‘Ik zou graag willen sparren met je,’ zei de hoofdinspecteur. Ze keek naar de camera die in de hoek van de verhoorkamer hing en meende elk woord. Ze moest de verleiding weerstaan om het ding uit te schakelen. Dat zou voldoening geven, maar desastreus zijn voor haar carrière. Ze zat in een proeftijd.

Maarschalk was sinds een berisping wegens overdadig geweld na zes maanden weer in training gegaan. Ze was vaak op de sport-school te vinden en in topvorm. Elke week een paar uur training van een personal trainer die gespecialiseerd was in vechttechnieken. Het waren geen loze woorden.

‘Goed, we gaan verder, je wilt dus een advocaat? Heb je een naam of telefoonnummer van die advocado-knaller, of ga je voor een prima donna pro Deo?’

Omdat ze een wegwerpgebaar als reactie kreeg ging ze door.

‘Weet je wat er staat op chantage en op het medeplichtig zijn aan een moordaanslag en terreur?’

Voor het eerst nadat de inspecteur de verhoorkamer binnen was gekomen zat de arrestant doodstil op zijn stoel en hij staaarde haar verbijsterd aan.

‘Ga je me zo pakken, fuckin...?’ Hij ging over op het Arabisch en Maarschalk wist dat het geen complimenten waren die ze over zich heen kreeg.

‘Houd er rekening mee dat we iemand achter die wand hebben zitten die Arabisch verstaat,’ loog Maarschalk, die naar de glimmende spiegel in de kamer wees. ‘Je wilt niet nog langer gaan zitten voor het beledigen van een politieambtenaar in functie, toch?’

Ze hief waarschuwend haar vinger op toen de arrestant weer wilde spugen en hij hield zich net op tijd in.

‘Goed zo, heb je toch iets van hersens in die schedel van je zitten. Dat speeksel zou je weer zes maanden extra kosten. Je kan het beter gebruiken bij de opblaaspop die je vriendin moet voorstellen.’

Ze probeerde hem extra te irriteren, zodat hij roekeloos werd en in zijn woede misschien iets te veel zou zeggen.

De verdachte hield zich in, maar ze zag in zijn ogen dat het hem de grootste moeite kostte. Dit was het omslagpunt. Ze liet hem afkoelen. Laten vieren, vervolgens aanvallen om daarop de onderhandelingspositie in te zetten.

Ze liet de glimlach op haar gezicht langzaam verstarren en ging voor een moment op de plek van een officier van justitie zitten. Kil somde ze op: ‘Kort samengevat hoe de aanklacht gaat luiden. Chantage en afpersing van een vrouw die als gevolg daarvan een zelfmoordpoging deed. Als ze overlijdt komt daar doodslag bij. Medeplichtigheid aan een terreur- c.q. moordaanslag op het NLD. Inclusief het spugen ga je met jouw strafblad minimaal twaalf jaar de bak in.’

De houding van de verdachte veranderde op slag. Hij keek verbluft naar de rechercheur. ‘Is die klootzak zo ziek geworden door de stank?’

‘Wat bedoel je met stank?’

‘Ja, wat denk je? Die stinkbom natuurlijk.’

‘Wie heeft het over een stinkbom? Er zat een dodelijk virus in die envelop.’

‘Rot toch op,’ stamelde Omar bleek.

‘Ja, dat hoor ik vaker,’ zei de inspecteur, ‘maar dat werkt hier niet. Als ik je wil geloven moet je me tot in details vertellen wie je die opdracht heeft gegeven. Dan kan ik je misschien helpen. Dit ondanks dat ik een bitch en hoer ben. Daar zit trouwens wel een kern van waarheid in, maar dat terzijde.’

Ze keek hem stoïcijns aan. ‘Dus wat gaat het worden?’

De man draaide zenuwachtig op zijn stoel en overwoog de opties die hij had. Uiteindelijk kwam hij tot het besef dat er niets anders op

zat, tenzij hij voor langere tijd de bajes in wilde gaan. Het besef dat hij twaalf jaar moest gaan zitten was bizar, omdat hij op maximaal twee maanden had gerekend.

Hij hief zijn handen op.

‘Goed, ik zal je alles vertellen.’ Omar zuchtte diep.

‘Mo was ontslagen door die arrogante lul van de krant. Zogenaamd omdat er minder dagbladen werden verkocht en de leiding moest bezuinigen. Maar die kale had gewoon de pik op Mo, hij was de eerste die op kantoor moest komen en eruit werd gejaast. We besloten om hem te pakken te nemen.

Er zat een stinkbom in die envelop, niet zo eentje uit de feestwinkel maar een echte. We hebben dat een keer eerder gedaan. Het duurt minstens een week voordat die lucht uit je vel is.’ Hij zei het grijnzend en keek hoe ze reageerde.

Maarschalk was niet onder de indruk.

‘Wij weten allebei dat je een lulverhaal zit op te hangen. Het OM gaat voor chantage en een moordaanslag.’

De grijns van de jonge man bevroor. Hij kon soms iemand afpersen, overvallen of bestelen, maar een moordaanslag? Nee, absoluut niet.

‘Mo zou zoiets nooit doen.’ zei de arrestant aarzelend.

‘Wie is Mo en waarom zou hij dit nooit doen?’

‘Mijn bro is veranderd na zijn ontslag, zeker sinds hij bij die groep zit. Hij wilde alleen zijn baas terugpakken en dat vond ik zijn goed recht. Maar een aanslag? Echt niet!’

‘Over welk groep heb je het?’

‘Die gekken in het kamp bij de oude haven. Ze wonen daar in zeecontainers, bij de sloperijen langs het kanaal, weet je wel?’

Hoofdinspecteur Maarschalk wist precies wat hij bedoelde. Er was aan de rand van de stad een desolate plek met stadsnomaden. Ze zaten daar illegaal, maar werden om onbekende redenen gedoogd.

Ze hadden zichzelf buiten de maatschappij gesteld en leefden, zoals ze zelf aangaven, zuiver in de natuur. Daar was op zich niets mis mee, maar de verontreinigde plek van het kamp paste niet in die doelstelling. Buiten dat zat er ook een flink aantal radicale activisten tussen de bewoners, die niet pasten in de ideologie van de groep.

Er verbleven personen met een dik strafblad en nog een paar die het niet zo nauw namen met de regels van de wet. Voor hen was de natuur pure bijzaak.

Als voormalig overslagplaats van chemische stoffen die door binnenschippers over het kanaal werden vervoerd bleef het zelfs ver van de schone natuur. Een opvangbodempolder onder dit soort station was toen nog niet verplicht. Dat betekende dat gemorste brandstof gewoon de bodem in lekte. Na de sluiting van het overslagpunt moest de grond rondom het station afgedamd worden. Dat was om te voorkomen dat het vervuilde grondwater eronder zich nog verder zou verspreiden door de omgeving. En nu groeiden er groentes boven op vervuilde grond. Als de hoofdinspecteur het voor het zeggen had zou de grond direct geruimd worden, met alles wat erop stond en leefde. Het was er niet alleen onveilig om te wonen, maar ook een broeinest van criminaliteit.

‘Dus die Mo van jou komt daar regelmatig na zijn ontslag? Doet hij soms klusjes voor ze?’

Omar reageerde niet.

‘Wat is zijn volledige naam?’

‘Mohammed Hadouchi.’

Maarschalk keek verrast op. ‘Je bedoelde net met bro niet je vriend maar je broer?’

‘Ja, daarom weet ik dat het niet waar is. Ik geloof niet dat Mo wist dat er iets anders dan een stinkbom in die envelop zat. We zouden die krantenpik alleen maar fucken met die stinkbom.’

Maarschalk knikte, ze kreeg het gevoel dat hij de waarheid sprak.

‘Oké. Wie kwam er op het idee?’

‘We waren daar om wat af te leveren in die gribuszooi toen er een manke kerel bij ons kwam staan. Hij had wat werk voor Mo geregeld, dus ze waren bekenden van elkaar. Ik mocht die gladde glui-perd niet, hij zat altijd met een mes of een pistool te klooiën. Die bluffer vond die stinkbom een goed idee en zei dat we het moesten doen.’

‘Wie is die manke precies?’ vroeg Maarschalk.

‘Hij verhuurt containers in het kamp, ze zijn allemaal bang voor hem.’

‘Hoe heet hij?’

‘Geen idee, maar ik hoorde van Mo dat hij in een garage gewerkt heeft en hij doet nu dit, plus wat losse handel.’

‘Losse handel?’

‘Auto’s opkopen en verkopen.’

‘In welke garage heeft hij gewerkt?’

‘Bij De Wit.’

‘Ton en Ron de Wit van De Zwarte Lotto?’

‘Dat doen ze allang niet meer, ze leasen spullen nu.’

‘Een ander woord voor afpersen toch?’

De jonge Marokkaan reageerde niet.

‘Waar kan ik ze vinden?’

‘Geen idee.’

Inspecteur Maarschalk glimlachte tevreden, ze had een interessant spoor. De broertjes De Wit hadden misschien wel een dekmantel gecreëerd voor hun afperspraktijken.

Ze kende het stel al ruim vijftien jaar. Het gebeurde vaak dat er lijntjes in een onderzoek in hun richting liepen. Ze deden alles wat bij de wet verboden was, daar was ze zeker van. Er was echter nooit voldoende bewijs geweest om tot een veroordeling te kunnen komen, maar misschien was nu hun tijd gekomen.

Haar collega en ex-minnaar Spits kende de broers ook. Afpersen, drugs, witwassen, katvangers, dat soort dingen, maar het beramen van een terreuraanslag hoorde daar niet tussen. Dat wil zeggen, tot nu toe. Met de luxe uitstraling die hun bedrijf had waren ze misschien wel gepromoveerd naar de eredivisie van de criminele wereld.

Maarschalk stond op en nam als domme bitch en hoer niet eens de moeite om de Marokkaan te bedanken voor zijn medewerking aan het onderzoek.

Spits kwam haar tegemoet op de gang. Hij had het laatste gedeelte van het verhoor meegekregen via de camera en glimlachte breed.

‘Dat was goed werk, meid ... ehh inspecteur, zouden we die broers eindelijk kunnen oppakken?’

‘Ik hoop het, jochie, eh ... rechercheur,’ grijnsde Lotte.

‘Was u van plan om hem af te rossen?’ vroeg Spits, die de blik in haar ogen had gezien toen ze in de camera keek.

‘Nee,’ loog Maarschalk keihard.

‘Dreamlease zit in Montfoort,’ zei Spits.

‘Sorry?’

‘Zo heet hun bedrijf: Dreamlease.’

‘Ik zal ze wat geven om over te dromen,’ zei Maarschalk grimmig. ‘Ik neem je jongen mee, misschien leert hij nog wat onderweg. Blijf jij hier en screen dat droombedrijf tot op de bodem, ik wil alles weten wat ze de laatste tien jaar hebben uitgevreten.’

‘Brengt u hem wel weer heel terug?’ vroeg Spits met een serieus gezicht.

Maarschalk liet haar lach door de gang galmen. Dat was de reden waarom ze toen voor hem was gevallen, ze hield van zijn humor. En zijn formaat, ja, dat had ze ook wel prettig gevonden. Zo’n stevige kerel naast of op je had ook de nodige voordelen. Ze liep grijnzend naar de afdeling.

Spits keek haar sip na. Bureaudienst voor hem en zijn jonge collega lekker naar buiten. In mineur tapte hij een bak koffie uit de Douwe Egbertsmachine op de gang. Hij was jaloers en zou willen dat hij de leeftijd weer had van zijn collega, oh man, dat zou wat zijn.

‘Sorry, maar mag ik erbij?’

Margreet van Personeelszaken stond achter hem met een mok in haar hand.

‘Natuurlijk,’ mompelde Spits en hij stapte opzij om haar de ruimte te geven bij de automaat.

Margreet keek naar Spits terwijl ze heet water tapte voor haar thee. Die stond met een somber gezicht in gedachten naar de suiker en melk te staren op het tafeltje naast de machine.

‘Volgens mij zit je zwaar in de put en tegen een depressie aan. Mag ik je een genezende therapie adviseren?’

‘Ik ben niet zo van de therapie,’ zei Spits stuurs. Hij had het niet zo op ongevraagde adviezen en liep weg.

‘Ik ben net geslaagd voor het diploma tantramasseur en wil je best eens onder handen nemen.’

Spits stopte draaide zich om. De toon waarop ze het voorstel had gedaan intrigeerde hem. Hij bekeek haar met vernieuwde belangstelling. Spits had haar vaak over de afdeling zien lopen, maar ook weer niet. Ze hoorde bij het interieur van het bureau.

Hij schatte haar ergens in de veertig en ze zag er verdomd aantrekkelijk uit. Ze was stevig op een goede manier en had haar blonde haar in een knot opgebonden, die met een blauw lint op zijn plaats werd gehouden. Ze liet voorzichtig een theezakje zakken in haar meegebrachte kop. Er stond een groot rood hart op de zijkant van de witte mok met de tekst ‘Ik hou van Utrecht’.

‘Denk je dat het iets voor mij is?’ vroeg Spits met een voorzichtige glimlach.

‘Ik weet het bijna zeker. Als ik je zie bewegen weet ik dat je blokkeringen hebt. Met mijn therapiemassage maak ik je weer soepel en fris, zodat je kijkt op de wereld positiever wordt. Ik laat je je eigen lichaam opnieuw ontdekken.’

Bij het woord ‘massage’ was Spits al om geweest.

‘Nou, dat lijkt me dan wel wat.’

Ze stopte een lichtgroen visitekaartje in zijn hand. Hij zag een half-naakt lichaam van een liggende vrouw met donkere stenen op de rug. ‘Praktijk Tantra Margreet’ stond erop, ‘Alleen op afspraak’.

‘Ben jij dat?’ vroeg hij.

‘Ik ben wat steviger dan die dame, maar bedankt.’

‘Wat doe je met die stenen?’

‘Ik verwarm daarmee de huid en het onderliggende weefsel om het beter behandelbaar te maken. Ik kan dan de spanningen die er zijn er makkelijker uit masseren. Het is een onderdeel van de behandeling. Die eerste is trouwens gratis als je de serie van negen volmaakt. Ik heb vanavond nog tijd, als het je zou lukken om zeven uur?’

Spits knikte, hij had zelden iets in zijn agenda staan en kende de afspraken uit zijn hoofd.

‘Niet te laat komen, anders worden mijn stenen koud.’

‘Dat zou ik niet willen,’ zei Spits nederig en hij keek hoe ze gracieus door de gang wegliep met haar kopje thee.

Zijn blik zakte naar haar welgevormde ronde billen, die een gracieuze samba leken te dansen op haar bewegingen.

Waarom had hij haar nooit echt opgemerkt? Hij vroeg zich af of de stenen op die rondingen zouden blijven liggen. Het visuele beeld dat hij voor ogen kreeg zette een stevige glimlach op zijn gezicht.

De therapeut gaat je lijf onder de stenen leggen, jij stijve, geblokkeerde oude man, zei hij in gedachten tegen zichzelf, ik ben echt benieuwd wat ze losmaakt.

Hij liep zachtjes fluitend en met een opgeklaard humeur naar zijn werkplek.

Personal trainer Rinus de Zwart stond zich uit te rekken in een brandpoort tegenover het pand van zijn nieuwe vriend Rogier. Zijn Vespa stond achter hem. Vanaf zijn flat in Overvecht was zijn werkterrein in de stad met deze scooter makkelijker te bereiken dan met een auto. Zo'n ding kostte handenvol geld en je kon hem nergens kwijt. Het nadeel van een scooter was wel dat er geen dak op zat, maar met een regenpak was het ook geregeld, en trouwens, vandaag was het stralend weer.

Langs de statige laan stonden grote herenhuizen. Tussen de panden liep een brede groenstrook, waarlangs aan beide zijden een smalle bestrate weg lag met glimmende stenen klinkers.

Op de plek van de groenstrook had vroeger een gracht gestroomd. Die was toen gebruikt voor de bevoorrading van het centrum met kleine wendbare binnenvaartboten. Rinus wist dat, omdat zijn grootvader schipper was geweest op zo'n vrachtboot.

Nu lagen er op het gras omheinde speelplekken, ingericht voor de kinderen van de buurt. Die waren verlaten, omdat het waarschijnlijk nog te vroeg was om buiten te spelen. Af en toe zag hij iemand van de bewoners naar buiten komen om naar zijn werk te gaan of de hond uit te laten.

Rinus had goed zicht op de glimmende groene voordeur van Rogier en hij had de twee mannen aan het slot zien rommelen en naar binnen zien gaan. Het ging zo snel dat hij wist dat ze het vaker gedaan hadden. Terwijl hij de woning in de gaten hield moest hij een bewoner die zijn hond uitliet uitleggen dat hij geen potentiële inbreker was, maar dat hij stond te wachten op zijn vriend Rogier.

De oude man had het met een wantrouwende blik aangehoord en Rinus wist voldoende. Het bordje 'Buurtwacht' dat boven hem op de muur hing, voorspelde dat de man snel om versterking zou vragen. Gelukkig voor hem kwam het niet zover, omdat hij niet lang daarna de twee bezoekers gehaast naar buiten zag komen. Ze waren

beiden gehavend. Een van de mannen gebruikte een zakdoek om zijn bloedneus te stelpen en de ander hield zijn hand voorzichtig vast. Hij moest goed kijken of hij het zelf geloofde: ze liepen op sokken!

Rinus grijnsde, de regels van het huis waren ook van toepassing op inbrekers! Het was ongetwijfeld een terugbetaling voor de kneuzingen van Rogier, hij kende zijn maten. Bij de opleiding had hij ze ontmoet, keiharde jongens, maar wel met een hart van goud. Nadat hij uit de marine was geschopt waren ze goede vrienden gebleven. Hun gezamenlijke vakanties waren altijd iets om naar uit te kijken.

Op zijn gemak stapte hij op zijn scooter en hij reed rustig aan de verkeerde kant de klinkerweg op.

De twee mannen voor hem hadden een fikse discussie en hadden geen aandacht voor eventuele achtervolgers. Een van hen maakte wegwerpgebaren naar de ander. Het was overduidelijk, dingen waren niet gelopen zoals verwacht.

Een blok huizen verder klikte een van hen de achterklep van een zwarte Audi open en haalde er een paar trainingsschoenen uit. De ander bleef op zijn sokken staan kijken hoe zijn maat ze aantrok en instapte. Vloekend stapte hij ook in, waarna de auto wegreed.

Rinus had geen moeite om ze bij te houden, want ze gingen dwars door het centrum, iets wat je in Utrecht beter op een fiets of scooter kon doen. Hij begeleidde veel cliënten aan huis voor hun sport, verdedigingstechnieken of met afvallen. Dat laatste gebeurde bijna altijd automatisch als hij iemand onder zijn hoede had. Hij was hard en fanatiek in zijn job, maar dat gaf altijd een goed resultaat. Het was de reden dat hij vol zat en een wachtlijst moest hanteren. Voor Rogier maakte hij een uitzondering, omdat die de plek van zijn vrouw innam in het schema en omdat hij bedreigd werd.

Ze reden de bebouwde kom van Utrecht uit en Rinus hoopte dat de bestemming niet al te ver zou zijn, want hij had geen tijd gehad om te tanken. Het geluk was met hem, want na dertig minuten en krap twintig kilometer verder reden ze een industrieterrein in Montfoort op.

Hij zag de zwarte Audi het parkeerterrein naast de showroom van een autoleasebedrijf op rijden en op een apart gedeelte parkeren. 'Uitsluitend voor personeel' stond er in grote letters op een bord. De mannen bleven druk naar elkaar gebarend in de auto zitten. Ze hadden niets binnengehaald vandaag, op een bloedneus, een beschadigde hand en een paar blauwe plekken na. Ze misten ook nog twee paar schoenen, dus er moest zelfs geld bij. Rinus was erg benieuwd wat ze tegen elkaar te zeggen hadden. Hun plan om een weerloze vrouw af te persen was mislukt en de kans dat ze ooit geld zouden ontvangen was nihil. Daar zou hij persoonlijk voor zorgen.

Hij bekeek de plek waar ze leken te werken. De glazen pui van het leasebedrijf was indrukwekkend. Prijzige auto's stonden glanzend achter de schone ramen te wachten op een nieuwe gebruiker. Rinus floot zachtjes tussen zijn tanden bij het zien van de luxe uitstraling. Er waren soortgelijke bedrijven op de fles gegaan sinds de crisis, maar die was hieraan voorbijgegaan, het was allemaal pracht en praal wat hij zag.

Een van de mannen stapte uit. Hij liep voorzichtig op zijn sokken over het grind en pakte een oude, verroeste fiets die tegen het hek stond. Met een chagrijnige uitdrukking reed hij weg.

Rinus fronste, niet het beeld van een doortrapte crimineel of terrorist. Deze man werkte dus niet hier. Appie had het al gehad over amateurs en hij kwam tot de conclusie dat zijn maat gelijk had.

Nummer twee stapte eindelijk ook uit en liep met een zakdoek voor zijn gezicht en een hand onder zijn arm naar binnen. Door de glazen pui kon Rinus precies volgen wat hij deed. Hij begroette iemand en wees naar zijn gezicht. Daarna verdween hij achter een deur, waarschijnlijk om zich op te knappen.

Na een minuut of tien kwam de man met een schoongewassen gezicht de showroom weer in. Zijn hand zat in het verband en uit zijn neus staken witte plukjes. Een keurig in het pak zittende man stond hem met de handen op de rug autoritair op te wachten.

Tijdens de korte discussie boog de beschadigde werknemer zijn hoofd en knikte volgzzaam. Rinus was benieuwd wat voor een excuus hij had gegeven voor zijn uiterlijk.

Misschien zoiets van: 'Ben wat verlaat baas, sorry. Een afpersklusje dat ik had liep uit de hand. Ik ga nu weer op gympen aan de slag met mijn gewone werk.'

Rinus grijnsde om zijn verzonnen verklaring.

Met een nijdige blik en opgeheven vinger verdween de net geklede man in een kantoor. Weer moest Rinus grinniken. Het leek wel of die ander door een onderwijzer werd gestraft met de mededeling dat dat afpersen nu maar eens afgelopen moest zijn.

Een doorgewinterde crimineel zou zo'n uitbrander van zijn baas tegenover collega's heel anders verwerkt hebben. Hijzelf wel in ieder geval, maar goed, hij was geen crimineel.

De man die hij had gevolgd ging achter een bureau zitten vlak naast de glaswand van de showroom.

Rinus liet alles op zich inwerken. Hij had twee criminelen achtervolgd, van wie de een op sokken en een brakke fiets was vertrokken en de ander gehavend achter een bureau ging zitten. Hij bleek een van de verkopers van een leasemaatschappij die net door de baas op zijn nummer was gezet. Vervolgens was hij gewoon aan het werk gegaan en nu zat hij druk te bellen.

'Wat doe jij hier?'

Hij draaide zich bliksemsnel om en stond direct klaar om uit te halen. Toen hij zag wie het was liet hij zijn handen weer zakken.

Lotte Maarschalk keek hem met een schuin hoofd geïnteresseerd aan.

Rinus zag een van de cliënten die hij trainde voor hem staan, 'Krijg nou wat, Lotte, wat doe jij hier?'

'Ik wil het eerst van jou weten'

'Met alle respect, maar waarom zou ik je dat vertellen?'

Lotte Maarschalk hield haar ID voor zijn neus, het politie-embleem zei voldoende.

'Daarom,' zei ze kort.

‘Shit, ik had geen idee dat je politieagent was,’ mompelde Rinus nerveus.

‘Hoofdinspecteur,’ corrigeerde ze hem. ‘Ik verwacht niet dat je van al je klanten weet wat ze voor werk doen. Dus nogmaals, wat doe je hier?’

Rinus keek naar de jonge man naast de inspecteur.

‘O sorry, dit is rechercheur Kooistra.’

Kooistra had het gesprek gevolgd en begreep dat de inspecteur de man kende en zelfs meer dan dat: ze trainde met hem.

Rinus knikte als kennismaking naar Kooistra en wenkte beiden dat ze wat meer afstand moesten nemen van de showroom om niet op te vallen.

‘Ik ben twee mannen gevolgd die een vriend van mij hebben bedreigd en mishandeld,’ zei hij toen ze om de hoek van een tegenovergelegen bedrijfsunit naast zijn scooter stonden.

‘Ze chanteren zijn vrouw en hebben hem afgetuigd omdat ze geld wilden hebben. Zijn vrouw heeft niet betaald en ligt nu in het ziekenhuis.’

‘Hebben ze haar ook mishandeld?’

‘Nee, het is echt een absurd en luguber verhaal, ze heeft een poging tot zelfdoding gedaan.’

Kooistra liet een zucht ontsnappen.

Rinus keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘En wat hadden die mannen voor een afspraak met die vrouw?’ vroeg hoofdinspecteur Maarschalk.

‘Ze chanteerden haar. Rogier, haar man, wist van niets.’

‘Zeg,’ zei de jonge rechercheur Kooistra, ‘heet ze soms Van Oorschot, Barbara van Oorschot?’

‘Hoe weet jij dat?’ stamelde Rinus verbijsterd.

‘Wij zijn geschoold om dit soort dingen uit te vogelen,’ grijnsde Maarschalk.

‘Wat denk je, Rinus, wat zijn het voor figuren?’

‘Ik zie een stelletje insluipers die te veel op hun bord hebben geschept en nu boven hun vermogen werken,’ zei haar trainer. ‘Een op

een gammele gekraakte fiets en de ander in een oude Audi, de laatste werkt hier.'

'Die op de fiets heet waarschijnlijk Mo, Mohammed Hadouchi. Ik heb zijn broer Omar in verzekerde bewaring zitten. Hij vertelde dat zijn broer zijn auto moest verkopen na zijn ontslag en nu fietst. Ik ga die andere vent oppakken en verhoren. Wij nemen jouw taak over en ik vraag je dringend om afstand van deze zaak te nemen.'

Rinus knikte weifelend.

'Zullen we later afspreken?'

'Op de fitnessclub?'

'Nee, dat is voor plezier. Kom om vijf uur naar het bureau en neem je vrienden mee,' zei Maarschalk. 'Waar is die kerel die je gevolgd hebt?'

'Het is die met witte propjes in zijn neus en zijn linkerhand in het verband. Hij zit tegenover de receptiebalie in de showroom, kan niet missen.'

'Prima, ik moet ook met zijn baas spreken. Tot straks.'

Rinus knikte. 'Heb je ondersteuning nodig?'

'Nee. Ik heb alle support die ik nodig heb bij me.' Ze gaf Kooistra een vette knipoog. 'Ik heb gehoord dat hij zich uitstekend kan weren, ondanks zijn jeugdige uitstraling.'

'Tot vanmiddag dan,' zei Rinus en hij stapte op zijn scooter. De hoofdinspecteur en rechercheur keken hem na terwijl hij tussen de bedrijfsgebouwen door de straat uit reed.

'Wij gaan even wat leasen,' zei Maarschalk glimlachend tegen Kooistra. Ze haakte haar arm in zijn elleboog en trok hem tegen zich aan.

'Heb je er zin in?' vroeg ze met haar gezicht vlak naast zijn mooie babyface.

'U weet dat mannen er altijd aan denken.'

'Dikke auto's?'

'Ja, die ook.'

Ze trok hem grijnzend de hoek om.

Kooistra hield galant de glazen deur van de showroom voor haar open. Rustig om zich heen kijkend liep ze naar binnen. Het geluid

van haar hakken galmde door de ruimte. Ze leken op een stel dat zwaar onder de indruk was van al die prachtige automobielen die er stonden uitgesteld.

‘Godallemachtig,’ riep ze hard terwijl ze in het rond gebaarde. ‘Dit is fantastisch, moet je kijken wat er staat. Dit moet wat witte centjes gekost hebben, denk je niet? Welke zou jij nemen?’

Kooistra keek watertandend om zich heen. ‘Die zilverkleurige Range Rover misschien?’

Maarschalk liet haar handen met een stralende lach over de glimmende rode metallic verf van een Jaguar glijden.

‘Ik vind deze wel geil,’ zei ze net te hard, waardoor elke werknemer in de showroom opkeek. De rechercheurs waren de enige bezoekers op dat moment.

De receptioniste achter de balie schoot in de lach, dit tot ergernis van haar directeur die net langsliep. Ze slikte haar grijns in door de gefronste blik van haar baas.

‘Kan ik u soms helpen, mevrouw?’ vroeg hij.

Maarschalk draaide zich om. ‘Ja, kunt u mij vertellen hoe dit alles gefinancierd is? De laatste keer dat ik u ontmoette zat u in het illegale circuit, mensen afpersen en dat soort dingen, weet u dat nog, mijnheer De Wit?’

Ton de Wit herkende haar en kreunde inwendig.

‘Ja, ik zie dat u het nog weet. Waar is uw broer Ron?’

‘Dit is allemaal legaal, mevrouw Maarschalk, dat kan ik u verzekeren. Als u mijn boeken wilt controleren mag dat.’

‘O, echt? Wat aardig. Ik houd dat aanbod zeker achter de hand, maar daar kom ik nu niet voor.’

‘Mag ik dan vragen waarvoor u dan wel komt?’ klonk het afgemeten.

‘Afpersing, chantage, mishandeling, poging tot doodslag en terreurdreiging, meer niet.’

Maarschalk zag tot haar voldoening het gelaat van de directeur dieproud worden.

Kooistra was inmiddels achter het bureau gaan staan van de man met het nog natte haar en de witte propjes in zijn neus. Hij

glimlachte naar de nerveuze man, die aan het verband van zijn hand zat te plukken. 'Laat maar zitten,' zei hij vriendelijk, 'de handboei past daar wel overheen.'

Een paar meter verder spreidde de directeur van het autobedrijf Dreamlease zijn handen in onschuld.

'Mevrouw, u heeft het over beschuldigingen die nooit zijn bewezen. U schoffeert mij door dit zo te uiten tegenover mijn werknemers. Ik herken ons niet in het profiel dat u mij voorhoudt. Wij doen eerlijk zaken met ons leasebedrijf, dat moet u geloven.'

'Dat wil ik wel proberen,' loog Maarschalk minzaam en ze klopte hard op de motorkap van de Jaguar. 'En dan zeggen ze dat misdaad niet loont, snap je dat, Kooistra?'

'Als het zo moet ga ik een advocaat bellen,' zei de ondernemer afgemeten.

'Ja, dat mag. Maar voor nu neem ik alleen de vriend van Mo mee.'

'De vriend van Mo? Die ken ik niet.'

'Jawel, het is een van uw werknemers. Wat is zijn naam?' vroeg Maarschalk en ze wees naar de man achter het bureau, die schuw voor zich uit keek en de propjes in zijn neus aanduwde. Het gezicht van de directeur werd nog donkerder en voorspelde geen promotie voor de carrière van de verkoper met de neuswatjes.

'Hassani, wat verdomme?'

Maarschalk keek de directeur met een zuinig gezicht aan.

'Dank u, het is wat hè? Zelf braaf zijn en dan gaat het personeel in de fout door duistere zaken uit te voeren. Voor shit kom je naar De Wit.'

Kooistra hoorde de spontane lach van de receptioniste. Hij zag aan de blik van de kleine, gedrongen gebouwde directeur dat zij zich ook zorgen moest gaan maken over haar loopbaan.

'Stel eventuele reisplannen voorlopig uit tot het onderzoek is afgerond. Morgenochtend om precies negen uur op het hoofdbureau van politie in Utrecht. Niet bij mevrouw, maar bij hoofdinspecteur Maarschalk,' zei ze bits tegen De Wit, 'en neem uw advocaat gerust mee.'

Ze knikte naar Kooistra, die de verkoper overeind trok en hem over zijn bureau vouwde. Maarschalk keek geamuseerd toe hoe makkelijk hij dat deed. Toen Kooistra de verdachte voor zich uit duwde richting de uitgang zag ze pas de handboeien. Tjee, dat jonge ding in opleiding was echt goed. Zou hij ook zo goed zijn ... Snel verdrong ze de gedachte die daarna in haar opkwam. De rit naar het bureau verliep opmerkelijk zwijgzaam.

Kooistra installeerde Hassani in de verhoorkamer en klikte een van de boeien los, die hij direct daarna vastzette aan de ring in het midden van de tafel. Bij licht ontvlambare arrestanten namen ze geen risico. Deze had kortgeleden gevochten, vandaar.

Hij ging naast de deur staan om op zijn chef te wachten, die het verhoor zou afnemen. De stilte maakte de arrestant nerveus, zag hij. Maarschalk kwam even later binnen en liep zwijgend om de verdachte heen, die steeds nerveuzer werd.

‘Naam?’

‘Rachid Hassani.’

‘Wat voor werk doe je?’

‘Ik ben verkoper/adviseur bij de firma Dreamlease.’

Nog wel, dacht Kooistra bij de deur, hij zou er geen geld op zetten.

‘Hoe kom je aan die verwondingen in je gezicht en aan je hand?’ vroeg Maarschalk, die hem opnam.

‘Iemand noemde me een pisllek.’

‘Dat is niet zo leuk, had die persoon een reden?’

‘Zou kunnen, maar niemand noemt me ongestraft zo.’

Maarschalk hield een glimlach tegen die opborrelde.

‘Dus die andere is er nog slechter vanaf gekomen?’

Hassani drukte de propjes in zijn neus wat dieper.

‘Luister,’ zei ze, ‘ik heb Omar en inmiddels ook Mo hier in hechtenis zitten en die hebben een volledige bekentenis afgelegd. Jij bent volgens hen het brein achter deze hele klus.’

Volgens het Maarschalkprincipe was liegen toegestaan tijdens een verhoor. Haar motivering was dat de tegenpartij het immers ook deed.

‘Tuurlijk, het zal wel.’

‘In het kort voor het proces-verbaal,’ zei Maarschalk terwijl ze ging zitten, ‘we gaan samen controleren of ik het goed begrepen heb.’

Jij kwam op het idee om de voormalige werkgever van je vriend Mo te bedreigen en daarna te chanteren?’

‘Nee, we wilden hem alleen zijn kantoor uit stinken.’

‘Origineel idee, kost je echter wel een paar jaar.’

Hassani keek de inspecteur argwanend aan.

‘Het was een slechte grap, meer niet.’

‘Chantage, afpersing, mishandeling en een terreuraanslag, dat is wel meer dan een slechte grap. Ik kan ongetwijfeld nog wat meer verzinnen.’

‘We moesten ...’ Hassani stopte, ‘ik wil een advocaat.’

‘Iedereen gaat aan de advocaat, hopelijk zijn ze nog niet op. Je mag zo bellen na dit inleidende gesprek. Ik ga jou en je vriendjes aanklagen en ik denk aan vijftien jaar bakken met nieuwe bilmaatjes. Misschien een jaartje meer of minder, maar daar komt het uiteindelijk wel op uit, verwacht ik zo.’

Ze leunde achterover en pruilde in de richting van haar arrestant.

‘Tenzij.’

‘Tenzij wat?’

‘Je me nu alles gaat vertellen, en dan ga ik kijken wat ik voor je kan doen. Ton de Wit schuift alles op jullie af, hij weet zogenaamd van niets. Ik heb zijn verklaring van onze rechercheur ook net binnen,’ loog Maarschalk met haar prachtige blauwe ogen, ‘wat dacht jij dan, dat hij zou bekennen?’

‘Het is een vuile hond, die kleine, vette teringlijer.’

‘Niet mijn beschrijving, maar hij is mijn vriend ook niet. Hij en zijn broer komen overal mee weg. Daar gaat hij jullie voor gebruiken. Jullie zijn genaaid en gepakt. Ga maar praten. Misschien kan je de jaren beperken, het is het enige wat je nog kan doen.’

Hassani keek op en de inspecteur zag dat ze beethad. ‘Toe maar,’ spinde ze, ‘je zult je beter voelen.’

‘Zeik niet,’ beet de verdachte haar toe, ‘ik ben niet achterlijk.’

Maarschalk zag aan de houding van haar arrestant dat hij de beslissing had genomen om te praten.

‘Dat met die stinkbom had niets te maken met die vrouw, dat speelde toevallig. Het was eigenlijk haar eigen schuld,’ begon Hassani. ‘Als ze gewoon haar werk had gedaan was er niets gebeurd. Ik bestelde een escort op de flat en die bitch vertelde me aan de deur dat ze geen Marokkanen deed. Teringwrijf.

Ik heb haar toen naar binnen getrokken en een paar klappen gegeven. Niet heel hard, gewoon omdat het moest. Discriminatie, weet je wel?’

‘Nee, dat weet ik niet. Een vrouw bepaalt zelf met wie ze seks heeft, prostituee of niet. Ga je altijd slaan als je je zin niet krijgt?’

‘Valt best mee, maar dat mokkel was zo arrogant dat ze een lesje moest hebben. Ik werd nieuwsgierig, want ze wilde ook niet voor dubbel tarief. Welke hoer doet zoiets? Ik liet haar gaan om haar te volgen, want ze was geen hoertje, veel te netjes. Ze deed het volgens mij voor de eerste keer. Geen pooier en een mooi lijf.’

‘En je zag wel een werkmodel in haar? Je wilde haar hebben om voor je te werken. Je eigen neukbitch.’

Hassani knikte somber. ‘Ze was er niet vies van.’

‘Behalve met jou.’

‘Krijg de tering, kutwrijf!’

Maarschalk grijnsde vals.

‘Dat verdienmodel viel dus tegen, wat gebeurde er toen?’

‘Ik ben haar een paar dagen gevolgd. Ze werkte overdag in een laboratorium en in de nacht speelde ze de hoer. Later deed ze alleen het escortwerk.’

‘Dat was voor jullie genoeg om haar af te persen.’

‘Ik moet ook leven en deed haar een eerlijk voorstel: vijftwintig procent van elke klant of 25.000 in één keer als afkoop.’

‘En dat vond je een eerlijk voorstel?’

‘Ja, want ik zou ook voor bescherming zorgen.’

‘Je wilde haar pooier worden dus.’

Hassani knikte. ‘Later bleek dat ze wel bescherming had. Mo werd bijna van een balkon af geflikkerd toen we het geld wilden innen.’

Maarschalk spitste haar oren.

‘Waar was dat?’

‘Bij haar thuis. Ik wist waar ze woonde en zag ook haar kerel naar binnen gaan. Een paar dagen geleden gaven we die vent op straat een waarschuwing. Toen we terugkwamen liet hij ons in de val lopen. Twee kerels zaten ons op te wachten en we waren kansloos tegen ze. Getrainde klootzakken. Ze wilden ons naar beneden keilen als we onze opdrachtgever niet zouden noemen.’

‘En heb je namen genoemd?’

‘We hadden geen opdracht, het was een eigen klus. Alleen verklootte de Manke toen alles ...’ Hij zweeg abrupt toen hij de grijns op het gezicht van de inspecteur zag. Hij besepte dat hij zich versproken had en vloekte.

‘Dank je,’ zei Maarschalk, ‘de Manke van de gebroeders De Wit, dat wisten we al. Nu kan je net zo goed alles vertellen, ik zal een goed woordje voor je doen en bescherming regelen.’

Hassani kreunde luid. ‘Ik ben eraan,’ zei hij zachtjes, ‘die gast is zwaar gestoord en bloedlink.’

‘Niet als ik hem eerder bij zijn lurven grijp en vastzet,’ zei de hoofdinspecteur net zo zachtjes. ‘Dus jullie begonnen met een stinkbom en door de Manke liep dat niet goed af. Wat was zijn rol in het geheel? Hoe kwamen de gebroeders De Wit in het spel?’

Ze noemde met opzet de namen, omdat Hassani ze zelf niet had genoemd.

‘Ik weet alleen dat de Manke voorman in hun garage was voordat hij werd afgekeurd na een ongeluk in de werkplaats. Ik ontmoette hem toen ik op het kamp op bezoek was met Omar. Hij had gehoord dat de vrouw in een lab werkte en wilde haar een paar buisjes laten stelen voor een aanslag. Hij wilde een afkoopsom eisen.’

‘Waren jullie van plan om een virus los te laten?’

‘Absoluut niet. Hij zei dat hij het alleen nodig had om mee te dreigen, maar we geloofden hem niet. We wilden niet meedoen, omdat de moeder van Mo en Omar bij de laatste epidemie is overleden en ze er niets mee te maken wilden hebben. Ik ook niet trouwens.’ Hij zei het laatste alsof hij een heldendaad had verricht.

‘Dat liep iets anders dus,’ concludeerde Maarschalk.

'Ik weet niet wat die manke klootzak verder heeft uitgevoerd. Wij gingen verder met die vrouw, die was van ons.'

'Goh, was ze jullie bezit?'

Rachid knikte met de overtuiging alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

'De Manke was razend op onze claim, hij had het over wisselgeld tegenover een hoofdprijs. Maar we hadden het recht van de eerste, hij moest maar aansluiten.'

Maarschalk tuitte haar lippen. 'Volgens welk recht was dat dan? Is er een wetboek met chantageregels?'

'Regels en eer van de straat, daar loop je niet zomaar omheen,' zei Hassani en hij ging verder alsof hij op een verjaardag zijn verhaal zat te vertellen. 'We gingen door met de oorspronkelijke plannen. Die hoer afpersen en die stinkbom. Dat was alles.'

'We zijn getipt, wie was dat?'

'Omar, om die Manke uit onze buurt te houden. Zo had hij wat te doen terwijl we met die vrouw bezig waren.'

'Dat was een goed idee,' zei Maarschalk oprecht. 'En wisten jullie waar ze lagen?'

'Nee joh, daar deden we niets mee, weet je nog?'

'O ja, dat is zo,' zei de inspecteur schijnheilig. 'Dus blijft over chantage en bedreiging. Joh, dat valt best mee,' zei ze sarcastisch.

Ze kreeg een bericht op haar telefoon. Het was een onderzoeksrapport van de GGD. Er trokken diepe rimpels door het fraai gevormde voorhoofd van Maarschalk.

Een agent stak zijn hoofd langs de deur en wenkte haar naar buiten. Hij vertelde dat er weer contact met de terroristen was geweest via de nieuwsbladen. Hij drukte een A4'tje in haar handen. De brief was digitaal en nu wel volledig te lezen.

Maarschalk las hem snel door en vloekte zo hard en stevig dat een langslopende agente grote ogen opzette. Die was wel wat gewend op straat maar niet op het bureau, en zeker niet van een meerdere. De hoofdinspecteur liep naar haar bureau.

Er was een tweede aanslag aangekondigd op een extreem drukke plaats die veel slachtoffers zou eisen. Door het negeren van de

eerste eis was de afkoopsom verhoogd tot vijftwintig miljoen euro in bitcoins. Ze had geen idee wat het eerste bedrag was geweest, maar dat was nu niet meer belangrijk.

Onder de tekst stond een reeks getallen die het Bitcoinadres aangaf waar het geld op gestort moest worden. Het ultimatum was achtenveertig uur. De brief was ondertekend met *Actiecollectief Zuiver Nederland*.

Hoofdinspecteur Lotte Maarschalk vroeg zich af wat deze terroristen met 'zuiver' bedoelden. Het was waarschijnlijk gewoon afleiding. Dit soort afkoopsommen gingen meestal over de financiering van een leven in een land zonder uitleveringsverdrag met Nederland. Ze legde haar lange benen op het bureau en sabbelde op een pen. In haar hoofd zette ze alles op een rij.

Er waren drie ampullen met een virus ontvreemd door die laborante. Daarna had ze ontslag genomen en was fulltime de escort in gedoken. Het hoe en waarom deed nu even niet ter zake. Het was wel uitermate vreemd dat de vermissing van de ampullen pas na zes maanden was opgemerkt. De beveiliging in dat lab moest nodig onder de loep worden genomen, maar ook dat kon later onderzocht worden.

Hassani had vermoed dat de escortvrouw alleen opereerde en dus kwetsbaar was. Iets waarvan hij wilde profiteren. Een gegeven dat later niet bleek te kloppen door de afstraffing die ze van twee getrainde kerels kregen. Zijn plan om haar voor zich te laten werken ging dus niet op. De vrouw had bescherming gehad. Dat waren de vrienden van Rinus geweest, en ze moest uitzoeken wat hun verdere rol in het geheel was.

Daarna kwam het leasebedrijf in beeld, omdat de Manke de voorman van die garage was geweest. Dat kon geen toeval zijn. Volgens Hassani was die Manke op het idee gekomen om de laborante ampullen te laten stelen. Het was heel onwaarschijnlijk dat de gebroeders De Wit hier niets van wisten. Maar de man was niet meer in hun dienst en ze had geen bewijs dat het anders was, dus moest ze aannemen dat het mogelijk was.

Vervolgens de aanslag op het NLD met de envelop waar oorspronkelijk een stinkbom in had moeten zitten. Ze geloofde dit gedeelte van het verhaal. De Manke had de drie mannen gebruikt om de ampul bij de krant te krijgen. Bleef een prangende vraag over: waarom een virus stelen en vervolgens water gebruiken bij de aanslag? Wat was daar de logica van? En waarom pleegden die terroristen een aanslag op een grotendeels verlaten gebouw van een krant? Dat sloeg nergens op.

Op dat moment herinnerde Lotte zich dat de hoofdredacteur het had gehad over een geplande vergadering die hij moest annuleren. Ze pakte haar telefoon en belde hem. Na een kort gesprek werd het duidelijk. In de planning had die middag een vakbondsoverleg gestaan in de vergaderruimte bij de krant.

Alle kopstukken van de grafische bond zouden aanwezig zijn geweest, alsmede de premier en de minister van Financiën. De krant had de ruimte aangeboden in ruil voor de nieuwswaarde van het artikel dat ze exclusief in hun weekendeditie wilde brengen. Terwijl de Marokkanen enkel het plan hadden om wraak te nemen op de ex-baas van Mo met een stinkbom, werden ze gebruikt bij een aanslag en als afleiding.

Bleef over waarom er geen virus in die envelop had gezeten. Was het inderdaad een waarschuwing geweest? Het maakte eigenlijk niet meer uit, omdat er een nieuwe dreigbrief was gestuurd. Het zou achtenveertig uur duren voordat ze in naam van het collectief weer zouden toeslaan, nu misschien met een echt virus. Ze keek op haar horloge: nu inmiddels zesenzeventig uur.

Ze moest ervan uitgaan dat de terroristen, want dat waren ze inmiddels, in het bezit waren van ampullen met dodelijke inhoud. Het laboratorium had doorgegeven dat de inhoud van die drie buisjes voldoende was om de hele provincie Utrecht plat te leggen. Over hoeveel mensen het leven zouden laten wilde ze niet eens nadenken.

Nijdig door onmacht over de situatie pakte Lotte de telefoon en belde de commissaris. Die had weinig tijd nodig om tot een beslissing te komen. Hij gaf opdracht onmiddellijk een opsporingsbevel

voor de Manke uit te laten gaan en hem vast te zetten. Ze moest het arrestatieteam richting het nomadenkamp sturen om die ampullen op te sporen. Het was ook de ideale gelegenheid om het hele kamp, dat nu een terreurdreiging vormde, op legale basis te ontruimen.

‘Haal die hele illegale zooi daar weg,’ brieste de commissaris in de telefoon, ‘ik wil dat er morgenochtend niets meer staat wat onderdak biedt aan iets of iemand die te maken heeft gehad met die aanslag. Maak er verdomme een woestijn van. Ik stoor me al jaren aan die ongeorganiseerde bende aan de rand van de stad.

De groene partij in de gemeenteraad ligt altijd dwars als ik voorstel om het op te ruimen. Dit is onze kans om grote schoonmaak te houden. Ik verheug me erop ze straks te vertellen dat het helaas moest in verband met de terreurdreiging en dat het ons spijt.’

Maarschalk hoorde een korte sarcastische lach, gevolgd door een korte stilte.

‘Hoofdinspecteur?’

‘Ja, commissaris?’

‘Stuur ook een team naar dat leasebedrijf, trek het leeg en arresteer iedereen die er iets mee te maken heeft, in de buurt zit of staat. Je hebt alle volmacht in belang van de nationale veiligheid. We zaten verdomme bijna zonder premier. Voorkom een volgende aanslag met alles wat je hebt en zorg dat die ampullen boven water komen.’

‘Komt in orde, commissaris,’ antwoordde Maarschalk glimlachend.

De beslissing van hogerhand deed Maarschalk goed. Dit was zoals ze het graag wilde: geen oeverloos geklets over privacy en rechten, maar meteen handelen om escalatie te voorkomen en hard toeslaan.

De commandant van het arrestatieteam die ze daarna sprak grijsde eveneens. Hij regelde in recordtijd een aanvulling op zijn team met een ME-peloton, inclusief bulldozers en vrachtwagens om alles af te voeren.

Morgenochtend zou genieten worden.

Commandant De Vries wreef in zijn handen, dit had hij al jaren in zijn dromen voorbereid. Het illegale kamp van stadsnomaden waar hij regelmatig met de tram langs reed irriteerde hem mateloos en

hij zou het met plezier met de grond gelijkmaken. Hij was tenslotte niet voor niets ordehandhaver.

‘Yes,’ riep hij hard, waarop zijn kat in paniek onder de bank schoot en daar niet onderuit wilde komen, ondanks zijn excuus.

Rogier lag hijgend op zijn rug op de trainingsmat en probeerde weer op een normale manier zuurstof binnen te krijgen. Hij werd, zoals iemand in de fitnessruimte daarvoor fijntjes opmerkte, met alle respect afgebeeld.

Ze waren ruim een uur bezig en alles deed hem pijn na de inleidende trainingen. Het schema was zwaar met drie keer per dag, maar Rogier merkte het resultaat al. Hij kon langer door en zelfs af en toe zijn trainer neerhalen. Hij maakte liggend op zijn rug fietsbewegingen in opdracht van Rinus, die boven hem stond te grijnzen en zijn benen telkens wegsloeg, zodat hij in onbalans kwam en moest corrigeren. 'Actief, passief,' herhaalde de trainer steeds.

Grommend probeerde Rogier de bewegingen af te maken. Appie en Gert hadden hem al gewaarschuwd. 'Een grotere klootzak kom je niet tegen in de trainingszaal,' hadden ze beiden gezegd. 'Je gaat afzien, maar later zal je er voordeel van hebben.' Dat moest hij dan maar geloven en ondanks de verzuring van zijn spieren trapte hij door. Hij probeerde zijn gedachten te verplaatsen en hoorde dat er gelachen werd in de trainingszaal.

De sfeer en de hygiëne in de sportschool waren te danken aan een schoonmaker op leeftijd. Hij zwierf continu door de ruimte en dreigde regelmatig met zijn spuitbus sporters nat te spuiten. Dat zorgde af en toe voor hilariteit.

De zevenenzeventig jaar oude schoonmaker, Rob Rietveld, schuifde door de zaal en had een aantal schoonmaakmiddelen aan zijn riem hangen. Ze produceerden een kletterend geluid bij elke stap die hij maakte. Fanatiek poetste hij elke machine die in gebruik was geweest. Tussendoor stopte hij soms vlak voor een sporter die op een fitnessapparaat bezig was om zich in het zweet te werken. Hij bleef dan zo lang staan dat die wel op moest kijken. Rietveld spoot dan zijn eigen kale schedel nat en ging er met een dweil overheen. 'Als je straks klaar bent goed schoonmaken,' sprak hij de sporter

toe, en hij dreigde met de spuitbus in zijn hand, 'want ik weet je te vinden.'

Hij stond stil bij een jonge man op een trainingsfiets en snoof opzichtig. Rietveld spoot met een onbewogen gezicht een straal schoonmaakmiddel onder de oksels van de zwetende sporter. 'Je meurt, maat, heb je de wasstraat gemist?' Er klonk gegrinnik in de trainingszaal.

'Je moet niet zo zeiken, Robbie, je lijkt mijn moeder wel,' mopperde de bezwete man, 'het was laat gisteren. Ik ben oud zweet aan het lozen.'

'Ja, en dat is voor iedereen hier te ruiken. Je mag blij zijn dat ik niet een van je ouders ben. Ik had je echt verzopen tijdens een wasbeurt. Je bent zo uit je bed komen rollen en nu mogen wij het geurtje Bar & Boos met je delen. Moge de Heer je vader vergeven dat hij zijn zaad met je moeder deelde en haar dat zij het liet gebeuren.'

De jonge man op de fiets moest grijnzen en er klonk hard gelach door de ruimte. De oude schoonmaker keek ook naar Rogier op de mat en schudde zijn hoofd. Het leek alsof hij wilde zeggen dat er geen hoop meer was met dit soort figuren om zich heen.

Rogier nam een kleine pauze. Vanaf de mat had hij een goed zicht op de glimmende en schone zaal. De fitnessclub die Rinus gebruikte voor afspraken met zijn cliënten was uitgerust met nieuwe trainingsapparaten voor alle mogelijke oefeningen om spieren in conditie te houden. De spiegelwanden gaven een ruimtelijk gevoel en maakten de sportaccommodatie groter dan ze in feite was. Een rustig liedje van Sting zweefde door de zaal.

Rogier had behoefte om te blijven liggen. Ze waren met verdedigingstactieken bezig. Hij was zijn motivatie kwijt om op te staan en weer als een zak zand op de mat gegooid te worden.

'Kom op, oud wijf, dat was lang genoeg,' merkte Rinus spottend op. Hij reikte zijn hand naar de liggende Rogier. Die pakte hem kreuwend aan en rukte er toen onverwacht hard aan. Zijn trainer wankelde en Rogier maakte daar direct gebruik van. Hij haakte zijn voet achter de enkel van Rinus en zwipte hem hard omhoog. Met een ongelovig gezicht klapte de trainer keihard op de trainingsmat.

Nu was het de beurt van Rogier om spottend naar beneden te kijken. Hij zag tot zijn genoegen dat de truc die hij net geleerd had werkte. 'Hoezo oud wijf?'

'Verdomme,' gromde Rinus met een vertrokken gezicht. 'We vechten wel eerlijk, toch?' Waarop hij vervolgens de voeten wegveegde van Rogier, die met een harde klap op de mat viel. Daar zette hij hem vast in een beenklem. 'Kijk, zo doe je dat. Rustig, beheers je woede,' zei hij kalm tegen een woest spartelende Rogier. 'Kijk waar de gaten in de verdediging van je tegenstander zitten. Ughh ... fuck, wat flik je nou?'

'Gaten vinden,' gromde Rogier. Hij draaide zijn hand en hoorde tot zijn voldoening een pijnkreet. De beenklem viel weg. Rinus tikte af en keek zijn trainingspartner met een pijnlijk gezicht aan. 'Die klotegeintjes bewaar je maar voor het echte werk.' Hij wreef over zijn pijnlijke kruis en stond op. 'Genoeg voor vandaag, we moeten ons straks melden op het politiebureau.' Hij klopte Rogier op zijn rug. 'Je bent een echte straatvechter, hè?'

'Ik heb geen idee,' zei Rogier naar waarheid.

'Er zijn wel mogelijkheden om een echte klootzak van jou te maken. Je hebt wel potentie.'

'Bedoel je dat als compliment?'

'Elke man moet op zijn tijd een klootzak kunnen zijn,' knikte Rinus wijs.

'Goed om te weten,' mompelde Rogier, 'ik ga douchen.'

'Zie je straks, ik heb nog een trainingssessie van een half uur,' zei Rinus.

Rogier liep de trappen af naar de kleedruimte en ging puffend op een bankje zitten. Hij begreep nu wat de vrienden van Rinus bedoeld hadden toen ze hoorden dat hij in training ging bij het *beest*. Er was geen plek in of op zijn lichaam die geen pijn deed.

Hij trok moeizaam zijn kleren uit en gooide zijn handdoek over de haak in de doucheruimte.

De warme stralen op zijn gepijnigde lichaam deden hem goed en hij stond met zijn ogen dicht stil te genieten. Hij hoorde iemand iets

zeggen en keek op. Een paar meter verder zag hij een man naar hem kijken.

‘Sorry, wat zei u?’

‘Heb je een ongeluk gehad?’

‘Hoezo?’

‘Zo te zien aan die kleuren op je lijf ben je behoorlijk beurs.’

‘O, dat. Nee, ik ben overvallen.’

‘Zijn ze gepakt?’

‘Ja, niet door mij, maar door vrienden. Ze zijn nu ook op kleur.’

‘Zeg, ik ben personal trainer hier en zou je kunnen leren om te voorkomen dat je vaker in elkaar geslagen wordt.’

‘Bedankt, maar ik ben al voorzien. Ik ben hier al in training bij een personal trainer.’

‘Bij die gladde klootzak Rinus zeker?’

‘Ja, een vriend van me,’ zei Rogier. ‘Niet van u, begrijp ik?’

‘Zeker niet, hij steelt mijn klanten.’

‘Dat zal toch niet alleen door zijn gladde uiterlijk komen? Misschien is hij wel beter,’ grijnsde Rogier.

De gespierde man liep op hem af en bleef dicht voor hem staan.

‘Bedoel je dat ik niet kan trainen?’ vroeg hij grimmig.

Rogier wilde geen confrontatie en verontschuldigde zich.

‘Joh, het was een grap, meer niet.’

‘Ik vind je grap niet zo leuk.’

‘Oké sorry. Ik zal geen grappen meer over u maken.’

Het was in de eerste theoretische les van Rinus naar voren gekomen: loop weg als het kan, maar sla toe als je moet. Het is geen kwestie van lef of eer, maar gewoon van intelligent reageren.

Hij maakte aanstalten om zijn handdoek te pakken, maar werd tegengehouden door een hand op zijn schouder. Hij stapte achteruit en keek de man aan.

‘Ik heb liever niet dat u me aanraakt.’

De man herhaalde wat Rogier gezegd had met een hoog smekend stemmetje: ‘O, je hebt liever niet dat iemand je aanraakt?’

De toon van de man was ronduit vijandig en denigrerend.

‘Ik denk dat als u klanten verliest u meer aan uw contactuele eigenschappen moet werken, want ze zijn niet best. Het is in mijn beleving erg vreemd om iemand op deze manier naakt te benaderen in de doucheruimte van een fitnessclub. Doet u dat voor de kick?’

Rogier had meteen spijt van zijn opmerking.

‘Wie denk je wel dat je bent, kloothommel?’ briede de man. Hij wilde Rogier weer vastgrijpen, maar die stapte snel opzij.

‘Ik zei dat ik daar niet van gediend ben,’ zei Rogier.

‘Ik zal je even een lesje leren,’ klonk het. Het gezicht van de man was van woede vertrokken toen hij sloeg.

Rogier was met een goede reden opzijgestapt om in de juiste positie ten opzichte van zijn opponent te komen, zoals hij van Rinus had geleerd. Hij had al voldoende training gehad voor dit soort situaties en bracht de lessen in de praktijk.

Met zijn blik gefocust op de beweging van zijn tegenstander ontweek hij de slag en ving de vuist op. Vervolgens trok hij hem door in de beweging van de stoot. Daarmee bracht hij de man in onbalans en hij draaide hem verder door stevig aan de arm te trekken. Hij zag dat zijn aanvaller moeite had om overeind te blijven door de plotse draai en haalde hem neer door snoeihard in zijn knieholte te trappen.

De agressieve man sloeg hard tegen de grond en gaf een kreet van pijn toen zijn knieën hard op de natte tegels terechtkwamen. Hij keek met een pijnlijke blik en verbaasd op. Dit had hij nooit verwacht.

‘Wat gebeurt hier?’

Een lange, slanke man met een handdoek om zijn middel stond in de deuropening van de doucheruimte naar hen te kijken. Rogier herkende de eigenaar van de club, die Rinus een dag eerder aan hem had voorgesteld.

‘O, niets bijzonders hoor,’ zei Rogier, ‘het is een beetje glad hier. Gaat het?’ vroeg hij quasibezorgd aan de man op de vloer.

Die knikte weifelend, kroop overeind en liep hinkend weg. Hij drukte woest op een knop in de tegelwand en ging met gebogen hoofd onder de straal warm water staan.

De eigenaar, die nog steeds in de deuropening stond, keek naar hem met een ijzige blik.

Rogier liep naar de haken aan de wand en pakte zijn handdoek.

‘Dat is toch niet net gebeurd hè?’ vroeg de eigenaar en hij wees op de blauwe plekken op Rogier zijn lichaam.

‘Nee,’ zei die lachend, maar zijn ogen deden niet mee, ‘zo snel krijg je die niet, dat is oud zeer. Maar klantvriendelijk is deze PT’er niet, eerder agressief, en zijn kantoor is vochtig. Geen aanbeveling voor uw fitnesscentrum, maar dat is slechts mijn mening.’ Hij knikte naar de eigenaar en stapte de kleedruimte in.

‘Cas Eggerman, wij hadden een afspraak vanmiddag op mijn kantoor wegens klachten,’ hoorde Rogier de eigenaar tegen de man in de douche zeggen. ‘Laat dat maar zitten. Bij dezen verbreek ik ons contract met u.’

‘Flikker toch op man,’ was de reactie.

De eigenaar van de club deed dat en verdween in de sauna naast de kleedruimte.

Rogier kleedde zich rustig aan met een glimlach om zijn mond. Ontslag onder de douche, dat was origineel. Rinus zou nog meer klanten gaan stelen van zijn concurrent.

Hij was dankbaar voor de zeer effectieve lessen in zelfverdediging die hij van Rinus had gekregen. Het gaf zijn zelfvertrouwen een enorme boost en zorgde voor een heerlijk rustig gevoel. Appie en Gert kregen sneller gelijk dan hij had gedacht. Hij had zich met succes verdedigd en zelfs een personal trainer neergelegd. Twee zelfs, als hij Rinus meerekende. Hij was nog bezig met zijn kleding toen Eggerman binnenkwam en naar zijn locker liep. Hij keek niet op of om.

Nog steeds glimlachend vertrok Rogier. Hij was geen moment bang geweest voor een tweede confrontatie, en dat was weleens anders geweest.

19

De vriendengroep stapte het hoofdbureau van politie in. Ze hingen aan de lippen van Rogier.

‘Dus jij hebt weer gevochten? Je bent nog erger dan Rinus,’ zei Gert.

‘Hoezo ben ik erg?’ vroeg Rinus geïrriteerd. ‘Ik heb hem geleerd om zichzelf te verdedigen. Hij heeft die kwal Eggerman neergelegd in de douche. Die kerel gebruikt stimulerende middelen waar hij niet tegen kan, hij gaat vaker over de rooie als hem iets niet zint.’

‘Waarom heb je met hem gevochten?’ vroeg Gert.

‘Hij zat aan mijn lijf,’ antwoordde Rogier, ‘daar hou ik niet van en hij noemde Rinus een gladde klootzak die zijn klanten steelt.’

‘Ga je daarvoor vechten, dat is toch waar?’ zei Appie vol overtuiging. ‘Voor een deel tenminste.’

‘Welk deel bedoel je daarmee?’ vroeg Rinus dreigend.

‘Ik beroep me op het recht om te zwijgen,’ was het antwoord.

‘Ja, dat lijkt me beter,’ reageerde Gert wijs.

‘Maak je niet druk,’ zei Rogier, ‘het komt vanzelf goed.’

‘Hoezo?’

‘Hij heeft onder de douche zijn ontslag gekregen.’

Goedkeurend gemompel klonk door de gang.

Ze werden in de wachtkamer naar een zitbank verwezen door een charmante politiefunctionaris.

‘Ik geloof dat ik je leuk vind,’ zei Appie terwijl hij haar onbeschaamd zat aan te staren.

‘En eindelijk ontmoet ik je dan, dat werd wel tijd hoor,’ antwoordde ze glimlachend. Haar blik verstarde echter en ze keek hem even stoïcijns aan. Daarna liep ze weg.

De mannen op de bank schoten in de lach.

‘Was dat sarcasme?’ vroeg Appie, haar verward nakijkend.

‘Als je dat moet vragen is het ernstiger dan ik dacht,’ grinnikte Gert.

‘Wat bedoel je?’

Weer klonk er gegiechel op de bank.

‘Wat nou?’ vroeg Appie geïrriteerd.

Rinus werd de verhoorkamer in geroepen en dat duurde maar kort. Toen hij terugkwam in de gang knikte hij dat Rogier verwacht werd. Hijzelf had een trainingsafspraken en moest weg. Ze spraken af dat ze elkaar later zouden ontmoeten in de kroeg Rocky op de Steenweg, om daarna ergens iets te gaan eten.

Rogier ging voor de hoofdinspecteur zitten en beantwoordde de vragen van Maarschalk zo goed mogelijk. Hij was nog steeds een stuk tijd kwijt dat hij niet kon verklaren. Hij nam de vrouw voor hem op. Ze had een aantrekkelijke en dynamische uitstraling en hij was zwaar onder de indruk van haar voorkomen.

Ze verblindde hem met haar witte tanden en hij viel voor haar spontane lach. Het was aanstekelijk om mee te doen met die lage, rollende toon die ze haar lach meegaf als ze iets leuk vond.

Toen hij het aangeboden kopje koffie aanpakte liet ze haar hand een kort moment op de zijne rusten. Hij voelde het tot in zijn botten en probeerde de gevoelens die het veroorzaakte te onderdrukken. Aan haar sensuele lach zag hij dat ze het had gemerkt.

Verdomme, mijn vrouw ligt in het ziekenhuis en ik zit hier als een opgewonden puber te flirten met een inspecteur van politie. Maar het moment ging voorbij, want zijn morele kompas greep in.

De inspecteur las het proces-verbaal van rechercheur Spits door. Ze keek vervolgens op met een stel prachtige blauwe ogen, die dwars door hem heen leken te kijken. Weer voelde hij haar en hij ontweek de blik. Hij keek star naar de witte kop voor hem op tafel, met zijn inmiddels koude koffie.

Hij wilde hier weg, want hij kon niet overweg met zijn gevoelens.

‘Nerveus?’ vroeg ze. ‘Als u de waarheid vertelt kan er niets gebeuren, dat is meestal zo. Ik wil het gat vullen dat we in het tijdschema hebben, dat irriteert mij.’

‘Anders mij wel,’ antwoordde Rogier oprecht, ‘ik word er angstig van. Ik weet dat ze gesprongen is, maar weet niet wat er daarna is

gebeurd. De buren zeggen dat ik pas later ben gaan kijken, dat is niets voor mij.'

'Wat zou u dan normaal hebben gedaan?'

'Ik had haar kunnen verzorgen, eerste hulp kunnen geven, 112 kunnen bellen, dat soort dingen. Nu bleef ik boven en ik weet verdomme echt niet waarom.'

'Misschien wilde u wel dat ze dood was? Uw huwelijk was niet zo goed, heb ik begrepen, uw vrouw wilde scheiden.'

Maarschalk bleef hem strak aankijken.

'Hoe is uw seksleven?' vroeg ze toen abrupt.

Rogier werd overvallen door de vraag en stamelde: 'Hoezo?'

'Omdat ze in de escort werkte. Eerst alleen in de avond, later full-time. Uw vrouw is mooi en in de bloei van haar leven, zocht ze iets?'

'Ze was de laatste tijd vaak moe,' fluisterde Rogier.

De inspecteur boog over de tafel en pakte zijn hand. 'Wat ik vreemd vind met zo'n aardige en charmante man.'

Rogier wilde zijn hand wegtrekken, maar zijn lichaam reageerde niet. Het was totaal geblokkeerd. Ze kneep zachtjes en het zweet brak hem uit, maar hij kon zich niet verroeren.

'Dat zou bij mij niet gebeuren,' zei ze met een berustende glimlach. 'Ik zou ...'

Er werd op de deur geklopt en dat redde Rogier uit zijn machteloosheid van pure wellust. Maarschalk stond op en overlegde in de deuropening met iemand die buiten bleef staan.

'Goed,' zei ze tegen Rogier terwijl ze zich omdraaide, 'ik weet voorlopig genoeg, we praten later verder. Blijf bereikbaar, oké?' Ze verdween door de deur de gang op.

'Als ik jullie nog nodig heb bel ik wel,' zei ze terloops tegen Appie en Gert toen ze langs de wachtkamer kwam.

Rogier zat in nog in de verhoorkamer en probeerde wanhopig weer controle te krijgen over zijn geest en lichaam. Hij voelde een hand die aan zijn schouder trok.

'We mogen gaan, hoor,' hoorde hij Appie zeggen, 'je hoeft hier niet te blijven. De inspecteur zou bellen als ze ons nog nodig heeft.'

Rogier stond op en vroeg zich af of hij weer een black-out had gehad. Was dit ook gebeurd na het springen van Babs en in het ziekenhuis? Wat was er verdomme toch met hem aan de hand?

Thuisgekomen besloot hij een afspraak te maken met zijn huisarts. Nadat hij de assistente had verteld wat er gebeurd was, kon hij direct komen. De huisarts was ervan op de hoogte gebracht dat zijn vrouw in coma lag.

‘Hij wil u graag direct spreken,’ zei de assistente.

Na een aantal testen zat huisarts Brouwer achter zijn bureau en hij tikte de gegevens van Rogier die hij had gemeten in zijn computer.

‘Lichamelijk bent u in orde, op een paar beurse plekken na. U heelt goed,’ zei hij na bestudering van de hechtingen in Rogiers schedel. ‘Dit lijkt mij een typisch geval van PTSS, een posttraumatische stressstoornis. Het ongeluk met uw vrouw,’ Rogier was blij dat de arts het zo noemde, ‘en de overval op straat zijn nare ervaringen, die nu overheersen. Heeft u last van woedeaanvallen?’

Rogier schudde ontkennend zijn hoofd, maar wist dat Rinus een andere opinie zou hebben. Die had hem die middag nog een hysterische straatvechter genoemd, die zijn ballen eraf probeerde te draaien.

‘Zenuwachtig, nerveus, last van spanningen?’

Rogier dacht terug aan het verhoor met de aantrekkelijke inspecteur op het bureau en hij knikte.

‘Ik ben soms de controle over mijzelf kwijt.’

‘Gebeurt dat tijdens een onverwachte situatie?’

‘Ja, ik kan me dan niet bewegen en heb daarna een gat in mijn geheugen, ik weet dan achteraf niet wat er gebeurd is.’

‘Duidelijk. Ik geef u medicatie tegen de stress en wil u graag over twee dagen hier terugzien. Hoe is het met uw vrouw?’

‘Redelijk, ze houden haar nog in coma, ik ga er zo naartoe.’

‘Had ze een reden om een andere huisarts te kiezen?’

‘Ik weet daar niets van, is dat zo?’

Brouwer knikte kort. ‘Niet leuk voor mij, maar het is haar volste recht. Goed, hou vol, voor u het weet bent u weer samen,’ zei de arts goedbedoeld.

‘De tijd zal het leren,’ mompelde Rogier somber en hij liep door de smalle gang naar de naastliggende apotheek. Hij trok een label uit de automaat en bekeek het nummer boven de balie. Het was niet druk, er waren maar twee mensen voor hem.

Hij wreef rusteloos over zijn voorhoofd, want hij werd tureluurs van zijn warrige denkpatronen. Ze kwamen en gingen met de snelheid van een trolley in een pretpark. Hij hield helemaal niet van die snelle capriolen die ze maakten en werd er kotsmisselijk van.

Er zat een niet te stoppen achtbaan in zijn hoofd. Hopelijk konden die voorgeschreven pilletjes de plek in zijn lichaam lokaliseren om het ding uit te schakelen.

Ricardo Tielens, alias de Manke, stond op de spijlen van de ijzeren spoorbrug over het kanaal en keek met een grimmige blik naar beneden. Hij had het terrein net op tijd kunnen verlaten en streek zijn lange blonde haar naar achteren. Zijn spitse gezicht was vertrokken van woede. Rondom en in het kamp waar hij tot voor kort nog woonde krioelde het van de uniformen. Tielens had er rekening mee gehouden dat dit ooit zou gebeuren en had daarom een ont-snappingsroute ingepland via de spoorbrug. De toegangspoort naar het kamp die hij geïnstalleerd had was prima om mensen buiten te houden, maar ook om het kamp af te sluiten, vandaar.

Tielens had persoonlijk het kamp gecreëerd op de plek van een voormalige autosloperij en overslagplaats voor de binnenvaart. In het begin dealde hij drugs vanuit een oude zeecontainer op het verlaten terrein. Toen hij de mogelijkheden zag die de metalen gevaar-tes hadden ging hij ze verhuren voor bewoning. Hij had tenslotte ruimte zat om zich heen. Met wat rollen isolatie en een houten be-timmering werden de containers ingericht met spullen van de kringloop en was hij huisbaas geworden over een containerpark. Met elke container die hij aankocht en weer verhuurde werd het kamp groter en ten slotte kreeg het een formaat van een gemid-delde camping.

Zo ging het door, tot de ruimte begrensd werd door het kanaal en de snelweg. Er ontstond een vrijstaat waar zelfs de politie niet graag op bezoek kwam. Boven de bewaakte toegangspoort plaatste Tielens een bord met dikke letters: 'Groen maakt Zuiver.' Het motief daarvoor was dat de overheid natuurliefhebbers anders benaderde dan duistere sloperijen met vage handel. Het bewijs van hun groene imago zat in de lange houten bakken met allerlei soor-ten groentes rondom de containers.

Het groen had aantrekkingskracht en het inwonersaantal was in korte tijd sterk gegroeid, en dat gold ook voor zijn inkomen. Het

kamp was echter een vrijgevochten bende met zeer weinig regels. Ruzies waren aan de orde van de dag en werden beslecht door vechtpartijen. De mensen die er voor het groene imago waren gekomen vertrokken weer. Nu werden er voornamelijk drugs gedeald en gestolen auto's omgekat. Niettemin werd het kamp door de overheid nog steeds gedoogd, tot vandaag dus.

Het was een ingecalculeerd risico geweest, maar het was toch nog onverwacht gekomen. Zijn huuropbrengsten was hij kwijt. Een groot deel van zijn inkomen werd hem ontnomen. Hij was woedend, eerst pakten ze zijn verdiende uitkering af en nu dit weer!

Met een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht volgde Tielens de acties die zich onder hem afspeelden en hij pulkte aan zijn gouden oorknopje.

Een rij mannen achter doorzichtige schilden sloeg met een wapenstok op alles wat bewoog of niet snel genoeg een bevel opvolgde. Blauwe zwaailichten weerkaatsten tegen de grauwe en verroeste zeecontainers die de basis vormden van het nomadenkamp. Een bulldozer verwoestte in enkele minuten met brute kracht de in houten bakken aangelegde maar verwaarloosde groentetuinen. In de diepe groeven van donkere aarde die achterbleven lagen alleen nog de resten van geplette groentes en houtspaanders.

Kortom, Tielens zag de ME korte metten maken met zijn door de jaren heen zorgvuldig opgebouwde oase aan de rand van de stad.

Een trein denderde achter hem langs, maar hij schrok niet, hij wist dat hij op veilige afstand stond. Met zijn handen aan de reling bewoog hij langzaam zijn been op en neer om de bloedsomloop op gang te houden. Drie operaties had hij al ondergaan, maar soepel zou zijn been niet meer worden, had de arts opgemerkt. Hij moest er maar mee leren leven, was diens opinie geweest.

Na het ongeval op zijn werk had hij problemen gekregen met de uitkeringsinstantie. Geen uitbetaling, was de harde conclusie geweest. Hij was met zijn vijfendertig jaar nog heel goed in staat om met een stijf been in een ander beroep aan de slag te gaan.

‘Pijn, zegt u? Als we iedereen met pijn een uitkering moeten geven zijn we morgen failliet,’ had de man achter het glas van een gemeentelijk loket schamper opgemerkt.

Tielens had als reactie woest het glas uit de sponning geslagen en de ambtenaar was van schrik van zijn stoel gevallen. Hij werd weggestuurd met de mededeling dat als hij terug zou komen er een aanklacht ingediend zou worden.

Na die dag ging zijn teleurstelling over in blinde haat tegen alles en iedereen die een rol had bij de Nederlandse overheid. Zijn behoefte aan wraak zat zo diep dat het hem niet uitmaakte of er slachtoffers zouden vallen bij zijn voorgenomen kruistocht, want zo noemde hij het. Hij wilde de Nederlandse staat straffen voor het onrecht dat hem was aangedaan.

Ze moesten hem financieel compenseren voor zijn pijn en het verlies van zijn baan. Hij had gelukkig nog het beheer over een wietplantage en wat overpakwerk, dat hij door mannen uit Polen liet doen. Dat bracht echter geen groot geld in het laatje. En nu ging beneden zijn huuropbrengst de goot in.

Toen hij een tijdje terug de Marokkanen hoorde praten over een luxe hoer die ook als viroloog werkte had hij mogelijkheden gezien. Hij had gelachen om hun voornemen om iemand zijn kantoor uit te stinken en had spontaan zijn briljante idee gekregen. Dit zou de kans kunnen zijn.

Mensen waren bang en gevoelig voor geruchten op internet over een nieuw virus. De regering had direct de richtlijnen weer aangescherpt, want die zat niet te wachten op een uitbraak. In dat gegeven zag hij een mogelijkheid om zijn slag te slaan, er zat geld in een goed virus!

Tielens had de escortvrouw een tijdje gevolgd en ook de Marokkaan opgemerkt. Direct als altijd had hij het hoertje aangesproken en aangeboden om die Marokkaan die haar volgde en waarschijnlijk chanteerde van haar rug te halen.

‘Maar ik doe dat niet gratis,’ had hij gezegd, ‘ik wil in ruil een paar ampullen met een gevaarlijk virus. Het moet wel echt spul zijn.

Ik gebruik het uiteraard niet, want ik ben niet levensmoe. Het is puur bedoeld als dreiging.'

Ze weigerde, maar hij had opgemerkt dat ze aarzelde.

'Denk erover na wat het je waard is,' had hij gezegd.

Daarna had hij via Mo met de andere Marokkanen overlegd. Ze vroegen 25000 euro om haar los te laten. Zijn eerste impuls was om ze alle drie direct om te leggen, maar dat kon niet. Nóg niet in ieder geval, ze waren essentieel in zijn plan en hij had ze nog nodig.

De volgende dag had hij het hoertje weer opgezocht. 'Wat is je prijs?' had hij gevraagd. 'Tachtigduizend voor drie ampullen,' was haar antwoord geweest, 'plus de Marokkaan.'

Hij had haar een hand gegeven en gezegd dat ze een deal hadden. Ze hadden een tijdstip afgesproken niet ver van de plek waar hij nu stond, op een grasstrook aan de overkant van het kanaal. Hij zou haar met cash betalen, had hij beloofd, iets wat hij niet van plan was.

Bij de levering had hij de medische transportdoos uit haar handen gegrist. De vrouw was te bang om te protesteren door het pistool in zijn hand. Ze zag wat hij van plan was.

Door de twee vissers die hun auto op dat moment naast de zijne parkeerden en spullen neerlegden aan de waterkant moest hij zijn plan wijzigen en hij stopte zijn wapen weg. Ze hadden de doodsbange vrouw gezien en haar gevraagd of alles goed was.

Ze maakte direct van de gelegenheid gebruik om naar haar auto te rennen, die verderop in de berm stond. Tielens bleef besluiteloos staan en overwoog zijn opties. Drie lijken zou te veel ophef geven en een nieuw onderzoek starten, dat hij niet kon gebruiken. Hij knikte vriendelijk naar de vissers en wenste ze een goede vangst. Hij keek de vrouw na, die slippend over de smalle dijk wegreed. Tielens wist waar hij haar kon vinden.

In zijn caravan had hij de medische transportdoos voorzichtig gecontroleerd. Met handschoenen aan en een zuurstofmasker op had hij de box geopend en de drie secuur verpakte en verzegelde ampullen gezien. Het leek erop dat ze echt spul had afgeleverd.

Tevreden had hij de doos opgeborgen in de bioafvalruimte van zijn caravan.

Op dat moment moesten de Marokkanen de envelop nog op de juiste plaatst afleveren. Ze wisten van niets, maar hun oorspronkelijke plan van een stinkbom zou een virusaanslag worden. Ze werden daarmee de geplande afleiding die hij nodig had om de rest van zijn plan uit te voeren. Als de recherche bewijsmateriaal zou vinden in de container bij het leasebedrijf en op de envelop bij de krant zouden ze zich op hen richten en had hij zijn handen vrij.

In zijn ogen had hij op dat moment een volmaakt plan in handen. De envelop werd afgeleverd bij de krant en had daarmee de start moeten zijn van een uitbraak van paniek en chaos. Maar al die commoties waren uitgebleven. In de media en op internet werd er wel geschreven over een aanslag, maar er werd niets bij vermeld over een virus.

Had die labmuts hem belazerd of wilde de overheid paniek voorkomen?

Hij wist zelf ook niet wat erin zat, het waren geen buisjes waar je even je neus in kon steken om het te testen. Hij moest de laborante snel opzoeken en voorkomen dat ze ging praten. Toen hoorde hij dat ze in coma lag. Hij had geen idee hoe en waarom, maar het kwam hem uitstekend uit. Dat scheelde hem werk en zijn plan was nog in leven. Zolang ze niet kon communiceren had hij een dodelijk virus in handen en maakte het niet uit wat er in die ampullen zat. Het kon nog, maar hij moest wel snel zijn.

De twee ongebruikte ampullen waren zijn troefkaarten. De enige die wist wat hij in handen had was de laborante en die lag in coma. Dat gegeven gaf hem voorlopig de controle over het spel.

Hij zou de media laten weten dat de aanslag op het NLD een waarschuwing was geweest. Daarmee neutraliseerde hij min of meer de inhoud van de envelop.

De volgende aanslag zou plaatsvinden op een drukbezochte locatie die hij in gedachten had en zou veel slachtoffers eisen. De overheid zou het risico niet aandurven en aan zijn verzoek voldoen, daarvan was hij overtuigd.

Met zijn blik gericht op het steeds kleiner wordende kamp onder hem peinsde hij verder. De zwakke plek was die laborante. Als ze zou ontwaken en eventueel zou verklaren dat er geen virus in die ampullen zat, waren zijn vijftwintig miljoen euro foetsie, want dat was het bedrag dat hij geëist had. Dat mocht niet gebeuren na zo veel werk.

Grimmig volgde hij de bedrijvigheid onder hem. De oude zeecontainers werden geladen op vrachtwagens geladen en bulldozers schoven de inhoud in open afvalbakken, die ook werden afgevoerd. Het ging allemaal zo snel dat het kamp de middag waarschijnlijk niet eens zou halen.

Zijn gedachten gingen terug naar de vrouw in het ziekenhuis. Ongewild had hij er toch respect voor hoe ze had gehandeld. Misschien had ze hem drie buisjes onschuldige vloeistof geleverd. Als ze dat aan iemand kon vertellen was het over en uit.

Er zat maar één ding op: hij moest voorkomen dat ze zou kunnen praten. In dat aangepaste en ingekorte plan zat ook dat hij de Marokkanen eerder moest uitschakelen, want ze waren de enige link tussen hem en de vrouw.

Met zijn telefoon stuurde hij een eerder opgestelde tekst naar verschillende kranten, de nummers had hij er al in gezet. Hij maakte zich geen zorgen dat hij zijn identiteit zou prijsgeven, want hij gebruikte een prepaid.

Tielens liet het apparaat na het verzenden van het bericht ook gewoon aanstaan. Als het ding het zou overleven en ze de telefoon zouden uitpeilen, kwamen ze terecht in de omgeving van zijn voormalige huiskamer. Daar waar tot voor kort zijn container annex kantoor had gestaan. Hij gooide de telefoon in die richting. Het ding zeilde met een boog naar beneden, precies in de baan van een bulldozer.

'De hoogste tijd om op ziekenbezoek te gaan,' zei hij tegen zichzelf. Hij tuurde uit voorzorg naar links en rechts en stapte op de bielzen tussen de rails.

21

Rogier zat thuis op de bank met een kopje koffie in zijn handen. Zijn nieuwe vrienden zaten om hem heen. Hij had hun verteld over zijn bezoek aan de huisarts en het verhoor op het bureau.

‘Heb je nu last van PTTS of van die mooie rechercheur?’ vroeg Appie. ‘Ik kon ook mijn ogen niet van haar afhouden.’

‘Daar heb je wel vaker last van,’ zei Gert schamper. Appie wilde hem op zijn schouder slaan, maar Gert draaide soepel weg, waardoor de vuist zijn doel miste.

‘Gladjaker,’ mopperde Appie, ‘een goede vriend incasseert. Wat gaan we vandaag doen?’

‘Op het politiebureau zag ik een bekende van ons,’ zei Rinus. ‘Het was een van die Marokkanen die hier op visite is geweest. Hij werd naar een verhoorkamer gebracht. Ik bleef treuzelen bij de koffiemachine en dat betaalde zich prima uit. Niet voor de koffie trouwens, want die was niet te zuipen.’

Maarschalk kwam later uit die verhoorkamer en zei tegen een jonge rechercheur dat ze een spoor had naar een kerel die ze “de Manke” noemen.’ Hij keek triomfantelijk rond.

‘Dus we hoeven alleen maar op zoek te gaan naar een manke vent in Utrecht,’ constateerde Rogier. Hij kreeg een minzame blik van Rinus.

‘Sorry, maar daar hebben we toch niet zo veel aan? Dat is zoeken naar een spijker in een hooiberg.’

‘Naald,’ corrigeerde Gert.

‘Ook goed, maar dat schiet toch niet op?’

‘Wel als we weten waar hij uithangt,’ merkte Rinus op.

‘Verdomme, zeg dat dan eerder, man,’ reageerde Gert, ‘ben je in de leer bij Clouseau soms?’

‘Bij wie?’

‘Inspecteur Clouseau!’

‘Ik weet niet waar je het over hebt, wie is dat?’

‘Cultuurbaar, weet je echt niet wie Peter Sellers is?’

‘Je had het net nog over inspecteur Kloesse.’

‘Clouseau, Sellers speelt hem in de films. Die vent is inspecteur, doet alles verkeerd maar lost wel zaken op.’

‘Ik hou niet van films.’

‘Laat maar zitten,’ pufte Gert, ‘waar werkt die gast?’

‘Werkte, hij is ontslagen. Bij gebroeders De Wit, leasebedrijf. En dat is geen toeval, want dat is dat bedrijf waar ik de Marokkanen naartoe ben gevolgd. Ze gaan om tien uur open.

Daarna gaan we op bezoek bij onze Marokkanen thuis, die zijn ons nog wat verschuldigd.’

‘Hoezo, we hebben ze toch kort geslagen?’

‘Door hen ligt Barbara in coma, weet je nog? En die paar klappen waren nog maar het begin. We gaan uitzoeken waar die manke vent uithangt. Het wordt de hoogste tijd dat er wat duidelijkheid komt in deze zaak en waarom dit allemaal gebeurd is.’

‘Dat lijkt op een plan,’ zei Appie en de rest knikte bevestigend.

Een uurtje later stapte Rinus de showroom binnen van het leasebedrijf in Montfoort en hij liep naar een tafeltje waar een man aan zat te werken. Rinus begroette de hem onbekende verkoper als een oude vriend.

‘Hé man, alles goed? Zeg, ik heb interesse in dat model,’ zei hij terwijl hij naar achter wees. Hij leidde de man verder de showroom in naar de duurdere modellen. De verkoper liep vol verwachting mee. Hij had geen idee wie de bezoeker was, maar als hij hem wat kon leasen was dat geen probleem.

Aangekomen op een stille plek in de showroom keek Rinus hem autoritair aan en liet hem vluchtig zijn fitnesspas met foto zien.

‘Recherche, ik heb nog een aantal vragen.’

‘We hebben uw collega’s toch alles verteld?’ zei de verkoper.

‘Dit gaat over de drugshandel die hier plaatsvindt. Volgens de arrestant weet u daar alles van. Hij noemde u als afnemer.’

Het enige wat Rinus daadwerkelijk wist was dat Maarschalk iemand had gearresteerd.

‘Ik heb alleen een paar jointjes van hem gekocht, dat is nooit ...’
Rinus onderbrak hem, dankbaar voor de bekentenis.

‘Alleen antwoorden op vragen!’

De verkoper knikte en keek nerveus om zich heen.

‘Wat denk je dat de baas gaat doen als hij te weten komt dat jij degene was die de recherche naar zijn glazen huis heeft gebracht?’
De man naast hem keek verbijsterd.

‘Wat bedoelt u?’

‘Je hebt drugs gekocht van een collega die erin handelt. Dat zal je baas niet leuk vinden. Ik laat dat lopen als je me vertelt waar ik de ontslagen voorman van de garage kan vinden.’

Rinus zag dat er een keurig geklede man met stropdas door een glaswand naar hen stond te kijken.

‘Is dat De Wit?’

‘Ja.’

‘Hij wil zeker weten wat ik hier doe?’

De verkoper stak zijn duim op als teken dat hij alles onder controle had. Het nette pak met de stropdas verdween weer uit zicht.

De verkoper boog naar Rinus en zei zacht: ‘Je hebt het niet van mij, want die Tielens is levensgevaarlijk.’

Rinus wilde de man graag ontmoeten om te beoordelen waarom iedereen zo bang voor hem was.

‘Hij woont in een nomadenkamp. Een zogenaamd natuurkamp, waar ze groentes verbouwen en wiet verkopen. Ze zitten bij de spoorbrug over het Amsterdam-Rijnkanaal.

‘Tielens wordt “de Manke” genoemd?’

De verkoper knikte. ‘Ja, hij heeft een mank been overgehouden aan een ongeluk hier in de garage.’

‘Dat viel wel mee, toch?’ zei Rinus vriendelijk en hij bekeek de nerveuze man peinzend.

‘Je gaat geen gekke dingen doen hè? Ik bedoel mensen bellen en waarschuwen of zo. Zwaai maar even naar de jongens.’

Aan de overkant tegenover de showroom stonden drie mannen op het trottoir die hem aanstaarden, de verkoper werd er

bloednerveus van. Hij geloofde nu helemaal niet meer dat de man van de politie was. Dat maakte het nog erger.

‘Nee, ik doe niets, ik wil die kerel nooit meer zien.’

‘Goed zo kerel, ga maar weer lekker leasen. Wij regelen de Manke wel voor je, daar zal je geen last meer van hebben.’
Rinus liep tevreden naar buiten.

‘We hebben een afspraak in een natuurpark met groente en wiet producerende nomaden, een soort vegetarische boeren langs een kanaal. Nee, maak je geen zorgen, we gaan er niet eten.’

Er klonk goedkeurend gemompel na die opmerking. Rinus keek op zijn horloge. ‘We gaan matten, dus dat kost energie, wat zouden jullie ervan denken dat we eerst een stevige lunch innemen?’

‘Strak plan,’ reageerde Appie. ‘Ik weet een goede tent hier dichtbij langs de A12. Altijd druk daar, dat betekent goed eten.’
Rogier reed op aanwijzingen van Appie naar het restaurant langs de snelweg.

Het parkeerterrein stond bomvol.

‘Zie je wel!’ zei Appie triomfantelijk.

‘Het is gewoon etenstijd, man,’ bromde Gert.

Na de lunch reden ze Utrecht in en Rogier parkeerde de auto op een verlaten stuk weg langs het kanaal. De spoorbrug boven het kamp lag tweehonderd meter verder. Het enige geluid dat er klonk kwam van het water dat klotsend tegen het beton sloeg, van de lege aanlegplaatsen die daar waren gecreëerd voor binnenvaartschepen.

Het zonlicht weerkaatste fel op het glimmende asfalt, het beloofde weer een warme dag te worden. Het was nu al bloedheet. Er was niemand te zien op dit afgelegen stukje industrieterrein, dat vroeger door de NS als rangeerterrein was gebruikt. De nog overeind staande gebouwen en silo's zagen er niet betrouwbaar uit met hun verroeste wanden en gaten. Aan de rand van het terrein stonden de resten van een paar halfopen loodsen waarbij het onkruid groeide tot in de nok.

Rogier vouwde een wegenkaart open die hij op de motorkap van de auto had gelegd. 'Het gebied van die nomaden ligt half onder die brug, precies in het midden van die vervallen bebouwing,' zei hij. 'Het is een stuk land tussen twee kanalen die elkaar kruisen en loopt taps toe. Het terrein is driehoekig en er is slechts één weg om er te komen. Links en rechts ligt water en op de kop ligt de toegangspoort. De zandweg daarnaartoe loopt via een autosloperij langs het kanaal. Van die kant komen we er niet ongemerkt binnen. Daarom staan we hier. Dit asfalt wordt voornamelijk gebruikt door fietsers langs het kanaal. We kunnen onder dekking van die oude tanksilo's het kamp ongezien benaderen. Er ligt daarachter een wandelpad dat langs de helling van de spoorbrug loopt. Ik gebruikte dat vroeger als ik ging vissen op de punt.'

Rinus bedankte Rogier voor zijn duidelijke uitleg van de omgeving en nam het over. Als een natuurlijk aanvoerder zette hij het plan uit.

'De Manke is vuurwapengevaarlijk, volgens de Marokkanen. Ze zijn doodsbang voor hem, dus we moeten erg voorzichtig zijn. We

splitsen op en benaderen het kamp via de helling die Rogier net beschreef, en de kade. Zo hebben we ook de uitvalswegen onder controle als er iemand te voet wil vluchten. Laat iedereen lopen die niet mank is,' grijnsde hij.

'Appie en Gert, jullie maken een omtrekkende beweging via de kade. Dan trek je op naar het centrum van het kamp en wij komen vanaf deze kant via het pad. Klokken gelijk op een uur, over precies vijftien minuten marcheren we gelijktijdig het kamp in.' Hij pakte twee kleine kniptangen uit de kofferbak en gaf er een aan Appie. 'Voor eventuele hekken waar je doorheen moet.'

Appie en Gert verdwenen in looppas langs de kade van het kanaal. Rogier leidde Rinus naar het voetpad. Het was een uitgesleten pad vol met gaten en kuilen en bijna totaal overwoekerd door struiken. Het ging moeizaam, want de helling was vrij steil.

Ze waren bijna op het hoogste punt aangekomen toen Rinus Rogier plotseling van het pad af trok. Hij wees naar een gedaante een stuk verder op het pad. Rinus gebaarde hem dat hij moest blijven en sloop katachtig naar voren.

Het duurde niet lang voordat hij terugkwam.

'Wij zijn te laat,' fluisterde hij, 'er is politie aanwezig. Ze zijn de Manke zeker ook op het spoor gekomen. We moeten hier weg.' Ze kropen voorzichtig terug om de politieman niet te alarmeren, want dan zouden ze uitleg moeten geven van wat ze hier deden. Ze waren net achter een helling uit het zicht toen er kabaal klonk. Eerst dacht Rogier dat ze gezien waren, maar het rumoer kwam uit het kamp beneden hen. Ze kropen naar de top van een heuvel en keken naar beneden. Op hun buik bekeken ze het spektakel dat zich onder hen afspeelde.

Gepantserde wagens reden met grote vaart door het hek naar binnen. De achterluiken sprongen open en een grote groep uniformen stroomde schreeuwend over het terrein.

Het was een goed georganiseerde invasie, constateerde Rinus, en hij volgde geïnteresseerd de tactiek van de eenheid die het kamp binnenviel.

De bewoners hadden geen schijn van kans om weg te komen, het gebeurde allemaal te snel voor hen om te reageren. Rookgranaten ontploften en zetten het kamp in een dikke mist. Ze zagen schimmen gedesoriënteerd door het kamp lopen. Die werden opgevangen door de mannen in uniformen en afgevoerd in blauwe wagens. Brullende bulldozers reden daarna het terrein op, met daarachter een rij ronkende vrachtwagens met vuilcontainers. Rinus knikte waardierend, zo moest het. Hij pakte zijn telefoon en stuurde een sms met de cijfers 91 naar de jongens. Het nummer 9 betekende afbreken en de 1 was de opdracht om terug naar het vertrekpunt te gaan. Het was een van de codes die hen al vaker uit de problemen hadden gehouden.

Rogier trok hem aan zijn mouw en wees omhoog. Daar, tegen de donkerblauwe hemel, zagen ze een silhouet aan een stijl van de spoorbrug hangen.

‘Er was er toch een op tijd weg,’ constateerde Rinus en hij fronste. Hij staarde naar boven. ‘Zie je dat?’ vroeg hij. De man die tegen de spoorstijl hing strekte zijn been en zwaaide het heen en weer.

‘Ja, maar dat betekent nog niet dat ...’

‘Nee dat klopt, maar dat wel ...’ onderbrak Rinus hem. Ze zagen het nu allebei. De man had iets naar beneden gegooid en liep hinkend weg over het spoor.

‘Ga terug naar de auto, ik probeer hem te onderscheppen,’ zei Rinus en hij gaf de kniptang aan Rogier.

Voordat die kon reageren was zijn vriend al weg. Hij tuurde in de richting waarin Rinus was verdwenen, maar zag hem niet meer.

‘Die kerels zijn professioneel,’ mompelde hij en hij liep in gebogen houding voorzichtig naar beneden het pad af.

Rinus rende zo hard als hij het aandurfde dwars over de helling in de richting van de spoorbrug. Hij moest van het wandelpad af om uit de buurt te blijven van de postende politiemann. Het was lastig om snelheid te houden door de halfhoge struiken en een grond vol kuilen. De doornen die in zijn vel prikten maakten het ook niet gemakkelijker, maar hij hield vol, hij had een kans om de man te

pakken. Zijn redenering was dat de Manke slechts langzaam vooruitkwam en vervoer nodig had. Dat moest in de buurt zijn, want met zo'n been ging je niet lekker een stukje lopen. Misschien een bus of taxi? Hij kon ook wielen hebben staan. Hopelijk kon hij hem te grazen nemen voordat hij ergens in stapte.

Hij stapte in een kuil en klapte hard tegen een hekwerk van gekruist metaaldraad dat hij niet had gezien. Het hing gelukkig los van de grond en hij rolde erdoorheen. Daar was hij blij mee, want anders had hij eroverheen moeten klimmen en daar zat een dikke rol prikkeldraad. Daar hield hij niet zo van, de vele littekens op zijn lichaam vormden het bewijs.

Eindelijk kwam hij hijgend boven vlak bij de plek waar ze het silhouet van de man hadden opgemerkt. Hij nam de tijd om zijn adem weer onder controle te krijgen en sprong toen tussen de rails. Hier zou hij tijd goedmaken, want met twee gezonde benen was het al moeilijk genoeg om overeind te blijven op de glibberige betonnen spoorbielzen.

Hij snelde vooruit en keek af en toe snel naar achteren, hij moest ook de treinen niet vergeten. Die Tielens moest bekend zijn in de omgeving. Met zijn handicap zou hij wel een vervoermiddel hebben klaarstaan voor noodsituaties. Zo'n kerel had altijd een ontsnapingsroute, daar was Rinus van overtuigd. Dat was de plek waar naar hij op zoek was.

Hij liep langs een keukenbedrijf waar druk gewerkt werd, maar zag niemand die aan de beschrijving voldeed. Bij een smalle weg onderaan het spoor zag hij een aantal containers staan. Hij slipte op een biels en minderde vaart. Bij het hek onder de helling stonden een paar auto's, maar die waren leeg.

Hij stopte teleurgesteld en keek hijgend in gebogen houding met de handen op zijn knieën om zich heen. Hij was te laat.

Door het gierende geluid van zijn ademhaling heen hoorde hij aan de overkant van het spoor een autodeur dichtvallen en hij schoot overeind. Er was ook nog een monotoon geluid, dat hij niet thuis kon brengen, maar hij concentreerde zich op het hek. Dat kon hem zijn. Het was dichtbij en hij stak snel over.

Het volgende ogenblik zou hem voor altijd bijblijven.

De aanstormende trein miste hem op slechts een paar centimeter. Hij had het gevaarte niet horen aankomen maar had alleen een korte gele flits gezien. Hij sprong in een reflex naar voren en redde daarmee zijn leven. Door de luchtdruk van de trein werd hij wel van het talud af geslingerd. Voordat hij wist wat er gebeurde werd hij hard in een hek gekatapulteerd en hij verloor al zijn lucht toen hij terugveerde en tegen de helling van de spoordijk klapte.

Kreunend kwam Rinus overeind en hij controleerde of hij iets gebroken had. Dat was niet het geval, al zou zijn lichaam morgen wel veel beurse plekken vertonen. *Kon hij mooi meekleuren met Rogier*, dacht hij met een van pijn vertrokken gezicht. Hij had bijna zijn einde tussen de bielzen gehad. Langzaam kwam hij weer op adem en hij keek naar het parkeerterrein net voor hem.

Op nog geen twintig meter afstand, aan de andere kant van het hek, zag hij iemand die het dak van een zwarte Golf Cabriolet opvouwde. Hij vloekte zachtjes toen hij zag dat de man hinkend naar voren liep en achter het stuur ging zitten. De Manke startte zijn auto en deed de radio aan. Hij tikte op het ritme van de harde muziek op het stuur. Rinus spurte naar voren, maar wist al dat hij het niet zou halen. Met het hek tussen hen in zag hij de Manke zingend wegdijden.

Het kostte Rinus enige tijd om terug te komen bij de auto, want hij liep moeilijk en bloed liep in zijn ogen. Zijn knie was pijnlijk gezwollen en hij had diverse kepen in zijn hoofd. Zijn vrienden schrokken zich rot toen hij bij de auto opdook.

‘Jezus man, wat is er met jou gebeurd? Heeft de Manke dat gedaan?’

‘Nee, ik was onvoorzichtig met oversteken en probeerde de trein te nemen. De Manke reed weg in een zwarte cabrio toen ik bij hem aankwam.’

Ze keken hem verbijsterd aan.

‘Het lijkt er meer op dat die trein jou genomen heeft,’ zei Appie, ‘voor de rest alles goed?’

‘Om in stijl te blijven,’ zei Gert, ‘we zijn dus het spoor kwijt.’

‘Nee, niet helemaal, maar dat leg ik zo uit. Ik zie bijna niets meer, mijn ogen zitten half dichtgeplakt. Ik moet ze eerst uitspoelen.’

‘Ik breng je naar huis,’ zei Rogier, ‘stap in.’

‘Nee, dat doen we anders. Gert, pak jij de spullen uit de rugzak?’ Rogier keek verrast toe hoe Rinus zijn kleren uittrok en naakt het kanaal in sprong. Verfrist en redelijk schoon klom hij even later de kade weer op, waar Gert al klaarstond. Hij had op de motorkap van de auto een handdoek gelegd met hechtpleisters, verband en een soort nietapparaatje. Ernaast een tube met desinfecterende gel. Met een schone handdoek depte hij de wonden droog. Daarna begon hij zorgvuldig strips op de snijwonden aan te brengen. De diepe wonden op het hoofd van zijn vriend kregen een speciale behandeling. Hij trok de randen met zijn vingers naar elkaar en begon nietjes in het hoofd van Rinus te schieten.

‘Het is jammer dat je niet van films houdt,’ zei hij tussen het nieten door.

‘Hoezo? Auw, dat was op het bot.’

‘Stel je niet aan, die schedel van jou is dik genoeg. Ik bedoelde de film Frankenstein.’

‘O, maar die ken ik wel, dat is toch die lelijke vent met dat hoge voorhoofd?’

‘Ja, die kerel is met lapjes oud vlees aan elkaar genaaid.’

‘Wil je me soms iets vertellen?’

‘Als ik klaar ben lijk je sprekend op hem.’

‘Als dat zo is word jij mijn tweelingbroer.’

Rogier en Appie hoorden het grijnzend aan. Rinus zweeg en onderging gelaten de verdere behandeling.

‘Zo,’ zei Gert toen hij klaar was, ‘kleed je maar weer aan. Het viel wel mee, twaalf krammen in je hoofd en tien strips verdeeld over de rest van je lichaam. Die knie van jou wordt trouwens wel dik, thuis ijs erop. En die doornen trek je er zelf maar uit.’

‘Ja dok, zal ik doen. Maar eerst gaan we de Manke oppakken.’ Ze keken hem alle drie verbaasd aan.

‘Hij is toch weggekomen?’ vroeg Appie.

‘Klopt, maar ik heb een tracer geplaatst.’

‘Nou, daar wil ik alles over horen,’ zei Gert ongelovig.

‘Wil je ons echt vertellen dat je toevallig een tracer in je zak had en die hebt geplaatst door het spoorhek heen? Je lag toch aan de andere kant?’

‘Geplaatst over het hek, maar dat doet er niet toe.’

De mannen keken hem wantrouwend aan.

‘Je hebt hersenschade van die val,’ zei Appie, ‘je bent een beetje stuk, net zoals je tikker.’

Rinus bekeek zijn polshorloge. Het glas en de wijzers waren verdwenen, alleen het nu nutteloze opwindknopje zat er nog aan.

‘Klokje is inderdaad overleden, maar voor de rest ben ik gewoon bij kennis en de tijd. We gaan dus mijn telefoon ophalen, het was een duur ding man. En als we dat doen nemen we gelijk de Manke mee.’

‘Je hebt hem in die auto gegooid,’ zei Rogier, die het begreep, ‘briljant man, wat een vondst!’

‘We moeten hem nog vinden om het briljant te maken, maar inderdaad, ik heb dat ding in die cabrio gegooid. Op internet kan ik opzoeken waar mijn iPhone is. Hopelijk gaat de batterij lang genoeg mee, anders heeft het ding een andere eigenaar.’

Rogier startte een internetbrowser op zijn telefoon en gaf hem aan Rinus. Die ging naar de site ‘Waar is mijn iPhone’, logde in met zijn Apple-ID en wachtte daarna ongeduldig op de blauwe dot die op het display moest verschijnen.

‘Gelukkig doet hij het nog,’ zei Rinus, ‘ik heb geen idee wanneer ik hem opgeladen heb. Kijk, daar is hij!’

‘Waar?’

Rinus wees met zijn vinger op het display.

Rogier vergrootte het scherm met zijn vingers en tuurde naar de blauwe bal op de plattegrond. ‘Hij gaat naar Lunetten zo te zien, of nee, Vreeswijk.’

‘Kom op,’ riep Rinus, ‘laten we gaan.’

Niet veel later klonk het geluid van gillende banden. Blauwe rook van de uitlaat daalde neer op het reeds warme asfalt van het fietspad.

‘Shit,’ prevelde Rinus even later toen hij op het display keek, ‘de bol is weg.’ Ze keken elkaar verslagen aan.

Rogier draaide de snelweg op richting Vreeswijk. ‘Misschien is de afstand te groot. We gaan kijken op de laatste positie, dan zien we wel.’

Na een uur stopte Rogier de auto bij een benzinepomp. De bol was niet meer te zien geweest op het scherm.

Rinus zat naast hem. ‘Daar gaat mijn iPhone,’ zei hij bedrukt.

Na het tanken reden ze naar het huis van Rogier, die de auto voor de deur parkeerde. ‘Verdomme man, wat doen we nu?’ vroeg hij aan niemand in het bijzonder.

‘We moeten uitvogelen waar hij woont, maar hoe doen we dat? Kan je die inspecteur van je niet bellen?’ vroeg Appie.

‘Denk je echt dat die mij gaat vertellen waar ...’

Een heldere ping klonk in de auto en Rinus keek op het scherm van de telefoon. ‘Verdomd, daar is die blauwe dot weer!’

Rogier boog opzij en bekeek de route die de bol aflegde.

‘Hij komt uit het centrum en gaat richting Oost achter het stadion.

Daar ben ik de laatste dagen twee keer geweest.’

‘Hoezo?’ vroeg Gert. ‘Wat zit daar dan?’

‘Daar staat het ziekenhuis waar ze mij opgelapt hebben en waar Barbara ligt.’

Rinus keek peinzend naar Rogier. ‘Bij mijn weten is hij niet gewond geraakt, misschien een afspraak voor zijn been?’

Gert keek naar de diepe frons op het gezicht van Appie. ‘Wat heb je, Appie, moet je poepen?’

‘Hij is op zoek naar Barbara,’ zei Appie.

Rogier startte direct de auto en reed met een brullende motor en slippende banden de straat uit.

23

Rechercheur Spits probeerde de blik van hoofdinspecteur Maarschalk te ontwijken, die hem onderzoekend aankeek.

‘Ben je van bil geweest, Rikkie?’

‘Wat?’ stamelde Spits met een rood hoofd.

‘Je straalt als een blijge geit vanochtend. Ik ken dat gezicht van vroeger, heb je gescoord, kerel?’

Kooistra zat op een afstandje te grijnzen en was opeens geïnteresseerd in zijn telefoon toen Spits zijn kant op keek.

‘Ik ben in therapie.’

‘Het doet je goed. Wat voor een soort therapie is het?’

‘Iets met warme stenen,’ zei Kooistra, die direct een vernietigende blik kreeg van Spits.

‘Warme stenen? Klinkt best kinky.’

‘Tantra,’ zei Kooistra weer.

‘Je moet je klep houden,’ siste Spits naar zijn collega.

‘Nee chef, ik bedoel “ja chef”,’ reageerde Kooistra op de ijzige blik van zijn chef.

Maarschalk pakte grijnzend een map van het bureau. ‘Ik vind het wel origineel dat je bij leven onder een steen gaat liggen, lig je diep?’

Spits zuchtte door de flauwe grap van zijn superieur en zakte gelaten op een stoel. Maarschalk keek om naar een groepje van vier mensen dat het kantoor binnenliep.

‘Ah, daar is eindelijk onze versterking.’ Ze pakte een vel papier uit de map die ze in haar handen had. ‘Eens kijken, we krijgen Bob Verschoor, Ali Rietveld, Roos Veldman en Patrick Nienhuis te leen. Ze zijn allemaal afkomstig van eh ...’ ze stopte en keek naar de groep. ‘What the fuck is O.A.D, behalve een toerbus?’

‘Ondersteuning Algemene Diensten, hoofdinspecteur,’ zei de grootste man uit de groep. Hij wees naar de anderen. ‘Dit is Ali, Roos, Patrick en ik ben Bob.’

‘Dank je, Bob, zet je maar schrap voor de flauwe grappen die ongetwijfeld gaan komen.’

‘Ik ben het gewend, chef. Ik ben nu eenmaal een Bob.’

‘Goed om te weten. Wat doet jullie afdeling precies?’

‘Wij worden landelijk ingezet als aanvulling op bestaande eenheden.’

‘Waar zijn jullie gevestigd?’

‘Daar waar onze laatste job is, inspecteur. De samenstelling van deze groep is trouwens nieuw. We hebben elkaar vandaag voor het eerst ontmoet.’

‘Specialisaties?’

‘Ali en Roos doen onder andere gijzelingen, onderhandelingen, kinderen en huiselijk geweld. Patrick is IT-specialist met een ME-verleden en ik ben ervaringsdeskundige in terrorisme met explosieven als specialisatie. Ons takenpakket is breder dan ik heb omschreven, maar dit is het globaal. Ieder lid van de OAD heeft een rechercheursachtergrond.

‘Bedankt voor je uitleg, Bob,’ zei Maarschalk tegen de groep, die nog bij de deur stond. ‘Ik ben blij met jullie komst. Ga zitten voor de briefing. Nadere kennismaking doen we later in de Blauwe Kelder.’ Ze liep naar twee grote witte borden aan de muur, waar ze aantekeningen en tijdlijnen op had gezet.

‘We gaan in vier teams van twee werken eh ... ja, Kooistra?’

‘We zijn met zijn zevenen, dat wordt lastig,’ merkte die alert op.

‘Ik tel voor twee,’ grijnsde Maarschalk, ‘maar je hebt gelijk, ik leen af en toe iemand uit een ander team.’

‘Ik heb wel een idee wie,’ gromde Spits.

‘Wil je iets zeggen, rechercheur?’ reageerde Maarschalk geïrriteerd.

‘We zien wel wie, chef.’

‘Inderdaad.’

Kooistra zag geen probleem, hij wilde wel een team vormen met die mooie hoofdinspecteur.

‘Grompot,’ mompelde hij grijnzend. Het was het koosnaampje dat hij gebruikte voor zijn chef. Spits deed hem denken aan de kok

in de oude animatieserie de Muppetshow, die herhaald werd op tv. Die kok leek op Spits en stond vaak mopperend naast zijn kookketel.

Maarschalk bekeek de twee rechercheurs stoïcijns en ging toen verder met een beknopt verslag voor de nieuwe leden in de groep. 'De teams worden verdeeld in Verschoor-Veldman, Rietveld-Nienhuis, Spits-Kooistra en ik met degene die beschikbaar is.'

Ze hield het gezicht van Spits in de gaten, maar die reageerde niet.

'Verschoor-Veldman, jullie gaan naar het laboratorium en brengen in kaart hoe het mogelijk was en kon gebeuren dat er iemand met een dodelijk virus aan de haal kon gaan.

Pluis ook uit waarom dat zo laat is opgemerkt. Hou je aan de veiligheidsvoorschriften, maar neem geen genoegen met gesloten deuren of onduidelijke antwoorden. Ik wil alles glashelder hebben, duidelijk?'

Verschoor en Veldman knikten.

'Spits en Kooistra gaan de familie Van Oorschot doorlichten. Barbara is de viroloog die een dubbelleven leidde en het virus ontvreemd heeft. Vooral de tijdlijn van zes maanden geleden is belangrijk, daar is iets gebeurd dat haar leven heeft veranderd. De bijzonderheden staan in het dossier, veel plezier daarmee.

Rietveld-Nienhuis gaan het leasebedrijf van de gebroeders De Wit nog verder doorspitten, eventueel en indien nodig aangevuld met mijn personage. We hebben buiten de drie betrokken Marokkanen een verdachte waarvan we denken dat hij dit alles heeft georganiseerd.

Zijn naam is Ricardo Tielens, alias de Manke. Hij dankt zijn bijnaam aan een stijf been door een ongeluk in de garage van het leasebedrijf. Als we deze persoon aantreffen houden we hem aan. Hierbij een waarschuwing: benader hem niet alleen. Hij is namelijk vuurwapengevaarlijk en heeft een vuistdik strafblad. Zorg dat je wapen in orde is en draag het bij je totdat we de verdachte in verzekerde bewaring hebben zitten.

Dat was het. Vanavond om negen uur komen we weer samen in de Blauwe Kelder voor een korte briefing en de verplichte toost die

traditioneel wordt aangeboden door onze nieuwe leden. Beneden op etage min twee is jullie werkruimte.' Ze wees op een plattegrond voor ontruiming in de vergaderruimte waar ze stonden.

'Eh, jullie huiselijk onderkomen zit voorlopig op de Rooseveltlaan, dat is langs het Amsterdam-Rijnkanaal. Bijzonderheden en sleutels in de envelop.' Ze wees naar het tafelblad. 'Het appartement heeft een gezamenlijke huiskamer en vier slaapkamers, ik hoop dat jullie goed met elkaar kunnen opschieten. Het is tijdelijk, ik zit daar ook op de bovenste etage, superuitzicht.

En niet vergeten ...,' ze wachtte een moment tot iedereen van het team naar haar keek, 'wees voorzichtig daarbuiten.' Ze pakte haar dossier van de tafel en verdween door de deur.

'Verplichte toast?' vroeg Rietveld.

'Ja, dat is traditie,' loog Spits, 'tot vanavond.' Stuurs wenkte hij Kooistra om hem te volgen en hij liep naar de deur. Buiten draaide hij zich om naar zijn jonge collega.

'Als je me nog een keer voor lul zet draai ik je ballen eraf,' beet hij Kooistra toe.

'Sorry chef, dat was niet mijn bedoeling, het zal niet meer gebeuren. Ik wilde u gewoon helpen.'

Spits staarde zijn jonge collega aan. 'Stop met mij te helpen, druiloor, ik kan zelf praten,' zei hij bars.

'Natuurlijk chef,' zei Kooistra, die aan de uitdrukking op het gezicht van zijn chef zag dat hij moest oppassen. De sympathie die hij kreeg van de hoofdinspecteur lag gevoelig bij zijn chef.

Het nieuwe team dat de trappen in het hoofdbureau van politie was afgedaald naar hun etage bleef bedremmeld staan bij een bedompte en koude kamer die hun kantoor moest voorstellen.

Het was ruim, maar dat was direct ook het enige positieve. De witte kale wanden zonder ramen deden aan een mortuarium denken en de temperatuur die er heerste paste er prima bij. Er stonden een paar lange, gerafelde formicatafels tegen een muur en een gebutste grijze archiefkast, waarvan het slot er los bij hing.

‘Het is hier inderdaad min twee. Je zou hier zomaar een depressie kunnen oplopen,’ merkte Patrick Nienhuis op. Zijn collega’s knikten instemmend. Patrick bekeek de vier computers in de hoek. Blijkbaar stonden ze er al een tijdje en hij veegde wat stof weg.

Ali Rietveld legde haar hand op een radiator die te klein bleek om het vertrek enigszins op temperatuur te brengen. ‘Ik heb thuis ook zo’n ruimte en dat noem ik een koelkast,’ mopperde ze.

‘Misschien kunnen we iets doen om het gezelliger en warmer te maken,’ opperde Roos Veldman en ze schudde haar zwarte haar los. Rechercheur Bob Verschoor volgde belangstellend haar bewegingen en vond dat ze resultaat had, hij kreeg het direct warmer. Door de kille ruimte tekenden haar tepels zich duidelijk af door het dunne shirt dat ze aanhad. Ze trok een elastiekje van haar pols en bond het haar in een paardenstaart. Roos keek naar Verschoor, die nog naar haar stond te staren. ‘Ik ga straks een trui kopen,’ zei ze op een toon die net zo kil was als de kamer waarin ze stonden.

Verschoor grijsde schaamteloos. ‘Had de inspecteur het nu over een briefing vanavond? Ik heb zo’n idee dat we geen werktijden hebben,’ merkte hij op.

‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ zei zijn collega Rietveld met een somber gezicht. Maar maakt dat wat uit? Of wil je de vrije tijd op je kamer doorbrengen?’

‘Ligt eraan met wie,’ klonk het antwoord van Bob.

‘In je dromen,’ was de reactie van Ali.

Verschoor begon te lachen. ‘Dromen dan maar,’ zei hij monter. Hij had in minder gezelschap gewerkt. Die ochtend hadden ze elkaar op het station ontmoet. Zijn twee vrouwelijke collega’s waren heel aantrekkelijk en de mannelijke was charmant en vriendelijk.

De oprechte glimlach die hij van zijn collega’s kreeg gaf hem hoop op een goede werksfeer, en misschien wel meer. Ze waren alle vier nog vrij en gezelschap, zoals hij het woord altijd gebruikte.

‘Waar zit die bar eigenlijk?’ vroeg hij.

Veldman wees naar het witte bord waar een huisje op was getekend langs een singel. In een bocht stond een kruis met vermelding BK-BAR, eronder stond het adres: Oudegracht, kelder bij Stadhuisbrug.

‘Hebben ze alleen maar kelders hier in Utrecht?’ huiverde Ali Rietveld, die haar handen over haar armen wreef om het warm te krijgen. ‘Ik ga met je mee een trui kopen,’ zei ze tegen haar vrouwelijke collega.

‘Ken je die Scandinavische detectives?’ vroeg Verschoor somber aan Nienhuis. ‘Die vrouwelijke rechercheurs hebben allemaal van die dikke truien aan, zit geen vorm meer in.’

Nienhuis trok zijn schouders op. ‘Die mannelijke rechercheurs niet dan?’

‘Dat maakt niet uit,’ reageerde Roos Veldman venijnig, ‘daar zit behalve op buikniveau toch al geen vorm in.’

Nienhuis moest lachen, hij was zo mager als een lat en had inderdaad weinig vorm met zijn slungelachtige lichaam. Verschoor kruiste zijn armen op zijn borst om zijn buikje te verbergen en omdat ze alle drie naar hem keken.

‘Zullen we het gaan indelen?’ zei Verschoor om de interesse te verleggen. ‘Dan worden we misschien nog warm ook.’

‘Ik heb wel een idee voor jou om het warmer te krijgen,’ zei zijn teammaat Roos Veldman overdreven zwoel.

‘O ja?’ vroeg Verschoor meteen geïnteresseerd.

‘Ja, grote, sterke man, er staan boven wat planten in de hal. Als jij er nu eens een paar gaat ophalen om het hier wat gezelliger te maken, wat vind je daarvan?’

Bob Verschoor keek haar teleurgesteld aan. ‘Ik had echt gehoopt op een ander voorstel, iets meer ...’

‘Ja, dat zal wel,’ onderbrak ze hem, ‘maar dat mag ...’

‘In mijn dromen, ik weet het,’ zei Verschoor quasisomber en hij sjokte met afhangende schouders naar de deur. Daar maakte hij een hupje om te laten weten dat hij het zou overleven.

Grinnikend begonnen de andere leden van het team wat werkplekken te creëren in de kille ruimte.

Verschoor had na het lenen van een paar planten uit de hal een magazijn ontdekt waarvan niemand de moeite had genomen om het af te sluiten. Dit was tenslotte het hoofdbureau van politie.

Twee uur later keken ze tevreden naar het resultaat van het materiaal dat Verschoor onvermoeibaar bleef aanslepen. Er hingen zelfs ingelijste grote foto's aan de muur. Veldman had hem moeten stoppen, omdat het te vol werd.

'Waar haal je dat allemaal vandaan?' vroeg ze bezorgd.

'Het zijn spullen die overbodig zijn,' verklaarde Verschoor. 'Wat mensen allemaal wegdoen, je gelooft het niet.'

De andere leden van het team waren het volledig met hem eens. Er zaten nog prima bruikbare spullen tussen.

'Die stoelen lijken wel nieuw,' constateerde Nienhuis. Verschoor had zelfs een straalkachel geregeld, wat hem dankbare blikken opleverde van de twee vrouwen.

Hun kelder c.q. kantoor zag er nu wel werkbaar uit, constateerden ze. Het was bijna gezellig met al die planten en foto's aan de muur, zelfs de temperatuur werd langzaam aanvaardbaar. Tevreden met het resultaat gingen ze zich voorbereiden op hun taken.

De volgende ochtend keek de conciërge na zijn vrije dag verbaasd om zich heen in de hal van het hoofdbureau. Sprakeloos vroeg hij zich af waar de helft van zijn planten was gebleven. Na een belletje met het bedrijf dat verantwoordelijk was voor het groen werd hem duidelijk dat ze gestolen moesten zijn.

Het bleek niet het enige wat vermist werd.

De koffiemachine uit zijn werkplaats was ook weg, inclusief kopjes en toebehoren. Zelfs zijn kachel was gepikt. Het werd nog vreemder toen een paar rechercheurs kwamen klagen waarom hij hun bureaustoel had verwisseld.

'Verwisseld?' vroeg hij stomverbaasd. 'Die dingen zijn net nieuw!'

Het bleek dat er vier stoelen verwisseld waren voor eenvoudige en krakende exemplaren die als reserve in de berging hadden gestaan. Dit moest een stomme, misplaatste grap zijn. Hij deed zijn beklag bij

hoofdinspecteur Maarschalk, die hij toevallig tegenkwam in de hal. Ze beloofde het uit te zoeken, maar door de glimlach die op haar gezicht verscheen twijfelde hij aan haar bedoelingen.

Het leek verdorie wel of ze het leuk vond. Voor een diefstal die had plaatsgevonden op het hoofdbureau van politie vond hij dat onbegrijpelijk. Waar ging het naartoe in deze wereld?

‘Maak maar een rapport op,’ had de hoofdinspecteur gezegd, ‘ik ga het uitzoeken.’

De conciërge deed met tegenzin wat ze gevraagd had.

In de kelderbar aan de Oudegracht zat het team na de briefing aan een lange tafel tegen de achterwand van de kelder. Ze proostten met hun drankje volgens een traditie die niet bestond.

Elk team had rapport uitgebracht. Maarschalk was onaangenaam verrast dat Rietveld had gemeld dat de gebroeders De Wit volgens haar niet in beeld waren. Misschien dat de ingenomen boekhouding nog wat zou opleveren. 'Verrast' was misschien niet het juiste woord, eigenlijk vond ze het gewoon jammer. Ze zou het rapport met een stofkam doorspitten om er zeker van te zijn.

Wat ze wel te melden hadden was dat hun werknemer Ricardo Tielens, alias de Manke, wegens herhaaldelijk gebruik van geweld een aantal keren met ontslag gedreigd was. De man had een keer met een pistool lopen zwaaien in de garage. Dat vonden zelfs de gebroeders De Wit te gortig. Maar voordat Tielens ontslag had kunnen krijgen was er een auto te vroeg naar beneden gekomen tijdens een onderhoudsbeurt en die had zijn been verbrijzeld. Het ontslagmotief was toen duidelijk: arbeidsongeschikt, in ieder geval voor werk in een garage.

In het andere team had Veldman onenigheid gehad met een stramme en stoffige manager op het laboratorium. Hij hield alle deuren gesloten, ondanks de toezegging van de directie. De directeur zelf had ook geen tijd gehad voor een verklaring. De man zou zich moeten verantwoorden bij Maarschalk, die dit soort gedrag bij een onderzoek van niemand accepteerde. Wat dat betrof had ze met haar goede vriendin Maud Martens als zijnde de officier van justitie de handhaver van de wet aan haar kant. Maar ze moest eerst andere dingen afhandelen.

'Jullie hebben goed werk geleverd. Werk de details uit, ik wil ze graag morgenochtend op mijn bureau hebben.'

Ze deelde een paar A4'tjes uit met de foto en het signalement van Tielens. Op dat moment kreeg Maarschalk een melding op haar

telefoon. Terwijl ze het bericht las betrok haar gezicht. ‘Verdomme,’ zei ze, maar ze ging er verder niet op in. De hoofdinspecteur richtte zich tot de nieuwe leden van haar team.

‘Ik heb een huishoudelijke mededeling. Er zijn klachten gekomen dat er spullen zijn verdwenen op het hoofdbureau.’ Ze schoof een briefje uit de zak van haar leren broek. Verschoor boog achterover om een beter zicht te krijgen op de outfit van de inspecteur. Hij liet zijn ogen dwalen over de sensuele vormen van het strakgespannen leer, op zoek naar een broekzak.

Zijn collega Roos Veldman stootte hem aan en hield de aantekening #MeToo op haar notitieblok voor zijn neus.

Hij haalde zijn schouders op, hij begreep gewoon niet hoe ze daar iets kon opbergen. Waar stopte ze haar telefoon bijvoorbeeld? Hoe dan ook, hij vond dat ze er fantastisch uitzag.

‘Weten jullie daar soms iets van?’ De nieuwe teamleden staarden schuld bewust naar de glazen op tafel. Ze keek op het briefje.

‘Die planten, stoelen en dat koffieapparaat vind ik geen probleem, maar dat schilderij van onze koning Willem Alexander? Ik weet niet of die monarchieliefhebber hier aan tafel zit, maar als dat zo is moet het echt terug naar de centrale hal van het hoofdbureau. De arme conciërge kreeg zowat een beroerte en heeft zich serieus afgevraagd of hij vergeten was het schilderij te verwisselen na de troonwisseling toen hij gisteren Beatrix in de hal zag hangen.’

Iedereen aan de tafel schoot in de lach. Maarschalk kon zelf ook niet voorkomen dat er een grijns op haar gezicht verscheen. ‘Regel je dat even, Verschoor?’

Die keek verschrikt op toen zijn naam uitdrukkelijk werd genoemd. Hoe wist ze dat hij erachter zat? Hij bekeek de gezichten van het team, maar de anderen waren net zo verbaasd als hij.

Ali Rietveld keek hem met priemende ogen aan. Ze kreeg gelijk, want ze had hem gewaarschuwd toen hij met het canvas van de koning het kantoor binnenliep.

Verschoor vond het opmerkelijk dat het zo snel opgemerkt was, binnen vierentwintig uur zelfs. Bij zijn vorige werkplek in Alkmaar had hij een soortgelijk geintje uitgehaald en daar had het drie

maanden geduurd voor iemand zich afvroeg waarom de heilige Madonna in de hal hing.

Hij knikte. 'Ik zal ervoor zorgen, inspecteur.'

'Prima, dan wijs ik nu een vrijwilliger aan.'

Alle nieuwe leden keken op en staarden gespannen naar hun chef. Het woord 'vrijwilliger' betekende onbetaald overwerk voor degene die mee moest, en dat moest ook maar net uitkomen in je agenda.

Spits keek nadrukkelijk naar zijn glas, hij wilde niet, omdat hij een afspraak had met een set warme stenen. Zijn opluchting ging over in bedenking toen Maarschalk Kooistra wenkte. 'Wij gaan samen een nachtje doorhalen. Heb je een wapen bij je?'

Kooistra knikte en stond snel met een brede glimlach naast haar. Met een knipoog naar zijn collega's liep hij achter zijn chef aan.

'Wat was dat met Verschoor?' vroeg Maarschalk buiten aan Kooistra.

'Bedoelt u die foto van Alexander?'

'Nee, had hij iets te melden over mijn kleding?'

'Ja, hij vroeg zich af, net als ik trouwens, hoe u daar iets opbergt en dat pak aantrekt.'

'Vinden jullie het mooi?'

'Ja, het is bijzonder aantrekkelijk, uw vrouwelijke vormen komen er goed in uit.'

'Bedankt, je wilt niet weten hoelang het duurt om het aan te trekken.'

'Ik wil dat best een keer voor u timen.'

Maarschalk grijnsde met hem mee. 'Ja, dat geloof ik best.'

'Waar gaan we naartoe?' vroeg Kooistra in de auto. Hij greep het handvat boven de deur vast om zich overeind te houden. Maarschalk stuurde de Audi vol gas en met piepende banden door een bocht.

'Met een nacht doorhalen denk je vast aan dansen of chillen in een populaire loungebar. Op jouw leeftijd snap ik dat wel. Wie weet, misschien later. Heb je trouwens vaker je wapen bij je in een bar?'

‘Nee,’ antwoordde Kooistra, ‘ik ben nog niet thuis geweest om het in de kluis te leggen. Maar ik had het onder controle bij me en heb geen alcohol gedronken.’ Hij sloeg zijn colbert open en toonde haar de schouderholster met zijn dienstwapen, de Walther P99.’

Maarschalk keek opzij en miste op hoge snelheid net een stoep-rand.

Kooistra bleef ongerust de weg voor hem in de gaten houden, zodat hij op tijd zou kunnen reageren als ze iets zou raken. Zijn blik werd toch naar het welgevormde lichaam op de stoel naast hem getrokken. In die strakke broek kon ze nog geen nagelvijl kwijt.

‘Waar is uw wapen?’

‘Ik draag nooit een wapen, ik zou niet weten waar ik dat ding moest opbergen. Ik leen er meestal een als ik het nodig heb, maar dat gebeurt niet zo vaak. In actie gebruik ik liever mijn handen en benen.’

Kooistra vond het allemaal opwindend. Hij was het met haar eens dat ze geen plaats had voor een wapen en volgde de contouren van het leer langs de lange, slanke benen van zijn chef. Hij zou ze dolgraag in actie zien, en dat hoefde niet per se op een dansvloer te zijn. Het leek alsof ze zijn gedachten kon lezen. Spits had hem daarvoor gewaarschuwd.

‘We gaan dus niet dansen. Ik heb iets anders voor je in gedachten. Ik installeer je vannacht in een witte kamer.’

Ze dreef met rokende achterbanden gecontroleerd door een bocht en kreeg de verwensingen van een andere chauffeur, die zich rot schrok toen ze naast hem opdook.

‘Hebben we haast?’ vroeg Kooistra benauwd.

‘Niet echt, hoezo?’

Kooistra hing aan de handgreep boven het portier van de auto en kon zich ternauwernood op de stoel houden, ondanks de veiligheidsriem. Hij vroeg zich af hoe ze zou rijden als ze haast had. Hij zag zichzelf intussen al met die mooie vrouw in die witte kamer, maar had geen idee wat ze van plan was.

‘Uw plan klinkt best spannend,’ zei hij.

‘Dat is het zeker, we nemen geen risico.’

Kooistra knikte. 'Ben ik het helemaal mee eens, als we het doen, dan doen we het veilig.'

De diepe schaterlach van Maarschalk rolde door de auto. Ze boog opzij en woelde met haar hand door zijn haar.

'Ik vind je humor onweerstaanbaar, net zoals je babyface, en zou je graag beter leren kennen, maar zaken eerst.'

Ze draaide het parkeerterrein bij het ziekenhuis op en parkeerde met slippende banden feilloos tussen de lijntjes.

Kooistra, die door haar opmerking weer in de realiteit zat, glimlachte zwakjes. Ze keek opzij.

'Als je iemand tegenkomt die mank loopt hou je hem aan en controleer je zijn identiteit. Als hij probeert weg te komen haal je hem neer en boei je hem. Schiet hem desnoods in zijn nog gezonde been, begrepen?' Ze liep snel via de draaideuren van de hoofdingang naar binnen. Kooistra had moeite haar bij te houden.

'Chef, wat doen we precies in een ziekenhuis, behalve manke mannen neerschieten?'

Maarschalk liet weer een diepe lach horen. 'Je bent een lekker ding met humor, ik wil je eigenlijk wel houden.'

'Wilde u me dan wegdoen?' vroeg Kooistra hijgend. 'Is er een opvanghuis voor afgekeurde rechercheurs?'

Maarschalk liet weer een schaterlach horen.

'Hou op met die onzin, anders krijg ik de slappe lach en word ik emotioneel. Als dat gebeurt wil ik gaan knuffelen en daar hebben we geen tijd voor.'

Kooistra zag het probleem niet.

'Luister,' zei zijn chef, 'Barbara van Oorschot ligt hier in coma. We verdenken Tielens ervan dat hij achter de aanslag van de krant zit. Twee uur geleden is er een tweede aanslag aangekondigd.'

'Maar moeten we dan niet achter die gast aan?'

'Ik ben er bijna zeker van dat hij hier op ziekenbezoek komt opdagen. De vrouw in coma is onze kroongetuige, als ze tenminste kan praten. Dat wil hij voorkomen. Hij is vuurwapengevaarlijk, vergis je niet.'

Vergeet ook niet dat de mensen hier niet op een schietpartij liggen te wachten. Maar als je moet, dan moet je. Hij mag hier niet wegkomen, ook niet op zijn knieën.'

Kooistra knikte gretig en vond haar een geweldig stoer wijf. Ze kwamen aan op de etage waar Barbara van Oorschot op verzoek van hoofdinspecteur Maarschalk naartoe was verhuisd. Ze stelde Kooistra kort voor aan de agent voor de deur van de verpleegkamer en ging naar binnen.

'De agent blijft buiten en jij binnen, begrepen? Onder geen voorwaarde laat je de patiënt alleen, anders heb je een groot probleem.' Kooistra knikte, daar zat hij niet op te wachten.

'Prima chef, dit bedoelde u dus met een wittekamerinstallatie.'

'Dacht je aan iets anders?'

'Nee, chef, natuurlijk niet.'

'Jammer,' zei ze peinzend en ze kneep hem zachtjes in zijn nek. 'Ik blijf in de buurt, rechercheur, je hebt mijn nummer.'

Kooistra liet zich zuchtend in de stoel tegenover het bed zakken. Het verschil tussen een nummer hebben of er een maken was groot. Hij zou er bijna emotioneel van worden.

Maarschalk controleerde of de politieagent op de gang het juiste signalement van de verdachte had. Hij haalde de foto uit zijn zak en toonde hem. De man in het uniform zag er alert en fit uit.

'Houd iedereen aan die daarop lijkt en naar binnen wil, schiet hem desnoods neer,' zei ze rustig maar streng.

'De verdachte komt hier niet voorbij, hoofdinspecteur,' klonk het vastberaden, 'over mijn lijk.'

Ze stak haar duim op en liep op haar hoede over de afdeling. Zorgvuldig bekeek ze het personeel en de artsen die af en aan liepen. Een man die enigszins trok met zijn been en een witte doktersjas aanhad greep ze vast en ze zette hem stevig tegen de muur. Na zorgvuldig zijn gezicht te hebben bekeken liet ze hem los en mompelde een excuus.

De arts streek zijn doktersjas weer in de plooi en bleef bedremmeld achter. Hij keek de vrouw in het leren pak verbaasd na.

Zo liep ze alle etages af naar beneden, totdat ze in de ontvangsthal uitkwam. Ze was van plan dit vol te houden totdat de verblijfplaats van de terrorist bekend was en hij geboeid voor haar zat. Daarna zou ze zich pas kunnen ontspannen. Er stond behoorlijk wat op het spel. Als die gek de aanslag kon uitvoeren zou het vele levens kosten, daar wilde ze liever niet aan denken. Als haar intuïtie juist was zou de Manke opduiken in de kamer van Van Oorschot, het alarm zou haar waarschuwen.

Via de hal wilde ze weer via de trap omhoog toen ze een bekende zag. Hij stond bij de infobalie en was aan het overleggen met andere personen, die haar ook bekend voorkwamen.

Maarschalk dook op achter het groepje.

‘Hallo heren,’ zei ze.

Rinus keek om. ‘Hoi, ik ben je net aan het bellen,’ zei hij verrast. Op hetzelfde moment ging haar telefoon. Ze keek op het display, ‘Trainer’ stond er bij de omschrijving van de beller.

‘Vertel het me maar,’ zei ze terwijl ze de oproep wegdrukte.

‘Babs is in gevaar,’ reageerde Rogier zenuwachtig. ‘Ze ligt niet meer op haar eigen kamer. Bij de balie willen ze niet zeggen waar ze is. We moesten u bellen.’

‘De Manke is hier,’ zei Rinus tegen de inspecteur, ‘we zijn hem gevolgd.’ Hij vertelde in het kort wat er bij het nomadenkamp was gebeurd en dat hij zijn telefoon in de cabrio had gegooid.

‘Goed werk, trainer. Gevochten?’ vroeg ze, naar zijn pleisters tu-rend.

‘Trein gemist,’ verklaarde Appie en hij negeerde de frons van Maarschalk. ‘Met uw goedvinden zal ik ons voorstellen, inspecteur, want onze vriend heeft helaas weinig tot geen manieren. We hebben elkaar kort ontmoet in de gang op het politiebureau, maar we zijn niet verhoord. Dit hier is Gert en ik ben Appie. Rogier kent u al.’ Ze bokste de vuist van de twee stevige kerels. Ze droegen allebei een blauw shirt met een korpsembleem.

‘Jullie zijn mariniers?’

‘Ja, we zijn met verlof en wonen tijdelijk bij Rogier om hem te beschermen. We denken ook dat de Manke de vrouw van Rogier wat wil aandoen.’

‘Ja, ik denk dat ook, maar dat gaat niet gebeuren. Hoelang zijn jullie hier?’

‘Half uur. Hij moet hier ergens zijn, maar we kunnen hem niet vinden,’ zei Rogier. ‘Hij zoekt haar.’

‘Het beste is als hij haar vindt,’ zei Maarschalk duister. Ze negeerde de verbaasde blikken van de mannen en pakte haar telefoon. Ze liep een paar passen weg en belde een nummer.

‘Mevrouw Van Oorscot is veilig,’ zei ze toen ze weer terugkwam, ‘ik heb net de rechercheur in haar kamer aan de lijn gehad.’ Rogier was opgelucht, hij had het ergste verwacht toen hij zijn vrouw niet kon vinden. Ze was gelukkig veilig.

‘We krijgen zo versterking van een peloton ME in burger,’ ging Maarschalk verder, ‘dan kammen we dit hele ziekenhuis uit totdat we die psychopaat hebben. Mijnheer Van Oorscot, ik zet u op de kamer bij uw vrouw. Daar bent u veilig bij een van onze rechercheurs.’

Ze keek naar de mariniers. ‘Doen jullie mee met de ME?’ Rogier wilde protesteren, maar Maarschalk schudde haar hoofd, pakte hem resoluut vast en dwong hem in de richting van de lift.

‘U bent ongetraind, mijnheer Van Oorscot, dit is voor professionals. Ik kan me u niet veroorloven als gijzelaar. Ze duwde Rogier de lift in en drukte op een knop. Ze wenkte daarna de andere mannen terwijl ze haar telefoon aan haar oor hield.

‘We gaan overleggen, de ME komt eraan en die sluit het ziekenhuis af. Moet jij niet iets aan die knie doen?’ vroeg ze aan Rinus. ‘Zo zien ze je aan voor de Manke.’

Die grijsde en liet de brace zien die hij net uit het winkeltje naast het restaurant had opgediept. ‘Stijf misschien, maar volledig in bedrijf,’ antwoordde hij.

Maarschalk glimlachte. ‘Ik zeg niets,’ zei ze met een knipoog. Ze keek naar Appie en Gert. ‘Hebben jullie die wand van de verbouwing gezien?’ Ze knikten bevestigend. ‘Daar zitten twee deuren in,

eigenlijk drie. De laatste is een nooddeur naar buiten, maar die is beveiligd. Ik wil jullie bij die twee binnendeuren, dit is zijn signalement.' Ze liet de foto zien van Tielens. Rinus hoefde niet te kijken, die wist al hoe die griezels eruitzag. De mannen namen hun posities in en Rinus kreeg een plek onderaan de grote stenen trap in de hal.

'Als hij van boven komt is het hier of bij de liften, daar heb ik al iemand staan. Ze gaf hem een kleine ontvanger. Als Tielens de kamer in komt gaat het alarm af, kom je er dan gezellig bij?'

'Ik kan niet wachten,' gromde haar trainer.

Rogier volgde de lichtjes op het bedieningspaneel in de lift, die oplichtten bij elke etage. De hoofdinspecteur had gelijk, hij was niet in staat om te helpen na een paar trainingen, hoe graag hij het ook wilde. Voordeel was dat hij Barbara kon zien. Ze hadden mannen zat om één manke kerel op te pakken.

De bel gaf aan dat de lift op zijn bestemming was aangekomen en hij stapte uit. Een verpleger stond hem op te wachten en begeleidde hem naar de kamer waar zijn vrouw lag. De politieagent op de gang kreeg een knikje van zijn begeleider dat het goed was en deed de deur voor hen open.

Hij werd direct opgevangen door een student, tenminste, dat dacht hij. De jonge man stelde zich voor als rechercheur Kooistra.

'Komt u binnen, mijnheer Van Oorschot.'

'Kennen wij elkaar?' vroeg Rogier.

'Niet persoonlijk, ik ken u uit het proces-verbaal en heb u kort op het hoofdbureau gezien. Ik ben hier voor de bewaking van uw vrouw.'

'O prima, bedankt. Verdomme, wat een toestanden allemaal door ons,' zei hij en hij knikte dankbaar naar de jonge man.

'Zeg dat wel, mijnheer, maar we kunnen geen risico nemen. We hebben met gevaarlijke criminelen te maken.'

'Zijn ze bekend bij jullie?'

'Daar mag ik niets over zeggen, mijnheer, sorry.'

'Is goed, ik begrijp het,' zei Rogier.

Kooistra zag dat de man op het punt stond te breken met zijn blik constant op zijn vrouw gericht. Hij probeerde Rogier op te beuren en een praatje met hem te maken om zijn aandacht te verleggen.

‘Om de tijd te doden ligt daar een leesmap met de bekende roddelbladen. Wist u bijvoorbeeld dat die ex-voetballer René van dat voetbalprogramma eigenlijk een vrouw is? Ik zag een foto van hem, eh haar, en was echt geschokt,’ grijnsde hij. ‘Of zullen we op tennisballen gaan schieten?’ Hij liet zijn schouderholster zien met de Walther P99 en wees naar het tennispark achter het ziekenhuis.

Kooistra zag een flauwe glimlach opkomen.

‘Wilt u soms een kopje koffie? Elk nadeel heeft zijn voordeel. We hebben namelijk roomservice hier, we mogen de kamer niet uit.’ Rogier stond zijn handen te wassen aan een kleine waterfontein in de hoek. Hij waardeerde de poging van de rechercheur om zijn gedachten te verzetten. ‘Lekker, zwart graag.’

Toen liep hij naar het bed en streelde zachtjes het witte gezicht van zijn geliefde.

‘Er komt zo koffie, schat, wil je er soms iets bij?’

Kooistra pakte de telefoon en besloot drie koffie te bestellen, ook een voor de agent op de gang. Hij kon zich niet voorstellen dat de vrouw op het bed snel wakker zou worden. En als dat zou gebeuren zou ze geen behoefte aan koffie hebben.

Hij hing de telefoon terug aan de muur en zag de tranen bij de echtgenoot aan het bed opkomen. Hij trok zich terug voor zover dat kon in de kleine kamer en staarde door het raam naar buiten, zonder iets te zien.

De vrouw reageerde niet, ondanks het dringende en herhaalde verzoek van haar man. Kooistra hoorde een snik en moest wel omkijken. Hij zag Rogier in wanhoop op de knieën zakken en zijn tranen laten lopen.

Ontroerd bekeek hij het tafereel. Hij had altijd moeite om zijn emoties te beheersen als mensen huilden, en dit was zo’n moment. Hij voelde tranen opkomen.

Wat moest je zeggen na zo’n drama? Het komt wel goed?

Hij zou het niet weten. Als iets een drama werd genoemd liep het zelden goed af, dat wist hij wel.

Ricardo Tielens, alias de Manke, was na de ontruiming van het nomadenkamp naar de camping bij de Lek gereden om zijn spullen op te halen. Zijn bezoek duurde maar kort, alles wat hij nodig had stond al klaar. Hij zou hier niet meer terugkomen, binnenkort zouden ze ook hier op de stoep staan.

Hij had een oude camper geregeld, die op een afgelegen parkeerplaats langs de Vecht stond. Niemand wist ervan, zelfs zijn pa niet. Na een korte rit parkeerde hij ernaast en hij keek wantrouwend om zich heen. Behalve een paar fietsers die langsreden en hem ongeïnteresseerd bekeken was er verder niemand in de buurt. Hij haalde de medische transportdoos uit de opvangruimte van het toilet en ging naar binnen.

Hij snoof de brakke lucht in de wagen op en gooide snel een raam open. De verroeste kampeerwagen had een heel leven achter de rug en dat was te ruiken. Het ding rook naar een oud café dat een tijd niet gelucht was. Niets kon hem echter deren, binnenkort zou hij in vijfsterrenhotels verblijven en dit snel kunnen vergeten.

Na een uur intensief knutselwerk keek hij naar de creatie op de klaptafel voor hem. Dit zou moeten werken, dacht hij. Ze zouden ervan overtuigd zijn dat hij niet blufte als ze een foto van dit ding zouden zien. Hij stopte het geval in een rugzak, deed er een rol snijdtouw bij en een flesje water. Na lang overwegen pakte hij de laatste ampul uit de transportdoos en stak hem voorzichtig in een langwerpige huls. Het zweet stond in zijn handen. Met een zucht van opluchting zette hij het vast. Voorlopig was hij hier klaar en hij sloot de auto af. Rustig reed hij richting het centrum om de foto te maken die hij nodig had voordat hij naar het ziekenhuis zou gaan.

Hij parkeerde in de drukke garage en liep naar de onderhoudsruimte van het uitgebreide winkelcentrum. Hij wist precies waar hij moest zijn dankzij een bewoner van het nomadenkamp die er werkte. De man deed er het onderhoud van de luchtinstallaties. Het

slot in de deur van de garage naar de onderhoudsafdeling vormde geen probleem voor hem. Via een metalen trap en een verlaten galerij bereikte hij de plek waar hij moest zijn. Dit afgesloten gedeelte van het winkelcentrum was alleen voor monteurs toegankelijk.

Onder het glazen dak boven de ketelruimte zag hij de plek die hij zocht. Het was ideaal, net voor de uitlaat van een luchtverversing. Hij haalde het touw uit de rugzak, bond er als gewicht het halfvolle flesje water aan en gooide het over de pijp heen. Met een grijns ving hij het weer op en ging aan het werk.

Teruggekomen in de auto selecteerde hij een van de foto's die hij gemaakt had en hij knikte voldaan. Het was duidelijk, maar ook niet té. Dat ding kon overal hangen. Tot zover ging alles goed. Nu moest hij nog een paar praktische taken uitvoeren. Dat was de dame van de escort een laatste beurt geven en die hinderlijke Marokkanen opruimen. Dan was er niemand meer die hem iets kon maken.

Tielens reed door de stad naar Oost en draaide fluitend zijn auto de parkeergarage van het ziekenhuis in. Het was vol, maar op de invalidenplek bij de lift was altijd plaats. Hij had geen medische kaart, maar zijn manke been gaf hem het recht om die plek te gebruiken, vond hij. Hij nam niet eens de moeite om de kap van de cabriolet te sluiten. Niemand behalve zichzelf zou iets stelen van een invalide. Hij controleerde het para-mes dat in een leren schede aan zijn riem hing, ontsloot de veiligheidsclip en trok zijn shirt eroverheen. Zijn pistool lag nog in de afvalruimte van de wc in de camper, dat had hij niet nodig vandaag. Het dunne donkerblauwe etui dat op de bijrijdersstoel lag schoof hij in zijn broekzak.

Rustig liep hij door de draaideuren naar binnen en hij keek om zich heen. Het was stil in de hoge en lichte ontvangsthallen van het ziekenhuis. De omgeving was hem bekend, omdat hij hier na zijn ongeval de revalidatie had gevolgd en daarna regelmatig op bezoek was gegaan bij zijn vader. Het toeval wilde namelijk dat die hier ook opgenomen was voor twee gebroken benen na een auto-ongeluk. Bij zijn pa verliep de genezing beter dan bij hem, die ouwe had altijd al meer geluk gehad in zijn leven. Het was een slecht jaar geweest voor de benen van de familie Tielens.

Nadat hij de conclusie had getrokken dat hij niet werd gevolgd of in de gaten gehouden was hij naar de receptie gelopen om te vragen waar mevrouw Van Oorschot lag, een vriendin van hem. Tielens kreeg te horen dat ze alleen bezoek van de echtgenoot mocht ontvangen.

Maarschalk had deze orders doorgegeven om geen argwaan te wekken, het moest niet te makkelijk voor hem worden. Ze ging ervan uit dat hij de kamer zou vinden.

Tielens was binnensmonds vloekend afgedropen en ging op weg naar zijn vader. Die lag op de eerste verdieping en zou wel weten waar hij de vrouw kon vinden. De oude man had altijd veel te vertellen over de patiënten om hem heen, wat ze hadden en waar ze lagen. Zijn pa was echter niet op zijn kamer en Tielens liep weer naar beneden om hem te zoeken, hij kon niet ver weg zijn.

Aangekomen in de hal besloot hij eerst een kop koffie te nemen en iets te eten. Hij had nog niets gehad die dag en was hongerig. De vrouw lag toch in coma en zou niet weglopen.

Hij bestelde een kop koffie en een broodje gezond in het matig bezette café naast de ontvangsthal.

Vanuit zijn positie aan het tafeltje zag hij de parasols in de tuin van het ziekenhuis. De zon scheen fel door de glazen wand van het restaurant annex café. Hij wist direct waar hij zijn vader kon vinden, de ouwe zat graag in de zon met zijn krantje.

Tielens at op zijn gemak het broodje op en dronk zijn koffie. Hij keek in gedachten naar een vrouw van middelbare leeftijd, die aan een tafeltje naast hem kwam zitten. Ze zette voorzichtig een verpakte plant met doorzichtig folie in een witte pot op het blad. Ze begon een kaartje te schrijven, dat ze voorzichtig achter het folie aan een takje van de plant hing.

Ze zag zijn blik en haalde haar schouders op. 'Je moet toch wat als je er nog niet bij mag. Die arme man ligt daar helemaal alleen.'

Ze veegde een traan weg en stond op. 'U ook sterkte, mijnheer, een fijne dag nog.'

Tielens, die niet begreep waarom vreemde mensen elkaar een fijne dag en sterkte moesten wensen, reageerde stuurs: 'Hetzelfde.'

Hij meende er geen woord van, maar was haar wel dankbaar voor de oplossing van zijn probleem die ze hem net had gegeven. Zo zou hij zijn vader niet nodig hebben en hem erbuiten houden, wat niet weet wat niet deert.

In het ziekenhuiswinkeltje kocht hij behalve een nieuwe prepaid telefoon ook een verpakte plant en een kaartje. Hij schreef er met sierlijke letters op: *Voor Barbara van Oorschot, hoop dat je weer snel kan genieten van de natuur, liefs van Ricco.*

Hij wist door zijn eerdere bezoeken aan zijn vader en zijn eigen verblijf waar de camera's in de centrale hal hingen, maar deed geen moeite ze te ontwijken. Alleen met die plant moest hij zorgen uit beeld te blijven. De methode die hij zou gebruiken zou geen verdachte sporen opleveren, dus hij waande zich veilig.

Met de verpakte pot onder zijn arm en de telefoon aan zijn oor liep hij naar de wand naast de balie. Hij stond uit het zicht achter een grote, staande plant. Tussen het groen door had hij goed zicht op het personeel achter de inschrijfbalie. Hij wachtte geduldig tot de interesse daarvan gericht was op het bureau tegen de wand erachter. Toen het moment daar was zette hij zijn gekochte plant buiten het bereik van de camera aan het uiteinde van de balie en liep snel weg.

Hij ging op een bankje zitten met zicht op de plant en gaf zo zijn been wat rust. Door die klimpartij op het spoor voelde het extra stijf aan en er trok af en toe een pijnscheut door het bot. Hij haalde het deksel van een klein plastic potje af en schudde een beetje cocaïne op de rug van zijn hand. Hij keek rond, maar niemand nam enige notitie van hem. Gretig snoof hij het witte poeder op. Niet dat hij actie verwachtte, maar zo kon hij beter bewegen zonder al te veel pijn als het toch mocht gebeuren.

Tielens zag een baliemedewerkster verbaasd naar de plant kijken en het kaartje lezen. Vervolgens belde ze iemand, met haar ogen op het kaartje gericht. Na vijf minuten kwam een stevige kerel de plant ophalen. Hij had een zwarte bodywarmer aan met de witte letters 'CREW' op de rug.

Tielens was voldaan, het plan werkte. Hij stond op en volgde de forse man, die naar de trap naast de lift liep.

‘Weer zo’n opgeblazen fitnesspop,’ vloekte hij, ‘al die idioten die zo nodig moeten zweten. Die verdomde liften zijn er toch niet voor niets?’

Op de derde verdieping ging de onderhoudsman een gang in en hij ontsloot de toegangsdeur met een pasje dat aan een koord aan zijn riem hing. De deur sloot langzaam achter hem.

Tielens zette net op tijd de punt van zijn schoen tegen de deurstijl. Zo voorkwam hij dat de deur in het slot viel. Door het zijraam langs het kozijn kon hij de man volgen, die na een korte klopp een kamer binnenging. Tielens telde de deuren, *zesde links achter de wacht-ruimte*, zette hij in zijn geheugen en hij stapte de gang in.

Direct aan de linkerkant achter de toegangsdeur was een open ruimte die ingericht was als personeelskamer. Voorzichtig tuurde hij naar binnen, niemand aanwezig. Een koffiemachine pruttelde en op de tafel in het midden lagen opengeslagen kranten. Hij ging op een van de stoelen zitten. Hij legde zijn hand tegen de zijkant van zijn gezicht, alsof hij geconcentreerd de krant las. Nu was het wachten tot de man van het onderhoud vertrokken was.

Tielens hoorde de zware voetstappen van de man klossend naderen en ze voorbij de opening van het keukentje gaan. Er volgde daarna echter geen klik van een opengaande deur.

‘Shit,’ prevelde Tielens. Gespannen als een snaar wachtte hij af. Hij moest ongezien die kamer in, anders werkte het plan niet. Desnoods zou hij weggaan en weer terugkomen, hij wist nu waar ze lag. Tussen zijn vingers door zag hij de koffiemachine op het werkblad tegen de muur voor hem.

‘Eh ...’ hoorde hij.

Hij keek op en zag de man die hij net gevolgd was het keukentje in kijken.

‘Koffie?’ vroeg Tielens opgewekt. ‘Ik heb alle schimmel eruit gekregen, deze zetting is als nieuw.’

‘Wie bent u?’

‘Karel Bootsma, servicemonteur Douwe Egberts, ik moet eigenlijk Sara Lee zeggen van mijn baas, maar als geboren Utrechter weiger ik dat.’

De onderhoudsman grijnsde.

‘Zo is dat, jochie, ons stadsie is bekend om de Dom en de koffie van Douwe, ja toch, niet dan?’

‘Dag ut wel,’ antwoordde Tielens in hetzelfde dialect.

‘Ik heb net een bakkie op, Karel,’ zei de werkman, ‘dus ik neem er straks wel een, maar bedankt voor je aanbod.’ Hij draaide zich om en verdween. De gangdeur ging open en sloot met een harde klik.

Tielens liet zijn adem opgelucht ontsnappen. Die potige kerel had er goed getraind uitgezien.

Hij tuurde om de hoek van de keuken de gang in. Er klonk wat geluid uit een kamer aan de overkant, maar de route naar zijn doelwit lag vrij en open voor hem.

Hij stapte de gang in. Met zijn kin naar voren liep hij autoritair langs de wachtkamer. Het bleek niet nodig, want er was niemand aanwezig. Hij stopte voor de deur waar de man de plant naar binnen had gebracht.

Tielens had tijdens de vele insluipingen in zijn leven een methode ontwikkeld voor wat te doen als er iemand binnen was waar je onuitgenodigd binnenliep. Hij opende de deur om snel naar binnen te kunnen kijken. Als er dan iemand aanwezig was zou hij de deur met een luid excuus direct weer sluiten. Niemand zou de moeite nemen om te gaan kijken wie er een verkeerde deur opende. Maar het excuus was niet nodig omdat de kamer leeg was, met uitzondering van de patiënt in het bed voor het raam.

Tielens stapte snel naar binnen en sloot de deur achter zich. Op een kastje naast het bed stond zijn plant. De lamp ernaast scheen hinderlijk in zijn richting, dus hij zag het gelaat van de vrouw niet. Ze was in ieder geval nog in coma, want ze bewoog niet.

‘Het spijt me, meid,’ zei hij zacht, ‘maar ik kan het me niet veroorloven dat je wakker wordt. Ik weet niet of je me belazerd hebt, maar dat maakt niet meer uit. Dit is gewoon zakelijk.’

Tielens trok het etui uit zijn zak en haalde er een injectiespuit uit. Hij schoof de huls van de naald eraf.

‘Ze hebben me verzekerd dat dit geen sporen nalaat en ik hoefde me geen zorgen te maken over luchtballen. Ja echt waar, dat zei die kerel. Ik vond het wel humor, jij ook?’ Hij zette de naald in de dop van het infuus naast het bed en drukte de inhoud het plastic zakje in.

‘Ik heb geen tijd om te kijken hoe je gaat, maar ...’

Tielens stopte midden in zijn zin terwijl hij naar haar keek en trok toen het laken weg. Verbijsterd staaarde hij naar het bed en hij stootte tegen het naakte koude lichaam. Hij dacht heel even dat ze al dood was.

De gemaakte glimlach van een etalagepop staaarde hem aan.

‘Teleurgesteld?’

Hij draaide zich razendsnel om en liet de injectiespuit vallen.

Een slanke, aantrekkelijke vrouw stond op nog geen drie meter achter hem. Ze stond ontspannen leunend tegen het deurkozijn. Haar glimlach irriteerde hem, haar houding deed het voorkomen alsof ze de situatie volledig onder controle had. De vrouw maakte een grote fout, want ze was alleen.

‘Ik weet nog niet wat er in die spuit zat, maar ik arresteer je alvast wegens een poging tot moord.’

Tielens bekeek haar zwijgend terwijl hij zijn gewicht naar zijn gezonde been bracht. Zijn rechterhand ging naar zijn rug.

Ze keek weg naar het bed en dat was het moment waar hij gebruik van maakte. Hij dook naar voren, die levende etalagepop kon hij ook wel hebben.

Tielens voelde een schok door zijn lichaam gaan. De harde trap op het mes had hij niet verwacht en zijn arm sloeg door de kracht naar beneden. Grimmig stak hij het mes weer vooruit, maar hij verloor halverwege zijn grip op het heft door een tweede klap.

Het volgende ogenblik zat hij zonder lucht op de grond en haalde piepend adem.

'Wat the fuck,' briede hij en hij rolde snel opzij om op te staan. Zijn mes lag op de grond voor het kozijn van de deur waar de vrouw had gestaan. Dit was hem nog niet eerder overkomen. Ze bleek razendsnel.

Hij stond op en keek naar de gedaanteverwisseling die zijn tegenstander had ondergaan. Van een aantrekkelijke dame was ze veranderd in een valse kat net voordat die met zijn scherpe klauwen je huid zou openhalen. Haar verbeterde mond was als een streep. Ze keek geconcentreerd naar hem, tot hij weer op zijn benen stond, en zei toen spottend: 'Is dat alles wat je hebt, manke man?'

De opmerking bracht hem in een waas van woede, maar voordat hij ook maar een beweging had gemaakt trapte ze hem keihard op zijn dijbeen. De hak van haar laars raakte het bot. De stoot kwam met de kracht van een zwaargewicht. Met een pijnlijke kreet sloeg hij tegen het bed en hij kon zich ternauwernood op de been houden door de spijlen vast te grijpen.

'Ik ben hoofdinspecteur Maarschalk,' zei ze rustig, op een toon alsof ze aan de thee zaten. Ze raakte hem weer, nu op zijn neus. Hij voelde het bot breken en de tranen sprongen in zijn ogen. Bloed liep zijn mond in. Hij had verdomme geen beweging gezien, alleen de flits van haar vuist net voordat die hem raakte. Hij kreunde en hield zijn pijnlijke neus vast.

'Ik arresteer je op verdenking van ten minste één terroristische aanslag, poging tot moord en verzet bij arrestatie.'

Weer volgde een trap, ditmaal op zijn knie, die van zijn goede been. Tielens schreeuwde van de pijn en klapte voorover tegen de grond. Toen ze op hem af stapte rolde hij onder het bed.

‘Stop, ik geef me over,’ riep hij wanhopig.

‘Jammer,’ zei ze spijtig en ze meende het. Ze was graag nog even doorgegaan. Op de training was ze al diverse keren gewaarschuwd voor deze donkere kant van haar karakter. Ze was een aantal malen over de grens van het sportieve gegaan en herinnerde zich wat de trainer haar had toegebeten: ‘Als je dit nog één keer flikt zoek je maar iemand anders, begrepen? We zijn hier met sport bezig en daar horen regels bij.’

Ze beseftte dat ze zich dan maar buiten de training moest afreageren. Dit was zo’n gelegenheid geweest.

Ze pakte het setje handboeien van haar pols dat ze geleend had van Kooistra en maakte een beweging naar Tielens dat hij onder het bed uit moest komen. Toen hij dat te langzaam deed beet ze hem toe: ‘Kom op, anders trap ik je eronderuit. Goed zo, handen op je rug.’

‘Wacht,’ kreunde haar arrestant, die overeind kwam en zijn been vasthield. ‘Mijn brace zit gedraaid, ik moet hem rechtzetten, anders kan ik niet lopen.’

Maarschalk had geen zin om hem te ondersteunen of te dragen en stapte terug. ‘Snel,’ snauwde ze.

Tielens gespte zijn riem los waar de lege schede van het mes aan hing en liet zijn spijkerbroek zakken. De hoofdinspecteur zag onder de witte slip een lange zwarte brace, die van zijn dijbeen tot aan zijn enkel reikte. Twee ondersteunende baleinen liepen langs de zijkan-ten van zijn been. Halverwege zat een rond plastic scharnier om de functie van zijn knie over te nemen.

‘Zo, dat is imposant,’ zei ze onder de indruk van het revalidatie-hulpmiddel.

Tielens hield zijn hand onder zijn geslachtsdeel en drukte het omhoog. ‘Dank je, schat,’ zei hij, ‘je bent niet de eerste die dat zegt.’

Maarschalk maakte met haar hand een geuwbeweging voor haar mond.

Rinus kwam de kamer binnenstormen en keek verbaasd naar de slungelige man zonder broek. Hij hield zijn zaakje vast alsof het wilde wegluchten uit deze gênante vertoning.

‘Ben je met jezelf aan het spelen?’ vroeg hij.

Tielens keek op, zijn gezicht stond grimmig en vol haat. Het bloed uit zijn neus druppelde op het witte shirt dat hij aanhad.

‘Ik moet dit doen om hier weg te kunnen lopen,’ siste hij terwijl hij op het uiteinde van een van de zwarte baleinen op de brace wees. Hij draaide aan een dop, trok hem los en gooide hem op de grond. Er glinsterde iets in zijn hand. Maarschalk zag een glazen ampul in zijn hand liggen en stapte naar voren.

‘Dat zou ik niet doen,’ riep hij hysterisch.

Maarschalk stopte en keek naar het buisje dat Tielens in zijn hand had.

‘Als deze ampul breekt zijn we binnenkort allemaal de pijp uit. Je mag van geluk spreken dat je hem niet doormidden hebt getrapt, stom wijf. Dan waren we nu met zijn allen besmet, samen met iedereen in dit ziekenhuis.’

Rinus was witheet. ‘Die klootzak bluft.’

‘Wat begrijpt die eikel niet?’ siste Tielens.

Rinus stapte naar voren.

‘Rustig,’ riep Maarschalk en ze hield hem tegen aan zijn schouder, zodat Tielens vrij baan naar de deur had.

Die keek triomfantelijk naar haar.

‘Zonder huls is de ampul bijzonder kwetsbaar. Ik kan hem zomaar laten vallen of doorknijpen als ik aangevallen word.’

Tielens trok zijn broek op en kreeg het ook voor elkaar om zijn riem te sluiten met één hand. ‘Ik ga nu weg en niemand volgt mij. Stel me niet op de proef, want ik heb niets te verliezen. Rot nu maar lekker op.’

Hij hield de ampul voor zich uit en liep voorzichtig langs de twee de gang op. Maarschalk keek hem machteloos na en wist dat ze hem niet konden aanhouden. Het risico was te groot.

‘We kunnen hem niet zomaar laten gaan,’ zei Rinus woest.

Maarschalk keek hem aan. 'Ik heb geen idee wat dat spul doet, maar we kunnen hier geen risico nemen. In ieder geval heeft het buiten minder effect.'

Ze liepen achter hem aan de gang op.

'Laat ruimte, hij kan nergens heen.'

Maarschalk geloofde niet dat Tielens zijn auto zou gebruiken, daar kwam hij net even te pienter voor over. Hij zou zich hier voorlopig verschuilen achter de dekking van kwetsbare patiënten.

En toen was de terrorist opeens verdwenen. Ze zagen hem naar de trap lopen en toen was hij weg. Maarschalk was verbijsterd dat ze hem met Rinus nog voor de uitgang waren kwijtgeraakt. Het kon gewoon niet, er was geen toegankelijke plek waar hij zich kon verbergen. Ze vloekte binnensmonds van onmacht. Rinus rende heen en weer, maar aan zijn gezicht zag ze dat hij het spoor ook kwijt was.

Ze belde furieus de commandant van de ME en vertelde dat de terrorist met het virus aan de wandel was. Die gaf direct opdracht om elke kamer te onderzoeken. Zijn mannen liepen rustig maar uiterst alert en in burgerkleding over de afdelingen, alsof ze bezoekers waren. Elke etage van het ziekenhuis werd gelijktijdig en grondig onderzocht. Het afgetimmerde gedeelte van de verbouwing zat potdicht met de mariniers ervoor, maar werd toch onderzocht. De toegangsdeuren zaten op slot en waren niet geforceerd en op de enige buitendeur die erop aansloot zat alarm.

De andere uitgangen waren al sinds hun aankomst afgesloten en werden bewaakt door zwaarbewapende agenten. Alleen de spoedeisende hulp bleef onder toezicht open.

Ruim twee uur later was er, ondanks de hulp van de ME, nog geen spoor van de aanslagpleger.

Toen de ampul uiteindelijk gevonden werd in een plantenbak was er in eerste instantie grote opluchting. Daarna kwam de melding dat het alarm van de nooddeur onklaar was gemaakt. Van de man zelf was geen spoor, waarschijnlijk ontsnapt door die deur. Niemand

begreep hoe dat kon met het cordon politiemensen rond het ziekenhuis.

Maarschalk vloekte en tierde. Hij was dus toch via die verbouwing weggekomen. Ze sprak met de mariniers, maar die verzekerden haar dat Tielens geen gebruik had gemaakt van de deuren.

Ze kreeg alle ruimte om haar humeur te luchten, iedereen bleef uit haar buurt.

De gevonden ampul werd direct en uiterst voorzichtig met een wagen van de explosieendienst naar het lab van de GGD gebracht voor onderzoek. Dat ging met de hoogste prioriteit, want er stonden vele levens op het spel.

Maarschalk zat intussen rusteloos op een bankje in de hal en keek om de minuut op het scherm van haar telefoon. Nog steeds geen melding van aanhouding. Ze had zo ongeveer de halve politiemacht op de zoektocht van Tielens gezet. De hele wijk rond het ziekenhuis was afgezet en huis voor huis werd onderzocht, toch leek de terrorist te zijn ontkomen. Ze wilde niet geloven dat de man was ontsnapt, het leek bijna onmogelijk.

‘Verdomme, hoelang moet dit nog duren? Ik kan ze niet veel langer inzetten,’ zei ze nijdig tegen Rinus.

Die haalde zijn schouders op en stelde voor naar het restaurant van het ziekenhuis te gaan om een kopje koffie te drinken. Er was niet veel anders wat ze konden doen.

Maarschalk kreeg daar het bericht dat ze het cordon moest opheffen, door calamiteiten was de ME met spoed elders nodig. De leiding ging ervan uit dat de terrorist ontsnapt was. Ze zagen de blauwe busjes met zwaailichten weggrijden. Ook de politiemensen die de uitgangen bewaakten werden weggestuurd naar hun eigen diensten, waar ze nodig waren.

Rond het tafeltje in het restaurant keek de groep elkaar verslagen aan. ‘We hebben hem laten lopen,’ zei Appie grimmig, ‘die gast blufte, ik zweer het je.’

‘Dat weten we niet, we konden het risico gewoon niet nemen,’ zei Maarschalk bitter. Haar telefoon gaf een korte toon en ze keek op het display.

Terwijl ze het bericht las vloekte ze en ze liet haar voorhoofd op het tafeltje zakken. Ze bewoog haar hoofd op een manier alsof ze het blad een kopstoot wilde geven. Uiteindelijk richtte ze zich op met halfdichte ogen. Onder haar lange zwarte wimpers was haar blik donker van ergernis.

‘Fuck, fuck!’ riep ze hard.

Ze stond ruw op, waardoor haar stoel achteroverkantelde en kletterend op de vloer terecht kwam. Met een woeste beweging gooide ze haar telefoon tegen de muur van het restaurant.

De stukken vlogen alle kanten op.

De bezoekers aan de tafeltjes om hen heen keken verschrikt op. Ze hadden niets meegekregen van de mogelijke aanslag op hun leven die hun bespaard was gebleven, maar zaten nu recht overeind door een omvallende stoel en een versplinterde telefoon.

Maarschalk stond voorovergebogen en steunde met beide handen op het tafelblad.

‘Slecht nieuws?’ vroeg Rinus.

‘Zeg niet dat je gelijk had,’ zei ze met strakke lippen en een opgestoken vinger tegen Appie, ‘H₂O, verdomme!’

Ze keek naar de muur waar ze net haar telefoon tegenaan gesmeten had. ‘Ik moet een nieuwe beller kopen.’

Hoofdschuddend liep ze ernaartoe om de resten bij elkaar te rapen. Gert keek niet-begrijpend naar Rinus.

‘Water. Er zat water in dat klotebuisje.’

Appie vloekte zachtjes en keek naar de hoofdinspecteur bij de muur. ‘Ik zeg niets,’ mompelde hij, ‘want ik heb het al gezegd. Ik herken een bluffer op honderd meter afstand.’

Mo en Omar werden na hun verhoor op het bureau voorlopig vrijgelaten en zaten aan het keukentafeltje in de flatwoning die ze deelden. Ze keken van zeshoog uit over een rommelig pleintje tussen de hoge flats. Een paar kinderen waren aan het spelen in een klimrek en op schommels.

De broers kenden de plek heel goed, ze waren hier geboren en hadden in hun kinderjaren behoorlijk wat tijd beneden doorgebracht. De sporen uit hun jeugd lagen nog op straat en zaten ingekerfd in de bomen. In de stenen van het plein waren nog de donkere sporen te zien van de brandjes die ze daar gestookt hadden.

Hun maat en vriend Rachid zat nog in hechtenis. Na zijn arrestatie bleek dat hij een paar botjes gebroken had in zijn hand en hij moest daaraan geholpen worden. Daarna zou hij snel vrijkomen, had de advocaat aan hen verklaard, want het OM had weinig om hem vast te houden.

De recherche had namelijk geen bewijs gevonden dat hij aan een terroristische daad had meegeholpen, wat ook klopte. Het zou bizar zijn als ze voor een stinkbom de bajes in zouden gaan.

Bleef de chantage over. Dat was wel een dingetje, want dat kon wel worden bewezen. Er bleef hun een veroordeling wachten, tenzij de jongens de hoofdinspecteur tevreden konden stellen. Ze had hun een voorstel gedaan en was bereid geweest om een goed woordje te doen als ze hard bewijs tegen de gebroeders De Wit konden leveren.

Dat wilden ze wel, maar het probleem was dat die geen rol in het geheel hadden. Niet dat ze wisten in ieder geval. Ze hadden geen contact gehad met De Wit, dat hadden ze alle drie onafhankelijk van elkaar verklaard.

De knappe hoofdinspecteur had haar schouders opgehaald. 'Jammer,' had ze gezegd, 'die stinkbom vergeeft de rechter jullie wel, maar de chantage niet.'

'We kunnen niet leveren wat er niet is,' had Omar verklaard.

'Hard bewijs, anders kan ik jullie niet helpen,' was haar reactie geweest.

Omar zette thee en schoof de kopjes over het klaptafeltje. Mo verdeelde twee grote eetlepels suiker over de kopjes. Het waren allebei zoetekauwen.

'Verdomme,' zei hij kwaad, 'door die klotegrap hebben we geen werk en zitten we zonder inkomen, wat moeten we nu?'

Ze staarden somber naar buiten.

'Gelukkig is de huur net betaald,' zei Mo.

Omar keek zijn broer aan.

'We hebben niets over die knakkers van De Wit, maar misschien neemt ze genoeg met de Manke,' stelde hij voor. 'Die kreupele bleekscheet is de reden dat we zonder werk zitten, niet die broers. Hij heeft ons genaaid met die envelop.'

'Het zou in ieder geval kunnen helpen,' zei Mo en hij pakte het kaartje uit zijn zak dat hij van de rechercheur had gekregen. 'Misschien moeten we het haar eerst vragen?'

'Als ik klaar ben met die klootzak mag je het vragen,' zei Omar, 'ik wil eerst zijn andere poot breken. Hoe zit dat met dat wapen waar hij mee liep te zwaaien in het kamp, is hij gek genoeg om het te gebruiken?'

'Absoluut, hij is compleet gestoord,' zei Mo. Het is een uitgeboord alarmpistool, die gast stak zowat mijn ogen uit met dat ding.'

'Waarom?'

'Ik noemde hem een bluffer en een fantast. Toen schoot hij me bijna neer, zo kwaad werd hij. Dat ding werkt wel, want er zit een gat in het zadel van mijn fiets.'

'Schoot hij je fiets neer?' grinnikte Omar.

'Hij richtte vanaf drie meter op de achterband. Dat ding is zo onzuiver als de pest. Rachid heeft ook ooit zo'n uitgeboord pistool gehad. Die deed het niet slecht op korte afstand. Maar hé, je kan met zo'n ding ook de pijp uit.'

'We kunnen van meer dingen de pijp uit, bro,' zei Omar. 'We staan echt voor lul als we dit laten lopen. Dat betekent geen klussen.'

En we hebben de tijd om het te doen, of heb je iets anders omhanden?’

Mo schudde zijn hoofd. Hun naam en eer stonden inderdaad op het spel. Buiten dat gegeven wilde hij ook wraak nemen en kans maken op de strafvermindering die de inspecteur hun aanbood.

Ze besloten om ervoor te gaan en de Manke op te pakken, hem een flink pak slaag te geven en daarna af te leveren.

Mo begon rond te bellen. Door hun netwerk hadden ze snel het spoor van de Manke gevonden. Ze hadden hem bijna te pakken genomen bij de nomadenplek, maar lieten het lopen omdat er te veel mensen in de directe omgeving van het kamp rondliepen. Ze vertrouwden het niet en maakten dat ze wegkwamen. Hun instinct bleek uitstekend te zijn geweest toen ze later hoorden dat het kamp ontruimd was.

Snel daarna kregen ze weer een tip: de Manke bleek op een camping langs de Lekdijk te wonen. De tip kostte wel een paar pingels maar het was het waard, want hij was er een uur geleden gesignaleerd.

Die plek was enigszins bekend in de onderwereld. Er gingen geruchten dat er zware jongens verbleven en dat je er niet moest komen als je er niets te zoeken had. Een linke plek dus.

De broers waren daarna een paar keer over de Lekdijk langsgereeden en hadden de situatie en mogelijkheden goed bekeken.

Op de camping stonden allemaal stacaravans, verdeeld over standplaatsen met een hek ertussen. Vooraan op het slecht onderhouden erf met diepe gaten stond een verwaarloosd uitziend gebouw.

Volgens het bord op de gevel was het de kantine. Vlak ernaast stond een vervallen woonhuis. Voor de ramen hingen door de zon vergeelde lakens. Achter de twee gebouwen stond een brede en grote schuur. Op de gevel prijkte een gebladderd bord, waar je nog net de woorden ‘Winterstalling’ uit kon halen.

Hun tipgever had hun verteld dat de caravan van de Manke achter een haag van dichtbegroeide dennen stond, helemaal achter op het terrein naast de grote schuur. Het was een perfecte schuilplaats, want hij was onzichtbaar vanaf de weg. Door de lange, onbeschutte

oprijlaan vanaf de dijk was het onmogelijk om er ongezien te komen.

‘Wat denk je?’ vroeg Mo terwijl ze langsreden.

‘Er zit vast zware bewaking met dat spul wat ze verhandelen. We moeten wachten tot hij weggaat. Misschien kunnen we hem onderscheppen als hij boodschappen gaat doen of naar de kroeg gaat. Hopelijk neemt hij zijn schietijzer niet mee, al zou ik daar niet op vertrouwen, want die kerel is gestoord genoeg.’

Voor Omar was het duidelijk. ‘We moeten die kerel bij verrassing pakken, anders gaat hij schieten of steken.’

Ze parkeerden hun auto aan de andere kant van de dijk op een afrit naar een grasweide, waar een aantal schapen liep. Ze hadden zo weliswaar geen zicht op de oude camping, maar iedereen moest over de dijk om er te komen of als hij richting Utrecht moest. En over de dijk zelf hadden ze prima zicht, over een lengte van een paar honderd meter.

Ze hoefden nu alleen maar te wachten tot het moment dat de Manke de camping zou verlaten. Hij moest toch een keer komen. Eindelijk zag Mo zijn cabriolet over de dijk rijden richting de stad. Hij stootte Omar wakker, die ingedut was.

‘We mogen eindelijk weg.’

Mo reed achter de Volkswagen aan en wachtte op een mogelijkheid om de wagen vast te rijden, maar door een tractor kon hij niet in de buurt komen. Na de dijk lukte het ook niet door het drukke verkeer.

‘Fuck,’ riep Mo gefrustreerd en hij sloeg op het stuur.

‘Rustig bro, onze kans komt wel. En als het nodig is rijden we hem straks als we terugkomen van de dijk af. Een tweede zit met een schetenlatende broer in een te krappe auto overleef ik niet,’ zei Omar.

Dat was voldoende voor zijn broer om zich op te richten en daadwerkelijk een scheet te laten. ‘Hier heb je er een.’

‘Bij Allah,’ hijgde Omar, die het raam opendraaide, ‘daar kunnen we die kerel mee omleggen.’

‘Ik ruik niets,’ zei Mo grijnzend.

Ze volgden de cabriolet door de stad.

‘Waar gaat die gast naartoe?’ vroeg Omar verbaasd. Net toen Mo wilde afslaan om Tielens te volgen werden ze stilgezet door een agent die zijn hand opstak.

De man bleef voor hun auto staan en blokkeerde de doorgang.

‘Wat nou, man?’ gebaarde Omar woest.

De agent keek hem stoïcijns aan en maande hem tot kalmte.

Er klonk een sirene en ze beseften dat er een brandweerwagen langs moest. Uit onmacht vloekend keken ze het loeiende rode gevaarte na. Mo reed slippend weg na het gebaar van de agent dat ze door konden rijden, maar de auto van de Manke was al verdwenen. Omar was nijdig, maar hij was ook de man die goed kon relativieren.

‘Wat weten we van die kerel, waar kan hij naartoe?’

‘Terug naar de camping?’

‘Zou kunnen maar ik denk het niet, die plek is gelekt en dat zal hij inmiddels ook wel doorhebben. Misschien heeft hij hier wat gehoord? Wat is zijn volgende move? Wat gaat hij doen? Ik denk dat ik het weet, hij gaat waarschijnlijk zijn getuigen opruimen.’

‘Hè?’ vroeg Mo verbaasd.

‘Wie is er op de hoogte van zijn plannen?’

‘Wij, en die escort, maar ...’ Mo zweeg even. ‘O, natuurlijk, hij gaat naar het ziekenhuis om te voorkomen dat ze gaat kletsen. Ze weet te veel over hem. Zijn vader ligt daar ook, weet je?’

Omar knikte. ‘Ja, dat vertelde je, we gaan hem daar opwachten. Dat is het enige wat we kunnen doen.’

Mo parkeerde de auto op de eerste etage van de garage van het ziekenhuis. Ze hadden prima zicht op de ingang. Na twee uur porde hij zijn broer overeind, die tegen het autoraam lag te soezen.

De geeuwende Omar wreef over zijn gezicht, terwijl Mo de cabriolet volgde naar boven.

‘Allah is met ons,’ mompelde Omar, ‘laten we hem snel pakken.’

De parkeergarage van het ziekenhuis leek een optimale plek om toe te slaan, maar Tielens parkeerde dicht bij de ingang op een gereserveerde plek voor mindervaliden. Er stond een groepje mensen dicht naast die plek te wachten voor de lift.

‘Echt iets voor een aso,’ zei Mo.

‘Dan ga ik hem volgen,’ zei Omar. ‘Misschien krijg ik een mogelijkheid. Als hij teruggaat naar de auto bel ik je. Zeg maar dat je op bezoek gaat in het ziekenhuis. Hou hem aan de praat tot ik bij je ben en dan pak ik hem van achteren.’

Mo knikte instemmend en zag zijn broer de Manke volgen het ziekenhuis in.

Omar liep de glazen draaideuren door en pakte bij een informatiestand een brochure. Turend over het blaadje volgde hij de Manke. Hij liep achter hem aan en was net boven toen Tielens hem plotse-ling tegemoetkwam. Omar was verrast en had geluk dat een groepje artsen net de gang op liep en hem uit het zicht hield. Hij volgde de Manke naar de hal beneden en zag hem daar op een bankje gaan zitten.

In de centrale hal van het ziekenhuis was het rustig. Veel patiënten zaten met hun bezoekers in het mooie weer buiten voor het ziekenhuis of op het terras erachter.

Het getreuzel van Tielens irriteerde Omar, de man bleef maar bij die balie hangen. Zou hij wachten op de echtgenoot om die te volgen? Hij gromde van ergernis toen de Manke op zijn gemak een kopje koffie en een broodje nam in het restaurant. Verdomme, die kerel was veel te kalm naar zijn zin.

Na het bezoek van Tielens aan de winkel zag Omar de truc met de plant en hij kon zijn waardering niet verbergen. Die man was dan wel een bluffer, maar ook een slimme.

Omars vermoeden bleek juist: de Manke was hier om zijn getuige op te ruimen. Ze wist te veel en kon hem identificeren.

Tielens had de Marokkanen ook gewaarschuwd en bedreigd. Hij had gebluft dat hij binnenkort zou binnenlopen met een smak geld en als ze in de weg zouden lopen zou hij maatregelen nemen.

Maar dat had Omar veel te vaak gehoord en hij had er geen boodschap aan. Hij was niet bang voor de Manke en geloofde het sterke verhaal niet.

Hij zag op afstand Tielens de wenteltrap naast de liften op lopen. Hij liet hem gaan. Wat hij boven deed interesseerde Omar niet, maar als

die gast weer naar beneden kwam en terugliep naar zijn auto zou hij hem te grazen nemen, desnoods met grof geweld.

Hij had zo'n idee dat die mooie inspecteur het niet erg zou vinden als hij de Manke een beetje beschadigd zou inleveren. Een wrede grimas speelde op zijn gezicht. Omar nam zijn plek bij de informatiestand weer in. Na een kwartier zag hij beweging boven vanuit de grote hal. De Manke hinkte langs de balustrade op de derde verdieping naar de centrale trap. Hij keek angstig achterom en verdween toen uit het zicht.

Omar zag vervolgens de inspecteur en een man naar beneden komen en gejaagd rondkijken. Verbijsterd vroeg hij zich af waar de Manke gebleven was. Een moment speelde hij met het idee om ze te waarschuwen dat Tielens nog boven was, maar hij deed het niet.

Omar wilde eerst zelf wraak nemen. Hij wachtte tot de inspecteur uit zicht was en liep rustig de treden op. Hij zocht naar aanwijzingen en miste bijna de voetafdruk op het witte steen onder de ijzeren reling van de trap op de tweede verdieping. Hij keek naar beneden. Twee meter onder hem lag het donkere dak van de kiosk in de hoek van de ontvangsthal. Omar was iemand die snel kon beslissen en hij keek om zich heen. Hij veegde de voetafdruk weg en wipte lenig over de rand. Nadat hij was neergekomen rolde hij soepel weg onder de betonnen wand van het trapportaal. Hij was klaar voor de strijd, maar zag geen Manke. Hij keek om zich heen, het was donker. De duistere nis waar hij op zijn hurken zat lag uit het zicht van bezoekers in de hal. Omar kroop over het dak en zag hoe de Manke ontsnapt was. Een brede kabelgoot liep via de onderkant van de trap naar de afscheidingswand van de verbouwing. Die afstand was ruim drie meter en de goot zag er niet heel sterk uit. Hij twijfelde, je moest een acrobaat zijn om daarover te gaan. Niet slecht voor een manke, dacht hij, en hij kroop katachtig in de goot. Als een kreupele dit kon mocht hij niet achterblijven. Het werd een hachelijke tocht, waarbij de goot gevaarlijk doorboog. Zijn respect voor de Manke nam toe. Eenmaal aan de overkant liet hij zich opgelucht zakken achter de wand in een verlaten ruimte.

Langs de muur stonden gereedschapskoffers, plus een grote kast.

Op een werkbank lag een zwart clipbord met een paar pakbonnen en een pen erop geklemd. Hij pakte het op en duwde een stofscherp opzij dat voor een gang hing. Met het bord vooruit liep hij alsof hij met een inspectie bezig was.

Omar was op alles voorbereid. Door de reputatie van de Manke was hij uiterst voorzichtig. De man was ook veel sneller en beweeglijker dan hij gedacht had. Hij keek naar boven. Daar zaten nog meer kabelgoten, maar hij kon zich niet voorstellen dat die manke kerel die kon bereiken. Maar dat had hij ook gedacht bij die eerste kabelgoot. Hij zou in ieder geval zelf de grootste moeite hebben om er te komen.

Nee, hij moest ergens beneden zijn, de Manke had geen tijd gehad om er te komen. Hij zou hem dan moeten zien.

De rechterwand van de gang was betimmerd met lichtbruine houten platen. Hij zag twee deuren, een ervan stond een stukje open. Hij liep er rustig langs en hoorde stemmen, daar zou de Manke niet zijn. *De dood of de gladiolen*, dacht hij, en hij probeerde de klink van de tweede deur. Niet op slot, mooi.

Hij duwde hem open en keek voorzichtig naar binnen. Niemand aanwezig. Het vertrek bleek een opslagplaats voor bouw materiaal. Tegen de linkerwand stonden grote pakken isolatiemateriaal en dozen porschuim.

In het midden, onder dekkleden, stonden grote kisten met de waarschuwing: 'Voorzichtig, Medische Apparatuur'. Rechts in de ruimte een hele rij nieuwe hoge kledingkasten, die nog in doorzichtige plastic verpakking zaten. Achter de partij kasten zag hij in de gevel een nooduitgang met een groen lichtbord erboven. Hij glimlachte toen hij geen sporen zag in het stof op de grond voor de deur. De man die hij zocht was dus nog binnen.

Hij pakte grommend een dik breekijzer dat op een kist lag en prikte in de isolatierollen. Hij onderzocht vervolgens de hele opslag, maar zonder resultaat.

Shit, had hij hem toch ergens gemist! Zat die kerel toch onder het dak? Onvoorstelbaar, maar het was de enige mogelijkheid.

Omar stond voor de nooddeur en had twee opties: terug om verder te zoeken met het risico ontdekt te worden of naar buiten en afwachten. Hij besloot tot het laatste.

Hij bekeek het alarm op de deur, het was een simpel systeem. Hij haalde een zakmes uit zijn zak en sneed heel voorzichtig de plastic buis open die langs de post liep. Hij brak de clip van de pen en stak hem strak achter de ontblote draden. Zo verbond hij ze door, zodat de verbinding intact bleef als de deur openging. Er zou geen signaal naar de beveiliging gestuurd worden. Hij drukte de buis weer dicht. Tenzij je er dichtbij stond zou het niet opvallen dat het alarm gesaboteerd was. Hij duwde de horizontale stang van de nooduitgang naar beneden. De deur draaide een stukje open, maar hij trok hem na een korte aarzeling weer dicht. Hij was het breekijzer vergeten, misschien had hij het nog nodig.

‘Hé, wat doe je hier?’

Omar schrok en schoof de ijzeren staaf die hij net oppakte onder zijn kleding. Hij graaide het clipbord van een doos en draaide zich om. Bij de deur stond een grote, stevige werkmans met een bos sleutels in zijn hand. De man was gekleed in een vuile overall met een gele veiligheidshelm en was duidelijk geïrriteerd.

‘Krijg ik nog antwoord?’

‘Ik wil graag de afmetingen hebben van de nieuwe kasten,’ zei Omar bij wijze van inval en hij wees naar de partij kasten.

‘Je mag hier niet komen en het is verplicht om binnen de omheining een helm te dragen, ja?’ De man wees naar de muur, waar een setje helmen tegen de wand hing.

Omar pakte er een en zette hem op.

‘Sorry, mag ik ze opmeten?’

‘Morgen ben je de eerste, ik sluit nu af.’

‘Maar ...’

‘Morgen maat, ik ben al veel te laat voor de werkbuis.’

‘Oké, dan kom ik morgen terug.’

‘Doe dat en zet dan voordat je binnenkomt een helm op. Heb je een sleutel?’

‘Nee, hij was open.’

‘Echt? Verdomme! Morgen eerst bij mij melden.’

Omar knikte afstandelijk en liep gedwee achter de man aan, die eerst de deur achter hen afsloot. Hij opende de deur voor in de gang, waar een aantal mensen aan een tafel zat.

‘Het zal tijd worden,’ werd er geroepen.

De werkmans wees Omar zwijgend richting de uitgang achter in het vertrek. Naast de deur hingen veiligheidshelmen en werkjassen. Een grijze man aan de tafel keek hem verbaasd na.

‘Waar komt die vandaan?’

‘Ik heb geen idee, baas, als iedereen de deuren afsluit gebeurt dit niet.’

‘Als ze dit te weten komen zijn we zuur, laten we dit maar onder ons houden.’

‘Is goed baas, zullen we gaan?’

Omar was inmiddels bij de deur en zette zijn helm af. Hij hield hem echter voor zijn buik en zette hem weer op toen hij de deur achter zich sloot. Een grote man in een blauw shirt keek hem oplettend aan, maar zei niets.

Omar groette hem en slenterde weg. Hij wist niet precies waar de Manke zat, maar dat moest wel binnen de afgetimmerde wanden van de verbouwing zijn, dus misschien moest hij nog terug. Dan zou de helm nuttig zijn.

De Manke zou wachten totdat het rustig werd en vluchten via de nooddeur, net zoals hijzelf van plan was geweest voordat hij gestoord werd. Hij dacht het zeker te weten en liep de hal in.

Omar stopte abrupt toen hij een bekende zag bij een groepje mannen daar. Hij dook direct achter een kiosk.

De inspecteur stond te praten met de kerel met wie ze net de Manke achterna had gezeten. De man was gekleed in een donkerblauwe broek en T-shirt. Op het shirt zag hij een anker-kroonembleem. Mo had het erover gehad en dacht dat het mariniers waren.

Hij realiseerde zich dat de outfit hem bekend voorkwam, het was hetzelfde als van de man voor de deur van de verbouwing waar hij net uit kwam. Waren ze soms een onderdeel van een arrestatie-team?

Waren dit soms ook dezelfde gasten die zijn broertje hadden afgetuigd? Dat zou kunnen, gezien de manier waarop Mohammed en Rachid afgeranseld waren, niet bepaald het werk van een paar panenkoeken.

Weer kreeg hij de neiging om ze in te lichten waar die kerel zat. Het nadeel daarvan was dat hij dan maar moest afwachten of die inspecteur dat voldoende vond voor een strafvermindering.

Iets hield hem tegen. Hij kreeg weer die verbeterde trek rond zijn mond en wist wat het was. Het was de hunkering naar wraak. Hij wilde die manke bluffer eerst helemaal kort slaan en daarna pas overdragen. Als ze dan geen strafvermindering zouden krijgen, zou dat de pijn enigszins verzachten.

Terwijl dit door zijn hoofd speelde kreeg hij een ingeving. Volgens hun tipgever, die de Manke had opgespoord, had hij iets in zijn bezit van grote waarde. Hij had rond zitten bazuinen dat hij snel zou binnenlopen en dat de staat zou betalen.

Stel nou dat die vent niet blufte?

Het gezicht van Omar kreeg een peinzende uitdrukking. Zou het waar kunnen zijn dat hij de staat ging afpersen met die ampullen waar die rechercheur het over had gehad? Als dat zo was betekende het ook dat de Manke geld waard was. Misschien zelfs wel de hoofdprijs waar hij het over had.

Hij overdacht een plan, dat bliksemsnel vorm kreeg in zijn brein. Een grijns verscheen op zijn gezicht. Er was niets wat hem tegenhield om het te proberen. Als het niet klopte zou het ook niets uitmaken voor de strafmaat. Maar als het wel waar was ...! Omar raakte opgewonden bij het idee wat het zou kunnen betekenen, en nog meer bij het besef wat het zou kunnen opleveren.

Snel liep hij naar buiten. Hij merkte niet dat de hoofdingang direct na zijn vertrek werd afgesloten door politieagenten in burger. Na de hoofdpoot sloeg hij links af en hij volgde een wandelpad dat tussen hoge struiken door langs het ziekenhuis liep. Hij gooide de gele helm in de struiken, die was nu te opvallend. Als hij hem nog nodig had zou hij hem weer ophalen.

Hij kwam uit bij een open plek met terrasjes en bankjes rond een grote vijver. De patiënten zaten verspreid over het grasveld onder grote paraplu's. Op het smalle voetpad voor hem liep een verpleegster achter een rolstoel. Omar ging er ongeduldig langs en stootte haar per ongeluk aan.

Hij stak zijn hand op als verontschuldiging en liep snel verder naar de bosrand. Achter hem hoorde hij de oude man in de rolstoel iets roepen. Hij reageerde niet en nam een ander pad, dat op het gras eindigde, en sprong over de sloot.

Direct achter het water lag een grindpad en daar weer achter een tweede sloot voor een hoog hek. Door dat hek en de lage struiken zag hij het rode gravel van tennisbanen.

In de hoop dat zijn intuïtie hem niet in de steek zou laten snelde Omar verder. Honderd meter verderop wilde hij terugspringen over de sloot in de richting van het ziekenhuis. Hij deed het niet omdat er een stel blauwe uniformen over het gras kwamen aanlopen en een cordon maakten rond het ziekenhuis.

'Verdomme,' vloekte hij.

Hij trok zich terug naast de tennisbaan en ging bij een groepje toeschouwers staan die een wedstrijd volgden. Voor de zekerheid belde hij zijn broer, maar die had de Manke nog niet gezien. Er stond wel een politieagent bij zijn auto.

'Hij is dus nog niet weg,' mompelde Omar tegen zichzelf. 'Hij moet nog achter die wand zitten, of zou hij zijn auto achterlaten en een andere klaar hebben staan? Dat zou ik tenminste wel gedaan hebben.'

Omar liep langs de tennisbaan en tuurde door de struiken langs het complex naar de nooddeur van het ziekenhuis. Voor de uitgang stond een laag bosje struiken. Alleen via deze deur kon de Manke vluchten, dat wist hij zeker. Binnen liepen de inspecteur en die mariniers. Buiten stond er blauw rond het hospitaal, dus hij moest voorlopig blijven zitten.

Hopelijk dacht de Manke er ook zo over, anders stond hij hier voor Jan Lul naar die tennisballen te gluren. Hij hield niet van tennis.

Maar dat blauwe cordon kon niet eeuwig blijven, daar rekende hij op, net zoals de Manke waarschijnlijk.

Er ging twee uur voorbij en de tweede wedstrijd was net afgelopen. Omar bleef als enige naar een man staan kijken die de baan begon te vegen en hield de omgeving nauwlettend in het oog.

Verdomme, die kit moest toch een keer oprotten?

Op hetzelfde ogenblik dat hij het dacht zag hij de politiemensen achter hem zich groeperen en verdwijnen. Opgelucht prevelde hij een bedankje naar boven.

Nadat hij had gecontroleerd dat er niemand meer op het veld stond waadde hij door de sloot naar de overkant. Hij haalde het breekijzer onder zijn kleding vandaan en sloeg een paar keer met de ijzeren staaf in de palm van zijn linkerhand. Het ding was zwaar genoeg voor wat hij van plan was, zijn woede op die manke klojo zou voor de rest zorgen.

Omar drong door het bosje en liet zich tegen de gevelwand zakken, naast het scharnier van de deur. Het water uit de sloot droop uit zijn schoenen, maar hij had er geen erg in.

Hij wist niet of de politie nog een patrouille had lopen en was blij met de struik die hem uit het zicht hield.

Na geduldig wachten en na zich ontelbare keren te hebben afgevraagd waarom hij hier nog zat, hoorde hij opeens zacht gekras. Het geluid kwam van binnenuit, iemand was met de deur bezig. Met een korte klik draaide de nooduitgang voorzichtig een stukje open.

Maarschalk keek geïrriteerd naar de man achter het glanzende antieke bureau voor haar. De lange, slungelachtige man met het hoge voorhoofd en zijn vooruitgestoken kin had een superieure houding, arrogant en onnodig.

Vanaf het moment dat ze zijn kantoor was in gelopen liet hij haar merken dat deze afspraak voor hem alleen maar verloren tijd betekende. De directeur had zich met afgewend hoofd aan haar voorgesteld. Een gebaar dat ze verafschuwde. Het was een ongemanieerde methode om iemand te laten weten dat hij of zij onbelangrijk was. Ook de nadruk die hij op zijn naam legde, en dan met name het JR dat hij op hoge toon uitsprak, was tenenkrommend.

Hij vond zichzelf heel belangrijk, maar zij dacht meer aan een zichzelf overschattend persoon, klef en irritant.

Maarschalk keek om zich heen en kwam tot de conclusie dat directeur Wolff JR zijn werk deed in een fantasieloos decor. De hoofdtoon was grijs, net zoals zijn kleding en de man zelf. De stijve en fantasieloze stijl van de meubels in het vertrek paste bij zijn voorkomen.

De irritatie bouwde zich op en droop uit haar stem.

‘U vertelt me dat er inderdaad drie ampullen met virussen zijn verdwenen,’ zei ze pinnig, ‘maar dat ze het gebouw niet hebben verlaten, is dat correct?’

‘Ja, dat heeft u inderdaad goed begrepen,’ antwoordde de man met geaffecteerde stem. ‘Ons systeem is waterdicht, het is onmogelijk dat iets van dien aard het gebouw kan verlaten. Het personeel heeft speciale werkkleding zonder opbergmogelijkheden. Voor en na het omkleden gaat iedereen door luchtsluizen en worden ze gescand. Niemand zou het in zijn hoofd halen om een virus bij zich te steken, op welke manier dan ook, in- of uitwendig. Onze scanners bij de luchtsluizen zouden meteen alarm slaan.’

‘Maar u weet niet waar ze zijn, heb ik dat ook goed begrepen?’ vroeg ze. De houding van de directeur maakte haar chagrijnig. De in een duur grijs pak geklede man schoof ongemakkelijk op zijn stoel, maar bleef haar stoïcijns aankijken.

‘Ik vrees van wel. Het moet echter hier in ons laboratorium aanwezig zijn, vanwege de beveiliging die ik u net uitlegde. Ik geloof niet dat iemand dat heeft kunnen omzeilen.’

Furieus stond ze op.

‘Wat een ongelofelijk domme houding: het kan niet dus het gebeurt niet? In dat geval houd ik u aansprakelijk als er doden gaan vallen door een virus dat hier gekweekt is maar in uw opinie niet naar buiten is gebracht.’

‘Dat neemt niet weg dat ik bij mijn standpunt blijf,’ antwoordde de directeur van het lab toonloos, ‘als u mij kunt aantonen dat het zich buiten ons laboratorium bevindt, heeft u een argument om mij te beschuldigen van onkunde. Maar ik verzeker u dat dat niet zal gebeuren. Dus als u mij niet kwalijk neemt, ik heb nog andere afspraken.’

‘Een onjuiste opstelling in mijn ogen, maar slaapt u gerust verder. Ik zal de officier van justitie laten weten wat ik van deze bedrijfsvoering denk.’

‘U moet doen wat u het beste lijkt,’ liet de directeur weten en hij stond op. Hij veegde vluchtig over zijn dure pak en knikte Maar-schalk uitdrukkingeloos toe.

Die trok de deur van het kantoor open en sloeg hem hard achter zich dicht. ‘Stijf lijk,’ mompelde ze.

De secretaresse die naast de deur achter haar bureau zat, had het gehoord en knikte.

‘Vertel mij wat,’ dacht ze en ze keek de inspecteur na. Het zwarte haar van de vrouw danste over haar rug. De politievrouw zag er in haar outfit strak en stoer uit. Misschien moest ze zelf ook eens in het leer. Ze zou wel eerst wat kilo’s moeten afvallen om in dat maatje te passen en wreef over haar heupen. De secretaresse pakte haar haar en zette het vast met een elastiek. Ze zou alvast met een paardenstaart beginnen.

Maarschalk liep naar buiten en beseftte dat de directeur een punt had. Buiten het lab was er geen virus aangetroffen, dat wil zeggen: nog niet. Er was uitsluitend mee gedreigd. Maar als het gebeurde waren ze te laat en dat wilde ze pertinent voorkomen.

Voordat ze door de poort naar buiten kon rijden werd haar auto grondig gecontroleerd. Ze moest uitstappen en werd gescand. Een ander hield een spiegel op een lange stok onder de auto en een hond snuffelde over de bekleding. Daarna werd er een scanner over het interieur gehaald. De bewaking nam de tijd en de controle zag er zeer zorgvuldig uit. Het zou niet eenvoudig zijn om wat mee te nemen van dit terrein, daar had die kleffe Dirk gelijk in.

Maarschalk reed naar Utrecht en parkeerde haar auto in de parkeergarage naast het hoofdbureau van politie. Ze liep de hal in en zag dat Willem Alexander weer op zijn plek hing. 'Welkom terug, majesteit,' zei ze hardop, 'toch nog iemand die naar me luistert.' De hoofdinspecteur zag Nienhuis naar de trap lopen richting de kelder.

'Nienhuis, moment, je gaat de verkeerde kant op.'

De rechercheur keek verbaasd om en wees naar de trap. 'Mijn kantoor zit nog steeds daar beneden, of ben ik verplaatst?'

'Nee, maar je dienst is tijdelijk in het ziekenhuis. Onze verdachte Tielens heeft daar een poging gedaan om onze kroongetuige te vermoorden. Dat betekent dat jij nu Kooistra gaat aflossen. Maak een schema voor de beveiliging, vierentwintig uur rond, totdat we de verdachte oppakken.'

'Maar ik heb een afspraak en ...'

Met een verbaasde blik in haar ogen vroeg Maarschalk: 'Is die afspraak noodzakelijk?'

'Nee chef, ik verplaats hem wel.'

'Goed om te horen.'

Ze gaf hem het adres van het ziekenhuis waar hij Kooistra kon aflossen en daalde de trappen af. Ze liep de nieuw gecreëerde kantoor-kelder in en zag de twee vrouwen van haar team voor het witte bord staan. Er stond een trapvormig schema met namen, sommige

met een kruis erdoorheen. Bij de gebroeders De Wit stonden een vraagteken en een kruis.

‘Waarom is dat?’ vroeg ze.

‘Dat kruis is voor de zaak van de virusaanval, chef,’ antwoordde Roos Veldman. ‘Behalve dat ze onze verdachte in dienst hebben gehad kunnen we geen enkele andere link vinden. We hebben wel aanwijzingen die we zouden kunnen onderzoeken, maar die hebben niets te maken met deze zaak.’

‘Wat voor aanwijzingen?’

‘Drugs, met name marihuana, denken we.’

‘Laat vallen,’ zei Maarschalk, ‘dat volgen we later op, ik wil nu geen afleiding.’

‘En hoe zit het met de Marokkanen? De broers Mo, Omar en die Rachid?’

‘Het lijkt erop dat ze de waarheid verteld hebben,’ reageerde Ali Rietveld. ‘Dat van die stinkbom klopt met de feiten. Ik heb de leverancier achterhaald. Het was bedoeld als grap, een slechte, dat wel. Verder zijn er genoeg bewijzen om ze in staat van beschuldiging te stellen voor de chantage van de sekswerker die nu in coma ligt, en voor de aanval op haar echtgenoot. Dat de zaken van de stinkbom en de aanval elkaar kruisten was een vooropgezet plan, voor zover we dat kunnen inschatten. De vingerafdrukken van alle betrokken Marokkanen zitten op de envelop van de aanval, maar niet op de ampullen en de resten ervan. Misleiding dus, denken we. Ze zijn heel onhandig en knullig geplaatst en er overduidelijk later op gezet.’

‘Iemand wil dat we hun spoor volgen?’

‘Daar lijkt het wel op, chef.’

‘Waar is het rapport van het onderzoeksteam in het ziekenhuis?’ Bob Verschoor, die nog niets had gezegd, stond op van achter zijn bureau en gaf Maarschalk een dossiermapje.

‘Alstublieft chef.’

Ze keek hem koel aan. ‘Moet ik het lezen of kan je me dat besparen en een korte samenvatting geven?’ Ze klonk grover dan ze wilde, maar nam geen moeite zich te excuseren.

‘Natuurlijk chef, neemt u me niet kwalijk. De verdachte is achter de locatie van de comapatiënt gekomen door een plant te sturen. Eenvoudig maar briljant.’ Maarschalk knikte stuurs, dat was iets om rekening mee te houden in de toekomst.

‘Gelukkig kwam u net op tijd om de patiënt te redden.’

Die patiënt was niet aanwezig geweest in de kamer, maar omdat het aan het resultaat niets veranderde zei Maarschalk niets. Het klonk beter dan dat ze de verdachte had laten lopen. Ze wilde wel weten hoe die weg had kunnen komen met zo veel manschappen die een compleet cordon om het ziekenhuis hadden gelegd. Ze was er nog steeds goed ziek van.

‘Dat buisje, eh die ampul die hij bij zich had en waar u mee dreigde, werd gevonden in een ruimte die verbouwd wordt. Het zat in een plantenbak naast een nooddeur in een magazijn voor de bouwmaterialen. Zoals u inmiddels bekend is bevatte het water.’ Maarschalk beet op haar tanden terwijl Verschoor haar aankeek.

‘Dat deel van het ziekenhuis is vorige maand afgesloten voor de verbouwing van de personeelsruimte. De deuren werden na het alarm afgesloten met bewaking door de mariniers. Hierbij de opmerking dat Tielens een aantal malen veroordeeld is voor insluipingen en dat hij goed sloten kan kraken. Via dat deel van het ziekenhuis heeft onze verdachte dus kans gezien te ontsnappen. Zoals u weet heeft hij het elektronisch systeem van die nooddeur onklaar gemaakt en waarschijnlijk is hij gevlucht via het tennispark dat naast het ziekenhuis ligt.’

‘Verdomme,’ zuchtte Maarschalk, ‘we hebben hem duidelijk onderschat. Is er verder nog iets binnengekomen?’

‘Nee, het is rustig, chef.’

‘Oké, blijf alert.’ Maarschalk liep naar de deur en stopte toen. ‘Ik geef zo opdracht aan rechercheur Spits om die Rachid Hassani vrij te laten. We gaan hem volgen, we hebben toch niets te doen.’

Ali Rietveld fronste en Maarschalk zag het.

‘Ja, ik weet dat de Marokkanen niet in beeld zijn, maar wat niet is kan nog komen. Noem het intuïtie uit ervaring.’

Ze keken haar na.

‘Niets te doen, bedankt chef. Wat bedoelt ze met “wat niet is kan nog komen”? Denkt ze echt dat die mannen nu met een virus gaan lopen zwaaien? Ik zei toch dat ze er niet in zaten, shit!’

‘Ze zal er een reden voor hebben,’ zei Roos Veldman, ‘dat soort mensen komen niet zomaar aan de leiding.’

‘Behalve een knap smoeltje en een eersteklas bitch zijn die bevelen uitdeelt. Ik heb geruchten geho...’

‘We gaan hier niet roddelen,’ onderbrak Verschoor haar, ‘zullen we loten voor de eerste shift?’

‘Welke shift?’

‘Ziekenhuis bewaken, de vrouw in coma.’

‘Niets te doen was het toch? Nu hebben we opeens dubbele taken.’

Verschoor bromde iets binnensmonds en keek op zijn lijst.

‘Nienhuis doet nu de eerste in het ziekenhuis en die neemt dan het schaduwen over van die Rachid, waar ik mee begin. We rouleren vanaf daar verder, is dat goed?’

Er werd op de deur geklopt, die openstond.

‘Zit ik hier goed bij de DOT?’

‘Ja, wat kan ik voor je doen?’ vroeg Roos terwijl ze de aantrekkelijke man glimlachend opnam.

‘Mijn naam is Anton Dijkhuis. Hoofdinspecteur Maarschalk heeft me gestuurd voor de ondersteuning van een surveillancedienst.

‘Mooi,’ zei Verschoor, die de kans aangreep om zijn afspraak niet te hoeven annuleren, ‘je kan direct beginnen.’

Achter het ziekenhuis duwde fysiotherapeute Marga Spoor op haar gemak een oude grijze man in een rolstoel vooruit. Ze genoot van de wandeling, maar werd plotseling ruw opzijgeduwd. De rolstoel wankelde en met een uiterste krachtinspanning hield ze de stoel overeind.

‘Nou zeg,’ riep ze nijdig, ‘kan het wat minder?’ Ze moest er niet aan denken dat de rolstoel omgekieperd was. Haar patiënt zat geschrokken rechtop en hield met beide handen de banden vast.

‘Dat scheelde weinig,’ pufte Marga en ze keek de dader na die door de struiken verderop verdween. ‘Wat een onbeschofte vent, vindt u niet? Maar waarom riep u “klotebuitenlander”?’

‘Het was er toch een?’

‘Als iemand onbeschoft is hoeft hij niet per se een buitenlander te zijn, hoor,’ zei ze rustig. ‘Ik ken genoeg Nederlanders die aan die omschrijving voldoen.’

‘Dat klopt, maar ik zag toch een Marokkaanse kerel, of niet soms?’

‘En die kan hier geboren zijn, dan is het geen buitenlander.’

‘Ook waar, maar onbeschoft blijft hij.’

‘Daar heeft u gelijk in. Kom, we laten onze dag niet bederven, we gaan verder.’

Aan hun linkerkant, aan de overkant van de vijver in de tuin van het ziekenhuis, zaten Rinus, Appie, Gert en Rogier op een bankje en ze overlegden wat ze nog verder konden doen. Dat bleek niet zo veel. Rogier had eerder op de dag besloten bij de mariniers te blijven en de bescherming van zijn vrouw over te laten aan de politie. Hij voelde zich nutteloos in de kamer en wilde wat bijdragen aan de zoektocht die gaande was. Kooistra had heel goed begrepen dat de muren op hem afkwamen, dat gevoel had hij al na één nacht. Ze zouden haar vierentwintig uur per dag in de gaten houden, had de

rechercheur hem verzekerd. Rogier zou wel op bezoek komen zodra het mogelijk was. Nu zat hij met zijn vrienden voor het ziekenhuis. Ze hadden niets, geen spoor dat ze konden volgen, en besloten naar huis te gaan.

Gert ging de auto halen uit de parkeergarage en zou hen oppikken aan de doorgaande weg voor het ziekenhuis. Terwijl ze zaten te wachten ging de telefoon van Rogier. 'Hi Gert, waar sta je?' Ze stonden allemaal op om naar de weg te lopen, in de veronderstelling dat hij klaarstond met de auto.

Rogier gaf de telefoon door aan Rinus. 'Hij wil jou spreken.'

'Wat zeg je? Oké, ja, ik snap het, volg hem en bel of tekst me als je iets meer weet.'

Appie en Rogier keken hem vragend aan.

'Wie denk je dat Gert zag in de parkeergarage? Een van die Marokkanen die we bewerkt hebben. Die hield de auto van de Manke in de gaten en vertrok na een telefoontje. Gert volgt hem nu.'

Rinus wilde de telefoon teruggeven aan Rogier, maar hij ging weer over. Hij keek naar zijn maten en stak zijn vinger op. 'Gert staat op het parkeerterrein van een tennispark vlak bij het ziekenhuis.'

Rogier wees naar links. 'Dat heb ik gezien vanuit de kamer van Babs, kom op.' Hij sprintte over het grasveld naar het pad langs de pui van het ziekenhuis in de richting van de expeditie.

Een stukje verder stuurde de fysio Marga Spoor de rolstoel over het pad. De revalidatie van haar patiënt ging de goede kant op. Na zijn auto-ongeluk was de prognose dat hij ooit weer zou kunnen lopen niet zo positief geweest, met twee verbrijzelde benen en een beschadigde ruggenwervel. Maar zijn opgewekte humeur deed wonderen en zijn humor al helemaal. Waar hij zat of lag hoorde je altijd een lach klinken van de mensen om hem heen.

Toen ze hoorde dat zijn zoon een jaar geleden ook zijn been verbrijzeld had op zijn werk was ze een ogenblik stil. Wat een pech. Ze had het niet beseft, maar het bleek dat ze de zoon ook kort in revalidatie had gehad. Toen de man het haar vertelde wist ze het weer. Zijn

zoon was niet makkelijk geweest. De tegenpool van zijn vader en heel moeilijk in de omgang. Direct na de eerste behandeling had hij haar mee uit gevraagd. Op haar vraag waarom had hij geantwoord: 'Omdat je het lekkerste wijf bent in dit treurige hok.'

Ze had beleefd geweigerd.

Toen hij daarna haar therapieadvies bleef negeren had ze hem naar een andere therapeut doorverwezen en hij was uit haar verpleging verdwenen. Hij kon of wilde niet accepteren dat zijn been nooit meer helemaal zou genezen.

Het was jammer dat de zoon niet de positieve instelling had van zijn vader, dat had veel uitgemaakt, dacht ze. In plaats daarvan werd hij bitter en gaf af op de overheid, die van alles de schuld kreeg.

Vandaag had zijn vader de eerste stapjes genomen op de loopband en daarbij opgemerkt: 'Zie je wel, oud spul is sterker dan je denkt.' Dat kon Marga alleen maar beamen en ze had een rondje ziekenhuis voorgesteld voor de middagtherapie.

'Het is mooi weer buiten en dat kunnen we niet laten lopen, maar wij wel,' had de fysiotherapeute met een glimlach gezegd. Haar patiënt kon de woordgrap wel waarderen. Het klikte tussen de twee.

'Goed idee, ik laat jou wel lopen, mooi ben je al,' had hij gevat geantwoord vanuit zijn rolstoel. 'Een rondje om het pand graag, en daarna een pilsje op het terras.'

'Ja baas, rondje is goed, pilsje niet, al zou ik dat ook niet afslaan in deze hitte.'

De rolstoel piepte en kraakte over het hobbelige pad.

'Je hebt weer een paar slechte wielen uitgekozen, liefje,' zei de oude man tegen zijn fysio.

'Ik zal voortaan de Mercedes kiezen,' reageerde ze smalend.

'Die vering is echt klote,' merkte hij op, 'ik bonk alle kanten op.'

'Ik kan de knop van de luchtvering niet vinden, antwoordde ze glimlachend. 'Niet zo zeuren hoor, u hoeft alleen maar te zitten en ik duw me een ongeluk.'

'Zie het maar als betaald trainen. Het goddelijke lijf waarin je woont is je voor eeuwig dankbaar.'

De fysiotherapeute grijnsde, ze hield van haar zeurpiet. Vooral van zijn gevoel voor humor.

Ze reden de hoek van het gebouw om en kwamen bij het terras. Het was er gezellig druk en het geluid van pratende mensen kwam hun tegemoet.

‘Zet me maar onder die parasol daar.’

Ze parkeerde de rolstoel in de schaduw onder het witte doek van de parasol en zette de rem vast. Ze schoof een tafeltje tegen de rolstoel, pakte een flesje water, een boterkoek en een krant uit de tas die aan de zitting hing en legde ze op het tafelblad.

‘Zie ik u weer straks?’

‘Ik rol alleen met jou, schat.’

De fysio glimlachte en liep weg. Ze was snel terug.

De oude man keek op. ‘Nu al?’

‘Er moet iets gebeurd zijn, we moeten voorlopig buiten blijven.’

‘Goh, wat erg,’ grijnsde de oude man. Hij pakte een gedeelte van de krant en gaf het haar.

‘Kom erbij,’ zei hij en hij brak de koek doormidden.

Na ruim een uur lezen plus een stukje film op haar telefoon zag Marga dat de oude man in slaap was gevallen.

Ze voelde een hand op haar schouder. ‘We mogen weer naar binnen,’ zei een collega.

‘Wat was er aan de hand?’

‘Vals alarm, denk ik.’

Ze maakte haar patiënt wakker. ‘Het is tijd voor uw therapie.’

Ze besloot de achteringang te gebruiken en draaide de rolstoel dwars om het pad naar het grasveld op te draaien.

‘Kijk nou eens,’ zei haar patiënt onderweg terwijl hij naar de sloot ongeveer veertig meter verder wees, ‘ze dragen iemand over de sloot, zie je dat? Dat is niet pluis, meid, dat zeg ik je.’

Marga keek in de richting die hij aanwees, maar werd door de schittering in het water verblind en zag niets. Haar patiënt had wel vaker last van een overlopende fantasie en ze nam alles wat hij zei met een korreltje zout.

‘Grappig, inspecteur, ik zet de sirene aan, dan gaan we in de achtervolging.’

‘Dat zou wel spannend zijn.’

‘Ik zal een motortje voor u aanvragen, dan kunt u voortaan zelfstandig boeven oppakken en kan ik echt wat nuttigs gaan doen.’

‘Grappig, maar ik zag het echt.’

‘Het is goed hoor, ik zal het straks doorgeven aan de beveiliging.’ Een collega-therapeut kwam hun tegemoet. Ze wilde een dienst wisselen en het duurde even voordat ze beide agenda’s weer op orde hadden.

‘Dat gaat zeker allemaal van mijn trainingstijd af?’ zei de oude man sip.

‘Alsof u dat erg vindt,’ sneerde ze.

Hij grijnsde, als hij haar veertig jaar eerder had ontmoet had hij haar ten huwelijk gevraagd.

Ze gingen weer op weg en werden om de hoek van het ziekenhuis bijna weer omvergelopen. Nu door drie mannen die over het pad stormden.

De oude man schrok. ‘Verdorie, wat een haast vandaag. Hé, zoek je een Marokkaan?’

‘Ja,’ hijgde Rogier, die stopte en terugliep. ‘Heeft u hem gezien?’ vroeg hij buiten adem.

‘Twee of misschien wel drie. Om de hoek rechts naar beneden bij de grote lantaarn, ze droegen iemand over de sloot.’

‘Bedankt,’ zei Rogier en hij sprintte weg. Toen hij bij Rinus en Apie aankwam, die zoekend om zich heen keken op het veld achter het ziekenhuis, vertelde hij wat de man in de rolstoel had gezegd. Ze namen een aanloop en sprongen naar de andere kant.

Een stukje terug stond de fysiotherapeute met een vragend gezicht naast de rolstoel.

‘Inkleuren maakt het zoekplaatje wat makkelijker, vind ik. Ga jij nu maar dat motortje aanvragen,’ zei haar patiënt.

De fysio fronste. ‘U praat eroverheen, maar denk er maar eens over na, discrimineren is zo gebeurd.’

‘Ja, misschien heb je gelijk, maar het was gewoon een Marokkaan en meer bedoel ik er niet mee. En die andere ook,’ voegde hij eraan toe. ‘Van die derde weet ik het niet, dat kon ik niet beoordelen.’

De fysiotherapeute gaf het op.

‘Ik ga een elektrische stoel voor u aanvragen.’

De oude man schoot in de lach. Het was spontaan en vrolijk. ‘Je bent een leuk, ad-rem wijfie,’ klonk het.

‘Was dat een compliment?’

‘Ja, wees er maar zuinig op, want ...’

‘Ik krijg er niet zo veel,’ vulde ze aan.

Aan de overkant van de sloot achter het ziekenhuis keek Rinus van links naar rechts.

‘Links,’ brulde hij naar Appie terwijl hij zelf naar rechts spurtte. Rogier zag zijn vrienden uit het zicht verdwijnen en begreep dat er voor hem nog één richting overbleef. Hij drong voorzichtig door de stekelige struiken naar het hek, maar zag geen mannen met een lichaam sjouwen, wel twee tennissers op een veld.

Hij volgde het hek naar een laag poortje en duwde het open. Een man in een zwart trainingspak was op een andere tennisbaan bezig het gravel te vegen.

‘Mag ik u wat vragen?’ riep Rogier.

De man trok dopjes uit zijn oren. ‘Wat?’

‘Zijn hier kortgeleden mensen doorgekomen?’

‘Ja, twee mannen. Hun vriend was niet lekker geworden bij het vissen, ze brengen hem naar huis.’ Hij wees naar het grote houten clubgebouw achter hem. ‘De parkeerplaats is voor, ik denk dat ze daar zijn.’

Rogier sprintte naar voren over de net geveegde baan en besepte dat hij de gladde baan verknoeide.

‘Verdorie man, wat doe je?’ riep de man achter de veger kwaad.

‘Sorry,’ riep Rogier terug, ‘noodtoestand.’

Hijgend kwam hij aan op het parkeerterrein bij Rinus en Appie. Ze hadden de auto’s die er stonden al gecontroleerd, maar die bleken allemaal leeg.

‘En?’ vroeg hij

‘Te laat, ze zijn weg.’

‘Waar is Gert?’ vroeg Rogier.

‘Geen idee. Shit, wat nu?’ Rinus schopte kwaad tegen een paal van het hek. ‘Dit is verdomme de tweede keer dat die kerel is ontsnapt. Niet te geloven.’

‘Hij had wel hulp deze keer,’ zei Rogier, ‘alleen vraag ik me af of hij dat zelf wilde. De man in de rolstoel had het over Marokkanen en ze droegen iets. Zouden ze de Manke ontvoerd hebben?’

‘Ik moet Maarschalk bellen, dit moet ze weten,’ zei Rinus. Hij zocht naar haar kaartje. ‘Verdomme, dat ligt thuis.’

Rogier gaf zijn visitekaartje van Maarschalk aan hem.

‘Gert stond toch hier toen hij belde?’ vroeg hij.

‘Ja, misschien is hij ze gevolgd. Hij zal zo wel contact opnemen, hoop ik.’ Op de telefoon van Rogier kwam een bericht binnen. Rinus, die hem nog steeds in zijn handen had, las het en keek opgelucht. ‘Gert heeft ze in zicht. Als hij een adres heeft pakken we ze allemaal op en maken we er een mooi pakketje van. Dan pleuren we ze in de hal van het hoofdbureau van politie, is dat een plan of niet?’

‘Strak plan,’ zei Appie en hij sloeg zijn maat op de schouders. ‘Bel die Maarschalk, ze is op zoek naar die terrorist.’

‘Ja, je hebt gelijk.’

Na een aantal pogingen gaf Rinus het op. ‘Ze heeft zeker nog geen nieuwe gekocht.’ Hij sprak een bericht in dat ze een spoor van de Manke hadden en hem bij haar zouden afleveren.

‘Goed, we gaan eerst een auto huren en dan wachten we totdat Gert belt. Ik heb hem gevraagd om ze niet uit het oog te verliezen. Ik laat die kerel echt niet nog een keer ontsnappen.’

‘Waar halen we een huurauto vandaan?’ vroeg Rogier.

Appie wees op een groot reclamebord van Hertz tegen de gevel van de parkeergarage. ‘Ze hebben een ophaallocatie daar, ik ben zo terug.’

Terwijl ze zaten te wachten stuurde Rinus een tekstbericht naar Gert: ‘Waar ben je?’

Het antwoord kwam pas na een kwartier binnen: 'Sorry, ben ze kwijtgeraakt in Utrecht, ik blijf zoeken.'

'Verdomme, wat een gekloot, gaat er dan helemaal niets goed vandaag?' vloekte Rinus.

Zelfs zijn iPhone, die Appie hem had teruggegeven, kon zijn stemming niet verbeteren.

30

Kooistra liep de afdeling op en zag zijn chef aan zijn bureau gebogen achter de monitor zitten. Spits keek op en zag de waterige ogen van zijn collega. 'Zo jongen, zware nacht gehad?'

'Kunt u wel zeggen ja, ik heb geen slaap gehad.'

'Was ze zo uitpuittend?'

'Ze sliep, dus dat viel wel mee. Hopelijk wordt ze snel wakker.'

'Wat had ze dan genomen?' vroeg Spits verbaasd, 'dat is niets voor haar.'

'Ik heb geen idee wat ze krijgt, ik ben geen arts.'

'Je hebt het over mevrouw Van Oorschot,' zei Spits met een frons.

'Over wie anders?' kreunde Kooistra en hij liet zich op de stoel zakken. 'Ik was blij met die nieuwe die me kwam aflossen. Voorlopig hebben ze de dienst overgenomen in het ziekenhuis. Morgenavond bent u aan de beurt.'

Spits stond op. 'Ga je slapen of kom je mee?'

'Wat is er te doen?'

'Het mag wel eens meezitten, toch? Bij het ondervragen van mogelijke getuigen in het ziekenhuis kwamen ze uit bij een man in een rolstoel die twee kerels iets over een sloot had zien dragen. Hij was ervan overtuigd dat het Marokkanen waren, die achternagezeten werden door drie andere mannen.

'Ja, ik heb wel meer van dat soort onzin gehoord bij ondervragingen,' reageerde Kooistra.

'Klopt, zijn fysiotherapeute zou het met je eens zijn, want zij had niets gezien.'

'Dus?'

'De naam van de man in de rolstoel, dat geloof je niet.'

Spits liet een korte stilte vallen voor het effect.

'Wat? Laat me niet in spanning, ik kan er niet meer tegen!' riep Kooistra zwaar overdreven.

Spits keek zijn protegé chagrijnig aan. 'Laat maar zitten,' gromde hij.

Kooistra gaf hem een smekende blik en een luchtkusje. 'Alsjeblieft?' Spits schoot in de lach. Het was voor hem onmogelijk om kwaad te blijven op die jongen.

'De man in de rolstoel is de vader van onze verdachte Tielens. Over toevalligheden gesproken. Hij weet niets van de daden van zijn zoon. De ondervrager vroeg het adres van zijn zoon Ricardo. Hij kreeg te horen dat hij in het nomadenkamp woont aan de rand van de stad, ons welbekend.'

'Ja, maar dat is historie, verleden tijd,' zei Kooistra.

'Maar als hij daar niet was zat hij misschien op de camping aan de Lek,' ging Spits onverstoorbaar verder.

Kooistra zat ineens rechtop en was klaarwakker. 'We hebben dus een adres. Maar wacht eens, als de Marokkanen Tielens ontvoerd hebben zag hij dus dat zijn eigen zoon over de sloot gedragen werd.'

'Klopt, hoe verzin je het hè! Dus Maarschalk heeft weer wat troepen verzameld. Geen nomadenkamp dit keer, nu om een sleurhut op een camping te slopen voor die ampullen.'

'Geinig, weer eens wat anders om de dag mee te beginnen,' zei Kooistra.

'Ja, ik dacht al dat je zoiets zou zeggen. Heb je een kogelvrij vest?' Kooistra knikte. 'In de kofferbak.'

'Aantrekken, we gaan buitenspelen bij de Lek.'

Hoofdinspecteur Maarschalk was daar al aanwezig en stond op de verkeersbrug door een verrekijker naar de uiterwaarden te kijken. De grillige lijn van de Lek met zijn zandstrandjes was prachtig om te zien. De glinstering van de zon op het water rolde over de golfslag van boten die voorbijvoeren. Op de idyllische plekjes in de kleine baaien langs de oever zaten mensen te genieten van het mooie weer. Een hond dook een bal achterna die zijn baas in het water gooide en kinderen maakten een zandkasteel.

'Is dat gedeelte afgezet?' vroeg ze bezorgd.

De commandant en de kapitein van het arrestatieteam stonden naast haar. 'Ja inspecteur,' zei de kapitein, 'de toegang naar de recreatiegebieden zijn afgesloten en we houden de mensen daar totdat

het gebied veilig wordt verklaard. De totale dijk vanaf de sluizen tot Culemborg is dicht voor verkeer. Maarschalk schatte dat de camping op ongeveer driehonderd meter vanaf de brug en ongeveer honderd meter van de dijk af lag. Er liep een slingerende zandweg naar het terrein, dat afgesloten werd door een slagboom.

De kapitein had een iPad in zijn handen, waarop via de camera van een drone een helder overzichtsbeeld te zien was van hun doel. Hij gaf meer informatie over de plek waar hun terrorist vermoedelijk verbleef.

‘De camping is sinds tien jaar niet meer in bedrijf. Een paar caravans worden bewoond door seizoenarbeiders. De overige bebouwing is zwaar vervallen.’

Maarschalk keek naar boven, maar zag of hoorde niets.

‘Die drones zijn tegenwoordig zo geavanceerd,’ zei de commandant, ‘het gaat allemaal automatisch, iedereen kan ermee vliegen.’ De kapitein naast hem keek op. ‘Nu u nog, commandant,’ grijnsde hij.

Maarschalk vond hem direct sympathiek. Ze knikte vriendelijk naar hem en gebaarde dat hij door kon gaan met zijn verslag.

‘Door een aantal warmtebeelden weten we,’ vervolgde de kapitein, ‘dat een paar caravans vooraan worden bewoond, en ook een wat grotere stacaravan achter de dennen. De rest is niet in gebruik. Ook de schuur heeft hoge waardes.’

‘Is die aparte stacaravan van Tielens?’

De kapitein knikte bevestigend en legde de iPad op de brugrail. Ze bekeken het beeld nauwkeurig.

‘Daar kom je van de voorkant nooit ongemerkt naar binnen,’ constateerde Maarschalk.

‘Daarom kom ik altijd graag van achteren,’ zei de commandant achter haar grijnzend.

Ze draaide zich half om en keek hem strak in de ogen. ‘Is dat zo?’ vroeg ze kil. ‘En hoe gaat dat dan in zijn werk?’

De commandant, die de dubbele betekenis van zijn opmerking inmiddels betreurde, waagde een herstel poging.

‘Heb ik al verteld dat ik blij ben dat je weer terug bent?’

‘Ik zal uw dubbelzinnige opmerking in mijn rapport moeten opnemen,’ reageerde ze koel.

‘Zo bedoelde ik het helemaal niet,’ stotterde hij.

‘Natuurlijk niet, dat zeggen ze allemaal.’

‘Lotte luister, ik ...’ hij zweeg toen hij de flauwe glimlach op haar gezicht zag.

‘Shit, daar had je me.’ Het zweet stond op zijn rug. Hij had collega’s ten onder zien gaan in een soortgelijke situatie. Ze hadden dan wel een affaire samen gehad, maar dat was alweer een tijd geleden.

‘Laat dit soort opmerkingen voortaan maar achterwege, dat lijkt me beter. Heb je een plan?’ vroeg ze.

De commandant knikte opgelucht.

‘Zie je die dennen die het terrein omzomen? Die lopen helemaal door naar de burens. Achter bij de schuur staat nog een afzonderlijke, dichte haag. We volgen die bomen en dan komen we in dekking bij die bewuste stacaravan van de verdachte uit. Ik neem aan dat hij dat virus niet in zijn zak heeft zitten, maar ergens veilig heeft opgeborgen, hij zal zelf niet besmet willen worden.’

‘Maar hij neemt wel risico’s,’ reageerde Maarschalk, ‘de verdachte leek me psychotisch. De man bewaarde de ampul in een brace naast zijn linkerbeen. Ik had hem bijna doormidden getrapt. Hou er rekening mee dat hij daar weer zit. Hij had drie ampullen en er zijn er twee gebruikt. We gaan er nu van uit dat hij er nog een heeft, maar zelfs dat is niet zeker.’

De commandant keek haar vragend aan. ‘In de gevonden ampullen zat water,’ verklaarde ze. Er is geen virus aangetroffen. Nog niet,’ voegde ze eraan toe.

‘Dus hij kan er ook nog drie hebben?’ concludeerde de commandant ontzet.

‘Als hij dummy’s gebruikt heeft kan dat inderdaad. Misschien heeft hij het virus niet, maar dat weten we niet met zekerheid. Alleen de laborante kan ons dat vertellen, maar die kunnen we het helaas niet vragen omdat ze in coma ligt. Neem geen risico, geef hem niet de gelegenheid om het te breken of ermee te dreigen. Je hebt

toestemming om hem neer te schieten als het noodzakelijk is. Doe dat dan op zo'n manier dat hij geen mogelijkheid heeft om een ampul te breken.'

Ze liet de betekenis van haar woorden op hen inwerken, het was best heftig wat ze vroeg. Het was geen bevel om iemand aan te houden maar om hem uit te schakelen.

'Ook al blijkt er later water in te zitten, ik neem de verantwoordelijkheid.' Ze keek naar de kapitein, die knikte. 'Duidelijk,' zei hij met een strak gezicht.

'Hebben jullie bescherming voor het geval er toch besmettingsgevaar dreigt?'

'We hebben speciale gasmaskers gekregen van het lab, ik moest u nog de groeten doen van de directeur.'

Maarschalk keek verrast. 'Goh, zit er toch empathie in dat lijkt.' De rechercheurs Spits en Kooistra kwamen aanlopen.

'Inspecteur,' knikte Spits.

'Moest jij niet naar bed?' vroeg Maarschalk aan Kooistra.

'Wat is dat toch? Alle oudjes willen me in bed hebben.'

De woeste en nijdige blik die hij van Maarschalk kreeg voelde kouder aan dan een ijsbad.

'Dat bedoelde ik niet zo, sorry inspecteur.'

'Je mag me aanspreken volgens de regels, rechercheur Kooistra. Dat betekent voor jou met "hoofdinspecteur Maarschalk". Ik vind je opmerking zeer ongepast. Deze oudjes zijn je aan het opleiden, zodat jij ook oud kan worden. Je kan maar beter goed luisteren dan dit soort domme opmerkingen te maken.'

Kooistra werd rood tot aan zijn tenen.

Spits pakte grijnzend zijn telefoon, die trilde. Hij luisterde, stak zijn vinger op naar Maarschalk en had gelijk haar aandacht.

'Waar ben je nu?' vroeg hij. 'In Postiljon Bunnik langs de A12,' herhaalde Spits. 'Moment.' Hij richtte zich tot Maarschalk.

'Rachid Hassani heeft contact gemaakt met iemand van ons team die hem volgde. Hij wil overleg met u voor een deal.'

Maarschalk hield haar hoofd scheef. 'De verdachte heeft contact gemaakt en wil een deal?' Ze zei het langzaam en de frons tussen haar

ogen werd dieper. De opbouw van haar emotie liet zien dat iemand dit zou bezuren. Woest griste ze de telefoon uit de handen van Spits.

‘Wie is dit? Oké, luister Dijkhuis, wij gaan binnenkort samen zitten om een paar definities te bespreken. Wat betekent het bijvoorbeeld om iemand te schaduwen? Hoe kan het verdomme dat hij contact opneemt met jou? Ja, dat mag je me later haarfijn gaan uitlegen! Wat heeft die Rachid in handen waardoor hij denkt dat hij een deal kan sluiten? Wat vraagt hij eigenlijk?’

De uitdrukking op het gezicht van Maarschalk bleef ergens hangen tussen verbijstering en woede.

‘Immuniteit en ontslag van rechtsvervolging? Is die kerel helemaal belazerd! Hoezo heb ik dat beloofd? Ja, dat klopt, maar ...’ Ze wachtte met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht.

‘Ik kom direct naar je toe. Als je die Rachid uit het oog verliest kan je subiet een andere baan gaan zoeken. Pak je handboeien en keten jezelf vast aan de arrestant. Wat zeg je? Ja, goochemer, arresteer de man en ga op zijn rug liggen.’

Haar toeschouwers hadden het gesprek met grote belangstelling gevolgd. Ze keek naar de leider van het arrestatieteam.

‘Commandant, ik moet helaas weg. Ik denk niet dat u de verdachte daar beneden aantreft, maar wees voorzichtig. Spits en hulp met mij mee.’

Kooistra keek naar Spits, die zijn schouders ophaalde. Hij was per direct gedegradeerd tot ‘hulp’, verdomme.

‘Hoofdinspecteur,’ reageerde de commandant tegen de rug van de weglopende Maarschalk, ‘waarom denkt u dat hij daar niet zit?’ Ze draaide zich om. ‘Het is niet zeker, maar ik krijg net bericht dat de Marokkanen hem hebben. Ze zeggen dat ze Tielens te pakken hebben genomen en bieden hem nu aan ons aan in ruil voor ontslag van rechtsvervolging.’

De commandant gaf de kapitein een teken: ‘We zullen het snel weten, geef het sein,’ zei hij kort. Hopelijk had de inspecteur ongelijk en kon hij de verdachte aanhouden. Het zou niet verkeerd staan op zijn cv. Als het echter klopte wat de inspecteur vermoedde,

moest hij genoeg nemen met een inval op een lege caravan in een desolate en verlopen camping aan de Lek.
Dat klonk toch anders.

Spits liep hijgend naast Maarschalk en stapte in de auto. Ze startte en scheurde met grote vaart het talud op richting de dijk.

‘Dus de Marokkanen hebben Tielens ontvoerd?’

Hij hield zich met moeite vast, terwijl Kooistra over de achterbank rolde. ‘Heb je problemen met een oudje achter het stuur, stageloper?’ sneerde ze naar achteren. ‘Doe je riem om, ik ga zo gas geven.’ Kooistra hield wijselijk zijn toch al te grote mond.

‘Ik zou het geen ontvoering willen noemen,’ zei Maarschalk tegen Spits, die bevreesd een tegenligger op de smalle dijk zag opdoemen. Hij wist uit ervaring dat ze een beest kon zijn achter het stuur, vooral als ze nijdig was. Ze was nu witheet en dat was te merken. Ze keek regelmatig in de binnenspiegel naar Kooistra, die haar blik zorgvuldig ontweek.

Spits sloot zijn ogen en kneep nog harder in het handvat boven het portier. ‘Waarom niet?’ vroeg hij timide.

‘Als ze een terrorist opgepakt hebben is dat een burgerarrest met de onderbouwing om levens te redden, daarom. Ik geef ze een onderscheiding, een lintje, neem ze mee uit eten, waarna ik elke veer die ik kan vinden in hun reet steek.’

Ze sloeg hard op het stuur en nam een bocht, waarbij een van de wielen de berm in gleeed, wat de auto in een slip bracht. Ze corrigeerde snel en bracht de wagen weer op de weg.

Haar passagiers werden steeds bleker in hun gelaat. Kooistra sloeg achterin stiekem een kruisje nadat ze op een haar na een andere auto raakten. Maarschalk vloekte en tierde er lustig op los. Iedereen op de weg was vogelvrij voor haar.

Spits vroeg zich zwetend af of hij zijn pensioen wel zou halen. Maarschalk leek het niet te merken.

‘Snap je het dan niet, man?’ Ze negeerde Kooistra en sprak alleen tegen Spits. ‘Waar ons korps armzalig faalt hebben zij die kerel ergens ingepakt liggen, verdomme! Het zou me niet verbazen als er

cadeaupapier omheen zit. We hoeven hem alleen maar uit te pakken. Wij, de getrainde politiemacht met al onze middelen, kunnen niet eens iemand fatsoenlijk arresteren als hij voor ons staat. Ik zal het je nog sterker vertellen, we kunnen verdomme niet eens iemand ongezien volgen! Drie werkloze gasten die we graag discrimineren krijgen het wel voor elkaar. We laten een terrorist zo een zwaarbeveiligd ziekenhuis uit lopen. Dan komen onze ongetrainde medelanderders en pakken die hufter zonder enige moeite.'

'Als ze hem echt hebben,' waagde Kooistra als opmerking.

'Hou jij je mond, jij hebt voorlopig het recht verspeeld om tegen me te spreken.'

Kooistra kromp letterlijk in elkaar.

Ze keek naar Spits. 'Ik hoop dat ze hem hebben, anders word ik echt pissig,' brieste Maarschalk.

Kooistra kon zich niet voorstellen wat er dan zou gebeuren.

Het gesprek viel stil, tot het moment dat ze met gillende banden de bocht nam naar het parkeerterrein van het hotel en slippend stopte.

Maarschalk zat voor het eerst sinds ze was ingestapt stil op haar stoel. Ze concentreerde zich op haar ademhaling en ontspande zichtbaar. Met een zucht liet ze haar adem ontsnappen. Ze bekeek zichzelf in de achteruitkijkspiegel en veegde een lijntje doorgelopen mascara rond haar ogen weg.

'Tijd voor een kopje seniorenkoffie,' zei ze sarcastisch terwijl ze uitstapte. De twee rechercheurs bleven nog zitten om bij te komen van de dollemansrit die ze net hadden meegemaakt.

'Als jij nog een keer een opmerking maakt over oudjes schiet ik je persoonlijk neer,' zei Spits woest.

'Anders doe ik het zelf wel,' merkte Kooistra bleek op.

31

Commandant De Vries van het arrestatieteam gaf de order via zijn mobilfoon door aan kapitein Huisman, die in positie stond achter de camping. 'We gaan.'

Hij nam zelf de leiding over het team dat de voorkant van de camping zou benaderen. Dat zou tot een vluchtreactie kunnen leiden als er mensen aanwezig waren met een slecht geweten. Ze hadden namelijk nog geen idee met wie Tielens op deze plek verbleef.

Vluchters zouden opgevangen worden door de kapitein, die de achterkant van de camping met zijn mensen onder controle hield. Hij had twee koppels apart gezet op de zijkanten van het gebied als iemand aan die kant zou proberen te ontkomen. De drone die hoog boven hen hing zou ze direct signaleren, omdat de omgeving uit weilanden bestond zonder enige beschutting.

Na het bevel van de commandant gaf de kapitein het teken om op te trekken.

De gepantserde blauwe overvalwagen, die vol gas over het zandpad stoomde, veroorzaakte een wolk van zand en stenen. De wagen ramde op volle snelheid de slagboom bij de poort, die versplinterde onder het geweld. Het logge gevaarte kwam met slippende banden tot stilstand bij de ingang van wat de commandant het hoofdgebouw leek.

De achterdeuren vlogen open en het arrestatieteam stormde naar buiten. Er werd geen moeite gedaan om te kloppen, want de man met de stormram beukte in één klap de hele deur met kozijn en al uit de gevel. De mannen renden schreeuwend het gebouw in met hun wapen in de aanslag.

'Veilig,' klonk het even later.

Commandant De Vries volgde op zijn gemak zijn mannen en stapte op de overblijfselen van de deur.

Hij zag direct dat het gebouw binnen afwijkende afmetingen had, want zijn mannen vulden de hele ruimte. Buiten was het pand veel dieper dan de drie meter die voor hem lag. Daar stond een wand die

de rest van het pand afsloot. De Vries bekeek vorsend het gezicht van een man op een klapstoeltje, die hem met grote ogen geschrokken aankeek. In zijn hand lag een stuk pizza, hij had net een hap willen nemen. Zijn mond stond nog open, het was de commandant niet duidelijk of het van de schrik of van verbazing was. Op het tafeltje naast hem lag een opengeslagen doos met een overgebleven pizzapunt.

Naast de etende man zat een deur in de grijze wand. Op de post van het kozijn zat een grote ronde rode drukknop.

‘U kunt hier niet zomaar binnenvallen,’ riep de man ontzet met volle mond. De stukjes pizza vlogen in het rond.

De Vries was niet onder de indruk. ‘Maar dat heb ik net gedaan, beste kerel.’

De man legde de pizzapunt terug in de doos. ‘Ik zal doorgeven dat u er bent.’

De Vries hield de hand tegen voordat de bewaker op de knop kon drukken. ‘Doet u dat maar niet, ik wil graag mensen verrassen. Wat is uw werk hier?’

De man werd door een kolossale agent weer op zijn stoel gedrukt.

‘Wat zit hierachter?’ De commandant probeerde de deur naast het tafeltje te openen, maar die zat op slot.

De man antwoordde niet.

‘Als ik geen verklaring krijg moet ik mezelf toegang geven,’ zei De Vries en hij bekeek de stapel lege pizzadozen in een hoek van het vertrek. ‘U zit hier vaker? Ik prefereer trouwens zelf pizza Hawaii,’ zei hij op vriendschappelijke toon.

‘Kunt u nu alstublieft de deur voor ons openen?’

De man reageerde door naar de knop te duiken, maar bereikte die niet doordat een agent hem behendig opving. Die plantte zijn masieve arm onder de kin van de verdachte en trok zijn hoofd naar achteren. Een onduidelijk gemurmel was het resultaat.

‘Afvoeren,’ zei de commandant kort.

Voordat hij dat bevel hoefde te geven vloog de deur van de tussenwand door de ijzeren ram uit zijn scharnieren en klapte naar

achteren. Een deel van de gipswand scheurde open en ging ook plat. Nadat de stofwolk was opgetrokken keken ze de hal in die erachter lag.

‘Kijk nou eens,’ zei de commandant verrast.

De ruimte achter de wand was gevuld met hoge bouwsteigers. Het bouwwerk van ronde aluminium buizen telde tien rijen, vijf links en vijf rechts, met in het midden een gangpad.

De houten platforms in de steigers stonden vol met grote zwarte plantenbakken, waar groene stengels met blad uit staken. De steigers bestonden uit vier lagen, waarvan de bovenste zich op minstens vijf meter hoogte bevond. Diagonale stabilisatiepalen en stalen kabels in de wanden hielden het geheel overeind. Aan de zijkan- ten van de steigers was een aantal dunne ladders bevestigd voor toegang tot elke vlonder.

De geur was onmiskenbaar, ze hadden een hennepplantage ontdekt, van een flink formaat. De planten waren nog niet volgroeid en ze konden door de stellages heen kijken.

‘Volle bak,’ zei iemand. Achter in de hal, die zeker honderd meter diep en dertig meter breed was, zagen ze enkele mannen wegvluchten.

‘Laat maar lopen, het andere team pakt ze wel op,’ zei De Vries tegen zijn mannen. Hij had gezien dat geen van hen mank liep.

‘Concentreer je op de manke terrorist, die heeft de hoogste prioriteit.’ De commandant merkte op dat de organisatie en werkruimte er netjes en functioneel uitzagen. De ramen waren dichtgeschroefd met grote platen om de grote hoeveelheid licht die door de lichtbakken boven de planten geproduceerd werd binnen te houden. Het was bloedheet en de geur bedwelmend.

‘Haal de stroom eraf,’ riep hij, ‘en gooi wat open, anders zijn we zo allemaal stoned.’

De grijns bij een van de agenten gaf aan dat die er geen moeite mee zou hebben, of hij was al zover.

Op de vier niveaus van de steigers stonden de langwerpige plantenbakken over de volle breedte van de stelling. De waterslangen waren netjes met beugels vastgezet op het hout en hadden een

waterpomp op elke laag. Boven de bakken hing belichting met de elektrakabels veilig in bundels langs de spijlen van de steiger gebonden.

Onderin verdwenen ze in kabelgoten, die op klossen vrij van de vloer langs de stellingen lagen. Zo bleven ze boven het vochtige cement van de betonvloer om kortsluiting te voorkomen. Aan de muur hingen zwarte zekeringskasten, die door een agent een voor een werden uitgeschakeld.

Boven de stellages hingen ook dikke, geribbelde, glimmende buizen, die naar een grote afzuiginstallatie leidden. Achter de machine ging een pijp omhoog die door het dak stak.

‘Laat die maar draaien voor de afvoer,’ riep de commandant naar een agent die bij de zwarte zekeringskast ervan stond.

De plantage zag er strak en professioneel uit. Hij had het weleens anders meegemaakt.

Arno Huisman, zijn kapitein, kwam naar hem toe. Zijn groep had de inval ook voltooid. ‘De stacaravan van de verdachte is leeg, net zoals de andere woonwagens. Ze zijn heel recent gebruikt, dus we vermoeden dat de personen hier nog ergens aanwezig zijn. Er zit hiernaast in het oude woonhuis een flink lab, commandant. Als ik op de grondstoffen in de vaten afa produceren ze daar xtc, denk ik. We hebben echter geen ampullen aangetroffen.’

De Vries knikte stuurs. Hij moest eigenlijk blij zijn, maar had een dubbel gevoel. Ze waren al een tijd op zoek naar deze lokale leverancier van die xtc-pillen, maar het was nu niet meer dan bijvangst. Niet bepaald wat hij voor ogen had gehad, hij wilde graag een terrorist op zijn cv.

De bazen zouden weer buiten schot blijven en het was zoals gewoonlijk weer wachten op een nieuwe plantage of lab. Zelfde liedje, andere plek, maar dezelfde financiers en zetbazen.

‘Commandant?’

‘Ja, zeg het maar.’

‘Ik krijg door dat we ook sporen van cocaïne gevonden hebben op de werktafels achterin.’

Het humeur van De Vries klaarde enigszins op, dat maakte het wel weer interessant. Cocaine deed het beter in een rapport dan xtc of een loods vol met hennep, hoe groot die ook mocht zijn.

De kapitein luisterde weer naar een bericht dat binnenkwam.

‘Er ligt een partij zilverkleurige foliezakken voor melkpoeder, plastic potten voor multivitaminen en zakken voor gesneden groenten op een handkar. Het is niet duidelijk of ze het aan het laden of lossen waren toen we ze onderbraken. Wat ik vreemd vind is dat er kunststofkragen en verpakkingsmateriaal liggen, maar ik zie geen opslagplaats. Ook geen personeel trouwens.’

Commandant De Vries knikte goedkeurend na de analyse van zijn kapitein. Hij verzamelde graag mensen om zich heen die initiatief namen en ook zelf nadachten.

‘Is er een vrachtauto?’

‘Nee, er staat een tractor met aanhangwagen, maar die is leeg.’

‘Waar is dat spul? Ik neem aan dat het niet in die sleurhutten zit.’

‘Die staan op betonnen blokken, commandant, dus er valt niets te sleuren. Maar om op uw vraag terug te komen, nee, ze zijn leeg, misschien werken ze op bestelling?’

‘Kan zijn, maar waarom hebben ze dan een tractor?’

‘Ik heb geen idee. We hebben laadcapaciteiten, maar geen voorraad.’

‘Goed werk, kapitein, laten we het nader gaan bekijken.’

Ze liepen naar buiten om het gebouw heen, waar een agent meldde dat er behalve de mannen die ze hadden zien weglopen verder niemand was aangetroffen. Die gevluchte werknemers waren gearresteerd en in de arrestantenbus geladen. Het bleken Poolse gastarbeiders. De commandant vond het aantal van vier mensen die opgepakt waren alleen wel te laag.

‘Waar is de rest? Doen ze hier alles met zo weinig mankracht?’ Vier in de productie en een bewaker die pizza’s eet, dat kan niet als je de omvang van die plantage ziet en de werkplekken achterin.’

‘In de oude keuken zien we benodigdheden en voorraden om maaltijden te maken,’ zei de kapitein, ‘alles lijkt op een besloten werkomgeving.’

‘Ze werken en eten dus hier en slapen in die woonwagens.’

‘Ja, daar lijkt het op. Veilig voor de baas maar niet gezond naar mijn mening, de schimmel staat daar op de wanden.’

De commandant schudde zijn hoofd. ‘Ze moeten wel wat overhebben voor hun geld. Nu moeten we ze nog vinden.’

Ze kwamen aan bij de tractor, die onder een afdak stond. ‘Skoda’ stond er op de motorkap.

‘Goh, ik wist niet dat ze tractors maakten,’ zei de commandant verrast.

‘Maken ze ook iets anders dan?’ reageerde Huisman.

De Vries schoot in de lach. Hij was al jaren een zeer tevreden rijder van het merk Skoda maar het was bekend in het team dat zijn kapitein alleen Mercedes als een automerk classificeerde. De rest was allemaal *MOW*, dat stond voor ‘meuk op wielen’.

Hij bekeek de tractor en de kleisporen onder de banden. ‘Als we dat spoor volgen komen we ergens,’ zei hij en hij trok de zijkant van de motorkap open. ‘Goed onderhouden, hij wordt regelmatig gebruikt en staat normaal ergens anders, want er ligt geen olie onder. Dit is hun transport naar het magazijn. Die handkar is dan misschien voor intern vervoer.’

Hij liep onder het afdak door naar buiten en keek om zich heen. Er was een spoor door het hoge gras te zien dat naar de verkeersbrug over de Lek liep.

‘Zouden ze wel een magazijn hebben?’ vroeg de commandant zich hardop af. ‘Of brengen ze het gewoon naar de weg?’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk, commandant, dan zijn ze lang bezig om een vrachtwagen te laden, dat zou opvallen. En we missen de rest van het personeel, die moeten ook ergens zijn.’

De Vries knikte bevestigend. ‘Ja, je hebt gelijk.’ Hij keek naar de lege weilanden om hen heen. ‘Er is geen bebouwing hier, het zijn allemaal weilanden omgeven door sloten. Die tractor kan niet door zo’n sloot, of wel?’

‘Door die kleine ondiepe greppels misschien wel,’ reageerde de kapitein, ‘maar verderop ligt een brede en diepe sloot, daar komt hij niet overheen. Ik zie ook geen bruggen daar. Over de Lekdijk soms?’

‘Nee, dat kan niet, er loopt geen weg om het huis. Je kan vanaf hier niet met dat ding naar de dijk. Dat zou alleen kunnen via de boerderij van de buren, maar dat zie ik niet gebeuren. Niet dagelijks tenminste. Die tractor wordt dus lokaal gebruikt, welke mogelijkheid blijft er dan over?’

Zijn verrekijker was gericht op de verkeersbrug waar ze nog maar kortgeleden met hoofdinspecteur Maarschalk op hadden gestaan. Hij gaf de kijker aan kapitein Huisman.

‘Een brug met hoogspanning?’ vroeg hij verbaasd.

‘Inderdaad vreemd,’ zei de kapitein, die door de kijker tuurde. Er zitten grote deuren onder het bord “Hoogspanning levensgevaarlijk”. Ik bel Rijkswaterstraat en vraag waarom daar hoogspanning in zit en of we naar binnen kunnen.’

De kapitein gaf de verrekijker terug en liep een stukje het weiland in om rustig te bellen. Dat duurde maar kort.

‘Ik heb een ingenieur aan de lijn gehad die bijna zeker weet dat er in die brug geen hoogspanning kan zitten, hij belt zo terug.’

‘Bijna zeker is niet genoeg.’

‘Eens, hij is nu meer informatie aan het opvragen.’ Zijn telefoon ging en de kapitein luisterde gespannen. Hij bedankte de ingenieur voor de informatie en hing op.

‘Geen hoogspanning, commandant, en die deuren horen daar ook niet te zitten. Er staan geen deuren op de blauwdruk van de bouw.’

‘Potverdomme, hebben ze daar zelf een muur opgetrokken?’

‘Daar lijkt het op, commandant.’

‘Dat is geniaal. Oké, verzamel de mannen, er moeten daar mensen zijn, we gaan op visite.’

Omdat ze niet wisten wat ze zouden aantreffen werd de brug met grote voorzichtigheid benaderd. De waarschuwing van de hoofdinspecteur was geweest dat de terrorist vuurwapengevaarlijk was. Met de wapens in de aanslag sloop het arrestatieteam naar de brug. Ze hielden met alles rekening, van sluipschutters tot boobytraps. Na een klein kwartier gaven de twee verkenners aan dat de commandant en de kapitein veilig konden naderen.

Bij de brug aangekomen zag de commandant dat er aan de voet van de brug, aan de kant van het water, inderdaad een muur was opgetrokken. Die was opgebouwd over de volledige breedte van de brug. In de muur zat onder de bovenliggende rijbanen een breed metalen kozijn met grote dubbele deuren.

De kapitein kroop naar voren om de toegang nauwkeurig te bekijken. Vanaf dichtbij was duidelijk dat de wand niet uit beton maar uit gipsblokken bestond. Door de graffiti die erop zat was dat bijna onzichtbaar. Ook de deuren waren volgespoten met leuzen en handtekeningen van de spuiters. Verse sporen in de grond voor de dubbele metalen deuren gaven aan dat ze kortgeleden nog gebruikt waren. De kapitein stelde vast dat het slot niet zomaar te openen was. Het zag er zeer solide uit en was ingebouwd in de metalen deur. Op ooghoogte zat een kijkgat en hij probeerde erdoor te kijken, maar hij zag niet meer dan een donkere vlek.

Hij trok voorzichtig aan de handgreep, maar de deur bewoog niet en de kapitein stapte opzij tegen de wand. Op een teken van hem verspreidde het arrestatieteam zich in een grote kring rond de deur. De kapitein bonsde daar vervolgens hard op. 'Politie, open de deur onmiddellijk!'

Er kwam geen reactie, het bleef doodstil. De kapitein deed nog een poging en ging toen naast de commandant staan.

'Op slot, we weten niet of er iemand binnen is.'

'Forceren voor toegang,' zei de commandant kort.

'Dat gaat niet lukken met een stormram, ik moet hem opblazen.'

'Je hebt mijn toestemming.'

De kapitein besloot tot een laatste poging, omdat het opblazen van de toegang nare gevolgen kon hebben als er iemand binnen aanwezig was. Het was geen zware kneedbom, maar explosies deden soms vreemde dingen met het materiaal. Hij controleerde of de rest van de mannen in dekking stond.

'Politie,' riep hij hard, 'laatste oproep. Open de deur en kom naar buiten met de handen boven het hoofd. Anders zullen we de deur opblazen en dat kan bij jullie binnen ernstige verwondingen veroorzaken.'

Geen reactie.

Hij wenkte een tengere agent.

‘Openen met plof, Hoekstra,’ gaf hij als opdracht. De agent stapte naar voren en bestudeerde het slot. Uit zijn rugzak haalde hij een rechthoekig pakje en hij trok het plastic eraf. Hij drukte de kneedbom om het slot en in de naad tussen de deuren.

Hij wilde net de dunne pin van de ontsteker in de massa steken, maar hoorde toen het gedempte gillen van een vrouw. Er klonk nog meer rumoer en er werd ‘Stop’ geschreeuwd.

‘Niet skieten, wij geven over, man hier pistool ook overgeven,’ gilde de vrouw met een sterk accent. Haar stem klonk luider doordat ze waarschijnlijk naar de deuren liep.

De kapitein gaf Hoekstra een teken dat hij de kneedstof moest verwijderen. Hij wachtte tot de agent veilig in dekking stond.

‘De man met het pistool,’ brulde hij, ‘open de deur en gooi je wapen naar buiten. Daarna volg je met de handen op het hoofd.’

Elk lid van het arrestatieteam had zijn wapen op de deuren gericht. Twee van hen lagen op dertig meter afstand op de grond, met gerichte geweren. Als het uit de hand zou lopen zouden ze er klaar voor zijn.

Het geluid van een opendraaiend slot klonk en een van de dubbele deuren draaide traag open.

‘Heel langzaam,’ brulde de kapitein met zijn pistool op de deur gericht, ‘gooi eerst je wapen naar buiten.’

Met een boog vloog er een pistool naar buiten. De kapitein zag direct dat het een Glock19 was die in het zand belandde. Een tengere man stapte naar buiten en werd direct opzijgetrokken door een agent, die hem op zijn knieën drukte en onder schot hield.

‘Zijn er meer wapens?’ schreeuwde de kapitein. De geknielde man schudde ontkennend zijn hoofd.

‘Niet meer schieters,’ hoorden ze de vrouw roepen.

‘Kom nu naar buiten,’ schreeuwde de kapitein weer.

Voorzichtig en met bleke gezichten kwamen er vijf mannen en een vrouw door de deur, zij liep voorop.

‘Zij praten geen Nederlands,’ bracht de vrouw uit.

‘Is er nog iemand binnen?’ beet de kapitein haar toe.

Ze schudde haar hoofd. De kapitein gaf een teken. Twee agenten doken naar binnen met hun wapen naar voren, klaar om te vuren. Dat bleek niet nodig, want er waren geen andere personen aanwezig.

‘Ruimte veilig,’ riep een van de mannen.

Geen manke terrorist verdomme, dacht de commandant somber terwijl hij zijn wapen liet zakken en opborg. Hij gaf de opdracht om de mannen te boeien en af te voeren. Aangezien de vrouw de enige was die Nederlands sprak zette hij haar apart voor het eerste verhoor.

De commandant wees naar de overkant van de Lek. ‘Ik vind het niet zo gek dat dit nooit gerapporteerd is, ze hadden het verdomd goed voor elkaar.’

De kapitein moest hem gelijk geven. De open U-vorm onder de brug was aan deze kant van de rivier met de muur ervoor in een werk- en opslagruimte veranderd. Het was dat hij aan de overkant kon bekijken hoe het origineel gebouwd was, anders zou hij het met zijn neus ervoor niet eens opgemerkt hebben. Ingenieur, concludeerde hij. Ze liepen naar binnen.

De ruimte bleek van een behoorlijk formaat. Het leek op een taps toelopende arena met plastic kratten in het zand langs de wanden van grijs steen. De verpakkingen van melkpoeder en de zakken van gesneden groente gaven met hun groengele bedrukking de ruimte een tropische aanblik in de verder kille en vochtige omgeving.

In de punt van het schuin aflopende plafond lagen houten pallets in het zand. Erop lagen netjes op een rij bundels glimmende foliezakken, klaar om gevuld te worden.

In het midden van de ruimte stonden volle plastic draagkratten, gevuld met zakjes melkpoeder, witte plastic potten met een vitamine-label en zakken gesneden groente. Op een tafel ernaast een sealmachine, gevoed door een accu.

‘Kolere,’ zei de commandant, ‘dit is best een mooie partij. Xtc, hennep en cocaïne, zo wordt de dag toch nog redelijk geslaagd.’

‘Redelijk, commandant? Dit is de grootste vangst die we ooit hebben gedaan.’

‘Tja, ik weet het, maar ik vind het jammer dat we geen baas hebben. Dit zijn allemaal werklui die van niets weten. Morgen starten de financiers weer ergens anders. Ik moet de hoofdinspecteur op de hoogte brengen dat we de manke terrorist niet aangetroffen hebben. Hopelijk heeft zij meer geluk.’ Hij maakte aanstalten om naar buiten te lopen om te bellen.

‘Commandant?’

De Vries keek om naar een agent die voor een hoge vierkante houten koker stond. Het ding reikte helemaal naar het plafond. Boven de koker kwam licht naar binnen.

‘Dat is toch ontluchting?’

De agent schudde zijn hoofd en wees met zijn wapen. De naad in de koker was heel dun en was daarom niet opgevallen.

De commandant pakte direct zijn wapen en gaf een teken aan de kapitein, die met zijn pistool in de aanslag door zijn knieën ging voor de kolom. Hij knikte naar de agent. Die trok de deur open en stapte snel opzij, zodat de kapitein vrij schietveld had.

Ze zagen een vierkante ruimte, waar een paar dikke nylon kabels hingen. Nadat ze hun wapens weer opgeborgen hadden bekeken ze de rest. De kabels waren in de hoeken verbonden met een geperforeerde metalen plaat, die op de grond op een houten pallet lag. Op de plaat stonden vier blauwe kratten, gevuld met foliezakken. De kapitein keek omhoog en volgde de kabels. Hij zag een grote katrol in de nok van de koker hangen.

‘Krijg nou wat!’ zei hij verrast.

De commandant gluurde ook omhoog. ‘Verdomd, het is een transportlift naar dat stalen platform boven.’

Onder het plafond hing een werkbrug over de gehele breedte van de brug. De kapitein knikte naar een agent en ging op de plaat in de lift staan. ‘Eerste verdieping graag,’ zei hij grimmig en geconcentreerd.

Door het contragewicht bleek het omhooghijsen heel licht en ze zagen de kapitein boven uitstappen. Met zijn wapen vooruit gericht ging hij gehurkt zitten en hij gaf een teken naar beneden.

Een agent volgde hem en beiden liepen gebogen over de metalen onderhoudsbrug naar de andere kant. Ze verdwenen door een opening tussen de stalen liggers van de brug.

Niet veel later kwam de kapitein alleen terug. Hij had zijn wapen in-tussen opgeborgen en bracht rapport uit.

‘Het komt uit op een ventweg aan de andere kant van de snelweg. De vrachtwagens kunnen daar uit het zicht geladen worden, er zijn voldoende sporen die dat bevestigen. Er is daar zelfs een soort van laadperron gemaakt met pallets. Ik heb Boorsma daar achtergelaten voor bewaking, wie weet komt er nog een truck langs vandaag.’

De commandant knikte tevreden. ‘Goed, regel een schema, we zullen er de komende achtenveertig uur surveilleren.’

Hij keek om naar de Poolse vrouw, die buiten onder bewaking naast een betonnen pilaar van de brug stond. Misschien kon hij nog iets wijzer worden.

De Vries hief zijn hand op toen de agent die haar bewaakte zijn handboeien pakte. ‘Nee laat maar, dat hoeft niet.’ De vrouw stond zenuwachtig aan haar schort te pulken en leek met haar charmante verschijning hier niet te passen.

Hij keek de aantrekkelijke blonde vrouw aan. Ze deed hem aan de actrice Marilyn Monroe denken, uit de jaren zestig van de vorige eeuw. Hij had een poster van haar hangen thuis.

‘Hoe staat het met uw Nederlands?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Ik verstaan alles maar spreken stukje hoeihijk. Ik boel boos op broers. Ik niet weten dit hier is, heel dom zijn broers.’

‘U wist dit allemaal niet?’

‘Ik niet mocht buiten, alleen keuken.’

‘Wilt u met mij praten en vertellen wat u wel weet?’

‘Goed voor mij en broers?’

‘Als u getuigt helpt dat zeker. U werkt hier al lang?’

‘Nee ik niet werk hier, ander werk doen. Ik souschef, koken restaurant Utrecht.’

De Vries glimlachte minzaam. ‘U was toevallig onder een verkeersbrug waar drugs verpakt worden?’

‘Man met pistool mij dreigen uit keuken komen en hier gaan. Ik moet opgehaald, ik soms koken voor grote baas. Vandaag zo.’

De commandant was direct alert. ‘U kookt voor de baas?’

‘Ja hij gehoord ik chef in restaurant, ik kook op diner als hij geeft feest.’

‘Is uw baas mank?’

‘Nee dat andere man, niet goed, gemeen.’

De commandant stelde vast dat haar Nederlands en mensenkennis goed genoeg waren.

‘Wat heeft hij dan gedaan?’ vroeg De Vries.

‘Broers hem moeten betalen van loon. Hij mij pijn doen en aan mij zitten voelen, mensen geloven niet.’

‘Ik kan hem arresteren. Jammer dat hij er niet is, weet u waar hij woont?’

‘In caravan’, ze wees richting de camping.

‘Hij is er momenteel niet, weet u wanneer hij terugkomt?’

‘Nu moeten zijn, ik weet niet.’

‘Hoe heet die gemene man?’

‘Ja ik weet, op telefoon hij vertellen Vielens.’

‘Kan het Tielens geweest zijn?’ vroeg hij hoopvol.

Ze reageerde met een lach: ‘Ja dat was, Tielens.’

‘*Kijk eens aan,*’ dacht de commandant, ‘*zo komen we nog ergens.*’ Ze zochten dus een terrorist die ook een drugslijn beheerde of een drugsdealer die bijbeunde met een virusaanslag. Stond allebei wel interessant in een proces-verbaal, vond hij.

‘Terugkomend naar uw baas waar u voor gaat koken, doet u dat hier?’

‘Nee niet kan, keuken oud. In groot huis, villa en groot hind, eh ... hond.’

‘Waar is dat, weet u het adres?’

Ze schudde ontkennend haar hoofd en bedekte haar ogen.

‘U wordt geblinddoekt?’

Ze knikte en hield toen haar oren bedekt, ‘Doof oren wel muziek.’

‘Koptelefoon?’

Ze knikte weer.

‘Hoelang is het rijden hiervandaan?’

‘Naar groot huis twintig minuut en twee, stukje klein snelweg, dan snel rechts. Ik denk weten route. Een keer muziek aflopen, man horen zeggen kanjer baas lekker wijf.’

De commandant fronste. ‘Is ze mooi?’

De Poolse vrouw keek verward. ‘Kanjor heel jong vrouw, smal ogen.’

Er verscheen een glimlach op het gezicht van De Vries door de omschrijving. De recherche moest maar uitzoeken wat ze daarmee bedoelde. Het was in ieder geval de moeite waard om te onderzoeken. Hij pakte zijn telefoon om het beloofde belletje met Maarschalk te plegen. Ze nam direct op.

‘Hoofdinspecteur, we hebben de verdachte inderdaad niet aangehouden. De getuige heeft gehoord dat de vrouw van de drugsbaas een kanjer met smalle ogen is. Ja dat klopt, met dat signalement komen we niet zo ver, maar ze heeft nog meer.

Wat interessant is, is dat mevrouw de weg denkt te weten naar de villa van de baas, dat zegt ze tenminste. Ze werd geblinddoekt opgehaald en gebracht, maar heeft het idee dat ze ons kan helpen. Kan je een van de rechercheurs deze kant op sturen?’

Hij luisterde en zei toen: ‘Ja, dat is goed. Dan nemen wij de bewaking in het ziekenhuis voorlopig wel over.’

Hij wenkte de Poolse vrouw. ‘Kom, we gaan terug. Straks komt een rechercheur u ophalen en dan gaat u proberen dat huis te vinden waar u kookt.’

‘Ik koken?’

‘Nee, dat hoeft niet, maar als u weet waar u gekookt heeft ga ik er persoonlijk alles aan doen om voor uw broers strafvermindering te krijgen, wat denkt u daarvan?’

De Poolse vrouw begon te lachen en klapte spontaan in haar handen. ‘Doen ja, ik wil goede beurt maken.’

De commandant moest grijnzen om haar reactie.

Kooistra liep achter Maarschalk aan het hotel binnen. Ze was wild gebarend aan het praten met de nieuwe telefoon aan haar oor. Hij wist nu waar haar gevoelige plek zat en de noodzaak om die te mijden. Die fout zou hij geen tweemaal maken en nooit meer over haar leeftijd beginnen. Het woord 'oud' zou hij verbannen uit zijn vocabulaire.

Ze stond plotseling stil en hij liep hard tegen haar aan. Hij schampte haar enkel maar stapte met zijn ontwijkpoging op haar voet.

'Aghh kut!' riep ze hard terwijl ze vooroverboog. Ze wreef over haar laarsje en duwde hem met een verbeterd blik opzij. De uitdrukking op haar gezicht sneed door Kooistra heen. Verdomme, dat dit juist nu moest gebeuren, hij liep al op het randje. Ze keek hem nijdig aan en ging verder met haar gesprek.

'Nee, dat was niet voor jou, een van mijn ondergeschikten heeft een slechte dag. Ja, inderdaad, jammer dat de verdachte niet aanwezig was, dat betekent dat de onderhandelingspositie van de Marokkanen sterker is geworden. Ze kunnen die Tielens dus echt in handen hebben. Hoe groot was die plantage?'

Ze floot zachtjes. 'Die eer mag je helemaal zelf opeisen, commandant, gefeliciteerd. Ik stuur je iemand voor ondersteuning bij het onderzoek, succes.'

Ze pakte Kooistra vast en schudde hem door elkaar. 'Ga je nu ook al op mijn tenen staan, jongen?'

Spits, die aansloot, stond te grijnzen.

'Vind je het leuk, Spits?'

Die knikte met een brede grijns, hij kon niet anders.

'Vreemd gevoel voor humor, dat is waar ook,' merkte ze op, 'ik was dat bijna vergeten. Zeg, wat denk je dat er gebeurd is op die camping?'

'Hebben ze hem?' vroeg Spits gretig.

'Nee, maar ze hebben wel een mooie troostprijs: een gigantische berg wiet, xtc-pillen vermomd als vitamines en een partij zakken melkpoeder.'

'Melkpoeder?'

'Ja, gevuld met cocaïne. Ik heb je daar nodig voor verder onderzoek. Er is een mogelijke link om het adres van een baas te vinden door een Poolse vrouw die daar op bezoek was. De baas kwam er via een van haar broers die daar werken achter dat ze souschef is en goed kan koken. Ze wordt daar regelmatig opgehaald om maaltijden te bereiden voor party's bij een villa.'

'Denkt u dat een grote baas van een drugslab zoiets riskeert?'

'Ze hebben haar altijd geblinddoekt en met een koptelefoon gevoerd. Misschien was ze het risico waard als ze heel lekker kan koken. Maar eerlijk gezegd geloof ik dat ook niet,' zei Maarschalk. 'Je weet het echter nooit, Spits, elk spoor kan scoren. Er is een klein probleempje, ze weet niet waar het is.'

'Duh,' reageerde Spits.

Maarschalk ging onverstoord verder.

'Probeer jij uit te vogelen waar dat adres precies is.' Ze gooide haar autosleutels naar hem, die hij behendig opving.

'U zegt net dat ze het niet weet, hoe moet ik dat dan uitvogelen?'

'Ze heeft een hobby, ze is kaartlezer bij haar broer in een rallyautoclub.'

'En?'

'Ze heeft de route opgeslagen in haar hoofd, zegt ze. Met een afslag en een paar bochten is het tweeëntwintig minuten rijden.'

'Heeft ze het getimed?' vroeg Spits ongelovig.

'Ik weet het, Spits, het is een schot hagel in het donker, maar we moeten het wel onderzoeken.'

Neem de nieuwe rechercheurs mee, de bewaking van mevrouw Van Oorschot wordt vanaf vandaag door een ander team gedaan. Je laat vanaf nu die Poolse vrouw niet meer alleen. Ze is onze kroongegte. Ze mocht daar de keuken niet uit, maar heeft zeker iets gezien of gehoord tijdens die diners. Zo te horen is het een opmerkelijk type. Ze zullen achter haar aan komen, want ze is een gevaarlijke

getuige. Stuur een auto deze kant op. Jij blijft bij mij,' zei ze tegen Kooistra.

Die wilde net nog niets liever dan verdwijnen, maar knikte nu braaf. Hij was van 'hulp' naar 'jij' gegaan, dat bood vooruitzicht op meer. Spits snelde naar buiten. Zou hij dan toch nog een grote zaak kunnen binnenhalen vóór zijn pensioen?

De telefoon van Maarschalk ging over. Ze pakte op zonder op het display te kijken omdat ze de commandant verwachtte.

'Nog meer goed nieuws? O, ben jij het, Rinus? Hoezo, welke voicemail? Wát zeg je?'

Ze luisterde gespannen en schudde toen geïrriteerd haar mooie hoofd, waar zowaar een rimpel in verscheen. Kooistra zag het maar keek snel weg. Hij wilde niet dat het woord 'rimpel' later op een onbewaakt moment uit zijn mond zou vallen. Er volgde een aantal vloeken die niet leken te passen bij de stijlvolle en welopgevoede vrouw voor hem.

'Je bent een onvoorstelbaar domme klootzak,' eindigde ze haar gesprek. De laatste zin was de enige geweest in redelijk beschaafd Nederlands.

Ze was in ieder geval duidelijk, vond Kooistra, maar hij durfde haar nog steeds niet aan te kijken.

'Dat groepje met mijn trainer,' begon ze, 'hé, luister je wel?'

'Jawel, hoofdinspecteur Maarschalk, die met Rogier, de man van de comapatiënt en de mariniers?'

'Ja die. Ze hadden mogelijk zicht op Tielens buiten het ziekenhuis terwijl wij nog binnen waren. In plaats van ons te waarschuwen wilden ze hem zelf pakken en raakten hem daarna kwijt, verdomme! Kijk me aan als ik met je spreek en hou op met dat formele gedoe, chef is voldoende.'

Het gezicht van Kooistra lichtte op. 'Prima chef.'

'Nee, het is helemaal niet prima, ze hebben die klootzak laten lopen.'

'Wij ook,' reageerde Kooistra te snel en hij schrok. Shit, nu deed hij het weer!

‘Je hebt helaas gelijk,’ reageerde Maarschalk echter kalm en ze liep het restaurant van het hotel in.

Daar zagen ze Rachid Hassani gebogen over een tafeltje bij het raam zitten. Naast zijn linkerhand, die grotendeels in het gips zat, lag een telefoon. Om zijn nek hing een mitella voor de ondersteuning van zijn hand. De agent die de opdracht had gekregen om de verdachte te volgen zat ernaast. Ze knikte naar Rachid, die opkeek toen ze tegenover hem ging zitten, en negeerde de agent.

Kooistra bleef naast de tafel staan om zo de weg naar de uitgang te blokkeren. Niet dat er direct vluchtgevaar was, want de verdachte zat tegen het raam met zijn rechterpols geboeid aan de agent. Maarschalk gaf hem een goedkeurend knikje.

Kooistra gloeide van trots, tenminste iets goeds gedaan vandaag, dacht hij voldaan.

‘Laten we kijken of we er een eind aan kunnen breien, dit circus duurt nu al lang genoeg,’ zei Maarschalk tegen Rachid, ‘waar zijn je maten?’

De man zat nog steeds ineengedoken aan de tafel. Zijn houding was totaal anders dan de arrogante uitstraling in de verhoorkamer op het bureau eerder. Hij had nog niets gezegd, zijn stoere expressie was verdwenen en hij keek de hoofdinspecteur timide aan.

Zag ze nou echt een traan? Hij leek elk moment in huilen te kunnen uitbarsten. Ze keek voor een verklaring naar de agent naast hem, die zijn telefoon ophield.

‘Rachid is vijf minuten geleden gebeld, inspecteur, ik heb het opgenomen.’

‘Goed gedaan, Dijkhuis,’ zei ze bits. ‘Misschien ben je toch slimmer dan je hebt laten zien vandaag.’

Ze richtte haar blik weer op de verdachte. ‘Vertel me wat er is gebeurd.’

Dijkhuis wilde reageren, maar ze stak haar hand op dat hij moest zwijgen, ‘Als ik jou wat wil vragen kijk ik je aan.’ De agent begreep dat zijn blunder nog niet vergeven was.

De tranen stonden in de ogen van Rachid. Maarschalk verloor haar geduld. 'Jezus nog aan toe, kom op man!'

'Mo en Omar zijn dood,' snikte Rachid en hij schoof zijn telefoon naar voren over de tafel, zodat ze een foto kon bekijken.

Maarschalk bekeek het beeld en zag twee ontblote lichamen met diverse steekwonden. Ze herkende de slachtoffers. Ze was door de jaren al heel wat gewend, maar dit was een behoorlijk schokkend en bloederig plaatje. De open kepen in de lichamen waren misselijkmakend. De gezichten waren zwaargehavend, maar nog redelijk herkenbaar.

'Tielens?' vroeg ze.

Rachid knikte. 'Ik kreeg eerst de foto en werd toen gebeld.' Hij keek naar Dijkhuis, die op een knop drukte.

'Hé Mo,' hoorden ze Rachid zeggen.

'Nee kut-Marokkaan, Mo kan niet meer bellen. Ik heb je maatjes gemold en kom straks achter jou aan nadat ik die comatrut opgeruimd heb. Als je dit nog niet opneemt, dan kan je dat nu doen en afspelen voor die geile recherchetrut in haar strakke pakje.' Maarschalk vloekte inwendig, ze had de Manke duidelijk onderschat.

'Luister, leren geilmuts, je hebt vanaf nu precies vier uur om die poen over te maken, anders gaan er een hoop mensen ziek worden. Ik gebruik dan het echte spul. Als ik het geld binnen heb laat ik je de plaats weten waar het hangt en verdwijn ik. Je hebt dan veel levens gered en kan de held gaan uithangen. Iedereen blij.

Doe je het niet, dan gaat er een buisje knappen op een heel drukke plek. Ik doe dat op gepaste afstand om geen virusje op te lopen, dat begrijp je zeker wel. Om te bewijzen dat ik niet uit mijn nek zit te lullen heb ik je nog een foto gestuurd. Kijk ernaar maar doe het niet te lang, want je moet voor zes uur vanavond bankieren. De ballen, trut!'

Dijkhuis schoof de telefoon naar haar toe, zodat ze de foto kon bekijken. Ze zag het dak van een gebouw met buizen en een sprinklerinstallatie tegen brand. De diepte was vaag, maar het zag er groot uit. Het zou een winkelcentrum kunnen zijn of het dak van een

treinstation, ze wist het niet. Aan een van de pijpen die langs het plafond liepen zag ze een dunne kabel. Aan de onderkant hingen een telefoon, een doosje en een ampul met tape samengebonden. Er waren geen herkenningpunten waarmee je de locatie zou kunnen bepalen.

‘Verdomme,’ kreunde Maarschalk, ‘dat kan overal zijn.’

Ze keek Rachid aan.

‘Hoe kon dit gebeuren, ze hadden hem toch?’

Rachid haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet.’

‘Waar brachten ze hem naartoe?’

‘Mo had een huisje gehuurd in de buurt bij Tiel. Ze wilden eerwraak en hij moest betalen.’

‘Betalen waarvoor?’

‘Ben je dom of zo?’ reageerde Rachid nijdig. Ze zag weer iets doorschemeren van zijn eerdere superieure houding toen hij zich trots aan haar presenteerde als pooier en chanteur.

‘Die homo heeft ervoor gezorgd dat we allemaal onze banen zijn kwijtgeraakt.’

‘Ik snap het, had hij geld dan?’

‘Hij zou snel veel geld krijgen van de grote baas.’

‘Hier moet je me helpen,’ zei Maarschalk, ‘welke grote baas?’

Rachid trok een vies gezicht. ‘Ik ben geen rat.’

‘Vertel me over het geld.’

Ze probeerde hem uit te lokken om verder te gaan.

‘Ik zat daar niet in, Mo en Omar deden dat. Ze zouden me bellen als ze waren aangekomen, maar ...’ zijn stem brak en hij bracht zijn handen voor zijn gezicht, de hand van Dijkhuis meenemend, die hem direct terugtrok.

‘Rachid, gecondoleerd met je vrienden, het is echt verschrikkelijk. Ik moet je voorlopig vastzetten. Dat is veiliger voor jou en voor ons onderzoek. Die Tielens is op zoek naar je en zijn baas zou je ook graag willen opruimen, omdat hij waarschijnlijk denkt dat je de lijn hebt verraden.’

Ze zag de verraste uitdrukking op het gezicht van Rachid.

‘Welke lijn, hoezo?’

‘De camping met de overslag onder de brug, we zijn daar net binnengevallen.’

‘Fuck, daar had ik niets mee te maken,’ zei Rachid fel.

‘Dat doet er niet toe. Je maten zijn daar gezien en jij hoort bij hen. Je was er niet bij, maar dat weet de baas niet. Je hebt zijn psychopaat achter je aan en die wil ik graag oppakken. Is er nog iets wat je kan vertellen om die klootzak te pakken?’

‘Hij woont daar in een caravan.’

‘Jullie zijn er dus inderdaad geweest.’

Rachid speelde de onschuldige. ‘Ik wist er niet zo veel van, we hadden alleen een vermoeden dat er iets speelde daar.’

‘Ga door.’

‘Hij is zetbaas over een paar Polen die hij afperst. Maar we wisten niet precies wat ze deden.’

‘Dat zullen ze niet geloven,’ zei Maarschalk spottend.

Rachid wist dat ze gelijk had. Hij steunde op de tafel en keek weer op het display van zijn telefoon naar de foto van zijn vermoorde vrienden. ‘Ik zal die teringlijer afmaken, jongens,’ zei hij, ‘dat beloof ik jullie.’

Hij leek gebroken en schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Ik ben met die jongens opgegroeid, weet je? Het waren mijn broeders.’

Maarschalk begreep dat ze niets meer zou krijgen dan tranen en gaf een seintje aan Dijkhuis dat hij Rachid kon meenemen. ‘Zet hem in verzekerde bewaring.’

‘Ik heb het gesprek en de foto’s naar u doorgestuurd,’ zei de agent.

De hoofdinspecteur keek hem zo lang aan zonder iets te zeggen dat het ongemakkelijk werd. ‘Ik vond jouw prestaties vandaag heel teleurstellend,’ reageerde ze eindelijk.

Dijkhuis opende zijn mond om te reageren.

‘Nee,’ zei ze beslist, ‘ik ga geen excuus aanhoren dat je incompetent bent geweest. Zoiets tolereer ik niet binnen mijn team. Kan je nu de arrestant naar het bureau brengen zonder het te verknoeien?’

Het gezicht van Dijkhuis kreeg een verbeterde uitdrukking en hij trok zijn arrestant ruw omhoog aan de handboeien. Een kreet van

pijn klonk. Rachid hing zijn pijnlijke linkerhand in de mitella en volgde de rechercheur met gebogen hoofd naar buiten.

Maarschalk keek naar Kooistra.

‘Met jou ben ik ook nog niet klaar. Bestel een kop koffie, dan gaan we bekijken wat we kunnen doen.’

Kooistra knikte onzeker en stak zijn hand op naar de bediening. Ze luisterden het bericht weer af en bekeken de foto’s aan alle kanten. Daarna had Maarschalk drie gesprekken gevoerd met de leiding van het korps en ze waren overeengekomen dat er niets anders op zat dan de bitcoins over te maken. Zolang de comapatiënt geen verklaring afgaf konden ze het risico eenvoudig niet nemen. Geld mocht nooit een leven in de weg staan, had de burgemeester in de discussie opgemerkt. De brigadier en de officier van justitie waren het met hem eens, net als Maarschalk zelf.

Er werd haar nadrukkelijk verteld dat dit uiterst geheim moest blijven. Terroristen werden namelijk nooit betaald, dan was het eind zoek. Ze keek peinzend naar Kooistra, die ongemakkelijk aan de koffiekop vóór hem op tafel draaide.

Daarna belde ze Rinus om hem te vertellen dat hij onmiddellijk moest stoppen de Marokkanen te zoeken.

Op zijn vraag waarom werd ze woest.

‘Omdat je je niet aan afspraken kunt houden en omdat er mede door jou nu een terrorist losloopt. Hij heeft in zijn gestolen tijd twee Marokkanen vermoord en tevens een aanslag voorbereid.’

Toen Rinus protesteerde brak ze hem af.

‘Ik zal het je nog duidelijker maken: als ik je tegenkom of hoor dat je nog bezig bent met zoeken zet ik je samen met je vrienden een paar maanden in de cel wegens belemmering van een politieonderzoek. Is dat duidelijk genoeg voor je?’

Ze wachtte het antwoord niet af en drukte het gesprek weg. In gedachten keek ze naar de babyface van Kooistra tegenover haar.

‘Je hebt een lekkere kop. Zullen we een kamer scoren, dan kan ik de rest van je lijf bekijken.’

Ze glimlachte om zijn verwarde reactie.

‘Wat denk je ervan, of doe je geen senioren?’

Kooistra wist niet hoe hij moest reageren op deze totaal onverwachte wending en glimlachte nerveus. Hij kon maar beter zijn mond houden en luisteren, had ze vanmiddag opgemerkt, dat deed hij dan maar. Hoelang zou ze hem hiermee nog confronteren?

Hij volgde zijn chef naar de uitgang en liet zijn ogen over haar mooie getrainde lichaam dwalen. De paardenstaart zwierde op haar rug over de gladde vormen van haar strakke leren outfit.

Kooistra zuchtte diep. Hij was verliefd op haar, maar zou waarschijnlijk nooit verder komen dan erover dromen.

Rogier opende zijn ogen en zag Rinus bezorgd naar hem kijken.

‘Ah, daar is hij weer,’ hoorde hij, ‘welkom terug.’

‘Wat is er gebeurd?’ stamelde Rogier met droge mond.

‘Je ging zomaar plat toen we thuiskwamen,’ zei Rinus, ‘dat was voor de tweede keer vandaag.’

‘Ja echt, je viel zo op je platte bakkes,’ zei Appie achter hem, ‘vandaar dat je neus er zo uitziet.’

‘Ik vond het wel een mooie duik,’ verklaarde Gert, ‘gebeurt dat vaker?’

‘Ja, ik heb er pillen voor.’

‘Duikpillen?’

Ondanks zijn bonkende hoofd moest Rogier grijnzen. ‘Ik ben onder behandeling, ze weten niet precies wat het is. De dok had het over traumatische stress.’

‘Kan ik me iets bij voorstellen,’ zei Rinus, ‘zeker als je in ogenschouw neemt wat er allemaal gebeurd is de laatste tijd in je leven. Wil je iets drinken?’

‘Graag, ik heb een droge mond, doe maar een biertje.’

‘Waarschijnlijk niet wat de dok heeft voorgeschreven, maar vooruit, misschien blijft dat lijf van je met alcohol wel overeind.’ Rogier voelde dat er iets dwarszat bij zijn vrienden. ‘Is er nog iets?’

‘Behalve dat je net voor dood neerviel in je eigen woonkamer?’

‘Ja behalve dat.’

‘O, niet zo veel. We mogen niet meer meedoen van de hoofdinspecteur. Die Tielens is ontsnapt en heeft twee Marokkanen omgelegd, dat was het wel.’

‘Shit, niet zo veel noemt hij dat, die kerel is echt gek geworden. En die andere, het waren er toch drie?’

‘Ja, maar ik weet niet waar die uithangt. De inspecteur praat niet meer met me. We mogen ons niet meer bemoeien met het onderzoek, anders gaan we de bak in.’

‘Je hebt haar echt pissig gemaakt.’

‘Volgens mij was je er gewoon bij.’

Rogier knikte. ‘Dat is waar. Dus die gast loopt nog los? We hadden hem bijna.’

‘Dat was niet genoeg, daarna heeft hij twee mensen vermoord, misschien worden het er nog meer. We hadden haar eerder moeten waarschuwen, zegt ze.’

‘Daar heeft ze gedeeltelijk gelijk in, maar dan had ze ook bereikbaar moeten zijn. Hoe dan ook, we kunnen het helaas niet terugdraaien.’

Ze keken elkaar somber aan.

‘Maar we hebben ook goed nieuws voor je, want ik denk dat je het niet meer weet,’ zei Rinus monter.

‘Wat weet ik niet meer dan?’

‘Nou bijvoorbeeld waarom je platging?’

‘Waar? Hier of in het ziekenhuis?’

‘Daar.’

Rogier probeerde het moment terug te halen, maar stuitte op een onneembare muur in zijn herinnering. Hij gaf het snel op.

‘Vertel het maar gewoon,’ zei hij.

‘Belooft je dat je niet weer op zwart gaat?’

‘Hoe kan ik dat nou beloven man, ik weet zelf niet wanneer ik uitga.’

‘Ik ga altijd uit in het weekend,’ zei Appie, ‘en verdomd, dan weet ik later ook niet meer wat er allemaal gebeurd is, zo bijzonder is dat niet.’

Rogier keek hem verdwaasd aan. ‘Je bent echt bijzonder, weet je dat?’

‘Dank je.’

‘Drink eerst je biertje op, dan vertel ik het,’ zei Rinus, die Appie een klap gaf.

Rogier bekeek de uitdrukking op de gezichten van zijn nieuwe vrienden. Hij had nog nooit onder zo veel belangstelling een flesje bier geleegd.

‘Kom maar op dan,’ zei hij, een boer latend.

‘Barbara heeft haar ogen opengedaan en in je hand geknepen.’
Rinus hield Rogier nauwkeurig in de gaten. Hij zag de reactie komen, al leek het in slow-motion te gebeuren.

‘O man, dat is fantastisch. Ik ga naar haar toe.’

‘Eh, dat kan nog niet.’

‘Waarom niet?’

‘Ze wordt geopereerd op dit moment.’

Op dat moment kwamen er flarden herinneringen terug bij Rogier.
‘O shit, ja.’

Hij zag zichzelf weer bij het bed staan in de paar seconden van het gelukzalige moment nadat ze wakker was geworden. Babs had haar ogen op hem gericht toen er een harde, schelle alarmtoon door de kamer klonk. De rest van zijn herinnering bleef in een dichte mist hangen.

‘Hartstilstand?’ vroeg hij bevreesd.

Rinus knikte.

‘Hoe is het nu met haar? Vertel het me,’ zei hij schor.

‘Toen ze haar tikker weer op gang hadden kreeg ze een hersenbloeding. De arts stuurde ons weg, omdat ze naar de operatiezaal werd gebracht. En toen was jij verdwenen.’

‘Verdwenen? Wacht, wat voor een operatie?’

‘Er zit druk op de hersenen door bloed en vocht, dat noemen ze een hersenoedeem. Die gaan ze verlichten met een drain. De arts die ik heb gesproken zei dat er goede hoop was, omdat het op een goede plek zit.’

‘Waarom praatte hij met jou en niet met mij?’ O, ja, ik was weg, zei je. Kan je trouwens een hersenbloeding krijgen op een goede plek?’

‘Klinkt vreemd maar toch is het zo,’ reageerde Rinus. ‘In haar geval zit het in een soort neutraal gebied, tussen essentiële zintuigen, zei de arts. Het is afwachten hoe ze eruit komt.’

‘Weet je helemaal niets meer na dat moment?’ vroeg Appie.

‘Nee, het is blank, wat jullie me nu vertellen is nieuw voor me. Waarom was ik niet daar bij haar? Waar moest ik zo nodig naar toe?’

‘Koffiekamer.’

‘Zat ik aan de koffie terwijl mijn vrouw voor haar leven vecht?’

Rogier keek Appie ongelovig aan.

‘We werden gewaarschuwd dat je in de personeelskamer was. Je had speciale aandacht voor een fotomuur.’

‘Wat voor een foto?’

‘Er hangen meerdere foto’s op die wand. Als iemand van het personeel een buitengewone prestatie heeft verricht wordt zijn beeltenis ingelijst op die wand. Er hangen er behoorlijk wat. Je noemde alle namen hardop.’

‘Hoe kan dat nou? Ik ken niemand daar.’

‘Dat kan kloppen, want een verpleegster zei dat je elke foto een andere naam gaf dan die eronder stond. Je was een onduidelijk verhaal aan het vertellen. Je was compleet van de kaart, in trance leek wel, zei ze.’

Toen wij daar aankwamen praatte je over Barbara hoe verliefd je op haar was en dat ze niet weg mocht gaan. Toen verstarde je en ging je als een dood vogeltje plat op je bek.

Een arts heeft je onderzocht, maar kon niets vinden. Het zat in het moment, zei hij. Als het weer gebeurde moest je contact opnemen. Weet je daar niets meer van?’

Rogier schudde ontkennend zijn hoofd. ‘Dit wordt verdomme griezelig, ik hallucineer. Tijd om weer een afspraak te maken met mijn huisarts, misschien heb ik verkeerde medicijnen.’

‘Lijkt me een goed plan,’ zei Rinus.

Zijn telefoon ging en hij keek op het display. ‘Het ziekenhuis,’ zei hij zachtjes en hij durfde Rogier niet aan te kijken.

Als een ziekenhuis belt is het meestal geen goed nieuws, dacht hij verbeten en hij wilde niets liever dan verdwijnen.

Hij nam op.

Zijn vrienden staarden naar zijn gespannen gezicht.

Rechercheur Spits parkeerde zijn auto naast het vervallen woonhuis achter de Lekdijk en toonde zijn identificatie aan een nors uitzienend lid van het arrestatieteam. De agent controleerde ook de legitimaties van de vier rechercheurs die hij op het bureau had opgepikt.

‘Ik ben zo terug,’ zei Spits tegen het team en hij vroeg aan de agent voor de deur van het woonhuis wie de leiding had.

‘Dat is commandant De Vries, die ...’

‘Is hier,’ hoorde hij en hij zag een sympathiek gezicht opdoemen. De commandant herkende de rechercheur van die ochtend op de brug en wenkte hem naar binnen.

‘U bent gestuurd door hoofdinspecteur Maarschalk?’

‘Ja, ik ben gevraagd om onderzoek te doen, uiteraard in overleg met u.’

De commandant knikte. ‘Je hebt alle vrijheid, ga je gang.’

Na het eerste teleurstellende gevoel dat de voornaamste prooi niet gepakt was vond hij de dag geslaagd, wat heet, zijn jaar zelfs.

Een voorzichtige schatting van hun buit kwam op een straatwaarde uit van zo’n vijftig miljoen euro. Dat was een prima resultaat en de huldiging kon gearrangeerd worden. Uitpluizen van hoe of wat deed de recherche maar, dat was zijn ding niet.

Spits liep naar buiten en zette het team aan het werk om alles nauwkeurig te onderzoeken en rapport op te maken. Ze bekeken de grote hal met de plantage en waren ook onder de indruk van de professionele en effectieve inrichting ervan.

Hij richtte zich tot de kapitein, die naast hem kwam staan, en stelde op afstand zijn team voor, dat al druk bezig was in de hal.

‘Er is een Poolse vrouw aanwezig die ik graag wil verhoren.’

‘Ze is in de keuken bezig, achter in de boerderij. Ik geloof dat ze brood aan het bakken is voor ons, dat wilde ze graag. Er is bewaking bij.’

Hij wees door de gang naar achteren. 'Derde deur links, de uitbouw, kan niet missen.'

'Dan laten wij hierbij het verdere onderzoek aan u over,' zei de commandant, die zich bij hen voegde. Er blijven twee agenten hier, ze bewaken de voorraad totdat het afgevoerd is. Er is een laad-en-loosplaats gevonden aan de andere kant van de brug, daar staat ook een kleine eenheid.'

Spits bedankte hem voor de inzet en keek om zich heen terwijl hij door de gang naar achteren liep. Het pand was zwaar verwaarloosd. De muren waren doortrokken van vocht en vertoonden zwarte schimmelplekken. Het linoleum van de vloer was gebarsten en had op veel plekken losgelaten. Stukken ervan lagen verspreid langs de muur van de smalle gang.

Het was ondanks het warme weer van de laatste weken koud en kil in het huis. Condens stond op de vervuilde ramen in de merendeels verrotte houten kozijnen waar hij langs liep.

Spits hield zijn identificatie omhoog voor de agent die voor de aanbouw van de keuken stond en liep naar binnen.

De geur van versgebakken brood kwam hem tegemoet. Het contrast met de rest van het huis was groot. De ruimte was netjes, schoon en opgeruimd. Zelfs de gebarsten ruiten waren schoongemaakt.

Tegen een van de muren stond een enorm zwart gietijzeren fornuis met kookplaten. De bakovendeur met de koperen handgreep gaf het geheel een luxe uitstraling, die in strijd was met de verwaarloosde omgeving waarin het fornuis stond. De dikke zwarte pijp in het midden ervan tikte hevig door de hitte die erdoorheen afgevoerd werd. In de hoek naast het grote fornuis lag een stapeltje hout op de grond voor brandstof.

'Dat ruikt heerlijk,' zei hij spontaan, maar hij viel meteen stil. Voor hem stond een prachtige blonde vrouw, die hem met glinsterende ogen stralend aankeek.

Hij vond haar oogverblindend mooi, de charme spatte eraf. Ze was eenvoudig gekleed in strakke jeans en een wit shirt, dat de ronde curves van haar lichaam volgde. Rond haar nek hing een rode

gehaakte sjaal en om haar middel had ze een zwart schort met witte hartjes. De vrouw zat onder het bakpoeder en ze blies een blonde lok weg die voor haar ogen viel. Ze schudde haar hoofd en Spits keek gefascineerd toe hoe ze de omslagdoek van haar hoofd trok en behendig weer omdeed zonder het haar aan te raken. Het routinegebaar maakte haar nog aantrekkelijker.

'Jij lekker vinden?' zei ze met een brede glimlach.

Zeker weten, dacht hij wellustig.

'Heerlijk,' snoof hij en hij keek hoe ze de deur van de grote oven opentrok en er een dunne, geblakerde plaat uit trok.

'Ik ook zo kachel heb in Polen,' zei ze, 'koed voor bakken.'

Ze liet de versgebakken broodjes in een rieten mand glijden. Het was alsof ze het dagelijks deed en hij volgde ademloos haar bewegingen.

Wat een mooie en aantrekkelijke vrouw ben jij, dacht hij.

Ze keek lachend op, haar hagelwitte tanden blonken in het vuur van de oven. 'Jij vinden mij mooi?'

Spits verschoot van kleur, had hij dat hardop gezegd? Gelukkig nam ze het goed op. Heel goed zelfs, want ze reageerde spontaan: 'Ik vind jou ook mooie man, jij ook leip?'

Hij schoot in de lach. 'Leip klopt wel ja, ik ben een beetje gek.'

'Niet bedoel.'

'Bedoel je soms lief?'

'Jij gelijk, lief,' zei ze en ze schudde de mand met brood. Spits volgde gefascineerd de bewegingen van de stevige vrouw en de deining van haar borsten boven de warme broodjes. Pas toen ze de mand weer neerzette op het keukenblad haalde hij weer adem. Hij wist niet wat hij moest zeggen en zich evenmin een houding te geven. Dat gebeurde niet zo vaak bij hem.

'Warm hier, vind je niet?' pufte hij, met zijn hand langs zijn gezicht wuivend.

'Ja, jij weer gelijk, ik kom heet.'

Spits moest grinniken om haar opmerking, hij vond haar onweerstaanbaar aantrekkelijk. Ze keek hem bevreemd aan, omdat ze niet begreep waarom hij moest grijnzen om de hitte.

Ze opende de deur van de keuken en gaf de mand met verse broodjes aan de agent. 'Jij kan brengen weg naar andere mannen. Ik heb verse politiemans.'

De agent grijnsde en keek langs haar heen naar Spits. 'Vers?' Spits lachte schaapachtig.

'Hoe heet je?' vroeg hij ten slotte.

'Janina Wosniak. Broertjes naam Janus en Stanislaw. Commandant beloven wij vrij als helpen baas pakken.'

'Die belofte is helemaal voor zijn rekening, maar ik denk dat het zeker mogelijk is als je ons helpt de baas te pakken. Mag ik Janina zeggen?'

'Jij mag Jannie doen, voor vrienden is zo.'

'Bedankt Jannie, dat ik je mag doen en vriend mag zijn,' grinnikte Spits. Hij vond haar uitspraak fantastisch.

'Jij naam?'

'Rik Spits.'

'Is naam?'

'Ja, komt van Ricardo, Rik voor vrienden.'

'Ik jouw vriend, Rik doen?'

'Jij mag Rik doen,' grijnsde de rechercheur. 'Je hebt het over broers gehad, heb je hier ook een vriend of man?'

'Niet tijd, alle dagen koken, jij weten man voor mij?' Ze lachte ondeugend.

Zeker weten, dacht Spits, maar hij zei het dit keer niet hardop. Hij kon zich bijna niet voorstellen dat deze prachtige, aantrekkelijke vrouw nog alleen was.

'Wat ik niet begrijp, Jannie, is dat je denkt te weten waar het adres van de baas is, terwijl je geblinddoekt in de auto zat. Nederland is niet zo groot en we leven niet allemaal in villa's, maar toch?'

'Ik navigator bij rallyrijder broer Janus, ik goed.'

'Dat kan best zo zijn, maar daar rijd je niet geblinddoekt.'

'Nee, jij weer gelijk, Rik, maar ik wel trainen zo. Parcours altijd anders bij rally. Meters tellen tot bocht, links rechts ik weten dan beter. Ik vervelen tijdens ophalen voor koken en parcours maken onderweg. Ik denk wel stukje weten.'

‘Een stukje is anders dan weten, maar ik trakteer je op een eten-
tje als het lukt,’ zei Spits sluw, die zijn kans pakte op een afspraakje.

‘Jij maken mij blij, ik wel willen koken voor Rik en mooie grote
man lekker maken.’

‘Dat is dan geregeld,’ zei Spits grijnzend, hij werd niet vaak mooi
genoemd in combinatie met lekker. ‘Maar als je het weet hoef je niet
te koken, ik neem je mee naar een restaurant van je keuze.’

‘Oei, jij spijt krijgen, ik denken Weidekamp lekker.’

Spits had wel gehoord van het befaamde sterrenrestaurant. Hij be-
gon te zweten, kon hij dat wel betalen? Hij zou het op een akkoordje
moeten gooien met Maarschalk, als onkosten misschien?

Jannie, die zijn aarzeling bemerkte, zei direct: ‘Ik grapje maken,
ik jou thuis doen.’

Spits schoot weer in de lach en had het niet meer. Hij wilde haar het
liefst knuffelen en kussen.

‘Ik menen Weidekamp thuis, koken.’

Spits knikte. ‘Ja, ik begreep het. Maar ik wil je graag mee uit nemen.’

‘Jij mij daten?’

Spits liet er nu geen onduidelijkheid over bestaan. ‘Als het mag?’
Ze vloog hem spontaan om zijn nek en hij omarmde haar gretig.

‘Ja, jij mag,’ zei ze zacht in zijn nek.

Spits vroeg zich af wat Maarschalk zou zeggen als ze erachter zou
komen dat hij een getuige zou daten. Ze zou het waarschijnlijk di-
rect afkeuren. Beïnvloeden van getuigen was waarschijnlijk het
minste wat hij te horen zou krijgen voordat hij van de zaak af ge-
haald werd en teruggezet zou worden naar bureauwerk.

Maar als hij keek naar de charmante verschijning die met een la-
chend gezicht voor hem stond vond hij het absoluut waard om dat
risico te nemen. Hij zou zelfs meer willen doen om haar bij zich te
kunnen houden.

Maar zover was het nog niet. Want hij kon zich niet voorstellen
dat ze hem naar de villa zou kunnen brengen. Hoewel, wie weet? Er
gebeurden wel vreemdere dingen de laatste tijd, hij had tenslotte
ook al onder de stenen gelegen bij een tantratherapeut. Dat had ook
niemand verwacht, inclusief hijzelf.

Nu had hij in nog geen half uur een afspraakje gemaakt met deze aantrekkelijke vrouw, en ze had het niet alleen geaccepteerd maar leek er ook nog blij mee. Zijn afspraakjes in het verleden hadden er heel anders uitgezien. De foto's van zijn dates via internet bleken vaak niet overeen te komen met de realiteit en dan hadden ze nog geen woord gewisseld.

Meestal was de uitkomst voorspelbaar. Het resultaat was dat hij zo snel mogelijk weer weg moest. Hij hield dan zijn telefoon omhoog met een spijtig gezicht door een zogenaamde dringende oproep van het werk.

Hij kon zijn ogen niet meer van de Poolse afhouden. Ze trok een tweede bakplaat uit de oven en zette hem op het aanrecht. Ze deed alles zo gecontroleerd en gracieus dat hij elke beweging van haar moest volgen.

Jezus, het leek wel of hij verliefd was, kon dat na een half uur? Hij had altijd sceptisch gereageerd als mensen spraken over liefde op het eerste gezicht, maar ondervond het nu zelf in de realiteit.

Ze bracht hem een warm broodje en streek met haar net gewassen handen door zijn haar. 'Ik vinden jou heel mooie grote man, ik jou wel hebben willen.'

Hij nam nerveus een hap uit het warme broodje dat ze hem gaf, omdat zijn gedachten op hol sloegen.

'Zullen we eerst een stukje gaan rijden?' vroeg hij hees.

'Ik jou rijden wel leuk vinden,' zei ze speels in zijn oor.

Spits kon zich niet meer inhouden en trok haar zachtjes naar zich toe. Hij liet zijn handen over haar rug glijden en wilde haar net kussen toen de agent weer binnenkwam die voor de deur had gestaan. 'Is er nog meer?' vroeg hij hongerig.

Jannie, die haar 'verse' politieman graag had willen kussen, liep naar het aanrecht.

'Grote mannen boel eten, goed.' Ze liet de rest van de broodjes in het lege mandje glijden en keek de agent met een tevreden blik na. Ze liep naar Spits, pakte zijn hoofd vast en kustte hem vol hartstocht, waarbij ze haar lichaam tegen hem aan drukte.

Spits onderging het en wilde dat het moment nooit voorbijging.

Jannie legde haar hand op zijn borst en keek hem recht in de ogen. 'Auto, eten, bed?' vroeg ze met een twinkeling in haar ogen.

'Geen slecht idee,' zei hij ogenschijnlijk kalm, maar als hij een vreugdekreet had kunnen slaken had hij het ongetwijfeld gedaan.

Ze zag de verliefde uitdrukking op zijn gezicht en pakte zijn hand. Glimlachend liepen ze naar buiten en stapten in de auto, samen konden ze de hele wereld aan.

Maarschalk zat met Kooistra op de verlaten afdeling van het hoofdbureau. Iedereen was aan het zoeken gezet naar de virusbom, maar positief nieuws bleef uit. Ze hadden hun gedeelte van de lijst door specialisten aangewezen terreurgevoelige locaties in hun district afgewerkt, maar niets gevonden. Maarschalk wilde graag verder zoeken, maar dat leek zinloos zonder een aanknopingspunt.

Het was eigenlijk niet te doen, omdat ze niet eens wisten in welke provincie ze moesten zoeken. Het enige feit was dat het een drukbezochte omgeving zou moeten zijn. Dat was echter van toepassing op behoorlijk wat plekken in een land met ruim zeventien miljoen inwoners.

Ze beperkten zich tot de Randstad en de provincie Utrecht, maar ook daarbuiten werden er maatregelen genomen. Landelijk werden er populaire winkelcentrums ontruimd en pretparken gesloten. Op dit moment werden de centrale stations van de grote steden nauwkeurig onderzocht. Tot nu toe helaas zonder resultaat.

Maarschalk had net de brigadier en de burgemeester gebriefd voordat ze weer op pad zouden gaan om andere teams te helpen.

Het was geen moment in haar gedachten opgekomen dat Tielens zijn woord zou houden en de plaats van de aanslag zou doorgeven. Ze had de foto van de plek aan iedereen die ze kon bedenken gestuurd, maar dat had ook geen resultaat opgeleverd. Alle locaties hadden een dak, maar er waren geen speciale constructies die hen iets wijzer konden maken. Ze vreesde een ramp.

'Verdomme, waar hangt dat spul?' riep ze onmachtig.

Kooistra keek omlaag en grijnsde. Hij kon nog net op tijd zijn opmerking inslikken. Hij had geen zin om haar weer te stangen.

Maar ze had het gezien en wendde haar hoofd af om haar glimlach te verbergen. Ze kon zijn humor om de spanning te breken wel waarderen. Het waren meestal de taaie rakkers die niet gauw van

de wijs waren te brengen. Deze jongen kwam er wel, ze had hem stevig getest vandaag, maar hij bleef op de been.

Maarschalk keek op de grote klok aan de muur tegenover haar. Negen uur, er was al drie uur verstreken na het ultimatum. Er was betaald en nog niets ontploft. Tot zover ging alles goed, maar dat die bom en die terrorist nog niet in haar handen waren maakte haar bloednerveus. Dat was het probleem van een deal met een psychopaat, vond Maarschalk, ze waren onberekenbaar in hun daden.

De Manke zou zomaar het geld kunnen incasseren en alsnog wraak kunnen nemen op de maatschappij die volgens hem zijn leven had verpest.

Ze pakte haar telefoon en belde Spits.

‘Waar ben je? Nog steeds op zoek? Wij ook ja, de hele politiemacht van Nederland is die bom aan het zoeken. Ja, dat is goed, blijf bezig, niet opgeven. Heb je hulp nodig? Nee? Goed, maar bel wel als je iets vindt, niet alleen erop afgaan, hoor je? Wat zeg je? Ja, natuurlijk mag je de getuige ook wat te eten geven als je overwerkt. Nee, geen zorgen, je hebt mijn toestemming, bewaar wel het bonnetje.’

Ze drukte het gesprek weg en keek naar Kooistra. ‘Je chef heeft geen hulp nodig, hij rijdt op en neer tussen de camping bij de Lek en elk dorp en villa in de omgeving ervan. Hij is in ieder geval niet alleen, dat scheelt. Zullen we eerst iets eten voordat we weer op pad gaan?’

‘Samen?’

‘Nee apart, nou goed! Natuurlijk samen, of zie je hier meer mensen aan het werk?’

Kooistra stak zijn handen op in overgave en liep met haar mee naar de deur.

Ze pakte zijn schouder en trok hem tegen zich aan. Hij voelde haar vormen tegen zijn borst drukken.

‘Sorry,’ zei ze, ‘ik ben nerveus van die kloteampullen met hun dodelijke lading.’

‘Geeft niet, ik begrijp het,’ zei Kooistra, die voorzichtig zijn hand op haar zij legde. De aanraking van het gladde leer wond hem op en

zijn fantasie sloeg op hol. Hij hield met moeite zijn hand in bedwang, die over het leer wilde ronddwalen.

‘Wat ruik je lekker,’ snoof ze, ‘wat gebruik je?’

‘Meestal zeep.’

Ze sloeg hem plagerig. ‘Wijsneus, geef me een arm.’

Gearmd liepen ze naar de kantine. Onder het glazen buffet lagen enkele overgebleven witte sandwiches in cellofaan. ‘Ham-kaas’ stond er op het label. Het was duidelijk te zien dat ze al even lagen. De groene slablaadjes hingen er slap uit. In de bruine pot ernaast de soep van de dag, vissoep. Het geheel zag er niet erg aantrekkelijk uit. Ze zag Kooistra ook aarzelen.

‘Heb je trek?’ vroeg ze.

‘Niet echt als ik dit zo zie, ik pas.’

‘Ik ook.’

‘Goed idee, anders past die ... Shit, ik leer het nooit hè,’ zei hij schuldig tegen haar strakke gezicht.

Ze pakte zijn hand en plaatste die op een bil van haar strakke leren achterwerk.

‘Voelt dit alsof er wat vanaf moet?’

Kooistra liet zich niet kennen en kneep zachtjes in haar bil. Met een serieus gezicht pakte hij haar andere bil vast en kneedde die ook zachtjes. Hij stopte pas toen hij de starre uitdrukking op haar gezicht zag.

‘Wat? Ik moest toch voelen van u?’

Maarschalk bekeek het geschokte gezicht van de vrouwelijke bediende achter het buffet. ‘Het is moeilijk om nog beschaafd personeel te vinden in deze tijd,’ verklaarde ze en ze sloeg de hand van Kooistra weg.

‘Tevreden?’ zei ze terwijl ze naar buiten liepen.

‘Er blijft nog wel wat over om te inspecteren,’ antwoordde hij droog.

Ze kon niet anders dan in de lach schieten. ‘Kan je voortaan eerst controleren of we alleen zijn?’

‘Ik zal u in de toekomst alleen betasten als we alleen zijn,’ bevestigde Kooistra luid.

De agent die net met een pakket in zijn handen naar hen toe liep hoorde het en zag zijn hoofdinspecteur in lachen uitbarsten. Hij veronderstelde dat hij het verkeerd gehoord had, anders had ze wel anders gereageerd. Er waren agenten voor minder gedegradeerd of ontslagen.

‘Persoonlijk pakket, hoofdinspecteur,’ zei hij en hij haastte zich weg. Hij kreeg de kriebels van die vrouw, veel te mooi en bitsig.

‘Stop,’ riep ze en ze wenkte hem terug. ‘Wie heeft dat pakket afgegeven?’

‘Het stond op de aangiftebalie, ik weet het niet.’

‘Je loopt met een pakket waarvan de inhoud onbekend is door het hele pand en brengt je hoofdinspecteur en een rechercheur in gevaar, waar zitten je hersens?’

Het zweet brak de agent uit. Zie je wel, daar ging ze weer!

‘Ik ken jou toch,’ ging ze verder, ‘heb jij niet hetzelfde gedaan met die ampul in het ziekenhuis? Liep jij toen niet met een dodelijk virus door een ziekenhuis om je vondst te claimen?’

‘Er was geen virus,’ stamelde de arme agent.

‘Nee, maar dat wist jij toen nog niet, Einstein. Morgen melden op mijn kantoor, als hier tenminste geen bom in zit en het er nog staat. Anders zit je zeker zonder baan.’

Ze zette het pakket voorzichtig op de grond. ‘Haal de explosieven-eenheid,’ beet ze de agent toe.

Het team stond gelukkig nog paraat op hetzelfde hoofdbureau door de zaak van de virusbom.

De scan die eerst van de lichte doos gemaakt werd, gaf alleen een stuk papier aan. Er werd gemeten of er nog iets van chemicaliën in zaten, maar de testen bleken negatief.

Een medewerker van de explosievenverkenningseenheid schuifelde in een dik, bombestendig vest en met een helm op met het pakket naar buiten. Na het langzame en voorzichtige transport naar de tuin achter het bureau sneed hij het kartonnen pakket voorzichtig open. Als een chirurg pakte hij voorzichtig het stuk papier eruit en dat legde hij ernaast op het gras. Het bleek een foto te zijn.

Verder was de doos leeg.

Hij gaf het sein 'veilig' en wenkte de hoofdinspecteur en rechercheur, die achter in de tuin van het bureau zijn handelingen volgden.

'Kijk eens aan,' zei Maarschalk verrast toen ze de afbeelding opakte. Het was een foto van de virusbom. Het was dezelfde als op de telefoon van Rachid, maar er was nog iets extra's aan toegevoegd. Onder de foto stonden coördinaten.

'Eindelijk, pak je vest en controleer je wapen. Op weg naar de auto tikte ze de cijfers in op haar telefoon. Met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht bekeek ze in de app Maps de locatie. Ze drukte een nummer in en er werd direct opgenomen.

'Commandant, ik weet dat je een drukke dag achter de rug hebt, maar heb je nog wat mannen over? Ik heb de locatie van de virusbom. Ja, dat is zeker goed nieuws. Wat een dag hè? Ja, ik stuur de coördinaten.'

'Oké, wij gaan ook op weg en ontmoeten de kapitein daar.' Ze glimlachte naar Kooistra. 'Je zou toch verwachten dat hij die bom op een drukke plek zou hangen.'

'Niet?'

'Nee, duidelijk niet. Misschien heeft hij hem daar weggehaald.' Ze tuurde weer op haar telefoon. 'Op de kaart zie ik alleen weilanden en bunkers.'

'Bunkers?'

'Ja, die lelijke betonnen dingen uit de oorlog, die zo stevig zijn dat ze te duur zijn om op te ruimen.'

'O, die grijze blokken, waar staan deze?'

'In een gebied tussen Culemborg en Vianen, langs een rivier.' Ze hield het scherm zo dat Kooistra het kon bekijken.

'Dat ding staat helemaal afgelegen!'

'Ja, je kunt je afvragen waarom. Ik kan me niet voorstellen dat Tielens dit gedaan heeft, of zou hij last hebben gekregen van zijn geweten? Volgens mij heeft hij dat niet.'

'Ik vertrouw die Tielens niet, bij dat soort weet je het nooit,' zei Kooistra. 'Ik geloof het pas als ik dat ding zie.'

Ze keek hem fronsend aan. 'Denk je aan een valstrik?'

‘U hebt hem flink voor joker gezet in het ziekenhuis, begreep ik. Als wraak zou dit wel passen, plus een stuk of wat mensen van het arrestatieteam. Dus ja, het zou dus ook een bom kunnen zijn.’

‘Misschien heb je gelijk,’ zei ze peinzend. Ze pakte haar telefoon en belde het nummer dat ze net van de commandant had gekregen.

‘Hallo Kapitein, u bent onderweg? Ja, luister, mijn rechercheur Kooistra dacht aan een valstrik op de locatie, misschien heeft hij een punt.’ Ze knikte op de reactie die ze kreeg. ‘Ja klopt, beter voorzichtig dan te roekeloos. Ja klopt, het is midden in een weiland, dat is inderdaad vreemd. Wij komen nu naar u toe.’

Dertig minuten later keken ze van veilige afstand toe hoe de bunker in de invallende schemering werd omsingeld. De ingang van het betonnen gevaarte was geblokkeerd door een zware, oude tractorband en een paar pallets. Ertegenaan stond een kruiwagen met stenen.

‘Niet echt zwaarbeveiligd,’ constateerde Maarschalk.

‘Om te voorkomen dat kinderen erbij kunnen?’ vroeg Kooistra. Ze knikte. ‘Dat zou best eens kunnen.’

Na overleg met de kapitein gaf ze de order om de ingang vrij te maken en naar binnen te gaan.

Onder dekking van een ring zwaarbewapende agenten werd er eerst een pad door de rommel vrijgemaakt. Daarna liet het team van de explosieendienst een radiografisch bestuurd robot los, die langzaam op zijn rupsbanden naar binnen rolde. Op een scherm werden de beelden en metingen bekeken. De kapitein overlegde met het team over de resultaten en knikte.

Ze zagen hem even later met twee van zijn mannen laag over de grond naar binnen sluipen. Niet lang daarna kwam hij weer naar buiten en zwaaide naar Maarschalk. Ze liepen door het weiland naar hem toe.

‘Gefeliciteerd, hoofdinspecteur, we hebben de virusbom gevonden. De telefonische ontsteker is eraf gehaald. Ik begreep van de specialist dat het een amateuristisch ding is en dat hij niet werkte. Gemaakt voor een foto, meer niet. Er zit ook nog een toetje bij.’

‘Dat is goed nieuws, kapitein, en ik hou van toetjes, ben er gek op.’

‘Deze vindt u bijzonder lekker,’ verzekerde hij. Maarschalk kreeg een lamp in haar handen gedrukt. Ze liep de bunker in en stopte bruusk, met het gevolg dat de jonge rechercheur die vlak achter haar liep weer tegen haar op botste.

‘Verdomme Kooistra, hou daar eens mee op!’

‘Fuck, is dat Tielens?’ vroeg Kooistra, die over haar schouder keek. In het zand op de grond van de bunker lag een lichaam, gekneveld met zilverkleurig tape. ‘Ja, dat is hem,’ zei Maarschalk grimmig.

De terrorist lag op zijn zijde met zijn armen op zijn rug. Ernaast een kartonnen doos met de virusbom zoals de foto die liet zien. De telefoon met de uitgenomen batterij lag ernaast.

‘Hij leeft nog,’ zei de kapitein, ‘ik heb de dokter al gewaarschuwd.’

Maarschalk ging op haar hurken zitten naast het toegetakelde lichaam. ‘Ze hebben hem goed te pakken genomen,’ constateerde ze. Kooistra bekeek het lichaam van Tielens, terwijl de terrorist zuurstof kreeg van een ambulancemedewerker die binnen was gekomen.

Hij wees op tekens van verbranding op de armen en de vreemde hoek van zijn been. ‘Hij mist ook twee vingers, de man is duidelijk zwaar gemarteld. Verder behoorlijk wat snijwonden, een gebroken pols denk ik, als ik dat zo zie, een gapend gat in zijn hoofd en een gebroken neus.’

‘Dat laatste heeft hij van mij,’ zei Maarschalk triomfantelijk. ‘Ik had harder moeten slaan, dan stonden we hier niet. Maar goed, dat is water onder de brug. We zullen de details later wel horen. Laten we plaatsmaken, dan kunnen ze hem afvoeren.’

Kooistra stond met een peinzend gezicht op en keek om zich heen.

‘Chef, het blijft vreemd. Dreigen om veel mensen te besmetten en het dan zo geïsoleerd presenteren. Er moeten meer mensen in deze zaak zitten dan we weten.’

‘Ik heb dat gevoel ook ja. Wie heeft Tielens gepakt en zo aan ons afgeleverd?’

Ze keek hem peinzend aan. 'De laatste locatie van Tielens weten we.'

'Dat was op de rug van twee Marokkanen.'

'Die dood zijn.'

'Op een foto ja, maar hun lijken zijn nog niet gevonden.'

'Je hebt gelijk, maar het zou wel voldoende zijn om deze zaak te sluiten.'

'Als er een virus in deze ampul zit, anders niet.'

'Klopt, en we kunnen inderdaad niet uitsluiten dat er nog een andere partij in het spel zit, die hij belazerde, gewoon omdat het een niet te vertrouwen klootzak is. Die onbekende partij heeft ons geholpen,' zei Maarschalk.

'Zover is alles onder controle, terrorist gepakt. Blijft nog de terreurdreiging over, totdat ...'

'Moet de zoektocht stopgezet worden, chef?'

'Nee nog niet, we moeten eerst zeker weten of er een virus in zit, als ... Pff ... Ik heb even afstand nodig om alles op een rij te zetten.'

'Alcohol?'

'Precies wat ik dacht.'

'Uw wens is de mijne,' zei Kooistra. Hij keek heimelijk naar de palm van zijn rechterhand, waar kortgeleden nog een goed gevormde bil in had gezeten. Een tevreden uitdrukking bereikte zijn gelaat.

'Een kwartje voor je gedachten,' zei Maarschalk terwijl ze door het weiland naar de auto liepen. Ze had de grijns op zijn gezicht gezien. 'Dat zei mijn oma vroeger altijd.'

'Een kwartje?'

'Geld, een muntstukje. Dat moest je vroeger in een automaat stoppen om te kunnen bellen in een glazen hok op straat.'

'Wat?'

'Laat maar, je bent te jong om dat te weten. Wij senioren hebben ervaring met dat soort oude gebruiken.'

'Dat zei ik niet,' protesteerde Kooistra heftig.

'Maar je dacht het wel,' zei Maarschalk.

Kooistra, die voelde dat het weer de verkeerde kant op ging, besloot eerlijk te zijn en het erop te wagen.

‘Ik dacht aan mooie en strak gevormde billen,’ zei hij zachtjes.

‘O, is dat zo?’

‘Ja, ik krijg ze niet uit de herinnering van mijn handen,’ zei hij, schuchter zwaaiend met zijn armen.

Hij kreeg daarmee zijn baas weer aan het lachen. ‘Je bent er een hoor,’ kraaide ze. ‘Kom, we gaan een goed glas drinken en dan kunnen we misschien naar bed.’

‘Samen?’

‘Hou op, Kooistra.’

Kooistra hield zijn mond toen hij haar waarschuwend vinger zag. Niet overdrijven, zei die vinger.

Hij was blij dat hun verhouding was hersteld en had nu het genoeg dat hij de hele avond naar haar mocht kijken.

Wie weet? Misschien mocht hij zijn hand weer op een mooi glooiende bolling leggen.

36

Rechercheur Spits had zijn getuige Jannie gevraagd om de sjaal voor haar ogen te doen en reed voorzichtig de dijk af.

‘Jij mag beter hard rijden, ik niet bang word.’

Spits, die absoluut geen topcoureur was, knikte en besepte niet dat ze niets zag door haar blinddoek.

‘Jij hard komen?’ vroeg ze.

Spits kreeg een spontane lachbui en moest de auto aan de kant zetten. Toen hij uitlegde dat er een verschil zat in hard gaan en hard komen deed ze mee. Ze giechelden als twee tieners die net een schuine mop hadden gehoord.

Daarna waren ze begonnen om systematisch alle afslagen van de snelweg te nemen in het tijdsbestek dat mogelijk was. Door een rotonde voor de oprit was het onduidelijk in welke richting ze moesten zoeken. Jannie raakte verward en na bijna drie uur rijden begon Spits moe te worden.

Bijna alle afritten van de snelweg in de regio hadden ze gehad en Jannie begon onzeker te worden. Nog twee te gaan en dan hadden ze alle logische mogelijkheden gehad. Hij nam de lange afrit naar Driebergen.

‘Lang weg af, goed,’ zei ze. ‘Ja, klopt, nee niet.’ Ze hief haar handen in wanhoop omhoog.

‘Geeft niet, je hebt je best gedaan.’

‘Ik vind jammer,’ zei ze triest.

‘We zijn er nog niet,’ probeerde Spits haar op te beuren.

Hij werd gebeld door Maarschalk, draaide de auto de vluchtstrook op en nam op. Hij voerde het gesprek op de speaker.

Jannie hield haar blinddoek om en kirde van plezier na het gesprek, ‘Baas betalen eten? Ik begrijp koed?’

‘Ja, dat heb je goed begrepen, dat is niet gek hè. Waar zit dat restaurant?’ Spits draaide de weg weer op en volgde de afrit, die vrij lang was.

‘Oh, jij wachten,’ ze stak haar vinger op in opperste concentratie. ‘Honderden veertig na daar krom, is goed?’ Ze wees naar rechts.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Spits met een frons die de opmerking probeerde te ontcijferen. ‘Ik zie nog geen kromme weg daar naar rechts, we zitten nog op de afrit.’

‘Als daar slinger zit en bult wij goed.’

‘We hopen op een slinger met een bult,’ mompelde Spits, door de voorruit turend.

‘Jannie?’

‘Ja, mannie?’

Spits keek opzij. Zat ze hem nou in de maling te nemen? De grijns op haar gezicht gaf het antwoord. Ze had goede humor.

‘Je zit op het goede spoor, ik zie een wegversmalling en een verkeersdrempel.’

‘Is dat slinger en bult?’

‘Ja, en nu?’

‘Na bult stukje zeventig verder, naar daar.’ Ze wees naar rechts.

‘Rechtsaf?’

‘Ja die, en dan smal weg naar beneden, rond plein dan zo.’

Ze tekende het voor haar hoofd en wees schuin naar voren.

‘Kijken of ik dat goed heb begrepen,’ zei Spits geconcentreerd.

‘Na de verkeersdrempel zeventig meter verder een smalle straat in, check. Aflopende weg, check. Rotonde, derde afslag, check.’

‘Pad hobbel, dertig op poort, achter garage diep,’ ging ze verder. Spits ging door met zijn vertaling. ‘Hobbelig bospad, check. Poort op dertig meter. Achter de poort garage onder het huis.’ Toen zweeg hij.

‘Fuck!’ Hij stopte abrupt en reed snel achteruit.

‘Fuck niet goed?’ Ze wilde de sjaal om haar ogen afdoen, maar hij hield haar tegen.

‘Laat nog even zitten, Jannie. We moeten zekerheid hebben. Ze lieten je voor het huis uitstappen, toch?’

‘Ja buiten auto weg, terug.’

‘Ze parkeerden dus niet onder het huis in de garage maar stopten ervoor, klopt dat? En jij kon de omgeving bekijken?’

'Ik struikel, doek vallen en kijken.'

'Wat zag je toen?'

'Hut naast poort en beer.'

'Wat voor een beer?'

'Beer hout in stoel voor deur.'

Dat was precies wat Spits had geobserveerd. Een speelhut van kleine boomstammen en een uitgehouwen zittende beer in donker hout tegen de gevel van het huis naast de garage.

Hij trok voorzichtig de doek voor haar ogen weg.

'Jannie, je hebt het geflikt, je hebt het adres gevonden! Ik wil je kussen, mag dat?'

'Ja, ik wil.'

Spits klikte zijn veiligheidsriem los, schoof naar haar toe en kuste haar. Ze pakte hem stevig vast en kuste hem vol terug.

'Ik geflikt? Dat koed?'

'Formidabel meid, zo goed!'

'Jij goed met kussens,' zei ze, nog buiten adem, 'jij zo blij?'

'Sinds ik jou ontmoet heb ben ik blij,' zei hij naar waarheid.

'Alleen met kus zonder seks?' vroeg ze oprecht verbaasd.

'Ja, al wil ik dat niet uitsluiten, het vrijen bedoel ik.'

'Oh, mannie verkering willen hebben?'

'Als je dat zo noemt, ja, dan wil ik graag verkering.' Spits glimlachte, de laatste keer dat hij verkering had gehad lag in de vorige eeuw, zo'n vijftig jaar geleden.

'Ik moet me melden,' zei hij en hij drukte op een knop op het dashboard. Na een paar klikken werd er opgenomen.

'Maarschalk.'

'Goedenavond chef, ik moet uw avond onderbreken voor een dringende update en een verkering.' Jannie giechelde door zijn gesprek heen.

'Spits, ben je dronken? Is dat die Poolse vrouw die ik hoor?'

'Ja en nee, chef, ik ben niet dronken, Jannie heet ze, de Poolse vrouw. Ze wil verkering met me.'

'Goed om te weten. Weet je zeker dat je niet dronken bent? Als je zo gereden hebt laat ik je oppakken.'

‘Nogmaals chef, ik ben nuchter.’

‘Goed, je bent niet dronken maar je hebt verkering, gefeliciteerd.’

‘Dankie chef,’ riep Jannie.

Maarschalk mompelde iets onverstaanbaars en vroeg toen: ‘Wat was je andere bericht, ik hoop dat het belangrijker is.’

‘Sorry chef, ik ben opgewonden. Jannie is de oorzaak, ik ben verliefd.’

‘Kolere, kunnen we dit niet morgen doen?’ vroeg Maarschalk zwaar geïrriteerd.

‘Nee, want we moeten vanavond nog een inval doen.’

Het was stil aan de andere kant.

‘Wat, echt? Hebben jullie het adres gevonden?’

‘Jannie heeft het gevonden, ik reed alleen.’ Hij schoot weer in de lach, omdat Jannie naast hem sturbewegingen maakte als een uitgelaten puber.

‘We staan er nog geen honderd meter vandaan. Jannie heeft het positief geïdentificeerd als het adres van de baas waar ze vaak voor kookte en die haar regelmatig op de camping kwam ophalen. Ik heb het gecontroleerd en het klopte met de hut en de houten beer voor de deur.’

‘Hut met een houten beer. Ik heb geen idee wat je daarmee bedoelt, maar als jij zegt dat het klopt dan is dat zo, dat weet ik uit ervaring. Fantastisch werk. Zeg Rik, je bent nu heel emotioneel hè?’

‘Ja, dat klopt wel, chef.’ Hij streelde Jannie met zijn hand in haar nek. Ze straalde, pakte zijn hand en drukte er een kus op.

‘Spits? Ze wil verkering en je bent verliefd.’

‘Check.’

Maarschalk ging over op haar commandotoon, waarvan iedereen wist dat er verder geen wissewasjes gepresenteerd werden.

‘Luister, kom tot jezelf en ga daar direct vandaan, zo ver als mogelijk. Bescherm je verkering en onze kroongetuige goed, het arrestatieteam neemt het over. Wat is het adres?’

Spits gaf het door. ‘Eh chef, we hebben nog niets gegeten.’

‘Ga lekker eten, jullie hebben het verdiend. We hebben de terrorist Tielens ook opgepakt, Spits, wat een dag! Maak subiet dat je daar wegkomt en vergeet het bonnetje niet.’

‘Komt in orde, chef, wij zijn weg.’

‘Zeg Jannie?’ zei Maarschalk.

‘Cheffie?’

Het was weer stil op de lijn. Spits dacht dat hij een onderdrukte lach hoorde.

‘Goed werk!’ Daarna klonk de klik van de verbroken verbinding. Rechercheur Spits keek Jannie aan en schudde zijn hoofd. ‘Noemde jij nu net mijn baas cheffie?’

‘Niet koed?’

‘Jawel hoor,’ zei hij grijnzend, ‘blijf vooral jezelf. Wat een dag inderdaad: terrorist opgepakt en een date! Wat is het telefoonnummer van die tent?’

Ze grijsde en pakte een boekje en een lijstje met aantekeningen uit haar tas. ‘Niet tent zijn mannie! Dit best restaurant in lageland. Ik altijd dat lezen in Michiegids.’

Ze toonde hem de pagina. Het telefoonnummer stond er in vette cijfers boven.

‘Nooit weten of nodig,’ zei ze vrolijk.

Spits drukte met een lach het nummer in en vroeg of er nog plaats was. Ze hadden geluk, er was net een tafeltje vrijgekomen door een annulering. Hadden ze nog speciale wensen?

‘Lekker eten,’ antwoordde Spits, ‘ik heb een souschef als metgezel en die heeft een delicate smaak. Ze heeft een notitieblok en een boekje van Michelin in haar handen.’

‘Komt u ons soms beoordelen?’ klonk het opgewekt.

‘Ik zal het vragen,’ zei Spits en hij keek opzij.

‘Ik graag u sterren geven,’ reageerde Jannie hard genoeg.

‘U hoort het,’ zei Spits, ‘ze geeft graag sterren.’

‘U bent van harte welkom. Onder welke naam kan ik u boeken?’

‘Jannie en Mannie Spits.’

Jannie giechelde weer. ‘Jij bent slimme man, ik hou van.’

'Jou,' voltooide Spits haar zin en voerde het adres die ze hem voorhield van het restaurant in de routeplanner.

'Wij lijken wel gebouwd,' zei ze met glinsterende ogen.

'Je bedoelt getrouwd?' vroeg hij lachend.

'Ik denk ja, maar vrijen en eten eerst.'

Ze dacht na en vroeg hem toen met een serieus gezicht: 'Andere kant om?'

Spits keek grinnikend naar de vragende uitdrukking op haar gezicht, het zou niet snel saai worden met deze vrouw.

'Andersom kan ook ja,' zei hij en hij kreeg de slappe lach.

Ze was met Kooistra nog niet gaan zitten in de Blauwe Kelder toen ze het bericht kreeg dat de comapatiënt wakker was geworden. Direct daarna was het adres van de villa ontdekt door de Poolse van Spits.

De inval werd ingepland op vijf uur de volgende ochtend.

Ze stuurde Kooistra onder protest naar huis om een paar uur te gaan slapen. Ze dulde geen tegenspraak, want hij had al een nacht gemist, dus bleef ze alleen over op de afdeling om een en ander te regelen.

Maarschalk sprak af dat ze hem om halfvijf thuis zou ophalen. De teleurstelling was van zijn gezicht af te lezen. Ze vond het een compliment, maar tevens een verlichting door de sensuele spanning die zwaar op haar drukte. Het liefst had ze hem meegenomen naar haar appartement.

‘Morgen een inval, nieuwe kansen en mogelijkheden,’ had ze hem toevertrouwd en hem vervolgens weggestuurd.

Maarschalk had daarna de commandant gebeld, die op zijn beurt de kapitein uit zijn wekelijkse saunabezoek liet halen. Er werd niet gemopperd. Ze hadden beiden oproepdienst, dus dat kon gebeuren, ook na een drukke dag.

‘Ik hoop dat je het niet erg vindt gezien je inzet die we al achter de rug hebben,’ had Maarschalk hem gevraagd.

De commandant merkte op dat ze hem altijd kon bellen, gezien de formidabele resultaten die hij met haar behaalde.

Toen de kapitein zich meldde had hij een grijns op zijn gezicht. Ondanks het afbreken van zijn geliefde sauna-avond in het zweethok, zoals hij het noemde, was hij heel benieuwd.

‘Wat heeft ze nu weer voor lekkers?’ vroeg hij enthousiast.

‘Misschien die baas die we zo graag willen hebben,’ antwoordde de commandant. ‘De Poolse getuige heeft samen met rechercheur Spits de route gevonden naar de villa.’

‘Hoe hebben ze dat voor elkaar gekregen?’

‘Ik heb begrepen dat ze een goed geheugen heeft voor routes en dat er een houten beer voor de deur zit.’

‘Een wat?’

‘Beer. Rechercheur Spits heeft de locatie bevestigd dat het klopt. De Poolse is daar geweest om te koken, want ze herkende de beer naast de oprit. We gaan aan de slag, we zullen zien wat het oplevert.’ De kapitein wreef in zijn handen, hij had er zin in.

Er werden verdeckte uitkijkposten in de wijk neergezet, waaruit bleek dat de villa op dat moment bezoekers kreeg. Er werd geopperd dat het misschien leveranties waren, maar Maarschalk kon niet geloven dat ze zo veel risico zouden nemen. Het zou een gewone verjaardag kunnen zijn met aanloop.

De wijk werd vrijwel onzichtbaar vergrendeld. De hoofdinspecteur wilde inkomend verkeer blijven toestaan om te zien wie de villa bezocht. Iedere bezoeker die daarna de buurt verliet werd discreet aan de kant gezet, zogenaamd in het kader van een gewone verkeerscontrole. Als er niet kon worden aangetoond dat ze in de wijk woonden werden de inzittenden afgevoerd voor verder verhoor naar het hoofdbureau van politie in Utrecht. Van de officier van justitie kreeg Maarschalk toestemming om verdachte personen vast te houden tot na de inval om te voorkomen dat ze de bewoners van de villa konden waarschuwen.

Van de uitkijkposten kreeg ze door dat er een cateringbedrijf bezig was in de villa. Dat was logisch, omdat de reguliere kok gearresteerd was tijdens de inval op de camping. Het feit dat er familieleden werden geïdentificeerd op het hoofdbureau zou haar vermoeden kunnen bevestigen dat er een verjaardag werd gevierd. Ze moest ook rekening houden met het feit dat bekend was geworden dat de Poolse tijdens de inval apart was gezet. Daarmee werd de vrouw er direct van verdacht dat ze iets met de ontdekking van de plantage te maken had. Dat was ook de reden waarom ze Spits opdracht had gegeven om haar goed te beschermen. Gezien de relatie die hij al met haar bleek te hebben maakte ze zich daar geen zorgen over. Spits was doorgaans heel sympathiek, maar je moest nooit

aan zijn liefde komen. Dat had Maarschalk uit ervaring meerdere malen meegemaakt.

Ze vond het slim van de villabewoners dat ze het diner lieten doorgaan. Ze moesten ongetwijfeld weten van de inval, maar gingen door alsof er niets gebeurd was. Ze had bewondering voor de arrogante maar beste optie die ze hadden gekozen.

De organisatie had met het oprollen van de opslag en plantage een flinke optater gehad, maar zou zich snel herstellen, zoals zo vaak gebeurde. Het was een kwestie van geld en contacten.

De taak van hoofdinspecteur Maarschalk was om ze uit de actieve handel te halen en met hard bewijs vast te zetten. Liefst zo lang mogelijk.

Ze keek op haar horloge, wist dat ze niet zou kunnen slapen en besloot op ziekenbezoek te gaan. Daar lag het antwoord op een prangende vraag, dat ze dolgraag wilde hebben.

De agent voor de deur in het ziekenhuis had niets bijzonders te melden toen hoofdinspecteur Maarschalk om een rapportage vroeg. Mevrouw was nog in de uitslaapfase na een operatie. Behalve politie en de echtgenoot was er geen bezoek geweest. Er waren geen pogingen geweest van derden om binnen te komen.

Maarschalk had de bewaking gedeeltelijk opgeheven, maar die aan de deur toch gehandhaafd, ondanks dat het gevaar-Tielens geneutraliseerd was. Hij lag zwaargewond in het ziekenhuis, maar zolang ze niet wisten wie er nog meer in het spel zat kon ze geen enkel risico nemen. Er bleef de mogelijkheid van een derde partij in deze zaak, omdat ze niet wist wie Tielens verpakt in een bunker had neergelegd. Zolang dat niet duidelijk werd zou ze de vrouw in coma bewaken.

Maarschalk liep naar binnen en bekeek de stellages rond het bed in de ziekenhuiskamer. De takels boven het bed die verbonden waren met pennen die dwars door de benen van de patiënt liepen deden haar huiveren. Het kippenvel sprong spontaan op haar armen. De vrouw zelf zat vrijwel helemaal ingepakt in wit verband, maar haar gezicht was mooi en ongeschonden.

De zaalarz die de patiënt bezocht kon melden dat ze nu stabiel was. Beter dan hij verwachtte met haar verwondingen. Ze was heel even wakker geweest, maar had een hartstilstand gekregen en moest daarna met spoed geopereerd worden. Het bleek een bloeding geweest te zijn die nu onder controle was. Als ze wakker werd kon ze kort verhoord worden, maar ze mocht zich absoluut niet opwinden. Hij wilde het goede herstel niet verstoren.

‘Ze is ontwaakt uit de coma met gebroken benen, heupen, pols en vijf ribben in de borst. De patiënt heeft het moeilijk gehad en wel rust verdiend,’ verklaarde de arts.

Maarschalk kon het alleen maar beamen.

Ze zuchtte somber, ze had zich haar avond en nacht heel anders voorgesteld. Misschien was dit wel beter zo en bleef ze uit de complicaties van een avontuur met een babyface. Niet dat ze verwachtte dat ze haar moralistische gedachten lang zou kunnen volhouden. Dat zou niet lukken, ze kende zichzelf goed genoeg.

De kamer in het ziekenhuis was op de patiënt na leeg. Ze vond het vreemd dat de echtgenoot niet aanwezig was en deed navraag bij de nachtzuster. Die vertelde dat ze van de directie geen informatie mocht doorgeven. Maarschalk knikte goedkeurend en toonde haar ID.

De nukkige verpleegster twijfelde, maar ging snel overstag toen Maarschalk haar toebeet dat ze geen politieonderzoek mocht belemmeren.

Ze vertelde met tegenzin dat de echtgenoot niet lekker was geworden en was flauwgevallen. Hij was ter plekke door een arts onderzocht en naar huis gestuurd met zijn vrienden.

‘Maar u kunt de patiënt niet spreken.’

‘Jawel, ik heb toestemming van de arts.’

‘Alleen als ze wakker is,’ zei de magere vrouw in haar lichtblauwe verpleegstersuniform met een superieure glimlach, ‘ze mag onder geen voorwaarde gewekt worden.’

Maarschalk besloot niet op te merken dat een verhoor van een slapende getuige geen zin had en knikte braaf.

Ze gunde de verpleegster haar autoriteit

‘Als ik een vraag kan stellen ben ik weg.’

‘Alleen als ze zelf ontwaakt,’ herhaalde de vrouw.

‘Uiteraard.’

Het probleem was dat de patiënt sliep en er waren geen tekenen dat het snel zou veranderen. Maarschalk keek voor de zoveelste keer op de klok van de gang. Van de twee uur lezen in roddelblaadjes op een ongemakkelijke stoel kreeg ze hoofdpijn en haar linkerbeen sliep.

Ze stond op en deed wat stretchoefeningen op de kamer om de bloedsomloop van haar tintelende been weer op gang te krijgen en haar stijve spieren te rekken. Ze wist uit ervaring dat het niet zou lukken zonder de ondersteuning van een kop koffie. De grote klok boven de wachtkamer wees precies twaalf uur aan.

Ze vroeg aan een van de verplegers om haar op te roepen in de kantine, mocht de patiënt ontwaken.

Achter een dampende kop en een gevulde koek die haar diner van de dag moest vertegenwoordigen, liet ze haar gedachten gaan over alles wat er gebeurd was. Het moesten meerdere zaken zijn die met elkaar verbonden waren. Ze probeerde de rode draad te volgen die door de zaken heen liep.

De virusdreiging met de aanslag op de krant, haar intuïtie dat de gebroeders De Wit ermee te maken hadden met de opgerolde drugslijn en verder de vondst van een zwaar toegetakelde en geboeide Tielens met daarnaast een niet-werkende virusbom. Dat laatste was een opluchting geweest, want ze had geen rust gehad met die loslopende manke terrorist. Dan had ze nog de drie Marokkanen van wie er twee waren overleden. De warrige patronen kregen geen lijn in haar brein.

Stel nou dat er geen virus in die gevonden virusbom zat? Bijvoorbeeld dat die psychopaat het origineel ergens anders had opgeborgen. De dreiging van het dodelijke virus zou dan intact blijven, ondanks dat ze de dader in verzekerde bewaring hadden.

Wat was de reden voor zijn marteling? Was het simpel wraak geweest of bedoeld om de plek waar de bom hing te onthullen? Waarom dan en voor wie, voor het geld? En waar had hij het spul

bewaard? Ze hadden geen plek gevonden waar hij dat ding in elkaar had gezet, dus hij moest ergens anders nog een locatie hebben. Maarschalk had zo veel onbeantwoorde vragen dat ze er beroerd van werd.

De directeur van het lab had haar bij het bezoek verteld dat de vloeistof bij minstens vijftig graden onder nul moest worden bewaard. Die Tielens zou geen professioneel vriezertje hebben bemachtigd waar hij dat spul in bewaarde, daar geloofde ze niets van.

‘Wat zijn de gevolgen als het virus buiten de vriezer wordt bewaard?’ was haar vraag geweest.

‘Dan wordt het onstabiel en muteert het. Dan is het bestaande vaccin niet werkzaam meer. Geen probleem als het binnen de ampul bewaard blijft, maar erbuiten wordt het levensgevaarlijk, met gevolgen die we niet kunnen overzien. Er zou een nieuw vaccin gemaakt moeten worden en dan zijn we zo een jaar verder. Het aantal slachtoffers zou buiten proporties zijn.

Maarschalk schoof de koek over haar bord, ze had er slechts een klein hapje van genomen, ondanks dat ze die dag niets had gegeten. Het doemscenario van een vergeten ampul op de plank van een vervallen en onbeveiligd schuurtje maakte haar misselijk. Het was mogelijk dat het virus ergens lekker lag te muteren op een onbekende plek en bij het minste of geringste kon uitbreken. Ze rilde hevig, ondanks de hoge temperatuur in het ziekenhuis.

Na de derde kop koffie liep ze terug naar de verpleegkamer en ze constateerde dat haar getuige nog steeds in diepe slaap was. De lichte aanraking van de arm van de patiënt werd niet gewaardeerd door de nachtzuster die de apparatuur kwam controleren.

‘Als ik dat nog een keer zie stuur ik u weg.’

Maarschalk, die eraan moest wennen om bevelen op te volgen in plaats van ze te geven, knikte stuurs.

Ze zou toch een paar uur proberen te rusten en zette voor de zekerheid de wekker op haar telefoon op vier uur. Met een deken en kussen die ze uit een kast viste liet ze zich in een stoel bij het raam zakken. Met de gedachte dat ze met geen mogelijkheid zou kunnen slapen werd ze wakker door het geluid van haar wekker. Ze keek door

de glazen wand naar de wachtkamer, waar de klok precies vier uur aangaf.

Stram stond ze op en ze liep rondjes door de kamer om haar spieren weer op gang te krijgen. Ze keek op haar telefoon, ze had drie gemiste oproepen. Ze herkende het nummer en belde terug.

Er werd direct opgenomen.

‘Goedemorgen inspecteur, daar ben je eindelijk, waar zit je?’

‘Morgen commandant, ik ben in het ziekenhuis. De comapatiënt was wakker geworden. Dat wil zeggen toen ze belden, sindsdien slaapt ze weer. Wat is er zo dringend?’

‘We zijn bezig met het voorbereiden van de inval. Het blijkt dat het adres dat rechercheur Spits heeft doorgegeven van de villa in Driebergen niet op de naam staat die we hoopten.’

‘Shit,’ kreunde Maarschalk, ‘op welke naam dan?’

‘Kanya Chinawathra.’

‘Moet ik die kennen?’

‘Geen idee. Ze is een jaar geleden in Nederland aangekomen. Er staan onroerend goed en andere bezittingen op haar naam. Uit de cijfers te concluderen is ze razendsnel multimiljonair geworden.’

‘Toe maar, dat is niet slecht. Iemand achter de schermen wil geen bezit op zijn of haar naam. Katvanger?’

‘Ja, maar wel een luxe.’

‘Dat is nog maar de vraag. Meestal zitten die gasten zelf in een krot. Zaten er nog bekenden bij de bezoekers?’

‘Niet druggerelateerd. Kom je nog naar Driebergen?’

Maarschalk twijfelde niet.

‘Uiteraard, ik ben onderweg.’

Maarschalk pikte Kooistra op, die netjes voor de deur van een hoog appartementencomplex in Tuinwijk op haar stond te wachten.

‘Goedemorgen,’ zei hij monter toen hij instapte.

Maarschalk keek opzij naar de frisse jongeman naast haar en voelde zich opeens heel erg oud.

‘Zie je er ooit weleens slecht uit?’ vroeg ze jaloers.

Hij trok zijn schouders op. ‘Ik weet het niet, ik kijk niet zo veel naar mezelf. Mijn moeder zegt ook weleens dat ik er altijd irritant goed uitzie.’

‘Ik mag haar nu al, heb je haar niet wakker gemaakt?’

‘Ik denk het niet.’

‘Weet je het niet zeker?’

‘Ik weet zeker van niet.’

Maarschalk reed zoals ze altijd deed en slipte gierend door een bocht. Kooistra hing aan de beugel boven zijn deur, die hij direct bij het instappen had vastgegrepen. Uit ervaring moest je leren.

‘Er staat in je rapport dat je nog thuis woont.’

‘Ja dat klopt, ik woon thuis. Dat hoeft toch niet bij mijn moeder te zijn? Ik liet het maar zo.’

Maarschalk glimlachte, dit kereltje had echt potentie. Ging zijn eigen weg en vond de mening van anderen secundair.

Ze nam de afslag Driebergen en lanceerde de auto zeker drie meter over een verkeersdrempel. De voorbumper schraapte met een hard schurend geluid het wegdek toen de Audi neerkwam. Net voordat ze een boom zouden raken kreeg ze hem recht en ze schampte de berk licht. Ze keek opzij, waar het frisse gelaat van de rechercheur iets bleker was geworden.

‘Alles oké?’

‘Hoeveel deuken zitten er in deze auto?’

‘Is dat belangrijk?’

‘Nee chef.’

Maarschalk liet de auto het bospad af rollen en stopte voor haar doen opmerkelijk rustig naast de commandowagen. Ze zette de motor uit. Het was vijf minuten voor vijf en het zou niet lang duren voor het licht werd.

‘Weten we de naam van de eigenaar?’ vroeg Kooistra en hij keek naar de donkere, imposante villa aan het einde van het pad.

‘Kanya Chinawathra.’

‘Nooit van gehoord. Jezus, dat pand is enorm, het lijkt wel een kasteel. Zijn dat stallen?’ vroeg Kooistra terwijl hij naar de wei achter het huis wees. ‘Chateau Wiet en Zo,’ zei hij grijnzend.

Maarschalk schudde haar hoofd, het was voor haar te vroeg voor dit soort grapjes.

Boven de garagedeur hing een nachtlamp die de aflopende inrit in geel licht zette. Op het grijze beton lag een schuine schaduw van een donker silhouet.

‘Is dat een beer?’ vroeg Kooistra, die naar het kunstwerk naast de garagedeur wees.

‘Dat is ons bewijs,’ zei Maarschalk.

‘Kan hij praten dan?’ vroeg Kooistra bloedserieus.

‘Net wakker en nu al irritant, je moeder heeft gelijk.’

Er werd zachtjes op het raam van de auto geklopt. De commandant wenkte. Kooistra drukte de lichtsakelaar van de binnenverlichting uit, zodat die niet ging branden als ze de portieren opendeden. Maarschalk had er zelf niet aan gedacht.

Hij was irritant én wakker.

De Vries gaf aan dat ze klaarstonden en Maarschalk stak haar duim op. Er was nog geen woord gesproken. De commandant gaf een paar klikken in zijn mobilofoon en kreeg dezelfde reactie retour. Zijn hand ging omhoog en hij telde af van vijf.

Een massieve man van het arrestatieteam beukte met zijn stalen ram in drie slagen de tot nu toe glanzend gelakte voordeur uit het kozijn. De kapitein had de opdracht om hetzelfde te doen bij de achterdeur.

Het arrestatieteam rende schreeuwend naar binnen.

Maarschalk en Kooistra bleven met getrokken pistolen in de voortuin staan. Pas bij het sein 'veilig' zouden ze naar binnen kunnen. Kooistra bekeek het imposante huis aandachtig en vroeg aan Maarschalk: 'De Poolse vrouw had het over een kanjer, zei u, zou dat soms Kanya kunnen zijn?'

'De vrouw van de baas!' zei Maarschalk verbluft. 'Ik dacht dat ze een lekker wijf bedoelde.'

Ze keek hem bewonderend aan. Deze jongen zou snel carrière maken en zij zou hem daarbij helpen. Van zijn opleidingsduur van in totaal twee jaar zou ze zeker wat afsnoepen, dit was een rastalent, een geboren rechercheur.

'Dat is ze ook,' zei Kooistra, die omhoogtuurde. Voor een verlicht raam stond een Aziatische vrouw. De ontzetting op haar mooie gezicht was duidelijk te zien.

'Ja, eentje met smalle ogen.'

Maarschalk twijfelde toen ze een bekend gezicht dacht te zien dat achter de vrouw opdook maar onmiddellijk weer verdween.

'Zag je die man?' vroeg ze aan Kooistra, 'was dat ...?'

'Ene De Wit,' antwoordde hij grijnzend.

De vrouw werd weggetrokken bij het raam door een agent in uniform en ze zag ook dat het niet zachtzinnig gebeurde. De politie-vrouw in haar begreep het donders goed.

De mannen die dit soort arrestaties dagelijks deden, konden op elk moment geweld of een kogel verwachten en handelden ernaar. Je kon het ze niet kwalijk nemen dat ze geen enkel onnodig risico bij hun dagelijks werk namen. Op de tweede verdieping klonk rumoer en gestommel. Er werden bevelen geschreeuwd. Er bleken nog twee bezoekers aanwezig in de logeerkamer, die hevig protesterend werden afgevoerd. De man en vrouw stapten geboeid en stevig vloekend in de politiebus.

Maarschalk herkende de man als de broer van de directeur van het leasebedrijf. Ron de Wit met vriendin of echtgenoot, dat wist ze niet. Gezien haar leeftijd en hoe ze gekleed ging kon het ook een prostituee zijn. Ze balde haar vuist en grijnsde naar Kooistra.

Daarna werd het rustig in het huis.

Een paar minuten later werd het sein 'veilig' gegeven. De hoofdinspecteur en rechercheur liepen naar binnen.

Maarschalk zag dat de bewoners die ze net voor het raam had gezien van de trap naar beneden werden begeleid.

Haar glimlach kon niet breder zijn.

'Ik maak gebruik van uw aanbod om de boeken te controleren, mijnheer De Wit.' Haar blik bleef hangen op de mooie Aziatische vrouw naast hem. 'Wauw, uw kanjer is inderdaad mooi, de jongens hadden gelijk.'

'Waarom,' bracht De Wit uit, 'waarom deze ongehoorde schending van mijn woonverblijf, hoofdinspecteur? Kunnen de boeken niet overdag gecontroleerd worden, is dit echt nodig?'

'Ja, ik vrees van wel,' zei Maarschalk vals glimlachend, 'ik kon helaas niet meer wachten.'

'Ik wil nu direct mijn advocaat bellen.'

'Prima, vertel hem of haar dat u wordt gearresteerd wegens het organiseren van grootschalige drugshandel, het in dienst hebben en afpersen van illegale werknemers plus een overtreding van de wapenwet. Misschien dat ik daar ook nog een terreuraanslag aan kan toevoegen.'

De Wit stond doodstil op de trap en keek de hoofdinspecteur witheet aan. 'U bent gestoord. Ik ben geen terrorist. Waar is het bewijs van de beschuldigingen waar u op doelt?'

Maarschalk merkte op dat hij alleen de terreuraanslag ontkende.

'We hebben een kroongetuige en misschien kunnen we hier nog wat opduiken.'

'Kroongetuige? Wie zou het lef hebben mij te beschuldigen? Nee, dit is echt belachelijk. Heeft u trouwens een ...' De Wit stopte met praten omdat hij het huiszoekingsbevel in zijn handen kreeg gedrukt.

'Ja, dat heb ik,' zei Maarschalk, genietend van elke seconde van het moment waar ze zo lang op had moeten wachten.

'U kunt op het bureau bellen. We spreken elkaar later, doe.'

De Wit duwde de agent van zich af en liep statig naar beneden. Zonder verder nog een woord te zeggen stapte hij met de huilende Kanya in de klaarstaande politiewagen.

Glimlachend draaide de hoofdinspecteur zich om en ze liep de grote hal in. Bewonderend keek ze om zich heen naar het bijzondere meubilair dat er stond. Er was bij de inrichting van het pand niet naar geld gekeken.

Kooistra dook naast haar op. 'Beneden zit een complete verdieping, inclusief trainingszaal, compleet met sauna. Tevens een huisbioscoop en een compleet ingerichte bar, waar mijn hele kroeg in past. Onvoorstelbaar!'

'En een kantoor of een archief?'

'Er is een bibliotheek met een bureau hiernaast,' zei Kooistra. Hij keek om naar de deur, waar Verschoor, Rietveld, Nienhuis en Veldman, de leden van het nieuwe team, kwamen binnengelopen. Het team zag er opmerkelijk fit uit voor de vroege ochtend, vond Maarschalk. Ze nam zich voor meer te gaan trainen, beter en regelmatig te gaan eten en minder alcohol te drinken.

'Horen jullie dat?' zei ze. 'Dat is een mooi startpunt, hop hop, aan het werk.'

In de kamer aangekomen floot Maarschalk zachtjes. De bibliotheek was enorm, ze schatte de ruimte een meter of tien lang en vier breed. Op de vloer lag een schitterende eikenhouten visgraatparketvloer met zwarte biezen langs de wanden. In het midden stond een enorme wereldbol op een in palissanderhout uitgevoerd antiek onderstel. Ze trok het open aan het handvat langs de zijde en zag een minibar onder de ronde globe. Flessen met alcohol van diverse dure merken met kristallen glazen ernaast.

Haar aandacht ging uit naar het bureau dat schuin in een hoek stond opgesteld. Dat was ongetwijfeld ook antiek, met zijn kundig bewerkte oppervlakken, en paste met zijn uitstraling perfect in de ruimte. *Museumkwaliteit*, dacht ze terwijl ze haar vingers over het smetteloze blad liet glijden.

Haar intuïtie zei dat er iets niet klopte. Ze plofte op de stoel erachter en schoof de lades een voor een open en weer dicht. De Wit hield

van orde, want alles lag keurig op een rij. Een ongeopend pak printpapier in de onderste lade, maar geen printer te zien. Peinzend keek ze naar de onderlegger op het bureaublad. Het leek op de presentatie van een showroom waar ze naar keek.

Ze riep Rietveld bij zich.

‘Jullie hebben dat leasebedrijf grondig doorzocht, toch?’

‘Ja, heel grondig, chef, niets te vinden buiten de leaseproducten die ze daar hebben. Is er een relatie met dit huis?’ vroeg ze.

‘Niet bekend. Verdorie, hebben we iets gemist?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde de hoofdinspecteur peinzend. ‘Als je naar dit bureau kijkt en naar zijn werkplek in dat leasebedrijf van hem, valt je dan iets op?’

‘Ik zie geen mappen, ordners of printer.’

‘Klopt,’ zei Maarschalk, ‘we zoeken dus nóg een ruimte en een archief.’

‘Uitstekend, chef.’

Maarschalk keek de bibliotheek rond. Misschien vergezocht, maar zat er soms een kluis achter die glanzende houten boekenwand? De hoge wand was helemaal bedekt en voorzien van een houten trap, die op rails langs de wand kon bewegen. Direct begon ze exemplaren van de planken te trekken, waarbij ze niet de moeite nam ze op te vangen. Ze klopte op de achterwand om te horen of er iets achter zat en zag de aarzeling bij het team. ‘Kom op, er moet ergens een soort van archief zijn. Heeft er iemand een kluis gezien?’

Ze kreeg ontkennende reacties en vloekte. ‘Die vent moet toch die paperassen ergens opslaan en zijn geld opbergen?’

Na een uur intensief zoeken ging ze puffend zitten en ze keek mismoedig voor zich uit. De puinhoop in de kamer was enorm.

‘Verdomme, dan moet hij ergens een extern archief hebben. Probeer iets te vinden. In de stallen soms?’

Bob schudde zijn hoofd. Hij stond op zijn sokken, omdat hij zijn schoenen had moeten afspoelen. ‘Ik heb alles doorzocht, behalve voer, water en stront is daar niets.’

Maarschalk sloeg nijdig op de houten ladder. ‘We hebben meer nodig dan een getuige, nu is het haar woord tegen het zijne. Dat ze hier

heeft gekookt en daar is opgehaald is niet voldoende, vrees ik. Een goede advocaat vindt daar wel wat op. De officier wil ongetwijfeld meer.'

Ze stapte voorzichtig achteruit toen er een grote hond binnenliep. Kooistra aaide het kwispelende dier. 'U hoeft er niet bang voor te zijn, Duitse doggen zijn heel lief en vriendelijk.'

Maarschalk was niet meteen overtuigd, de hond was enorm. Hij piepte en jankte indringend.

'Ik denk dat hij zijn behoefte moet doen,' zei Kooistra en hij klopte de hond op zijn rug. 'Kom maar jongen, ik zal de deur open doen voor je.'

Maarschalk keek verwonderd toe hoe de hond met zijn kop scheef naar Kooistra luisterde en hem daarna braaf volgde. Zelf was ze niet zo goed met honden, ze was meer een kattenmens.

Ze gaf het team opdracht om boven alles door te spitten en ging zelf verder met zoeken op de begane grond. Ze kwam in een vertrek waar een kolossaal tv-scherm aan de muur hing. In het midden van de kamer, voor de loungebanken, stond een brede antieke kist met ijzeren banden op de hoeken. Onder het dikke bovenblad zaten uitsparingen met flessen. Ze trok aan een verticale metalen beugel, die de opening van een minikoelkast bleek te zijn. Een verzameling miniflesjes sterke drank en een emmer vol met ijs lag uitnodigend klaar.

De man heeft een eigen cave met bar, dacht ze jaloers.

Maarschalk draaide een flesje open en snoof eraan. Oh, dat rook lekker, dit had ze echt nodig.

Net toen ze het aan haar mond zette en een slok wilde nemen riep Kooistra. Zijn stem kwam van beneden. Ze draaide de dop weer op het flesje en zette het terug in het rek waar ze het uit had gehaald. Onderaan de trap van het souterrain keek ze geïmponeerd rond.

'Mijn hele appartement kan hierin.'

'Met dat van mij erbij,' zei Kooistra en hij aaide de hond, die stond te piepen in de gang die naar de trainingszaal voerde. 'Hij wil niet naar buiten, hij blijft hier staan.'

De hond blokkeerde met zijn omvang de smalle gang en leek niet van plan om uit de weg te gaan.

‘Kom jongen, we willen er graag langs.’ Kooistra trok aan de halsband, maar kreeg geen beweging in het logge gevaarte. De grote poot krabde op de gladde parketvloer.

‘Wat wil dat beest?’ vroeg Maarschalk. Ze bekeek de wand nauwkeurig. De hond bleef halsstarrig op de grond krabben.

De inspecteur liep langs de muur en liet haar hand over de lambriering glijden die de muur bedekte. De wand week iets terug over een lengte van ongeveer een meter.

‘Hmm,’ zei ze bedachtzaam.

De sporen op het parket in de gang deden haar iets vermoeden. In de wand zat een lichtknop. Ze drukte erop, waarop de lamp aan het plafond aanging. Ze drukte nogmaals en de lamp ging uit.

Kooistra keek naar haar met een blik van: wat verwacht u dan?

Ze bekeek de knop nauwkeuriger en schoof toen de afdekplaat naar onderen. Voldaan hoorde ze een klik. Een zacht zoemend geluid klonk en het stukje wand schoof opzij. In de automatisch aanspringende verlichting zagen ze de kamer waar ze naar zochten. De ruimte stond vol met grote metalen dossierkasten, met in het midden een klein bureau. In de hoek stond een imposante stalen brandkast.

‘Tjonge, wat een joekel, dat lijkt wel een bankkluis,’ mompelde Kooistra. Hij werd ruw opzijgeduwd door de Duitse dog.

Ze zagen waarom de hond zo graag naar binnen had gewild. Hij stond met zijn kop in een grote etensbak en smakte terwijl zijn staart woest heen en weer bewoog.

‘Het lijkt erop dat De Wit is genaaid door zijn eigen hongerige hond,’ zei Kooistra grijnzend.

‘Proef ik hier enig leedvermaak?’

‘Absoluut, chef, ik wil graag zijn gezicht bekijken als u hem dat vertelt.’

‘Ik ook ja, maar laten we eerst maar gaan onderzoeken wat we hebben voordat we victorie kraaien. Een archief en kluis in je huis

hebben is geen misdaad, ook niet als het goed verborgen is. Mijn notaris heeft ook zo'n ruimte.

'Dat huiszoekingsbevel is toch ook voor dat gevaarte?' vroeg Kooistra, die naar de kluis wees.

'Ja, maar we kunnen hem niet dwingen om de code vrij te geven. Daar moeten we over onderhandelen, en als er iets in ligt wat hem kan schaden zal hij dat zeker niet doen.'

'Maar als hij niet op slot zit?'

'Is hij open dan?'

'Volgens mij wel.'

Kooistra trok aan de handle, maar de kluis bleef dicht. Hij pakte zijn telefoon. 'Even een kennis bellen,' zei hij.

'Wat ben je van plan?' vroeg Maarschalk.

Kooistra stak zijn vinger op en liep naar buiten.

De dossierkast waar Maarschalk grommend aan begon liet niets bijzonders zien. De mappen bevatten allemaal leasecontracten.

In de andere kasten zaten reclamefolders en oude administratie.

Haar stemming daalde met de minuut en ze gooide woest een ordnermap in een hoek.

'Verdomme!'

Kooistra kwam naar binnen en liet zich achter het bureau zakken.

'Ik heb de kluizenman gebeld.'

'We kunnen dat ding niet forceren, niet zonder grondige aanleiding. Dat accepteert de OvJ nooit.'

'Wie heeft het over forceren? Dat ding was misschien wel dicht, maar niet op slot.'

Hij trok een ladeblok op wieltjes naar zich toe.

Maarschalk besloot niet verder te vragen, ze was benieuwd waar hij mee zou komen.

Na een stel mappen op rubriek zag Kooistra een grijze metalen plaat in het ladeblok. In eerste instantie dacht hij dat het daar eindigde, maar dat klopte niet met de buitenmaat. Hij trok aan de plaat, waardoor hij loskwam, en zag daarachter nog een sectie met dossiers die aan een rail hingen.

'Aha.'

Maarschalk stond snel achter hem. 'Wat heb je?'
Kooistra trok er een aantal magazines uit en bladerde erdoorheen.
Hij keek op. 'Oude Playboys.'
Maarschalk bekeek een paar van de naaktmagazines en gooide ze geïrriteerd van zich af. Ze vloekte en keek naar de kluis. 'Dit schiet niet op.'
De telefoon van Kooistra ging en hij nam ondanks de blik van zijn chef op.

'Dat is snel, kerel, ik kom eraan.'

'Kooistra, verdomme!'

'Moment chef, ik ben zo terug.'

Maarschalk zuchtte diep en schopte keihard een lade dicht onder het bureau.

'Ah, een oude kast, dat is lang geleden.'

Maarschalk keek om en zag een gekromde man van een jaar of zeventig met wit haar in de deuropening staan. Hij had een bruine tas in zijn hand.

'Dit is Armand, chef, een kennis,' zei Kooistra.

Maarschalk bekeek de op leeftijd zijnde bezoeker argwanend. 'Bent u bekend met dit soort kluisen?' vroeg ze bedachtzaam.

'Jazeker, ik heb er in mijn tijd heel wat open moeten maken. Uiteraard op verzoek,' voegde de man eraan toe.

'Ja, dat zal best,' was de reactie.

'Armand is een beveiligingsspecialist, chef.'

Maarschalk keek Kooistra niet voor de eerste keer die dag met een frons aan. Ze was heel nieuwsgierig naar de achtergrond van haar nieuwe rechercheur en had het idee dat ze nog vaker verrast zou worden.

'Veertig jaar ervaring,' ging Armand verder, 'dit model is veel verkocht. Alleen stelt het niet veel voor.'

'Waarom stelt het niet veel voor?'

'Het slot is zwak.'

'Ja, een goed slot lijkt me wel een vereiste voor een kluis,' zei Maarschalk sarcastisch.

‘Inderdaad, hij is niet schokbestendig, zodat de nippels achter de schijf blijven hangen.’

‘En je wilt niet dat je nippels gaan hangen,’ reageerde Maarschalk droog.

Armand reageerde met een glimlach.

‘Hij is niet schokbestendig, zei u net, wat bedoelt u precies? Gaat hij open als je hem laat vallen?’ Ze kon zich niet voorstellen dat iemand het zware ding zonder takel omhoog zou kunnen krijgen.

‘Dat is een understatement, een paar tikjes van nog geen 20 gram op de juiste plek op de draaischijf bij een nul is voldoende.’

Armand stond voor de kluis en liet zijn handen eroverheen glijden.

‘Hij is wel mooi hè? Bekijk die gladde ronde hoeken eens, daar krijg je geen houvast op, en die stalen plaat is ondoordringbaar, zeggen ze. Zonde van dat slot, anders was het wel een uitdaging.’

Maarschalk gromde en spreidde wanhopig haar handen.

Kooistra greep in. ‘Armand, als je niet direct aan het werk gaat worden we allebei op straat gezet.’

Maarschalk keek het stel donker en bevestigend aan.

Armand pakte een klein hamertje en een stethoscoop uit zijn tas. Hij pakte een stoel en ging voor de nummerschijf zitten, die ter hoogte van zijn schouders zat. Terwijl hij de schijf naar de nul draaide luis-terde hij aandachtig naar het mechanisme.

‘Klik, en dat is één,’ zei hij.

‘Eén van wat?’ vroeg Maarschalk nieuwgierig.

‘Van de zes nippels.’

‘Ach natuurlijk, de hangende nippels,’ klonk het zwaar geïrri-teerd, ‘laat me raden: nog vijf te gaan.’

Armand klopte glimlachend met zijn hamertje op de schijf en draaide rustig verder. Hij trok zich niets aan van haar ongeduldige houding.

‘Hoelang gaat dit nog duren?’ vroeg ze zuchtend.

Het antwoord kwam na enkele minuten met een harde klik en Armand drukte de hendel naar beneden. Hij stond op en pakte de tas waar hij zijn spullen in opborg. Hij knikte vriendelijk naar de hoofd-inspecteur en liep naar buiten.

'Kooistra, wie was dat?' vroeg Maarschalk.

'Armand is een kennis van de familie, een ex-gedetineerde. Mijn moeder was zijn sociaal begeleider.'

Maarschalk staarde naar hem en keek hoe de jonge rechercheur de deur van de kluis opentrok.

'Ziet u wel, chef, hij is open!' Hij floot toen hij de stapels geld zag, 'Er ligt hier heel wat poen.'

'Jij hebt me ook heel wat uit te leggen later,' zei ze ten slotte.

'Ik heb geen geheimen, chef.'

'Je vertelt alleen niet alles.'

'U mag me alles vragen, chef, zei Kooistra en hij liet een stapel mappen uit de kluis op het bureaublad voor haar vallen.

Maarschalk schudde haar hoofd, pakte een dikke map van het bureaublad en bladerde erdoorheen.

'Toe maar, het ziet ernaar uit dat mijnheer De Wit een compleet archief heeft met belastende feiten over invloedrijke personen.

Leuke literatuur, maar het is helaas niet wat we zoeken.'

Ze gaf de map door aan Kooistra en pakte de volgende, in de hoop iets te vinden wat wel gerelateerd was aan drugs.

De jonge rechercheur bekeek de papieren en snoof opzichtig.

'Zo, dat is best heftig allemaal. Dit zijn dossiers met zeer compromitterende foto's.' Hij liet een foto zien aan Maarschalk, die hem met een frons bekeek. Ze herkende een raadslid van de gemeenteraad in een leren outfit, die vast niet in zijn kledingkast thuis zou hangen. Kooistra toonde er nog een. 'Dit is behoorlijk bizarre shit, chef.'

'Lijkt me een leuke opdracht voor ons nieuwe team om uit te pluizen,' zei Maarschalk.

'Ik wil ook wel helpen,' zei Kooistra met rode konen.

'Waarom verbaast me dat niet?' concludeerde zijn chef.

'Nog iets?'

'Ja, hier heb ik een agenda met afspraken en namen.'

'Kijk, nu wordt het interessant,' zei Maarschalk toen ze erdoorheen bladerde. Ze bekeek een opgevouwen A4'tje dat achter de kaft

van de agenda zat. Het was een uitgedraaide Excellijst. Ze bestudeerde de cijfers op het formulier.

‘Als ik datums met kilo’s combineer, wat krijg ik dan?’

‘Een transportlijst?’ vroeg Kooistra.

Maarschalk knikte tevreden en riep de leden van het team bij elkaar, die direct door de dossiers begonnen te bladeren. Opgewonden kreten gingen de kamer rond.

‘Alles in dit archief inpakken en vervoeren naar onze afdeling op het bureau,’ zei ze. ‘Daarna uitpluizen en categoriseren. Rechercheur Kooistra heeft de leiding. Verschoor, jij blijft hier voor een laatste controle en kijkt of we iets gemist hebben in de rest van het huis. Je schoenen zijn toch nog niet droog. Let op verborgen ruimtes, zoals dit hier. Regel ook dat de hond verzorging krijgt.’

Kooistra was zo trots als een pauw en deelde direct orders uit. Glimlachend liep Maarschalk naar de auto, hij had het verdiend, vond ze.

Maarschalk stapte in haar auto en ging op weg naar het ziekenhuis. Ze moest eigenlijk uitgelaten zijn door de successen van het team, maar kon er op dit moment nog niet van genieten. Ze had jaren gedroomd van het moment waarop ze de gebroeders De Wit kon aanpakken, ervan overtuigd dat een groot percentage van de druggerelateerde misdaden op hun naam stond. Ze zou dus uit haar plaat moeten gaan, maar de potentiële virusdreiging zat haar in de weg.

Aangekomen op de kamer van de comapatiënt constateerde ze dat de vrouw nog steeds sliep. Ze keek op de klok in de wachtkamer: halfnegen. In gedachten liep ze naar het raam en ze keek naar buiten. Op het tennispark naast het ziekenhuis was een man in een zwart trainingspak aan het trainen. Hij was gele tennisballen tegen een groene muur aan het slaan en probeerde ze ook weer te retourneren, iets wat hem zelden lukte. Ze zag zijn gefrustreerde reactie toen hij weer een bal miste. Dat gevoel van onmacht had ze ook.

‘Ughh ...’

Maarschalk draaide zich om en keek in de halfopen ogen van Barbara van Oorschot, de vrouw van Rogier.

‘Hallo, goedemorgen. Ik ben blij dat u weer wakker bent. Ik ben hoofdinspecteur Maarschalk en onderzoek de verdwijning van een drietal ampullen met een dodelijk virus. Ik wil u niet vermoeien, u heeft het tenslotte al zwaar genoeg gehad. Ik heb maar één vraag, dan laat ik u met rust. Dan kunnen we later dieper op de zaak ingaan, maar ik moet het weten.’

Ze kreeg geen reactie.

De patiënt staaarde haar glazig aan.

‘Begrijpt u wat ik zeg?’ vroeg de hoofdinspecteur aarzelend.

De vrouw op het bed draaide wild met haar ogen en sloot ze.

Maarschalk zuchtte van frustratie.

De vrouw opende haar ogen en keek naar het glas dat op het tafeltje stond. ‘Wgfpf ...’ klonk het.

‘Wilt u soms wat drinken?’

De vrouw in het bed knikte langzaam.

‘Natuurlijk.’ Maarschalk tapte een glas water en stak er een rietje in dat op het tafeltje naast het bed lag. Voorzichtig liet ze de patiënt een paar slokjes drinken en ze wachtte ongeduldig af. De vrouw had duidelijk moeite met slikken, het meeste water liep haar mond weer uit. Moest ze de verpleegkundige erbij halen?

Maarschalk wilde de woorden wel naar buiten trekken. De patiënt bewoog wel, maar er kwam geen verstaanbaar geluid over haar lippen. Ze was wakker, maar was ze ook bij haar positieven? De vrouw leek weer weg te zakken en probeerde iets te zeggen alleen lukte dat niet. Ze had net een operatie achter de rug na een hersenoedeem. Was er iets ernstig beschadigd in haar hersenen, kon ze überhaupt nog wel communiceren?

Een gevoel van paniek overviel Maarschalk. Stel je voor dat ze niets meer wist, wat dan? Moest ze dit doorzetten? Er hingen levens van af. Vertwijfeld stond ze naast het bed. Ze moest het later nog maar eens proberen, maar had weinig hoop. Ze voelde de hand van de patiënt, die krampachtig haar elleboog vastpakte.

‘Uhw ... ik ...’ klonk het zacht, maar de rest was onverstaanbaar. Maarschalk boog voorover en hield haar oor bij de mond van de patiënt.

‘Meer water,’ hoorde ze schor.

Maarschalk hield het glas met het rietje voor haar mond. Nu lukte het slikken wat beter en de vrouw dronk gretig.

‘Beter,’ klonk het. Haar stem werd duidelijker, net als de blik in haar ogen.

‘Gr...’ klonk het en ze hoestte met haar ogen dicht en een verrokken gezicht. ‘Oh, dat doet vreselijk pijn,’ mompelde ze. Ze zag de wanhopige blik in de ogen van Maarschalk, die het niet meer kon verbergen. Ze besloot het te vragen.

‘Zat er een virus in die ampullen?’ vroeg Maarschalk harder dan ze van plan was, en ze verontschuldigde zich meteen.

‘U hoeft zich geen zorgen te maken,’ klonk de raspende stem, ‘ik weet wat ik gedaan heb.’

‘Daar maak ik me dus zorgen om,’ zei Maarschalk.

‘Ik ben niet gestoord,’ zei Barbara nu redelijk goed verstaanbaar.

‘Dus?’ vroeg Maarschalk wanhopig.

‘Er zit gewoon water in die ampullen,’ hoorde ze de patiënt zachtjes zeggen.

‘Oh, dat vind ik fantastisch om te horen,’ zei Maarschalk, die haar ingehouden adem liet ontsnappen. Er gleed een loodzware last van haar schouders. ‘Dat weet u zeker?’

‘Ja, ik weet wat ik erin heb gedaan, net zoals andere domme dingen.’

‘Daar kunnen we het later wel over hebben. Ik ben zo blij dat er geen virus in zit,’ zei Maarschalk. ‘Zoals ik al eerder gezegd heb kunnen we het verhoor later voortzetten.’

De hoofdinspecteur zuchtte nogmaals opgelucht en maakte aanstalten om te vertrekken.

‘Wilt u niet wat langer blijven, alstublieft?’

Maarschalk keek door het raam naar de balie van de verpleging, er was niemand aanwezig. De patiënt leek nu helder en goed verstaanbaar.

‘Als u dat wilt kan ik dat wel doen, zeker,’ antwoordde de hoofdinspecteur met een glimlach.

‘Ik wil het uitleggen. Ik wil het delen, mijn geweten is zo zwaarbelast, ik heb zulke domme dingen gedaan.’

‘Nou, steekt u maar van wal dan,’ zei Maarschalk, die een stoel naar het bed trok en ging zitten. ‘Ik wil dolgraag horen waarom u het heeft gedaan. Waarom gaat een succesvolle viroloog een paar ampullen stelen om daarna de escort in te duiken?’

‘Ik heb niets gestolen, alleen herplaatst, maar daar kom ik zo op terug. De escort was voor geld, noodzakelijk geld. Kunt u mijn hoofdeinde wat hoger zetten, dan kan ik beter praten en u bekijken.’

‘Zeker, even zien hoe dat gaat.’ Maarschalk bestudeerde de constructie en trok voorzichtig aan de stang van het hoofdeinde. Ze liet die drie inkepingen hoger los en zette het geheel weer vast. Ze hield

de stelling aan het voeteneinde nauwkeurig in de gaten, ze moest er niet aan denken dat het gevaarte losschoot.

'U bent mooi,' zei Barbara terwijl ze de inspecteur opnam. 'En dat is een weergaloos mooie outfit.'

'Dank u, maak ik kans in de escort?'

'U zou daar moeiteloos in kunnen meegaan. Maar dat was werkelijk het stomste wat ik ooit heb gedaan voor geld,' klonk het zwak.

'Voor die Marokkanen?'

'Nee, voor de specialist in Amerika die mijn neefje behandelt.' Ze vertelde over de ziekte die terug was gekomen en dat de familie geen tweede behandeling kon bekostigen.

'Iedereen had al bijdragen gedaan, Rogier en ik zelfs met een tweede hypotheek. Ik wist niet wat ik moest doen en maakte een dramatische keuze om de verpleging mogelijk te maken. Rogier mocht van niets weten, hij zou het niet begrijpen. Ik nu ook niet trouwens, het was een belachelijk idee.'

Ze keek weer naar het glas. 'Mag ik nog wat?'

Maarschalk vulde het glas bij en hield het rietje weer voor haar mond. Nu ging het beter en ze dronk alles op.

'Escort dus, vertel!' Zelfs de hoofdinspecteur had er moeite mee, terwijl ze toch vrij ruimdenkend was, vond ze van zichzelf.

'De afspraken deed ik buiten mijn normale werkuren, het was loodzwaar.'

Maarschalk deed in gedachten een poging om haar werk te combineren met een escortservice. Het leek onmogelijk. Dat bleek ook in het vervolg van het verhaal van Barbara.

'In het lab begon ik fouten te maken. Die waren niet desastreus, maar wel voldoende aanleiding om ontslag te moeten nemen. Ik zou later als het geld binnen was wel weer aan het werk komen, ik ben redelijk goed in mijn vak.'

Maarschalk pakte de hand van Barbara en kneep er zachtjes in.

'U bent te bescheiden. Ik heb gelezen dat het farmaceutische bedrijf waar u voor werkte diverse succesvolle vaccins heeft gemaakt en dat uw naam daaronder staat. Ook dat uw methode met één

vaccinatie werkt en daarmee uniek is. Al die andere farmaceuten hebben twee inentingën nodig.'

'Ja, dat klopt wel,' zei Barbara, 'scheelt tijd, geld en de werking zat op bijna tachtig procent. Maar ik maak geen vaccin alleen, hoor, dat doe ik met meerdere mensen. Ik had een formidabel team om me heen en kreeg prachtige aanbiedingen van over de hele wereld.

Ik kon zo naar Dubai, naar een superlaboratorium, het contract lag al klaar en geld speelde totaal geen rol. Dat was de oplossing, dacht ik bij die aanbieding, omdat ik dat juist nodig had. Mijn arbeidscontract hield me echter tegen, ik zat vast aan mijn toenmalige werkgever. Ik kon niet aan de slag in Dubai wegens concurrentiebeding, dat stond op twaalf maanden. Dat zou te laat zijn voor mijn neefje. Ik moest dus iets anders verzinnen om aan dat geld te komen. Dat werd dus die escort.

Een vriendin van mij doet het al jaren en ze doet niets tegen haar zin. Gastvrouw spelen op beurzen en als partner naar feesten en diners. Ze kan zich van alles veroorloven: mooie auto, duur appartement. Ze moet echter veertig procent afstaan aan de club waar ze voor werkt. Dat vond ik te gortig en dus besloot ik het zelf te doen. Ik wilde ook absoluut niet de hoer spelen, ik wilde alleen de naam escort uitoefenen, begeleiding dus, niet meer. Ja, achteraf naïef, ik weet het,' reageerde ze op de blik van de hoofdinspecteur.

'Ik had op dat moment niet gedacht aan mijn veiligheid, iets wat me later zwaar zou opbreken. Het begin was veelbelovend. Ik zette een paar advertenties en het begon direct te lopen als een trein. Mijn eerste afspraken gingen perfect en ik kreeg goede hoop dat het ging lukken. Ik ging uit eten met goedgemanierde zakenmensen en werd gezelschapsdame bij openingen en concerten. Het beeld dat ik had veranderde echter snel. Ik kwam erachter dat er zieke figuren rondliepen waar ik geen vaccin voor kon maken. Ik heb behoorlijk wat verzoeken en ook mensen geweigerd die meer wilden dan een metgezel aan tafel of begeleiding naar een feest.

Ik werd ook nog tweemaal gearresteerd, omdat ik niet verkracht wenste te worden. Ik zorgde ervoor dat ik pepperspray bij me had voor noodgevallen, en dat hielp. Het is alleen strafbaar om het bij je

te dragen, maar dat wist ik niet. Twee klanten belden de politie en konden na aangifte gewoon vertrekken na hun poging tot verkrachting. Ik had erom gevraagd, zei een agent.'

'Ik wil graag zijn naam straks,' zei Maarschalk nijdig.

'Goed, maar ik moest dus verder, want ik had het bedrag nog niet. Ik zat op een terras om mijn afspraken te regelen toen er plotseling een Marokkaan naast me kwam zitten. Ik schrok me rot, omdat ik hem herkende. Ik had hem een paar dagen eerder geweigerd, omdat hij iets wenste dat ik niet wilde.' Ze maakte een gebaar.

Maarschalk begreep wat ze bedoelde. Rachid had tegen haar verklaard dat de hoer geen Marokkanen deed, hij was alleen vergeten te vertellen dat hij speciale wensen had.

Barbara ging verder.

'Die Marokkaan wilde geld, anders zou hij Rogier inlichten of ik moest voor hem gaan werken. Op dat moment kwam er een hinkende man aanlopen en die ging ook aan ons tafeltje zitten. Hij zei tegen de Marokkaan dat hij moest opzouten, anders zou hij hem ter plekke omleggen. Het was duidelijk dat die Marokkaan bang was, want hij verdween direct.

Die manke man wist van mijn problemen met de Marokkanen en dat ik geld nodig had. Hij wilde me wel helpen. Ik moest een paar ampullen voor hem regelen en dan zou hij alles oplossen, geld en Marokkanen.

Ik kon niet anders dan naar hem luisteren, ik zat in de knel en had geen andere uitweg. Toen ik vroeg wat voor ampullen hij wilde zei hij: 'Maakt niet uit, als het maar dodelijk spul is en genoeg publiciteit oplevert.'

Maarschalk zuchtte van ergernis.

'Ja, ik weet het. Maar ik was uiteraard niet van plan om zoiets te leveren. Het ging erom dat het een virus zou kunnen zijn. Ik verplaatste een kweekvirus naar de testbank en gaf hem drie ampullen met water. Als de originele kweken vermist zouden worden, zou de hel losbreken. Dat was wat de man wilde voor zijn geld: chaos en veel publiciteit.

Om geloofwaardig over te komen had ik de ampullen opgeborgen in een transportdoos voor organen. Zo'n box is indrukwekkend, met waarschuwingsstickers en veiligheidssluitingen en dergelijke. Na zijn betaling was ik van plan bekend te maken dat er water in zat.' Ze produceerde een zwakke grijns.

'Gaat het nog, wilt u rusten?' vroeg Maarschalk.

'Ik lig nog lang genoeg in bed,' was de reactie, 'en wil praten. Ik vroeg naar zijn motivatie. Hij vertelde me dat de staat hem belazerd had. Hij had altijd keurig zijn belasting voldaan, maar kreeg nu geen uitkering na zijn ongeluk. Hij zat vol wrok tegen de samenleving.'

'Alleen kwam het vermiste virus niet in het nieuws,' zei Maarschalk.

'Klopt, en hij betaalde niet en draaide het zelfs om. Ik moest hem betalen, anders zou hij mijn rol bekendmaken. Ik vertelde dat ik niet voor niets in de escort was gegaan, ik had geen geld. Toen begon hij te dreigen. Ik dacht dat hij me wilde neerschieten en werd erg bang. Hij leek me tot alles in staat en wist waar ik woonde. De rest is bij iedereen bekend, behalve bij mij. Ik heb geen herinneringen na die dag.'

'Maar er zijn wel ampullen met een virus verdwenen.'

'Ja en nee. Ze zijn nog in het lab, maar op een andere plek. Ze staan in de testbank, verzegeld, om te voorkomen dat iemand ze per ongeluk gebruikt. Het is heel vreemd dat het niet in het nieuws kwam en zo lang heeft geduurd voordat het bekend werd.'

'U kreeg dus niet het geld waar het allemaal om begonnen was.'

'Klopt, en toen dreigden ze me te vermoorden.'

'Dat probeerde u toen zelf maar.'

'Wat?'

'Weet u dat niet meer?'

'Ik mis een stuk uit mijn geheugen, ik heb geen idee, niemand heeft me dat verteld. Wat heb ik gedaan? Ze vertelden me dat ik een ongeluk heb gehad.'

'U heeft geprobeerd uzelf van het leven te beroven, u bent van een balkon gesprongen.'

‘Shit, echt?’ Ze trilde hevig. ‘Eigenlijk maakt het niet meer uit, mijn leven is toch over,’ zei ze snikkend.

‘Dat weet ik nog zo net niet, mevrouw Van Oorschot, ik zal u mijn kijk op het geheel geven.’

‘Wacht, voordat we verdergaan, wil je me alsjeblieft Barbara noemen, of nog beter Babs? Ik krijg de kriebels van dat formele u.’

‘Natuurlijk Babs, dan ben ik Lotte.’

‘In een ander leven zouden we vriendinnen kunnen zijn, denk ik,’ zei Babs schor.

‘Waarom in een ander leven?’

‘Nou, na alles wat ik heb gedaan.’

‘Ik zie geen onoverkomelijk probleem. Je methodes zijn misschien niet alledaags, maar water is geen gevaar voor de samenleving. En iemand escorteren naar een diner of opening is geen misdrijf.’

‘Zo zal niet iedereen erover denken,’ antwoordde Babs met een dunne glimlach. Het praten ging haar steeds beter af.

‘Mensen zullen altijd hun mening geven, maar je kan het niet iedereen naar de zin maken, Babs. Ik wil wel alles weten over die escort, ik vind het zo spannend en stoer dat je dat gedurfd hebt. Ik probeerde me net in jou te verplaatsen en dat lukte maar half.’

Babs schoot in de lach en een pijnlijke trek verscheen op haar mooie gezicht. ‘Auw, mijn hoofd doet pijn. Je hebt wel de looks, maar ik raad het af. Er lopen daar gestoorde figuren rond, al kan ik me indenken dat jij daarmee wel overweg kan. Die hinkende man was ook zo’n figuur, weet je hoe hij heet en waar hij is?’

‘Ja, hij heet Ricardo Tielens, ook wel de Manke genoemd. Hij ligt hier in hetzelfde ziekenhuis onder zware bewaking. Iemand heeft hem neergeslagen, mishandeld en aan ons afgeleverd. Twee van de Marokkanen die je chanteerden zijn vermoord, maar hun lijken zijn nog niet gevonden. De derde, met de naam Rachid, zit in de cel.’ Het gezicht van Babs klaarde op.

‘Sorry dat ik opgelucht ben,’ zei ze. Die Rachid wilde mij niet chanteren, dat was het idee van die broers. Hij wilde me zelfs helpen met dat geld voor mijn neefje.’

‘Dat geloof je toch niet?’ Hij wilde dat je voor hem ging werken, weet je hoe ze dat noemen?’ vroeg Marschalk.

‘Ja, ik weet het: pooier. Maar hij was op de een of andere manier toch sympathiek. Op dat moment geloofde ik hem of wilde hem geloven, begrijp je wat ik bedoel?’

‘Ja,’ zei Maarschalk, ‘het komt vaker voor. Ze hebben er zelfs een naam voor: het Stockholmsyndroom.’

‘Oh,’ zei Babs, ‘heb ik over gehoord. Tjonge, kan dit allemaal nog goed komen?’ vroeg ze bevreesd.

‘Ik ga proberen je eruit te halen,’ zei Maarschalk oprecht, ‘we hebben via deze zaak een gigantisch drugsnetwerk opgerold. Ik ga in overleg met je voormalige baas en met de officier van justitie. Ze krijgt vandaag een paar vette vangsten, dat zal haar in een goede stemming brengen. Er zitten een paar criminelen bij die ze al jaren wil oppakken. Ik zal haar een voorstel doen namens jou. Daarna gaan we kijken hoe we dat geld voor de behandeling van je neefje kunnen regelen via iemand die ik ken bij een zorgverzekeraar, ik heb nog wat van hem tegoed.’

‘Dank je wel, Lotte, ik weet niet waar ik je hulp aan te danken heb.’

‘Ik vind het heel gewaagd wat je hebt gedaan en je hebt je leven op het spel gezet. Misschien zoals je zelf zegt stom, maar ik vind het ook heel nobel wat je allemaal voor het zoontje van je zus hebt gedaan, daarom dus. Is je man al op bezoek geweest?’

‘Nee, hij zal zo wel komen, hoop ik.’

De zuster op de gang stond voor het raam op haar klokje te tikken en Maarschalk begreep de hint.

‘Ongetwijfeld. Ik kom later ook weer langs, dan kunnen we verder babbelen om het verhaal compleet te maken en onze vriendschap verstevigen. Ik vind je een bijzondere vrouw.’

‘Dank je, ik zie je graag weer.’

De deur van de kamer werd opengehouden door de zuster, die daarmee de inspecteur dwong om te vertrekken.

Maarschalk gaf Babs een knipoog. ‘Heel vriendelijk van u om de deur voor mij open te houden, prettige dag nog.’

‘Wie heeft dat bed zo ingesteld?’ vroeg de verpleegster, die de inspecteur nijdig nakeek.

‘De politie is je beste vriend,’ zei Babs slaperig en ze sloot haar ogen. De vrouw die het bed weer terugzette had ongetwijfeld een andere mening, maar Babs nam het haar niet kwalijk. Je kon het tenslotte niet iedereen naar de zin maken. De opmerking van Lotte was zo gek nog niet. Ze vond het een goede basis om de rest van haar leven mee te starten.

Ze geeuwde tevreden. Ze had haar verhaal gedeeld met een nieuwe vriendin en dat gaf haar een goed en veilig gevoel.

Maarschalk liep met een glimlach het hoofdbureau in. Na een onderhoud met de officier van justitie en de brigadier daalde ze de marmeren trappen af naar de kelder. De teams waren terug en zaten dozen uit te pluizen met bewijsmateriaal uit de kasteelvilla in Dribergen. Aan hun glimmende en rode gezichten te zien was er heel wat te bekijken.

‘Ik heb goed nieuws,’ zei ze tegen de rechercheurs, ‘dit koele en tijdelijke bureau is opgeheven wegens goed resultaat. Dat betekent dat jullie overbodig geworden zijn hier.’

‘Fijne definitie van goed nieuws,’ bromde Nienhuis.

‘Bedankt, chef,’ zei Rietveld.

‘Dus nadat dit allemaal is onderzocht zet ik jullie boven neer,’ ging Maarschalk onverstoorbaar door.

‘De DOT, Dienst Opsporing & Terrorisme, waar jullie tijdelijk gestationeerd waren, krijgt hier een permanente afdeling op het hoofdbureau. Ik zet dit team daar neer in vaste dienst, tenzij iemand bezwaren heeft natuurlijk.’

Ze keek glimlachend naar de schuddende hoofden en ontkennende gezichten.

‘Goed, derde verdieping, groter kantoor en warmer. Zeg maar tegen Verschoor als hij terug is dat hij niets hoeft te regelen, boven wordt op dit moment alles ingericht.’

‘Natuurlijk chef.’

‘Hebben we iets wat we kunnen gebruiken?’ Ze wees naar de bende dossiers op de tafels.

‘Absoluut chef, voldoende voor vele jaren dwangarbeid voor de gebroeders De Wit,’ antwoordde Veldman grijnzend.

‘Prima.’ Maarschalk liep de trappen op naar haar afdeling. Ze zag Kooistra achter zijn bureau zitten, verdiept in een dossier. Ze legde een hand op zijn schouder.

‘Heb jij het telefoonnummer van Rachid?’

‘Eh, nee, Dijkhuis heeft dat. Wilt u hem spreken?’

‘O ja, stuur hem naar mijn kantoor.’

Ze zat nog diep in het rapport van de inval op de camping toen ze een bescheiden klopje op de deur hoorde.

‘Binnen,’ riep ze bars.

Dijkhuis schuifelde schichtig naar binnen en bleef onzeker voor haar bureau staan.

Maarschalk bleef nog verdiept in het dossier en keek na een paar minuten op. Ze keek de man strak aan en schudde haar hoofd.

‘Ik ben eigenlijk niet eens kwaad. Ik ben verdomme teleurgesteld! Je hebt uitstekende cijfers in je opleiding en dan laat je het zo afweten. Ik wil het één keer door de vingers laten gaan. Met die stemopname heb je bewezen dat er in potentie een goede rechercheur in je zit.’

Ze wachtte en staaarde hem aan. ‘Dat was fantastisch werk, de officier was er erg blij mee. Geef me het telefoonnummer van die Rachid en ga weer aan je werk.’

Agent Dijkhuis, die ervan overtuigd was geweest dat hij ontslagen zou worden, pakte opgelucht zijn telefoon. Mentaal een stuk lichter liep hij de gang weer op.

Maarschalk tikte het nummer in. Na wat ruis werd er opgenomen.

‘Rachid, hoofdinspecteur Maarschalk hier. Ik ben blij dat je de simkaart nog niet hebt vervangen. Dat ben je zeker vergeten? Geeft niet hoor, hoe is het met je hand? Wat is dat geluid, zit je in de trein of de tram? Ik vond het leuk te horen dat je Barbara wilt helpen met het geld. Ik heb geen idee hoe je dat wilt doen, maar het gebaar vond ik geweldig. De officier van justitie heeft mede daardoor op mijn verzoek besloten om de aanklacht tegen jou onmiddellijk in te trekken, daar mag je me later voor bedanken. Nou mag jij mij helpen met een vraag die me dwarszit. Die foto van je maten hè, hoe ...’ Er klonk een vloek over de lijn.

‘Wat?’

Het gesprek werd afgebroken door een korte klik. Maarschalk belde weer, maar kreeg een bezettoon. Een half uur later, toen ze weer een poging waagde, was het nummer niet meer in gebruik volgens

de stem die ze hoorde. Hij wilde zeker geen fucking bitch aan de lijn. Volgens Babs was Rachid in zijn hart een goed mens, wie weet had ze gelijk. Hij was niet belangrijk meer in de zaak, want er was voldoende bewijs. Hopelijk had hij voldoende tijd om weg te komen, want er zouden mensen achter hem aan gaan, daar was ze van overtuigd. Volgens geruchten was hij de rat die uit rancune voor de dood van zijn maten de lijn verraden had die de manke had bestierd.

Maarschalk verliet haar kantoor en wenkte Kooistra, die met rode konen achter zijn bureau zat.

‘Wat zit jij te lezen?’

‘De pornoavonturen van een plaatselijke notaris,’ zei Kooistra grijnzend, ‘ik heb nog een hoop te leren.’

‘Voordat je gaat studeren moeten we boven eerst op rapport komen voor een verslag. Er zijn daar een aantal belangrijke personen aanwezig die je carrière kunnen versnellen, kom je?’

Kooistra schoof de map in de lade van zijn bureau en sloot die af.

‘Zo heftig?’ vroeg Maarschalk.

Kooistra knikte. ‘Dat wilt u niet weten.’

‘Nou eigenlijk wel, maar nu niet. Laten we eerst die bobo’s doen.’

41

Rachid Hassani dacht dat de gevangenisbewaker een geintje maakte toen die aan hem vroeg: 'Wil je vanavond al weg of wacht je tot morgenochtend?'

'Sta je me in de zeik te nemen?'

De bewaker bleef wachten met een ongeïnteresseerd gezicht.

'Nu,' zei Rachid verbaasd.

'Inpakken dan, de aanklacht tegen je is ingetrokken. Je bent vrij om te gaan en staan waar je wilt.'

Rachid vroeg zich af hoe dit mogelijk was. Iemand had duidelijk een blunder gemaakt op de administratie, dat moest wel. Hij had die middag van een advocaat gehoord dat hij morgen voorgeleid zou worden.

Zijn enige gedachte was om zo snel mogelijk de gevangenispoort uit te zijn voordat ze de fout ontdekten. Het was bijna onmogelijk dat hij ontslagen werd, zeker na het voorval van gisteravond bij het eten. Hij had iemand geslagen met zijn gipshand. Rachid was behoorlijk geïrriteerd geweest doordat hij moest wennen om dagelijkse dingen met één hand te doen. Naar de wc gaan was een stuk moeilijker, want dan moest hij met slechts één hand zijn broek uittrekken. In de eetzaal bleek een stukje vlees snijden bijna onmogelijk.

De gladjanus die hem daarmee wilde helpen had hij met zijn gipshand van de bank af geslagen. De man was niet opgestaan. Nadat de dienstdoende arts het gips had vervangen omdat er een breuk in zat was Rachid afgevoerd naar de gesloten afdeling. Dat was tevens de reden dat hij zo verbaasd was. Hij had straf verwacht en kreeg vrijheid. In plaats van eenzame opsluiting na de vechtpartij, wat de standaard was in dit soort situaties, zetten ze hem plotseling eerder op straat. Zouden ze hem weer willen volgen? Hij had niets om in te pakken en stond razendsnel op de gang voor zijn cel. Verbijsterd volgde hij de bewaker.

Hij beet nerveus op zijn lippen, deze keer moest hij ze afschudden. Buiten aangekomen liep hij met het gips tegen zijn borst geklemd naar een bushalte en wachtte bloednerveus twintig lange minuten. Zenuwachtig bleef hij om zich heen kijken. Hij kreeg bijna een toeval toen er een politiewagen langsreed. Eindelijk verscheen de bus en met natte oksels stapte hij in.

De dertien minuten naar de halte bij zijn huis duurden een uur, naar zijn gevoel. Hij observeerde iedereen in de bus en vond iedereen verdacht, op een oud vrouwtje met rollator na.

Nadat hij was uitgestapt bleef hij bij de halte staan om te kijken hoe de mensen reageerden die ook uitgestapt waren. Ze keken zelfs niet naar hem en gingen allemaal hun eigen weg.

Rachid liep met een omweg naar huis en bleef zeker een half uur vanuit een poort staan kijken of er iemand op hem stond te wachten. Hij was ook kwetsbaar met zijn hand in het gips en wilde liever geen mensen tegenkomen die hij wat verschuldigd was. Daar liepen er genoeg van rond, hij had veel schulden openstaan.

Het bleef echter bij een buurman die zijn hond uitliet en hem vriendelijk begroette. Verder was de hal onder in het appartementsgebouw leeg.

Hij snelde het trappenhuis op naar de flat op de bovenste etage, die hij alleen bewoonde, en kwam pas tot rust toen hij hijgend de deur achter zich dichtgooide en op slot draaide.

Rachid keek onrustig om zich heen en probeerde op een rij te zetten wat er gebeurd was, en vooral waarom. Dat ze hem hadden vrijgelaten betekende dat er nu geen aanhoudingsbevel voor hem zou zijn. Op dit moment was hij vrij om te gaan en staan waar hij wilde, net zoals de bewaker vertelde. Maar dat zou niet lang duren. Ze zouden snel hun fout willen herstellen en hier voor de deur staan om hem weer vast te zetten. Vóór die tijd moest hij weg zijn, hij moest het land uit en wel zo snel mogelijk.

Hij pakte een weekendtas en propte die lukraak vol met wat shirts en ondergoed. Een extra spijkerbroek en zijn toilettas volgden en hij ritste de tas dicht. Zwetend vroeg hij zich af wat hij verder moest doen en hij bedacht net op tijd dat hij zijn paspoort moest

meenemen. Hij viste het ding uit de lade onder de buffetkast en keek rond. Ongetwijfeld vergat hij iets, maar dat kon hij indien nodig op zijn bestemming of onderweg wel aanvullen.

Hij zette zijn laptop aan en ondanks dat hij met één hand moest typen had hij binnen twintig minuten zijn vliegreis geboekt en betaald. Hij ging diep in het rood bij zijn bank, maar dat zou wel even zo blijven. *Ze hadden toch poen zat, die gasten*, was zijn argument.

Hij had geen directe vlucht, maar de KLM-vlucht van 20.25 naar Parijs was goed genoeg. De aansluitende vlucht naar Marrakesh zou de volgende dag om 12.10 vertrekken. Dat moest te doen zijn. Hij wist een prima plek in Parijs om onder te duiken tot die tijd.

Hij keek op zijn nep-Rolexpolshorloge, dat zes uur aanwees, en zag dat hij voldoende tijd had om op Schiphol te komen. Rachid keek nog één keer zijn appartement rond. Zijn hand deed pijn, maar de mitelladraagband waar hij in hing was een uitkomst, de arts had gelijk gehad. Hij had het katoenen ding eerst geweigerd, omdat hij het nut ervan niet zag, maar nu wist hij beter. Zo'n klomp gips aan je arm was best zwaar. En je kon er ook wel lekker mee uithalen, dacht hij grijzend.

Rachid liet de laptop in zijn rugzak glijden en pakte de weekendtas. Hij stootte de toppen van zijn vingers die uit het gips staken tegen de koelkast en vloekte van de pijn. Hopelijk zou de hand snel genezen. Inshalla, als God het wilde.

Hij trok de deur zachtjes achter zich dicht. Als hij op het vliegtuig kon stappen zou hij hier misschien nooit meer terugkomen. Of de flat zou op hem wachten als hij de bak in ging. Tenzij hij twaalf jaar vastgezet werd, zoals de inspecteur hem vertelde. In dat geval zou de huisbaas hem snel vervangen door een nieuwe bewoner.

Rachid snelde naar beneden over de betonnen trap en liep in looppas naar de tramhalte achter het winkelcentrum. Hij had dit keer mazzel, de tram stopte pal voor hem toen hij aankwam. Hij kon zo instappen, op weg naar Utrecht Centraal.

Toen ging zijn telefoon. Onbekend nummer. Hij aarzelde, verdomme, hij had nog geen nieuwe simkaart gekocht. Wat nu?

Hij had beloofd bereikbaar te zijn voor bepaalde mensen. Hij nam op, misschien was het ... Hij herkende echter meteen de stem van de inspecteur die hem verhoord had op het hoofdbureau van politie. Het was de bitch.

Verdomme, waren ze er nu al achter? Als hij zich moest melden had hij geen keuze. Als ze zijn naam in het opsporingsregister zouden zetten kon hij niet inchecken op zijn vlucht.

Wat zei ze? Had ze ervoor gezorgd dat de aanklacht werd ingetrokken? Toen begon ze over de foto. 'Fuck,' zei hij en hij drukte het gesprek weg.

Rachid haalde met veel moeite de simkaart uit zijn telefoon, beet hem doormidden en stak de stukjes in zijn zak. Hij zou ze straks met de telefoon erbij lozen. Hij gromde nerveus. Waarom moest ze over de foto beginnen, waren de lijken soms niet duidelijk genoeg? Eén ding kwam terug uit het gesprek: de aanklacht was ingetrokken. Was het geen fout geweest? Hij begreep er niets van, waarom dan?

Maar als het zo was had hij geen haast en hoefde hij zich geen zorgen te maken. Maar kon hij die bitch vertrouwen? Ze was arrogant geweest en had hem vernederd, maar dat deden ze allemaal als je op het strafbankje bij de kit terecht kwam.

Rachid wist het niet en bleef twijfelen of hij haar moest geloven.

Hij dumpte de resten van zijn telefoon in een afvalbak. Pas na het succesvol inchecken kreeg hij zijn kalmte weer terug en hij glimlachte beleefd naar de dame voor hem, die hem de boardingkaart gaf en hem beterschap met zijn hand wenste.

Hij keek zo onverschillig mogelijk toen hij zijn paspoort aan de marechausseebeambte in het glazen hokje afgaf. Sinds de pandemie was het vrij reizen binnen Schengen opgeheven, ze waren strenger dan ooit. De ogen van de man onderzochten nauwkeurig zijn gezicht op tekenen van nervositeit. Hij vroeg om het gele boekje met inentingsbewijzen en controleerde de data. Daarna ging zijn blik naar het beeldscherm naast hem en hij typte op het toetsenbord dat ervoor lag. Langzaam zakte het zelfvertrouwen van Rachid in. De man nam veel tijd.

‘Wat is de reden van uw vlucht?’

‘Ik ga vrienden opzoeken.’

‘Fijne vlucht,’ hoorde hij en eindelijk kreeg hij zijn pas en gele boekje terug. Bij de veiligheidscontrole wist hij al wat er ging komen. Ze zouden hem met die hand nooit zonder extra onderzoek laten instappen.

Dat klopte en hij werd apart geroepen. Zijn tas en rugzak werden grondig onderzocht. De scan ging langs het gips, maar deed geen alarmbellen afgaan en hij kreeg het gebaar om door te lopen.

Eindelijk kon hij op weg naar de gate. Hij vond nog steeds alles en iedereen verdacht. Pas nadat het toestel was opgestegen kwam zijn branie weer terug en hij liet zijn blik vallen op een vriendelijke vrouw die met een cateringwagentje langskwam.

‘Cola graag,’ antwoordde hij op haar vraag of hij iets wilde drinken. ‘En neem zelf ook wat,’ voegde hij eraan toe. De stewardess wees het vriendelijk af en propte het wisselgeld in zijn hand. Glimlachend liep ze door. Rachid dronk de frisdrank en ontspande. Alles leek onder controle en hij sloot zijn ogen. Het eerste traject was goed verlopen.

Tijdens de landing op de luchthaven van Parijs, Charles de Gaulle, schrok hij op. Het was nog geen tien uur, mooi op schema. Hij had alleen handbagage met rugzak en kon direct door naar de groene baan van de douane. Een herdershond snuffelde aan zijn tas en mitella, maar had verder geen interesse. Op de wenk van een van de douanebeambten legde hij zijn weekendtas en rugzak op de glimmende aluminium tafel. Met zijn uiterlijk en afkomst was hij nog nooit zonder controle een land binnengekomen. Hij was het gewend, het wantrouwen tegenover personen met een Noord-Afrikaans uiterlijk zat diep.

Een vriend van hem had het laatst in de moskee nog goed verwoord. ‘Alle moslims lijken voor de blanken op elkaar, net zoals zij voor ons. De Nederlandse Marokkaan Rachid Hassani glimlachte bij de herinnering en knikte vriendelijk tegen de douaneambtenaar, want hij had niets te verbergen. Een beambte keek vluchtig naar

zijn hand, maar vond het zelfs niet nodig om er een scan aan te wagen.

In een taxifreewinkel kocht hij een telefoon en hij zette er met een prepaid simkaart vijftig euro beltegoed op. Dat zou voorlopig voldoende moeten zijn.

Hij nam de shuttlebus richting het centrum van Parijs, stapte uit bij het busstation Porte Maillot en stuurde een tekstbericht met een persoonlijke code dat hij gearriveerd was. Zonder code zou zijn oude vriend Amir geen bericht van een onbekend nummer vertrouwen.

Hij had de Algerijn leren kennen in de Bijlmerbajes, waar hij twee jaar uitzat voor een kraak. Ze waren allebei op dezelfde dag vrijgekomen en hadden een klus gedaan die Rachid in de bajes had gepland. Ze hadden er geruime tijd van kunnen leven. Helaas was Amir toen bij een andere klus gepakt en na zijn tijd uitgezeten te hebben was hij teruggekeerd naar Frankrijk, waar hij was opgegroeid. Sindsdien was het contact minimaal, maar het onderlinge respect nog steeds groot.

Rachid stond op zijn gemak bij het busstation en wist dat hij niet hoefde te zoeken. Amir zou eerst kijken of alles veilig was. Om dat makkelijker te maken hadden ze ooit een teken bedacht, een hand in de broek of jaszak was wegwezen. Hopelijk zou Amir niet in de war raken van zijn hand in een mitella.

Rachid bestelde een kopje thee in de kiosk en liet zich op een bankje voor het pand zakken. Ruim een uur was zijn wachttijd inmiddels, maar hij kon het Amir niet kwalijk nemen dat hij voorzichtig was. Het was tenslotte alweer drie jaar geleden dat ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Er kon veel gebeuren in die tijd.

Een oude, verroeste rode Fiat 600 kwam voorrijden en stopte pal voor hem. Door de vieze ramen zag hij het grijnzende gezicht van Amir. Rachid trok het hevig krakende portier open en gooide zijn tas en rugzak op de kleine achterbank.

‘Zaken gaan zeker goed, vriend?’ zei hij sarcastisch terwijl hij naast de chauffeur plofte.

‘Ga je direct lopen mauwen, magere moslim?’ klonk het verontwaardigd.

‘Nooit als ik zit,’ antwoordde Rachid dubbelzinnig en hij grijnsde.

‘Nee, want dat dorst je niet zonder mijn bescherming.’ Amir keek naar de hand van zijn vriend. ‘Wie heeft je deze keer te pakken genomen?’

‘Iemand die meer pijn heeft,’ loog Rachid.

Amir knikte als begroeting en reed weg. Rachid bekeek onderweg het imposante lijf van zijn vriend, dat maar net achter het stuur van de kleine auto paste. Het stuurwiel draaide rondjes in zijn enorme buik.

‘Heb je wat lopen?’

‘Ik doe deurbescherming bij een club.’

Rachid bekeek de haveloze auto. De bekleding hing er in flappen bij en de achterraut was gebarsten. ‘Wordt goed betaald zeker?’

Amir keek nijdig opzij. ‘Je kan het zuigen niet laten, hè lulijzer, doe jij het beter dan?’

‘Nog niet, maar ik heb wel goede hoop. Als dat zo is laat ik je overkomen.’

‘Waar?’

‘Warm land.’

‘Kuffar,’ zei Amir, ‘eerst zien dan geloven.’

Rachid keek hem overdreven geschokt aan. ‘Je bent toch een gelovig man, mag je wel vloeken? Zit je nog wel elke week in de moskee?’

‘Er moet toch iemand voor je verdorven ziel bidden,’ antwoordde Amir, ‘hoelang blijf je?’

‘Alleen vannacht, ik vlieg morgen verder.’

‘Ik zal maar niet vragen waarheen.’

‘Doe maar niet, maar misschien doe je binnenkort dezelfde route.’

‘Insha Allah, bij Gods wil.’

‘Zou hij ook willen dat ik honger heb?’

‘Ongelovige, je zal je later moeten verantwoorden.’

‘Is goed, maar zullen we voor die tijd eerst wat gaan eten?’ vroeg Rachid met een dramatische blik.

Na een gezellige nacht, die ze volgens Amir bij de almachtige zouden moeten bezuren, had hij zijn vriend de volgende ochtend weer naar de luchthaven gereden. Tijdens de rit kreeg Amir een telefoontje en het Frans ratelde door de kleine auto. Na de oproep keek hij met een vreemde blik naar Rachid.

‘Wat?’

‘Je naam gaat rond in Nederland.’

‘O, waarom dat zo?’

‘Ze zeggen dat je een lijn hebt verraden.’

‘Gelul, dat heb ik niet.’

‘Misschien niet, maar ik zou voorlopig niet teruggaan.’

‘Was ik ook niet van plan, maak je geen zorgen. Die inspecteur had me gewaarschuwd dat het kon gebeuren. Nu snap ik ook waarom ik eerder weg mocht, ze heeft me een voorsprong gegeven. Ze had gelijk, ik moet haar ooit bedanken.’

‘Als jij de kit gaat bedanken vrees ik voor je gezondheid,’ zei Amir met een schuddend hoofd.

‘Komt goed, man. Dit is de eerste keer dat een wout mij helpt, dat is toch schrikken.’

‘Allah is groot,’ mompelde zijn vriend.

‘Amen. Tot binnenkort, grote vriend,’ zei Rachid bij het afscheid.

‘Totdat je weer mijn kasten komt leegvreten zeker?’ reageerde Amir. De blik in zijn ogen vertelde dat hij het jammer vond dat zijn vriend weer zo snel vertrok. Het was als vanouds oergezellig geweest met die vlotte Marokkaanse babbelaar.

Bij de douane moest Rachid weer zijn tas en rugzak uitpakken en opnieuw werd zijn hand onder de loep genomen, maar niets kon zijn goede stemming bederven. Hij had een geweldige avond gehad met Amir, hij vond het leuk hem als vriend in de buurt te hebben. Als het mogelijk was zou hij zeker zijn woord houden.

Na de landing in Marrakesh volgde hij dezelfde methode om contact te krijgen en hij stuurde een bericht met code naar een telefoonnummer dat hij uit zijn hoofd kende.

Hij zag de man niet die hem vanuit de aankomsthal was gevolgd. Vanachter een betonnen pilaar hield hij Rachid en de omgeving

nauwlettend in de gaten. Onder zijn lange shirt zat ter hoogte van de riem een bobbel, die hij af en toe aanraakte.

Het was de ochtend van de officiële briefing van de zaak-De Wit-Tielens op het hoofdbureau van politie.

Iedereen die er iets mee te maken had was aanwezig. Rechercheur Spits had zijn nieuwe vriendin Jannie in zijn huis achtergelaten, omdat er alleen politie aanwezig mocht zijn.

Ze had dat niet erg gevonden, omdat hij een bad had. Ze zou drijvend op hem wachten, had ze verklaard. Spits had grijnzend de deur achter zich dichtgetrokken.

Nadat alle betrokkenen op het bureau verslag hadden uitgebracht werd de sfeer uitgelaten. De afdeling had een grote slag geslagen en kreeg bezoek van enkele hoge heren, die bij succes graag de afdeling bezochten om hun felicitaties persoonlijk onder woorden te komen brengen.

Niet alleen had het DOT de virusdreiging opgelost, maar ook nog een belangrijk drugssyndicaat opgerold. In het huis van de gebroeders De Wit waren documenten gevonden waardoor ze de volgende dag in binnen- en buitenland zesentwintig mensen konden arresteren. Na huiszoekingen waren er daarna nog eens veertien vastgezet voor nader verhoor. Het was een immens succes en de hoge heren waren laaiend enthousiast. Vandaar ook dat Maarschalk haar team een vaste thuisbasis had kunnen geven.

Omdat het te vroeg was werd er geen champagne geschonken, maar dat zou later in de Blauwe Kelder ingehaald worden.

Maarschalk wilde weg uit de drukte en liep in gedachten naar haar kantoor. Ze had net doorgekregen dat de terrorist Ricardo Tielens in coma was geraakt, hoe ironisch was dat?

Wie had de man te grazen genomen nadat hij de twee Marokkanen had geliquideerd? Rachid kon het niet zijn, want de foto's waren binnengekomen terwijl hij onder toezicht zat, en met die hand kon hij niets. Het was ook geen moordenaar. Hopelijk was hij op tijd weggekomen. Zijn naam ging rond als verrader en alleen de politie

wist dat hij er niets mee te maken had. Vandaar dat Maarschalk hem versneld had vrijgelaten om hem een voorsprong te geven.

Ze ging de zaken weer na. Waarom was die ampul, die inderdaad alleen water bevatte, zo afgelegen verborgen?

De afzender van de foto bleef anoniem en dat zat haar niet lekker.

Aan de andere kant was het resultaat optimaal en zou ze met de onbekende dader kunnen leven. Het oppakken van de terrorist had voor grote opluchting gezorgd.

‘Nu een ademend lijk,’ had iemand op de briefing gezegd, en wat haar betrof mocht dat zo blijven.

Over een lijk gesproken, dacht ze en ze pakte haar telefoon om de directeur van het laboratorium te bellen.

‘Met hoofdinspecteur Maarschalk, directeur. Ja, we hebben de ampullen inderdaad gevonden, maar daar heeft u niets aan, er zit namelijk water in.

Ik wil uit naam van uw ex-werknemer mevrouw Van Oorschot melden dat zij per abuis op de testafdeling drie ampullen verkeerd heeft geplaatst. Ze zijn verzegeld en liggen in sectie twee-vier met de notitie “Oorschot-Niet gebruiken”.

Wat zegt u?’ Ze luisterde naar de man en glimlachte toen.

‘Natuurlijk begrijp ik dat u ontzet bent, maar het blijft een vergissing, en meer niet. In mijn opinie is er nergens opzet in het spel. Mag ik u advies geven in deze kwestie? Ik weet namelijk uit ervaring hoe fragiel reputaties zijn. Laat een aangifte achterwege, niemand heeft baat bij een negatieve verslaggeving waarin uw bedrijfsnaam de hoofdrol speelt.’

Ze luisterde naar zijn commentaar en onderbrak hem.

‘Nee, dat is niet belachelijk, ik zal dat proberen duidelijk te maken met het opsommen van de feiten zoals ze nu bij ons bekend zijn.

Een terrorist heeft een aanslag opgezet en uw viroloog als medeplichtige opgevoerd. Maar we hebben geen enkel bewijs dat het ook daadwerkelijk zo gebeurd is. De ampullen hebben namelijk het laboratorium nooit verlaten. U bent er zelf van overtuigd dat niemand een virus kan stelen uit uw lab, dat vertelde u mij. En u had gelijk, het is inderdaad nooit gebeurd. Als er niets te bewijzen valt en uw

ex-werknemer dient een aanklacht in wegens smaad, bent u de klos. Haar verklaring is dat ze een test heeft uitgevoerd. Dat gegeven zal haar vrijwaren van elke rechtsvervolging. Als ervaringsdeskundige denk ik dat de rechter dat accepteert, en dat zou zomaar uw reputatie kunnen ruïneren.'

Er was stilte op de lijn.

'Ik bel u zo terug,' hoorde ze.

'Doe dat,' zei Maarschalk en ze begon de dossiers van de zaak te sorteren, die op haar bureau lagen. Ze moest op verzoek van de brigadier een beknopte samenvatting maken voor de officier van justitie en de burgemeester.

Binnen een uur was ze klaar en kreeg ze de directeur van het lab weer aan de lijn.

'U heeft volkomen gelijk,' begon hij met geaffecteerde stem. 'Ik heb overleg gehad met het bestuur. We doen geen aangifte, omdat er niets ontvreemd is. Ik wil u bedanken namens het bestuur, ik wens u een fijne dag toe.'

Maarschalk balde een vuist, dat zou haar nieuwe vriendin leuk vinden. Nu was het de hoogste tijd om iets anders uit te pakken wat ze had uitgesteld.

Ze sloot de map vóór haar en liep naar het kantoor van de brigadier. Er was niemand en ze gooide hem met een zwier op zijn bureau.

'Ik ben er klaar mee,' zei ze hardop en ze liep naar de afdeling waar haar nieuwe teamleden hun bureau aan het inruimen waren. Ze knikte naar Kooistra, die opkeek toen ze naast hem ging staan.

'Heb je tijd? We moeten nog wat doen wat is blijven liggen. Ik denk dat een persoonlijk overleg het beste is.'

Kooistra had geen bedenktijd nodig.

Rachid zat op de luchthaven van Marrakesh op een bankje en kreeg antwoord op zijn bericht.

'We zijn in de buurt, zet je luie reet op het terras van het Marrakesh Airporthotel en neem een pilsje.'

Hij grijsde. Hij had in zijn leven nog nooit alcohol gedronken en wist door de opstelling van de tekst direct dat het bericht van de juiste persoon kwam. Hij zag de naam van het hotel een blok verder boven de bebouwing uitsteken en ging op pad. De man die hem al een tijdje in de gaten hield liep aan de overkant van de straat met hem mee.

Rachid merkte er niets van en liep op zijn gemak langs de statige laan met de vele hotels. Hij bereikte zijn bestemming en ging buiten aan een tafeltje zitten op het terras van het Airporthotel. De man die hem volgde pakte zijn telefoon en drukte een nummer in. 'Hij is op de plek en alleen,' zei hij kort.

Een half uur later liepen er twee mannen op Rachid af. Die zat verdiept in zijn telefoon de mogelijkheden van het ding uit te vogelen. Hij schrok van de hand op zijn schouder.

'Hé broeder, slecht geweten?'

Rachid stond op en knuffelde zijn vrienden uitbundig.

'Jullie zien er stukken beter uit als op de laatste foto.'

'Jij niet,' zei Mo, wijzend op de mitella.

'Die grote klootzak in dat huis, weet je nog?'

Mo knikte, het beeld dat hij over de reling hing met zicht op het grasveld zes meter lager zou hij niet snel vergeten.

'Ik had de inspecteur gisteravond aan de lijn. Ze stelde vragen over de foto.'

'Wat heb je gezegd?'

'Niets, ik heb opgehangen.'

'Heb je gecontroleerd of je gevolgd bent?'

'Hier niet nee, moest dat dan?'

'Gelukkig voor jou werkt hij voor ons,' zei Omar en hij wenkte de man die Rachid gevolgd was.

'Sorry.'

'Maakt niet uit, hij was er om je te beschermen, ze zoeken je.' Omar gaf de man zijn geld en die verdween daarna snel.

'Laten we binnen gaan zitten, het is bloedheet hier. Ik ben dat niet meer gewend.'

'We moeten nog een lijk produceren,' zei Mo toen ze gingen zitten in een grotendeels verlaten lounge.

'Ja,' bevestigde Omar, 'er moet een rat dood.'

'Ik heb niets verraden,' bitste Rachid terug.

'Dat kan je nu wel zeggen, maar je gaat toch de pijp uit vandaag. Het is niet persoonlijk hoor.'

'Fuck off.'

'We houden ook van jou.'

'Hoe ga ik?'

'Iemand die jij niet kent gaat de prijs op je hoofd innen door je voor een bus te gooien. Je kop wordt een vlek op het asfalt als overtuigend bewijs, kijk maar.'

Omar legde een foto op het tafelblad met een lichaam onder een stadsbus. Bandensporen liepen over de kleding, van het hoofd was de achterkant weg, maar op het gezicht was er duidelijk een wijnvlek te zien.

Rachid hield de foto vlak voor zijn ogen om hem nauwkeurig te bestuderen. 'Verdomme, dat is goed werk. Net zo goed als jullie foto.'

'Zelfde producent,' zei Omar.

'Wel jammer dat ik zo aan mijn eind moet komen.'

'Noodzakelijk, het scheelt een hoop gelazer van figuren die met jouw lelijke hoofd willen scoren. Je hebt wel naam gemaakt, vriend. Op je transfer naar het hiernamaals staat een dikke ton!'

'Dat is niet slecht, toch?' grijnsde Rachid. 'Wie heeft er zo veel geld voor mij over?'

'Wie denk je?'

'De Wit zeker?'

‘Bingo, we hadden het spoor naar de Manke laten lopen, maar die hufter ligt nu in coma in het ziekenhuis. Wij waren al omgelegd, dus bleef jij over.’

‘Heb je die gozer echt in coma geslagen?’

‘Het was niet de bedoeling, maar ik kan er niet rouwig om zijn, jij wel dan?’

‘Nee joh, die witte mankepoot verdiende het. En zo krijgt die toch iets van de staat, helemaal verzorgd met eten en drinken.’

‘Ik heb alleen nog je paspoort nodig,’ zei Omar grijnzend, ‘dat krijgt een bloedstempel. Het proces-verbaal van het ongeluk en het autopsierapport liggen al klaar. Kost wat, maar we kunnen het niet hebben dat ze je blijven zoeken.’

Mo keek hem onderzoekend aan. ‘Dus die inspecteur liet je eerder lopen? Aardig van haar, weet je waarom? Heb je haar die plantage toegespeeld?’

‘Nee man, dat was ik niet. Ik heb haar alleen verteld wat we hadden afgesproken.’

‘Heb je die telefoon trouwens nog?’ vroeg Omar.

‘Nee, die heb ik gedumpt zoals je zei.’

‘Goed zo.’

Omar klopte Rachid op zijn schouder, het was precies gegaan zoals hij in gedachten had gehad in het ziekenhuis.

‘Dus je kon echt janken bij die inspecteur?’ vroeg Mo.

‘Die foto’s waren echt goed en realistisch, het ging bijna vanzelf. Ik weet alleen niet of het van opluchting was,’ grijnsde Rachid. Omar keek overdreven onthutst. ‘Grafbak!’

‘Die inspecteur geloofde ook in de foto’s, anders zou ze toch de aanklacht niet hebben ingetrokken?’

‘Het maakt morgen allemaal niet meer uit,’ zei Omar, ‘je bent dan voorgoed verleden tijd.’

‘Bedankt dat je me omlegt, man, ik zal boven een goed woordje voor je doen.’

Grijnzend keken de vrienden elkaar aan.

‘Jullie moeten trouwens de groeten hebben van Amir,’ zei Rachid.

‘Dat was toch die Algerijn waar je mee hebt gezeten, hoe is het met hem?’

‘Kan beter, hij zoekt beter werk.’

‘Dat komt dan goed uit,’ zei Omar. ‘Op vrijdag worden de bitcoins ingewisseld voor harde euro’s, dat is over drie dagen. Daarvoor moet ik naar Dubai en dan kan ik wel een stevige beveiliging gebruiken. Bel hem maar.’

‘Ik ben dood.’ Rachid nipte aan zijn cola.

‘Ja, dat is waar, en nog net zo lui! Trakteer ons dan maar op de goede afloop,’ zei Mo en hij stak zijn hand op naar een ober.

‘En ik ben blut,’ reageerde Rachid.’

‘Het schiet niet op met die kerel,’ zei Mo, ‘dood en blut.’

‘Dat hebben jullie zelf geregeld,’ zei Rachid. ‘Kan ik wat lenen tot vrijdag?’

‘Natuurlijk.’ Omar gaf hem een briefje van vijftig euro. ‘Twintig procent rente.’

‘Aso, je blijft een centenneuker.’

‘Het zijn de kleine bedragen die je rijk maken.’

‘Je bent al rijk.’

‘Jij ook.’

‘Weten jullie wat vijftentwintig miljoen is gedeeld door drie lijken?’ vroeg Mo.

‘Stil kapitaal.’

Ze schoten in de lach.

‘Het is in ieder geval genoeg,’ grijnsde Rachid.

De ober bracht hun drankjes en toen konden ze eindelijk proosten op het feit dat ze na hun dood miljonairs waren geworden.

Het gebeurde midden in het consult bij zijn huisarts. Op het moment dat Rogier hem vertelde dat de aanvallen steeds heftiger werden kreeg hij er een op de stoel pal voor de arts.

Met de gedachte dat hij in ieder geval op de juiste plek was viel zijn zicht weg. Dat werd gevolgd door een fel wit licht, dat door de pupillen van zijn ogen sneed als een scherp mes door de boter.

Hij hoorde zijn arts in de verte iets zeggen, maar kon hem niet verstaan. Hevige kramp trok door zijn lichaam en hij kreunde van de pijn. Opeens werd zijn lichaam gevoelloos en het voelde na de kramp als een bevrijding. Een stroom van rust daalde over hem heen, ondanks de vrees voor het onherroepelijke dat op hem afkwam.

Hij wist niet of hij nog in de stoel zat of op de grond lag. Zijn besef en beleving waren totaal weggevaagd.

Iemand riep zijn naam. Hij voelde iets in zijn rug prikken, gevolgd door een tinteling die door zijn lichaam trok. Toen viel hij, er leek geen einde aan de val te komen.

‘Doe iets,’ riep hij wanhopig, maar hij kreeg geen reactie.

‘Rogier, word wakker!’

Dit keer klonk de stem heel duidelijk.

Hoedo, hij sliep toch niet? Hij pakte de witte hand die voor hem opdook en besloot die niet meer los te laten, wat er ook gebeurde. Eindelijk stopte de misselijkmakende val.

De hand trok hem zacht omhoog en hij zag wazige silhouetten opdoemen.

Rogier zag vaag een aantrekkelijk en mooi gezicht uit de mist verschijnen.

‘Ja, zo gaat het goed, schat, kom er maar uit, ik help je wel.’

Die stem kende hij.

‘Babs?’ stamelde hij schor.

‘Ja lief, kom naar mij.’

Toen viel de wazige deken om hem heen weg en keek hij in het gezicht van een huilende Barbara. Ze viel om zijn nek en kustte hem overal op zijn gezicht.

Zijn eerste gedachte was dat ze heel wat uit te leggen had.

Handen trokken haar zachtjes weg en mensen met witte jassen vulden haar plek. Geroezemoes bereikte als een zachte ruis zijn gehoor. Daarboven hoorde hij een kalme stem.

'Rustig aan,' hoorde hij, 'neem je tijd.'

'Waar ben ik?'

'U ligt op de ic van het Dia Ziekenhuis, u bent net wakker geworden.'

'Wat is er gebeurd?' Zijn stem klonk ver weg.

'U bent zojuist uit een coma ontwaakt. We hebben u langzaam laten komen. Hoe gaat het slikken?'

'Keelpijn,' mompelde hij schor.

'Drink dit maar op.' De arts hield een rietje bij zijn mond en dankbaar zoog hij de vloeistof op. Het was het heerlijkste vocht dat hij ooit gedronken had.

'We gaan vandaag wat testen doen en dan weten we meer,' zei de stem, die Rogier bekend voorkwam, 'is dat goed?'

Hij knikte. 'Ik dacht dat ik doodging,' mompelde hij met een raspemde stem.

'Dat scheelde weinig, liefje,' zei zijn vrouw Barbara, die weer opdook tussen de witte jassen. 'Je hebt een paar keer de ic overleefd. Dankzij de artsen hier ben je er nog, ze hebben je heel goed verzorgd.'

Hij keek naar de dokter naast het bed en herkende Rinus. Verbaasd zag hij dat zijn vriend een witte jas aanhad.

'Sinds wanneer ben jij dokter?'

'Pakweg een jaar of tien.'

'Ben je geen personal trainer meer?'

'Dat is heel lang geleden,' grijnsde de arts, 'toen ik nog studeerde. Heb je dat gehoord? Ik heb je wat dingen verteld toen je in coma lag, laat de rest van de smeulige verhalen maar weg.'

'Hoe is het met Appie en Gert?'

‘Goed, kerel.’ Het geluid kwam van opzij. Hij zag zijn nieuwe vrienden naast het bed staan. Ze hadden allebei ook een witte jas aan.

‘Zijn jullie geen mariniers meer?’

‘Hij heeft echt alles gehoord,’ zei Gert. ‘We hebben in de verpleging tegen je gepraat op verzoek van je vrouw, wij zijn inderdaad geen mariniers meer. Gert en ik zijn na de opleiding allebei de verpleging in gedoken.’

‘Met duikpillen zeker?’ zei Rogier.

‘Wat?’

‘Ik had ...’ Hij zweeg en zag een knap gezicht tussen de witte jassen opduiken. Weer een bekende, deze had gelukkig geen witte jas aan. De knappe vrouw streek door zijn haar.

‘Hallo sterke man, goed om je eindelijk weer bij bewustzijn mee te maken, hoe voel je je?’

‘Zwaar kut, inspecteur.’

Ze grijnsde breed. ‘Dat klinkt bekend.’

‘Je bent toch hoofdinspecteur Lotte Maarschalk?’

‘Nee Rogier, dat is een personage uit het boek dat we samen aan het lezen zijn. Ik ben je nachtverpleegster en ben blij dat je wakker bent, kan ik tenminste ook weer ‘s nachts rustig gaan verplegen zonder je op te moeten sporen.’

De mensen om haar heen begonnen te grinniken.

Rogier zag iemand zwaaien vanaf de gang, het was rechercheur Spits. Uiteraard had hij ook een witte jas aan.

‘Maken ze iedereen dokter tegenwoordig?’ vroeg hij.

Zijn opmerking veroorzaakte een lachsalvo in de kamer.

‘Dat zal hij leuk vinden als hij dit hoort,’ hikte Appie.

‘Hoeveel mensen ken ik zonder dat ik ze ooit bewust ontmoet heb?’ vroeg Rogier.

‘Geef het tijd,’ zei zijn arts Reinier de Graaf, die zachtjes in zijn arm kneep. Hij gaf de aanwezigen opdracht de kamer te verlaten om het echtpaar enige tijd te geven weer samen te zijn.

Rogier pakte de hand van zijn geliefde. ‘Hou je dan nog van mij?’ vroeg hij bevreesd.

‘Ja natuurlijk, liefje, was je daar bang voor?’

‘Gaan we niet scheiden dan?’

‘Hoe kom je daar nou bij? Heb je dat gedroomd?’

Ze kwam naast Rogier in bed liggen en pakte hem stevig vast. ‘Ik laat je niet alleen, nooit!’

Ze kuste hem hartstochtelijk en kroop nog dichter tegen hem aan.

‘Ik ben zo blij dat je er weer bent,’ snikte ze tussen haar tranen door, ‘de arts zegt dat je deze keer wel wakker blijft. Het hersentrauma is vrijwel genezen en er is grote kans dat je weer helemaal jezelf wordt.’

‘Ben ik al een keer eerder wakker geworden dan?’

‘Na je herseninfarct op onze trouwdag al drie keer, maar je kon niet communiceren, tenminste, alleen eenzijdig, blijkt nu. Je bent zelfs een paar keer aan de wandel geweest. Ze vonden je in de tuin, op de tennisbaan hiernaast en een keer in de koffiekamer. Je wilde niet dat ze je vastbonden in bed, ik ook niet. Weet je daar niets meer van?’

Hij schudde zijn hoofd en probeerde het bonkende gevoel dat het gevolg was te negeren.

‘Nu blijkt dat je dingen hebt gehoord en opgepakt.’

‘Omdat jij tegen iedereen had gezegd dat ze tegen me moesten praten, dank je wel, schat. Kom hier, ik hou zo veel van je.’

‘Ik hou ook van jou.’ Ze verstevigde haar greep en begon zachtjes te huilen van opluchting. Hij kuste haar warme tranen. Samen lagen ze omstrengeld in het bed. Alle ellende van de laatste tijd stroomde eruit en hij wilde niets liever dan gewoon hier blijven liggen met zijn geliefde in zijn armen.

Later keek hij haar in de ogen.

‘Wil je me uitleggen wat er allemaal is gebeurd? Ik denk dat mijn verhaal voor geen meter klopt.’

‘Ik ben heel benieuwd hoe je dit alles hebt beleefd,’ zei Babs zacht.

‘Net zoals jij, denk ik. Ik heb zo veel vragen,’ zei hij.

‘Wat is de belangrijkste?’

‘Wanneer ben jij ontwaakt?’

‘Wat bedoel je?’

‘Jij lag toch ook in coma na je val?’

Ze richtte zich op en keek hem verbijsterd aan.

‘Welke val? Ik heb nooit in coma gelegen, schat.’